

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

12^{ТЕ} ВЯТЪРА

БАРД

ДЖУДИТ & ГАРФИЛД
РИЙВС-СТИВЪНС

**Една конспирация
на девет хиляди години...**

**ДЖУДИТ РИЙВС-СТИВЪНС,
ГАРФИЛД РИЙВС-СТИВЪНС
12-ТЕ ВЯТЪРА**

Една конспирация на девет хиляди години...

Епична надпревара за разбулване на най-голямата загадка в историята.

Безмилостен убиец дебне край археологически разкопки на морското дъно до уединен тихоокеански атол. Целта му е да занесе на своя работодател, милиардера индустриалец Холдън Айрънуд, невероятен артефакт, доказващ астрономическите познания на цивилизация, изчезнала преди хилядолетия.

По същото време в ДНК лабораторията на въоръжените сили в Мериленд младият учен Дейвид Уиър рискува свободата си, за да открие шепа хора, между които няма нищо общо, освен нечовешките им гени — каквито притежава и самият той.

Авторите на бестселъри Джудит и Гарфилд Рийвс-Стивънс ни поднасят своята уникална смес от безпощадно напрежение и свръхмодерни научни открития в едно поглъщащо приключение. Сюжетът обхваща хилядолетия от човешката история; задъхано препуска от отдавна погребани руини в Корнуол и казината на Атлантик Сити до забравени пещери, пазещи смайващо откритие, което ще разбули истината за човечеството.

„Дванайсетте вятъра“ е зареден с адреналин и бясно действие трилър, който надхвърля невероятните теории за древни астронавти и потънали империи, предлагайки стряскаща нова идея за раждането на човешката цивилизация.

*На Джон Булиц и съкровищата, които остави — Адам,
Джъстин и Робин.*

КОРНУОЛ, 7312 Г. ПР.Н.Е.

Когато стана известно, че последните хора-сенки са отплавали от своята крепост Каситеритес, народът на дъба започна атаката си и дори най-вътрешните каменни стени бяха пробити още по здрач на онзи първи ден.

Житните ниви зад дървената външна стена пламнаха и огньовете вдигнаха дебели стълбове черен дим, които скриха залязващото слънце. Нощта се спусна прекалено бързо, прекалено рано.

Бронзовите мечове и тараните на народа на дъба разбиха вътрешните врати, които изобщо не бяха предназначени за отбрана. Факлите им запалиха богохулните гоблени по стените. Свитъците, съшитите пергаменти и копията на карти от самата Зала на Пътешествениците в библиотеката се превърнаха в пепел.

Следовниците на хората-сенки се опитаха да се спасят по снабдителните тунели, прокопани в скалите, за да бъдат избегнати зимните снегове. Някои успяха. Други — не. Те не бяха въоръжени и заловените бяха свирепо посечени. Набучиха главите им на копия, за което нямаше друга причина, освен омраза и страх.

Когато бледите звезди се показаха през разнасящата се димна пелена, клането вече беше приключило. Кръв лъщеше по паважите, по идеално наредените гладки каменни блокове на стените тъмнееха отчаяни отпечатъци от длани. Мечове и брадви бяха съсипали изящните фрески, изличавайки историята на строителите на това място, на тяхното идване. Мангалите в големите зали бяха преобърнати, сложната канализация беше разбита, а керамичните тръби — пръснати на парчета. Искрящата от пламъците вода се изливаше свободно от общите бани и тоалетни, сякаш бушуващото навън море се завръщаше, за да вземе своето.

Накрая, след като нахвърляха накълцаните трупове на пламтящи клади, остана да направят само още едно нещо — да намерят скритото там съкровище, за което знаеха всички.

Водачът на народа на дъба, вожд по кръв и воинска сила, започна търсенето, докато от ножницата на меча му още капеше кръв. В буйната му рижа брада бяха вплетени кокалчета от пръстите на врагове, които беше убил в предишни битки. Светлите му скули бяха намазани с червеникава кал. Гамашите, цървулите и коравият му нагръдник бяха направени от еленова и меча кожа. Факелът от дървесна кора и прахан, увит с кедрово въже, шумно пращеше и пръскаше съскащи капчици мазнина по осеяната му с белези ръка, ала той не им обръщаше внимание. Мислеше единствено за скритото съкровище, което щеше да затвърди властта му и да гарантира, че ще я предаде на синовете си, които от своя страна щяха да я предадат на своите.

В самото дъно на най-дълбокия тунел стигна до покритата с резби двукрила врата, която търсеше. Както разказваха легендите, тя беше направена от дебели дъбови дъски, обковани с железни ленти, и резбите представяха дъбови листа, оцветени в зелено и червено.

Фактът, че осквернителите на неговата земя са дръзнали да изобразят същността на свещеното дърво, разяри вожда. Дъбът беше нарисуван на нагръдника му с еленска кръв и въглен и посочваше рода му. Той нямаше място тук.

Вождът ритна вратата и крилата ѝ се отвориха. Всички легенди разказваха, че там е скрито най-голямото съкровище на хората-сенки, ала дори това подземие не беше защитено. Що за глупци бяха господарите на това място?!

Когато влезе през сводестата врата, вождът видя бледокехлибарено мъждукане на маслена лампа и мигновено изтегли меча си, готов отново да убива.

Ала там чакаше само една следовница — с покорно сведена глава и притиснати към гърдите ръце. Косата ѝ имаше цвят на суха трева, а кожата ѝ беше светла като неговата. Бялата ѝ туника, поръбена с тънки пурпурни ивици и с пурпурни ширити във всеки ъгъл, показваше, че е една от техните наложници. Дете от родното му село или друго съседно, продадено преди години. Обезчестена, сега тя бе достойна единствено за смърт. Той пристъпи напред, за да я убие.

После се поколеба — залата го изпълни със страхопочитание.

Погледът му попадна върху купола, който се издигаше високо над главата му. На светлината на факела и лампата на наложницата вождът видя блясъка на стотици малки сребърни дискове, подредени като някои от нощните звезди. Мазилката на заоблената стена беше украсена с други изображения: кафяви и зелени ивици на син фон, отсечени с черни линии. Сториха му се безсмислени.

Изпълнен с презрение към нещо, което не можеше да разбере, той прокара острието на меча си по най-близката стена, унищожавайки скверните образи, после рязко доближи факела си към безмълвната жена. Тя отстъпи назад и потърси убежище зад кръглата каменна маса в средата на залата.

Масата привлече интереса му. Във всяко от дванайсетте ѝ надписани легла имаше по един предмет. Вождът прокара факела си над нея, пръскайки мазнина и искри от праханта, после ядосано изсумтя. Само един от предметите изглеждаше ценен — златен квадрат, широк една педя и дебел три пръста, с релефно, напomniaщо на череп лице на човек-сянка. Останалите неща бяха обикновени: осеян с дупки каменен къс, обковано с метал парче дърво, снабдено с дълга дръжка, намотано въже с множество възли, разни занаятчийски инструменти и нищо повече.

Той замахна с факела си и блъсна обкованото с метал дърво. Ако се съдеше по звука, който издаде при падането си на пода, то беше кухо и слабо — безполезно. Вдигна златния квадрат и по лекотата му разбра, че дори не е масивен — просто няколко златни листа, завързани един за друг с въжета от жили.

Все по-разгневен, вождът грубо завъртя златния предмет в пръстите си и видя само още безсмислени изображения на всяка страна. Някои бяха като звездите на тавана, други — като безформените очертания на стената, но почти всички бяха оградени от редове малки символи, които не му говореха нищо.

— Къде е останалата част от съкровището им? — попита вождът.

Гласът на жената прозвуча уверено, но очите ѝ издаваха страх, докато отговаряше на езика на собствения му народ.

— Това е съкровището им.

Вождът даде воля на яростта си. Той тръшна негодните златни листове на масата и изкреця:

— Хората-сенки имаха кораб. Синовете ми ги наблюдаваха как го товарят. Те не са взели съкровището със себе си. Къде са го скрили?

— Това тук е всичко. — Тя отново дръзна да срещне погледа му. — Всичко необходимо.

— Лъжкия. — Поне беше намерил злато, макар и съвсем малко. Наложницата може би знаеше за други подземия. Вождът заобиколи масата, като бавно поклащаше меча и факела си — змии, готови за атака.

Жената заотстъпва заднеишком, стиснала в дланта си нещо, което висеше на кожена каишка на шията ѝ.

Това беше омразният символ на хората-сенки — кръст, образуван от кръг над ромбично платно. Рисуваха го на платната на корабите си, а в своите храмове и кръгове от каменни блокове го изсичаха от камък. Кръстът на жената обаче беше сребърен и можеше да се претопи и превърне в символ, достоен за жертвоприношение към духовете на зеленината.

— Дай ми го! Ще го накарам да служи на истинските богове.

— Тези богове не са мои. — Жената долепи гръб към стената.

Вождът се приближи.

— На техните ли служиш?

— Те нямат такива.

Колкото и да беше безстрашен в битка, той тревожно потръпна при това светотатство.

— Тогава никой не може да спаси нито теб, нито тях. — Вождът вдигна меча. Едва тогава чу тихите стъпки по камъка. Завъртя глава към отворената врата в мига, в който копие то полетя към него.

Върхът улучи незащитената мишница под вдигнатата му ръка и той изсумтя, изпускайки оръжието си. Леден студ прониза като мълния гърдите му.

Вождът се свлече настрани до облага стена и факелът му посипа пода с искри. Той протегна лявата си ръка и се помъчи да изтръгне копие от плътта си, но заради широкия колан и нагръдника треперещите му пръсти не успяха да хванат нищо.

На светлината на гаснеция факел и маслената лампа вождът едва различаваше изправените до него фигури. Жената и... някакъв младеж. Копиехвъргачът. Един още невъзмъжал юноша беше повалил вожд.

Нещо повече, неговият убиец беше един от тях — тъмна като сянка кожа, каквато нямаше никой от народа на дъба, черни като цепки очи под надвиснали клепачи, хлътнали бузи и сплескан нос.

— Видях ви да си тръгвате — изхриптя вождът. Всеки дъх му струваше адско мъчение. — Всички до един...

— Те си отидоха у дома — отвърна жената. — На Белия остров.

Озадачен, умирацият видя, че тя разделя кръга и платното, за да разкрие тънко сребърно острие.

— Тогава кой е...

— Моят син. — Жената опря сребърния връх в гърлото му. — Хората-сенки нямат богове, защото самите те са такива. И ни дадоха дума, че ще се върнат да ни спасят.

— Моите синове... техните синове... ще отмъстят за мен — изпъшка вождът, когато усети ухапването на острието. После фалшивите звезди се завихриха в мрака и той умря, мислейки за синовете си, за техните синове и за отмъщението.

Ала никой не откри тялото му, нито проумя съкровището.

До деня, в който боговете се завърнаха...

1.

Това тук човешко ли е?

Дейвид Уиър умираше и причината се виждаше на компютъра му, въпреки че не я разбираше. Той инстинктивно премести показалец, за да натисне клавиша, който щеше да изтрие екрана, но спря. Беше късно.

— Съжалявам, госпожо. Не знаех, че е останал някой. — Дейвид се обърна. Наближаваше десет в петък вечер. Когато погледна предишния път, всички бюра в общото помещение на лабораторията пустееха, компютърните екрани бяха тъмни. Толкова беше потънал в проучването си, че не чу приближаващите стъпки — нещо необичайно за него. Някога майка му казваше, че има по-остър слух и от куче. Като малък чуваше бащиния си пикап да завива на тяхната улица от пет преки разстояние.

— Заради тъпия бюджет. — Полковник Мириам Ковински вдигна дебелата зелена папка, която носеше. От едногодишния си стаж като цивилен лаборант в ДНК лабораторията на въоръжените сили Дейвид знаеше, че тези три думи са единственото обяснение, което може да очаква от шефката си.

Тя се наведе напред, за да погледне по-внимателно екрана, и се намръщи.

— Митохондриална ДНК. Но някои маркери са грешни. — Това е референтна проба. — Излъга той с лекота.

— От шимпанзе ли?

За окоето на неспециалист резултатите от електрофорезата на екрана може би напомняха размазани призрачни снимки на ивичести червеи, изпълнати един до друг — с редуващи се тъмни и светли участъци и пръснати около тях ситни цифри и букви, които не се свързваха в никакви смислени думи. Ковински обаче не беше обикновен военен бюрократ, а биолог криминалист и беше глупаво да я подценява.

— От нещо по-близко до човека. Неандерталец. — Дейвид затаи дъх, беше рискувал да допусне, че познанията на полковника не се разпростират до изчезналите хоминиди.

— А стига бе!

— Да, неандерталско бебе отпреди двайсет и девет хиляди години. От пещерата Мезмайская в Северен Кавказ.

— Това ваш личен проект ли е?

Дейвид знаеше защо го пита. Главната задача на лабораторията се състоеше в това да идентифицират останки от американски военни чрез ДНК анализ, не само от сегашни конфликти, но и от минали войни. Иначе, при налични ресурси и кадри, можеха да използват възможностите си, за да помагат на външни изследователи в случаи от естественонаучен и исторически интерес, както и държавни и законоопазващи институции с тестове на лекарствени и наркотични вещества, анализи на веществени доказателства и дори с установяване на бащинство в съдебни дела за попечителство над деца.

„Личните проекти“ обаче си бяха точно такива — лични и непозволени. Незаконни.

— Не, госпожо. Това е част от новата система за качествен контрол, която разработвам.

Полковник Ковински го изглежда безизразно. Тя скръсти ръце върху папката с бюджета и я притисна към гърдите си. Въпреки късния час масленозелената ѝ куртка беше закопчана догоре и идеално изпъната. Прошареният ѝ кок спокойно можеше да е пластмасов — от него не стърчеше нито косъмче.

— Продължавайте.

Дейвид не знаеше дали началничката му иска да научи още само от интерес, или защото усещаше, че я лъже. Така или иначе той беше готов. Старата поговорка не грешеше: пред надвисналата смърт умът наистина се концентрира.

— От хиляда деветстотин деветдесет и втора година лабораторията събира ДНК образци от всеки новопостъпил в армията. Вече имаме малко над три милиона проби.

Ковински почука по папката с късия си нелакиран нокът.

— Цифрите са ми известни.

— Е, при секвенирането на ДНК^[1] с цел създаване на генетичен профил винаги има статистическа грешка.

Полковникът млъчеше и Дейвид продължи:

— Можем да заключим, че няколко хиляди от нашите три милиона проби са грешни. Понеже е скъпо да повтаряме анализа на всяка от тях само за да открием няколкото неверни резултата, аз се надявам да намерим грешките с помощта на математически анализ на профилите в нашата база данни.

— Неандерталската връзка, господин Уиър. Става късно.

Дейвид събра смелост.

— Известно ни е, че митохондриалната ДНК във всяка клетка на всеки човек в почти всички случаи се предава пряко от майката на детето, без полово рекомбиниране с бащината ДНК. Следователно, теоретично днес всеки човек на Земята може да проследи генеалогията си до една-единствена жена, живяла в Африка преди около сто и петдесет хиляди години, и...

— Митохондриалната Ева — прекъсна го Ковински, за да му напомни, че не изнася лекция пред някой гостуващ в лабораторията политик.

Дейвид моментално премина към подробности, като се надяваше те да отвлекат вниманието ѝ от информацията на екрана.

— Добре, когато сравним деветстотин деветдесет и четири ключови митохондриални последователности от хора по целия свят, средният брой на ония секвенции, които се отличават между всеки двама души, е осем, а максималният — двайсет и четири. Ето колко близко е родството между всички хора — по-малко от три процента разлика. Митохондриалната ДНК на неандерталците обаче се различава от съвременните хора с двайсет и две до трийсет и шест последователности, средно с двайсет и седем.

Той посочи инкриминиращото изображение на екрана, за да привлече вниманието ѝ там, където се налагаше, и в същото време натисна функционалния клавиш, който уголемяваше образа. Така кодовете отдолу излязоха от екрана и се скриха от поглед.

Уиър се озърна към Ковински, като се питаше дали е забелязала тази негова манипулация.

— Разликата показва, че последният ни общ предшественик с неандерталците датира отпреди около четиристотин и петдесет до петстотин хиляди години.

— Как помага това на качествения контрол?

— Дава ни граница за идентифициране на грешно обработени проби в нашата база данни. За целта използвам елементарна сравняваща програма, действаща само във времето, когато лабораторните компютри не са заети с друго, и тя сравнява нашите проби с тая.

Изражението на Ковински остана непроницаемо.

— Не можете ли със същия успех да използвате извадка стандартизирани човешки секвенции?

— А, прилагам и тоя метод. Моята програма сравнява нашите проби с десет различни извадки. По същество тя представлява статистически анализ. Неандерталските секвенции просто добавят още стойности за сравнение. След неколкостотин хиляди проверки би трябвало да мога да сведа нещата до две-три извадки, които винаги дават най-добри резултати при идентифицирането на грешните анализи.

— И го правите единствено когато лабораторните компютри не са заети с друго?

— Да, госпожо. Засега това е само второстепенна програма, която допълва стандартните качествени анализи на лабораторията.

Ковински впери ясните си очи в него. Дейвид се напрегна, неуверен как да постъпи, ако присъдата е неблагоприятна за него.

— Едва ли сте открили неандерталци сред нашите служители.

— Само в морската пехота, госпожо.

Кратката усмивка смекчи изражението й.

— Продължавайте работата си, господин Уиър.

— Слушам, госпожо.

Дейвид изчака двукрилата врата на лабораторията да се затвори зад нея, после върна цялото изображение на екрана, наред с идентификационните кодове отдолу.

Ако беше успяла да ги прочете и разбере, Ковински щеше да установи, че описваната от тях ДНК не е от *Homo sapiens neanderthalensis*. Щеше да установи защо нейният подчинен работи толкова до късно и защо я е излъгал.

ДНК секвенцията на екрана, която носеше генетични маркери на нещо нечовешко, беше негова. Дейвид бързо копира осемте лични файла от компютъра на малка флашка, скрита в рекламен ключодържател на американската армия. После изтри историята на

работата си от твърдия диск, за да не позволи при евентуално разследване да възстановят и следа от онова, което бе направил. Или което бе открил.

След половин час той излезе от безцветната, практична сграда на въоръжените сили. Както обикновено охраната провери раницата му съвсем небрежно.

На паркинга, под анонимните погледи на външните охранителни камери, Дейвид лениво отиде при очукания си джип и хвърли раницата на предната дясна седалка. Държеше връзката ключове нехайно, сякаш на нея не висеше флашка с файлове, които щяха да му донесат най-малко десет хиляди долара. Също като предишните два пъти.

Той махна на охранителите на портала и се отпусна назад. Те осветиха купето с фенерчетата си, после вдигнаха бариерата.

Съсредоточен върху оцеляването си, Дейвид шофира с над позволената скорост чак до Вашингтон, за срещата с купувача, която можеше да му спаси живота.

Като използва компютърна програма, подобна на онази, която беше описал на Ковински, тази вечер той успя да открие, че в лабораторната база данни, съдържаща информация за над три милиона военнослужещи, има още осем души като него. Досега обаче нямаше изключения от правилото. Всички, които носеха нечовешките ДНК маркери, имаха една обща черта: или бяха под двайсет и седем години, или бяха мъртви.

Дейвид Уиър беше на двайсет и шест.

[1] Определяне на нуклеотидната последователност на ДНК. — Б.пр. ↑

2.

Натаниъл Мерит беше убиец и се оказа, че под водата упражнява занаята си със същата лекота. Повтарящата очертанията на лицето му силиконова маска фокусираше погледа му право напред, без нищо да отвлича вниманието му. Ритмичното съскане на всяко негово издишване от регулатора в устата му напомняше за ежедневната му медитация. Всяко бавно отгласване с плавниците го караше да мисли за катата, която изпълняваше сутрин — ритуален балет за ръкопашен бой. Ръцете му свободно се поклащаха до тялото. Ножът му беше прибран в канията — ала не за дълго.

На петия ден от тази експедиция неговият двучленен екип откри каквото търсеше точно където бяха пратени да го търсят — на този гол южен атол. Сега трябваше да осъществи изваждането — ако имаше какво да извадят.

Водата беше топла, кристално бистра и видимостта приближаваше шейсет метра. Мерит ясно виждаше Краузе и Рено. Осветени от слънцето и вдигайки сребърни стълбове от въздушни мехурчета, двамата бяха заели позиции до отвора в стръмната коралова стена на двайсет метра под него. Носеха флуоресцентно жълти бутилки. Дори водолазните им ножове бяха на яркожълти ивици за по-добра видимост.

Неговите две бутилки не бяха боядисани — гола алуминиева сплав. Компенсаторната му жилетка, баластният му колан, екипировката му, костюмът с титаниеви влакна — всичко беше черно. За някои от задачите му видимостта не беше желателна.

За пръв път влезе в контакт с екипа си при назъбения отвор, където провери водолазните компютри на китките им. Тази сутрин Краузе и Рено се бяха гмуркали два пъти, първо, за да заредят експлозивите и после, за да проверят резултата. Оставаха им поне още четирийсет минути на тази дълбочина, дори повече, ако им спуснеше пълни бутилки, за да не бързат с изплуването и да избягнат декомпресията. Мерит им даде знак с палци нагоре, показваше им да

не се тревожат за завръщането си на повърхността — той щеше да се погрижи за тях.

След това се зае да огледа ръбовете на отвора. Взривените късове сивкав мъртъв корал се бяха изтърколили по полегатия бряг на атола и лежаха двайсетина метра по-надълбоко, сред почти незабележимите купчини каменни блокове. Някога те бяха изграждали останалата част от постройката, издигната, когато този атол още с бил остров. Що се отнасяше до това кой и кога я е издигнал, Мерит нямаше мнение. Колкото по-малко въпроси си задаваше, толкова по-проста щеше да е работата му.

След като се увери, че отворът няма да се срути през следващия час, той откопча прожектора с пистолетна ръкохватка от жилетката си и го насочи към очакващия го мрак. Водата се беше успокоила след експлозиите, възвръщайки бистротата си.

Той се вмъкна вътре пръв, като едва местеше плавниците си, за да не раздвижи дебелия пласт тиня, покриващ дъното на прохода. След десет метра грубата покривка от корал и ракообразни изчезна, разкривайки голите стени и сводестия таван на тунела.

Мерит се озърна през рамо. Краузе и Рено тромаво плуваха след него. Подире им се вихреха талази от тиня, които скриваха обратния път към откритото море и слънчевата светлина. Намалената видимост щеше да улесни изпълнението на плана му.

Продължи и видя входа на залата на петдесет метра напред, точно където го поставяше координатната мрежа.

Според неговия работодател тази част от обекта първоначално била защитена дълбоко под центъра на постройката и проходът, в който плуваше в момента, бил затворен с дебела дървена врата, обкована с желязо. Когато океанът погълнал острова — или поради постепенното повишаване на морското равнище, или при катастрофалното изригване на вулкан, довело до образуването на атола, — морските дървоядни организми изяли вратата за няколко десетилетия. След още стотина-двеста години кислородът във водата превърнал железния обков в ръжда.

Мерит даде знак на двамата водолази да изчакат на входа и заплува в „съкровищницата“, както я наричаше неговият работодател. Виждаше такава съкровищница вече в трета експедиция — за пръв път

преди три години, в сухото корито на Гагар-Хакра в Индия, а после и високо в перуанските Анди, само преди три месеца.

Също като другите, тази зала беше кръгла, с диаметър малко под осем метра и височина на стената над два. Куполът ѝ представляваше идеална полусфера.

По стените и тавана на съкровищницата в Андите все още имаше останки от мазилка, по която се различаваха знаци. Работодателят му се разочарова, че не се е запазила достатъчно, за да могат да направят възстановка на изображенията. Тук, под водата, нито следа от покритието на стената не бе оцеляло от разяждащата дейност на морето.

Оцеляло беше обаче нещо друго познато — каменен диск, поставен върху каменен пиедестал в средата на залата. Подобно на онези в Индия и Перу, структурата приличаше на кръгла маса с диаметър около два и половина метра и височина един, въпреки че поради натрупания на пода седимент пиедесталът изглеждаше по-нисък.

Мерит се интересуваеше само от каменния диск.

Наблюдаван от останалите при входа Краузе и Рено, той извади ножа си и предпазливо се зае да проверява повърхностния седиментен пласт върху диска, сякаш търсеше сухопътни мини. След няколко седмици неговият работодател щеше да прати истинска археологическа експедиция, която с помощта на вакуумни маркучи грижливо щеше да разкрие целия обект и другите помещения в него. Той обаче ясно беше дал да се разбере, че единствено Мерит има право да вади артефактите от съкровищницата.

На петия опит ножът опря в предмет. Мерит махна на двамата да му помогнат с прожекторите си, разгреба тинята и разчисти очертанията на предмета. След като го разпозна с опипване, той го остави и продължи да проучва повърхността на каменната маса. Ако беше същата като другите, радиално от центъра ѝ трябваше да има дванайсет легла с различна форма, предназначени за различни предмети. Съкровищниците в предишните две експедиции бяха ограбени в миналото. Само в перуанската бяха намерили един от дванайсетте артефакта. Работодателят му се надяваше при тази отдавна изчезнала зала да е различно.

Върхът на ножа многократно потъваше в седимента и всеки път стигаше само до камък. Когато се увери, че няма други артефакти, Мерит демонстративно заопипва компенсаторната си жилетка, сякаш търсеше нещо. После даде знак на Краузе и имитира снимане — показваше му да донесе фотоапарата от мрежата с екипировка, закачена на кораловия склон навън.

Краузе сигнализира, че е разбрал, и заплува по обратния път.

Мерит махна на Рено да влезе в залата и посочи най-високата точка на купола, където подобно на живак искреше светлина — събралият се въздух от неговия регулатор.

Насочвайки вниманието си нагоре, където играеха сребристи отблясъци от прожектора му, Рено не усети приближаващата зад гърба му опасност, докато нещо не дръпна въздушния му маркуч. Мерит го беше прерязал.

Мерит наблюдаваше как Рено губи няколко от последните секунди от живота си, като размахва ръце към мятания се зад него маркуч. Когато се сети за резервната въздушна бутилка на жилетката си, вече беше късно. Мерит го хвана за предмишниците и го задържа. Водолазът риташе и се извиваше и двамата се понесоха по лъкатушна траектория из залата. Металните бутилки на Мерит изтракаха в каменната стена.

Изведнъж тялото на Рено увисна в ръцете му, но Мерит не го пусна. Убиец и жертва пет дни бяха работили на този обект, бяха си разказвали всевъзможни случки. Рено гордо му беше показал назъбения полумесец от белези на бедрото си, който му останал от зъбите на акула — акула, която той отблъснал с нож и юмруци. Такива мъже не умираха лесно. Мерит продължи да го стиска. Не бързаше за никъде.

След десет секунди Рено внезапно започна да се мятва в напразен опит да се освободи.

Не успя. И този път тялото му се отпусна наистина, беше загубил съзнание.

Мерит завъртя кранчето на регулатора му, за да спре притока на въздух. После разкопча баластния му колан и Рено се понесе с лице нагоре към сребристите въздушни мехурчета, за да се издигне при сетния си дъх.

Убиецът вдигна прожектора му и го изключи, след което зае позицията над входа. Угаси собствения си фенер и зачака в топлия мрак на неподвижната вода завръщането на втория водолаз.

Но Краузе се бавеше.

Мерит се изкушаваше да се спусне и надникне в прохода. Очите му бяха свикнали с тъмнината и със сигурност щеше да види силуета на Краузе, очертан на бледосиния фон на отвора, но ако напуснеше позицията си, рискуваше да изгуби предимството на изненадата. Дишаше бавно и нито веднъж не помисли за увисналия само на няколко метра над него труп.

После водата се раздвижи — някой плуваше в мрака.

Мерит моментално престана да диша и се заслуша за съскането на друг регулатор. Защо Краузе се връщаше с изключен прожектор? Дали подозираше какво му готви?

След като не чу нищо, той внимателно си пое дъх и неволно се вторачи в мрака над себе си. Ами ако Рено го беше надхитрил, задържайки дъх още няколко секунди — колкото Мерит да го пусне и да се извърне? Може би беше задействал резервната си бутилка?

Водата около него отново се раздвижи. В залата *наистина* имаше още някой. Той се пресегна за ножа си.

Нечия ръка го изпревари и отскубна канията от крака му. После две ръце се вкопчиха в предмишниците му и го повлякоха надолу.

Мерит пое дълбоко дъх и се приготви за прерязването на собствения му въздушен маркуч.

Вместо това го ослепи дезориентираща светлина.

В мига преди очите му да помръкнат, той видя двама водолази с лъскави ребридери, от които не излизаше въздух, и обсидианово черни визьори, които блестяха на обхващащите целите им лица маски.

Бяха използвали прибори за инфрачервено виждане, за да го уловят.

Следващият им ход беше неизбежен. И той щеше да постъпи така на тяхно място.

Да убие врага.

3.

Никой не обърна внимание, когато Дейвид Уиър влезе в оживеното фоайе на хотел „Хей-Адамс“. Колкото и висока скорост да вдигаше при възможност в тази късна петъчна вечер, шофирането от Роквил, щата Мериленд, до центъра на Вашингтон, му отне малко повече от час, по-голямата част от който прекара в задръствания на Джордж Уошингтън Мемориъл Паркуей. Нямаше възможност да се преоблече и носеше дрехите, с които беше отишъл на работа: дънки, маратонки „Найки“, измачкана бяла риза и тясна черна вратовръзка, единственият му компромис към лабораторния дрескод.

Тази вечер повечето посетители в облицованото с тъмна дървена ламперия и огряно от кехлибарена светлина фоайе бяха по делови костюми, освен няколко жени с пищни бални рокли. Такова си беше това място. И все пак, тъй като историческият хотел се намирал точно срещу Белия дом и привличал клиента от дипломатическите среди, трябвало да се очаква и смесица от официалност със съответните национални особености. Нито той, нито дънките му щяха да привлекат внимание. В този град царуваше политиката, не модата.

Той застана на входа на лоби бара с раница в ръка. С малките си квадратни маси, приглушено осветление, високи тапицирани столове и множество тихи разговори, заведението ненапразно се наричало „Извън протокола“. Имаше сложен, многопластов звуков фон, който при друг случай Дейвид щеше да запише за колекцията си.

Той плъзна поглед из помещението в търсене на човека, с когото се беше срещал предишните два пъти — висок мъж с безизразно лице и бръсната глава. Вместо това към него се приближи непознат с телосложение на състезател по силов трибой и гъста, жилава черна коса, намазана с тел. Прическата щеше да отива на някой десетина години по-млад от него и не подходеше на месестото му лице. Тъмният костюм на тънки мръснобели райета беше най-малко двайсетгодишен. Човек оставаше с цялостно впечатление за лоша дегизировка.

— Уиър, нали?

Дейвид напълно съзнаваше, че с това, което се готви да направи и е правил преди, рискува свободата и живота си. При тези обстоятелства нямаше намерение да разговаря с непознат.

— Чакам един приятел.

— Мерит го няма. Аз ще проведя срещата.

— Къде е той?

В дрезгавия глас на Райето се долавяше слаб тексаски акцент.

— На оня остров, дето го прати ти.

Подозренията на Дейвид се засилиха.

— Как е разбрал точно на кой да отиде? — Бяха изминали едва пет седмици, откакто продаде на Мерит втората флашка с файлове, очертаващи евентуалния общ географски произход на неговата и на още неколцина злощастници нечовешка ДНК. — Аз свързах втората група най-общо с Полинезия — това са над сто големи острова.

Без да отговори на въпроса му, Райето се потупа по сакото, издуто от нещо обемясто във вътрешния му джоб.

— Нося ти парите.

Дейвид претегли шансовете: необходимостта да разбере същността на бомбата, тиктакаща в собствената му генетична структура, срещу опасността да попадне в капан. Знаеше, че ако Райето работи за ФБР или Отдела за криминални разследвания на въоръжените сили, ще го арестуват, което му гарантираше, че ще умре зад решетките още преди да се е изправил пред съда. От друга страна, ако този мъж разполагаше с нова информация, която можеше да му помогне...

— Добре.

Райето го поведе към ъглова маса с два стола. На бялата ленена покривка имаше празна чаша и бутилка хайнекен. От купичката с ядки липсваше кашуто. Човекът явно чакаше отдавна.

Дейвид седна и остави раницата между краката си. Келнер с бяло сако дойде, за да вземе поръчката му, и той поиска вода. Райето погледна празната си чаша — явно му се пиеше още една бира, — но се спря на сода. Нервно потропваше по крака на масата с лявата си обувка.

Келнерът се отдалечи.

— Дай ми файловете.

Дейвид изведнъж съзря възможност да ускори търсенето си. За когото и да работеха, Мерит и Райето притежаваха способността — и парите — да пращат експедиции по целия свят само след няколкоседмична организация. Навярно можеха да му помогнат и по-непосредствено.

— Искам да променя уговорката ни.

Райето заплашително се наведе напред.

— Десет бона. Край на разговора.

— Не става въпрос за парите.

Онзи се смути и се поколеба.

— Знаеш как осигурявам информацията. Рисковано е.

— И какво от това? Нали ти се плаща? — Райето се извърна настрани, докосна ухото си и Дейвид за пръв път забеляза, че вътре има миниатюрно устройство.

Опита се отново да привлече вниманието му.

— Виж, отнема ми седмици да правя елементарни издирвания, без да ме усетят. Издирвания, които лаборатория, създадена специално с такава цел, може да проведе за ден-два.

Райето вече избутваше стола си от масата, за да стане.

Дейвид видя, че всичко отива на кино, и веднага даде на заден.

— Добре де, добре. Забрави, че съм го споменал. Ще го направим, както вие искате. — Той пхна ръка в джоба си за връзката ключове, но следващите думи на Райето промениха всичко.

— Поканен си горе. Той не обича да го карат да чака.

Изглеждаше излишно в хотел срещу Белия дом да има президентски апартамент. Но пък по време на визитите си президентите на други държави се нуждаеха от такива условия. Човекът, който в момента се изтягаше на жълтия брокатен диван до горящата камина, изобщо не беше държавен служител, въпреки че често ставаше обект на техните разследвания.

Огромен, висок почти два метра и тежък близо сто и четирийсет килограма, той беше добре познат от честата си поява по новините.

Дейвид коригира предположението си за потенциалния достъп до ресурси. Холдън Стенис Айрънуд повече от десетилетие фигурираше в милиардерския списък на „Форбс“ и дори в агонията на

глобалната рецесия с лекота се държеше в челната десетка. Притежаваше телекомуникационни компании, купуваше и продаваше цели информационни организации, държеше монопола над стратегически метали и строеше собствена орбитална туристическа ракета в Невада. Този човек можеше да купи света.

Айрънуд протегна ръка, без да става. Хватката му беше смазваща и ако се съдеше по хищническата му усмивка, той знаеше това.

— След като вече разбра с кого си имаш работа, си мислиш, че е трябвало да взимаш повече. — Също толкова познат, колкото и лицето му, дрезгавият баритон на милиардера имаше южняшки акцент като на Райето.

— Познахте.

— Ето такива хора харесвам. — Той с пышкане смъкна босите си крака на дебелия персийски килим и седна. По пода бяха пръснати купчини вестници и списания на различни езици. — Ако продължиш да си честен, можем да правим бизнес. — Айрънуд кимна на Райето, който провери Дейвид с детектор за метал. — *Честен* си, нали?

— Продавам ви класифицирана информация от файлове на въоръжените сили, до които нямам право на достъп. — Детекторът изпиука, когато Райето го прокара над раницата, и Дейвид му я подаде, без да се налага да го молят.

Айрънуд имаше властно изражение, също като Ковински. Маската му на стар добряк си беше само маска. Дейвид не се съмняваше, че умът зад нея е остър като ръбовете на униформата на полковника.

— Честен с *мене* — поправи се милиардерът. — Военните са корумпирани, също като властите. Смъквай им кожата на тия глупаци. — Той се изправи, извисявайки се над Дейвид, също толкова могъщ физически, колкото и финансово. — Ама ако се опиташ да излъжеш мен... Е, ти си умно момче. Наясно си. — Айрънуд се озърна към Райето. — Всичко чисто ли е, Младши?

Айрънуд-младши беше подредил съдържанието на раницата върху масата в трапезарията: дрехите за спорт на една купчина, две стари романчета, малък черен айпод, около който бяха увити кабелите на слушалките, още по-малък дигитален диктофон и телефон.

— Засега. — Той извади батериите на телефона и диктофона, после натика всичко, включително айпода, в торба от оловно фолио,

която предпазваше филма от рентгенови лъчи.

Айрънуд се насочи към добре обзаведения кухненски бокс.

— Къде са файловете?

Дейвид вдигна връзката ключове и смъкна капачето на рекламния ключодържател, за да покаже флашката.

— Ще ми трябва компютър.

Милиардерът отвори хладилника и махна с ръка на Младши, който взе ключовете от Дейвид. Поведението му показваше, че не обича да му махат така.

— Значи искаш да ми направиш ново предложение. — Айрънуд извади бутилка диетична кола, наля си в кристална чаша и я пресуши.

— Казвай.

Дейвид започна да излага идеята си, а Айрънуд се върна на дивана, изтегна се и затвори очи.

— И колко ще ми струва това?

— Компютрите и периферните устройства ще струват най-много, може би сто хиляди. Още петдесет бона за лабораторно оборудване и консумативи.

— Ами милионите ДНК проби? Разходи по събирането? Персонал?

— Цялата работа вече е свършена. От Генографския проект. Шест-седем частни генеалогически фирми. Още десетина университета. Информацията вече я има. Само трябва да я преровим.

Айрънуд си потърка носа, без да отваря очи.

— И тия фирми и университети просто ще ни *дадат* достъп до данните си, така ли?

— Университетите, да. Останалото можем... тоест вие можете да го купите. Всички продават информация. Миналия месец свалих безплатно публикуваната митохондриална ДНК секвенция на неандерталец.

Милиардерът отвори едното си око и го погледна, после се надигна и седна, насочвайки към Дейвид цялото си внимание.

— Чувал ли си за Чарлз Форт?

Дейвид не беше, но с готовност щеше да го слуша, за каквото и да пожелаеше да говори. Никой друг нямаше да му помогне да открие човек с неговите маркери, преживял двацет и седмия си рожден ден. Когато — и това непременно щеше да се случи — въоръжените сили

откриеха злоупотребата с техните ресурси, неизбежното разследване и забавяне буквално щяха да са фатални за него. Щяха да минат месеци, преди да го вземат насериозно и дори само да планират повторно провеждане на неговото проучване.

Айрънуд загоряваше за лекцията си.

— Форт е бил велик човек. Учен. Починал през трийсет и втора, обаче бил един от първите в научната общност, които надули свирката. Нали знаеш как събират доказателства в подкрепа на любимите си теории и после прескачат всички открития, които им противоречат. Сигурен съм, че си виждал как става, нали така?

Дейвид се нуждаеше от помощта му, ала това не означаваше, че е длъжен да се съгласява с всичко, което казва.

— Понякога при анализите се допускат грешки и затова се изключват от проучването. — Той сви рамене. — Но се случва и изключението да *потвърди* правилото.

— Точно така! — Айрънуд насочи показалец към него, сякаш държеше пистолет. — Ами Ричард Файнман? Чувал ли си за него?

— Естествено. Проектът „Манхатън“. Квантов физик. Може би един от най-великите учени на двайсети век.

— Никакво „може би“. Той е казал същото за изключенията от правилото.

— А именно?

— Ако правилото има изключение, което може да се докаже чрез наблюдение, това правило е грешно. — Милиардерът впери очи в него. — Тия групи, дето ги продаваш на моя човек... струва ми се странно, че един младши лаборант в държавна лаборатория пръв се натъква на нещо толкова важно... Тъй де, на *нечовешка* ДНК?

— Ами не. — Дейвид беше проверил в литературата, задавайки си същия въпрос. — Много други изследователи са обръщали внимание на резултатите, обаче...

Айрънуд не го остави да довърши.

— Те обявяват резултатите за грешка при анализа или за контаминация и най-великото откритие на всички времена е изхвърлено на боклука! Ти си видял данните и групите. Знаеш ли какво е това, Дейв? Защото аз определено знам. — Той се надигна от дивана и се изправи в целия си величествен ръст. — Ти си открил категорично научно доказателство — *доказателство!* — за нещо,

което вече е известно на властите и което те са крили от нас. Но ти...
убеден съм, че си се натъкнал на истинска бомба.

Дейвид не го разбираше.

Айрънуд болезнено го стисна за раменете.

— Добре дошъл при нас, Дейв. Ти ще ми помогнеш да пратим
нашето лъжливо правителство на майната му и да обърнем тоя свят
надолу с главата.

Тези думи показаха на Дейвид, че Айрънуд му дава парите и
лабораторията, макар все още да нямаше представа защо. Не че го
интересуваше.

Други обаче се интересуваха и техният инфрачервен лазер,
регистриращ вибрациите на прозорците, записваше всяка дума.

4.

Натаниъл Мерит още беше жив.

Един час след пленяването му бръснатата му глава се обливаше в пот на тропическото слънце. Седеше завързан на тиковата палуба на собствената му яхта, четиринайсетметров „Азимут“, взет под наем на Таити, на три дни път от атола. Под пейката до левия борд се виждаше тяло, отчасти завито със синьо найлоново платнище. Рено.

После една позната фигура отвори тиковата врата на рубката и излезе на палубата.

Флориан Макклейти.

От три години бяха съперници, но никога не се бяха срещали, въпреки че Мерит често четеше досието ѝ. Не се съмняваше, че нейните хора имат подобно досие и за него.

Трябваше да коригира представата си за своята шейсетгодишна противница. На живо тя изглеждаше по-внушително. В косата ѝ имаше по-малко тъмни нишки. Разкопчаният ѝ стоманеносив костюм разкриваше загоряло тяло по черен бански. На фона на тъмната тъкан изпъкваше голям, изящен сребърен кръст, висящ на тънка сребърна верижка — беше необичайно, гмуркач да носи такова украшение.

Тя посочи голямата хладилна чанта помежду им. Преди в синия пластмасов контейнер имаше кутии кока-кола, бутилки вода и няколко таитянски бири „Хинано“. Сега вътре лежеше артефактът от подводната съкровищница. Потопянето в солена вода беше стандартна процедура за съхранение на предмети, престояли дълго време в морето.

— Най-после те изпреварихме, Мерит.

Той не отговори — проверяваше здравината на жълтото найлоново въже, с което ръцете му бяха завързани зад гърба му, и се озърташе за двамата водолази, които го бяха пленили.

Забеляза ги на кърмата на техния катамаран. Той беше със свити платна и белият му корпус сияеше на лазурния фон на вълните. Петнайсетметровият съд спокойно можеше да се управлява от

тричленен екипаж, тъй че освен тях и Макклейти най-вероятно нямаше други. Шансовете му не бяха малки.

В рубката на яхтата зърна стоящия на руля Краузе, който го гледаше с неприкрита омраза.

Мерит вдигна очи към своята похитителка.

— Използвала си вътрешна информация. Краузе.

Флориан Макклейти изведнъж доби изтощен вид и седна на страничната пейка на азимута, като се опря с една ръка, въпреки че нямаше силно вълнение.

— Кажи ми *ти* какво си използвал, за да откриеш това място.

Мерит реши да заложи на предимството си.

— Не си знаела, че обектът е тук. Проследила си ме.

Едва забележимият проблясък в светлозелените ѝ очи потвърди предположението му.

Каквото и да възнамеряваше да му каже, Макклейти явно промени намерението си. Приклепна на палубата, бръкна в хладилната чанта и внимателно извади големия колкото футболна топка артефакт.

Приличаше на онзи от Андите — отвори покриваха цялата му повърхност, освен единствената равна, полирана страна. Доколкото Мерит виждаше, изображението беше същото. Благоговейното отношение на Макклейти показваше, че предметът има някакво особено значение за нея.

— Трябва да знам — заяви тя. — Имаш ли представа какво е това?

Мерит имаше известна представа какво означава предметът за неговия работодател, но от разкриването на тази информация нямаше да спечели нищо. Затова демонстративно се зае да разглежда находката, като се питаше дали жената ще сподели нещо с него. Докато разговаряха, все още имаше шанс.

— Това е метеорит. От никел и желязо. Казаха ми, че повечето такива се образували в звезда точно преди да избухне. Паднал е на Земята много отдавна. Някой го е намерил, разрязал го е горе-долу наполовина, полирал е отрязаната страна и го е украсил.

— Това не е украса. А карта. На Слънчевата система. — Макклейти леко проследи с пръсти почти невидимите линии по гладката метална повърхност. — По границата — този пояс от звезди след това Слънцето — тук в центъра. Около него обикалят шест

планети. Меркурий. Венера. Земята с нейната луна. После Марс, Юпитер с четирите си най-големи луни и Сатурн с пръстените. Това говори ли ти нещо?

Мерит промени темата.

— Какво следва сега?

Краузе продължаваше да стои на руля. Мерит лесно можеше да отгатне какво според него трябва да последва. Убитият Рено още беше по неопрен. Бяха му свалили бутилката, но баластната жилетка се очертаваше под платнището. Това вероятно означаваше, че останалата част от екипировката му също си е на мястото.

Макклейти обаче още не беше завършила разпита. Тя държеше метеорита така внимателно, сякаш беше новородено.

— Знаеш ли кога е направена тази карта?

Той поклати глава. Потта пареше очите му. Следобедът преваляше и мостикът не му осигуряваше никаква сянка.

— Преди девет хиляди години — каза жената.

Струваше му се, че вече го е чувал, но това бяха само цифри, които не му говореха нищо.

— Преди девет хиляди години — тихо повтори Макклейти. — Когато според историците нашите предци тъкмо започвали да се установяват в селища и да се учат на земеделие. — Тя се загледа в метеорита. — Хелиоцентричната слънчева система от тази карта — тоест, със Слънцето в средата — за пръв път се появява в древните текстове чак при Аристарх Самоски през двеста и седемдесета година преди Христа. Почти седем хиляди години *след* създаването на това тук. И даже тогава идеята не била възприета широко, докато хиляда и седемстотин години по-късно Коперник не я възродил. А четирите големи луни на Юпитер и пръстените на Сатурн не се виждат с просто око. Няма ги в астрономическите извори, преди през хиляда и шестстотната година Галилей да запише собствените си наблюдения с първия си телескоп. Е, как е възможно съществуването на такава карта?

Макклейти говореше сякаш на себе си, сякаш не се намираше на бавно поклащаща се яхта под изгарящо слънце наред открито море.

— Може ли да се преместя на сянка? — попита Мерит. Опита се да прозвучи немощно и незаплашително.

Макклејри съзерцаваше артефакта и не даде знак да го е чула, затова той се възползва от възможността.

— Добре, ще се преместя на сянка. — Застана на колене и тромаво се придвижи напред, докато се облегна на трупа на Рено. — Така. — Раздвижи ръце зад гърба си.

Привидно, без да обръща внимание на преместването му, Макклејри внимателно върна артефакта в хладилната чанта, изправи се с лице към Мерит и отговори на зададения от самата нея въпрос.

— Има едно-единствено обяснение, Мерит. И ти го знаеш, иначе нямаше да намираш обектите ни преди нас.

Той мълчеше.

— Не искаш да ми кажеш, така ли? — Възрастната жена докосна кръста на гърдите си, сякаш за да почерпи сили от него, и изглежда взе решение. — Боговете да ти простят светотатството. — Говореше със странна смесица от съжаление и презрение. — Защото аз няма да ти го простя. — Тя вдигна ръка и даде знак на белия катамаран да се приближи до яхтата.

Двигателят на катамарана забоботи и когато корпусът му се блъсна в борда на яхтата, Мерит политна напред, отдалечавайки се от тялото на Рено. Ала това вече нямаше значение.

Единият от гмуркачите на Флориан скочи на палубата на азимута. Беше висок, чернокож, с широка бяла ленена риза и панталон. Макклејри му нареди на френски да пренесе артефакта на катамарана.

Мъжът вдигна пълния с вода контейнер, сякаш бе лек като перце, и попита какво да правят с *le captif*. С пленника.

— *Rien* — отвърна тя. „Нищо.“ После се озърна назад към Краузе и Мерит разбра. — Той вече не беше неин проблем.

Чернокожият кимна, обърна се и стъпи върху страничната пейка, хванал тежката хладилна чанта с две ръце. Изчакваше подходящия момент между две вълни, за да се върне на катамарана.

Мерит също зачака подходящия момент.

Точно когато онзи се напрегна, за да скочи. Мерит се метна от палубата, провлачвайки найлоновото въже от китките си и стиснал ножа на Рено в ръка. Със същите уверени движения, каквито упражняваше ежедневно, със същото спокойствие, каквото изпитваше по време на гмуркането, той подкоси с крак чернокожия. Плискащата

се в хладилната чанта вода допълнително наруши равновесието на противника му.

— *Флориан!* — извика вторият гмуркач от катамарана на Макклейти.

Чернокожият падна по гръб на палубата и Мерит преряза гърлото му с едно движение. Треперещите длани на нещастника не можаха да спрат кървавия гейзер, който шуртеше с всеки удар на умиращото му сърце.

Още преди Краузе да стигне до средата на рубката, Мерит се обърна към стъписаната Макклейти, сграбчи я и я завъртя с гръб към себе си. Притисна се към преградната стена и я обхвана с ръка през гърдите, като опря ножа на Рено в гърлото ѝ.

Тя се опита да забие пета в крака му, но Мерит бързо я парира и я удари по слепоочието, с дръжката на ножа.

— Само опитай още веднъж, и си мъртва. Ясно ли е?

Тя затрепери от страх или от шок. Не го интересуваше от какво. Разтърси я силно и отново изкрещя:

— Ясно ли е?

— Да!

— Тогава им кажи.

Краузе се беше вцепенил на вратата на рубката, хипнотизиран от вида на опрянния в гърлото ѝ нож. Вторият от нейните гмуркачи стоеше на катамарана и се мъчеше да държи узито си насочено към Мерит въпреки клатенето на двете палуби.

— Останете по местата си — извика Макклейти.

— Хвърли узито във водата — заповяда Мерит.

Онзи се поколеба.

Мерит увеличи натиска на острието и усети, че жената се напруга в опит да се отдръпне.

— Хвърли го! — извика тя.

Лицето на мъжа се сгърчи от гняв, но той метна оръжието си през борда.

— Сега и двамата — продължи Мерит. — Във водата. Плувайте към скалите.

Те не помръднаха.

— След като си тръгна, можете да се върнете на катамарана. Трябва ми само артефактът. — Той доближи устни до ухото на

Макклејри. — Чела си досието ми. Знаеш, че ако искам, мога да убия и трима ви.

— Направете го! — каза Флориан.

Гмуркачът скочи във водата. Мерит се наведе напред и видя, че мъжът изплува на повърхността, разтърсва глава и се насочва към голия атол на сто метра оттам.

Застаналият на вратата Краузе бавно пристъпваше напред.

— Изобщо не си го помисляй — предупреди го Мерит. — Я го погледни. — Той рязко завъртя главата на Макклејри към трупа на палубата.

Раната на шията на мъртвеца зееше като втора уста, бялата му риза беше подгизнала от кръв. Метеоритът лъщеше до него — искрящо черен остров сред червено море.

— Последна възможност — каза Мерит. — Никога не броя до три.

Краузе се втурна към борда и се хвърли във вълните.

— Ако го правиш само за пари, мога да ти платя повече, отколкото получаваш сега — предложи Флориан.

— Съмнявам се. — Нейният гмуркач беше стигнал до атола и стоеше на скалите, заслонил очи с длан и вторачен в двата плавателни съда. Краузе още плуваше.

— Един милион? Два?

Мерит я отблъсна.

— Твой ред е. Скачай. — Щом Краузе излезеше на островчето, Мерит щеше да подпали катамарана, чиито дизелови резервоари щяха да се взривят, преди някой от двамата гмуркачи да успее да доплува обратно.

Макклејри застана до метеорита. Очите ѝ странно блестяха. Поставила длани върху кръста на шията си, тя произнасяше нещо, което звучеше като молитва. Мерит не знаеше на какъв език говори.

— Да не молиш бог да ме порази? — попита той.

— Нещо подобно. — И се хвърли към него с изненадваща бързина, замахвайки с малко сребърно острие към незащитеното му лице.

Мерит обаче беше убиец и отново предугади хода ѝ. Заби ножа на Рено през меката плът под брадичката ѝ и през небцето и върхът

прониза мозъка ѝ. След това безстрастно задържа за миг гърчещото се тяло и го пусна на палубата.

Вдигна ножа ѝ. Беше впечатлен от изработката му и от начина, по който беше скрит. Смъкна верижката от шията ѝ, пъкна острието вътре и прибра кръста под разкопчания си водолазен костюм. Накрая хвърли през борда трупове — на Макклейти, първия гмуркач и Рено.

Краузе и другият гмуркач вече бяха във водата и плуваха към катамарана.

На Мерит не му пукаше. Знаеше какво ще се случи. Двукорпусният съд щеше да се подпали, преди да стигнат до него, и при цялата тази кръв в морето акулите скоро щяха да довършат работата.

Както обикновено, оказа се прав.

5.

Джес Макклејри вдигна ципа на червената си канадка от гортекс, затвори високата си яка и излезе от плющящата палатка. Леденият вятър праметна кичури от дългата ѝ червена коса върху лицето ѝ и моментално зачерви светлите ѝ скули, което я накара да се усмихне. Ниското слънце пламтеше, небето сияеше яркосиньо и отвсякъде я заобикаляха хълмчета, покрити с торф и нискорасла трева. Само лагерът от няколко палатки нарушаваше еднообразието на пейзажа, както и далечните червени и жълти канадки на нейния археологически екип, работещ на половин километър оттам.

Тя пхна облечените си в ръкавици длани дълбоко в джобовете си и вдиша най-чистия въздух на планетата. Не помнеше някога да се е чувствала толкова щастлива и доволна. Днес дори двойно повече, защото току-що се получи вест от Чарли Уджарак, инуитския старейшина, който надзираваше работата: тя се оказваше права. За пореден път. Гробището се намираше точно там, където беше казала на хората от петролната компания да го търсят.

До палатката на готвача я чакаше Чарли — същинска смесица от миналото и настоящето на канадска Арктика. Носеше последен модел огледални очила рей бан, но традиционната му канадка — дело на една от бабите му — бе ушита от кожа на тюлени, убити с харпун от самия него. Носеше я разтворена и отдолу се виждаше червена тениска с избеляло лого на Йоркския университет. За него август на север от полярния кръг не беше студен.

— Здравсти, Джес. Къртс те чака. — Гласът му издаваше, че е доволен колкото нея.

— Сигурна съм.

Нямаше нужда от сутрешен чай — постоянният вятър ѝ действаше достатъчно освежаващо. Двамата се запътиха към обекта по пружиниращата почва.

— Той каза ли нещо? — попита Джес.

— Няма какво да каже. Старото селище беше точно където им посочи ти. Тая сутрин откриха първите останки. Сега влиза в действие член дванайсети от декларацията на ООН за правата на коренното население.

— Останките са в гроб, нали? А не просто скелет?

— Определено е гроб. Скелетът е в ембрионална поза и по него още има следи от тревата и еленовата кожа, с които е бил покрит.

— Добре. Селото е било голямо, може би стотина души. Ще има още останки.

Чарли стана по-сериозен.

— Тогава ще има нужда от много молитви, за да не смутим покоя им.

Джес разбираше. Онова, което за нея се свеждаше до палеогеология, примесена с малко антропология и археология, за инуитския старейшина беше неговата жива култура и религия. Завиждаше му за свободата да говори толкова открито за своите вярвания — свобода, каквато тя нямаше и вероятно никога нямаше да има.

— По-добре така, отколкото да ги гледаш как копаят с машини за петролопровод, нали?

— Много молитви — повтори Чарли.

Повечето хора на обекта стояха около очукана метална маса с вдигащи пара чаши кафе или чай и чакаха официално нареждане от своя началник. На друга сгъваема маса имаше ламинирани топографски карти, прихванати с тежки метални щипки, и обемист сив лаптоп, свързан с джиписес система.

Лайънъл Къртс, началникът, посрещна Джес с крива усмивка. Черната му кожа, късо подстриганата му коса и равният му акцент от Средния запад бяха абсолютно неуместни в ледената пустош — сигурни белези на ХХІ век и масовата глобализация. Червеното му яке носеше фирменото лого на „Халдрон Ойл“, петролната компания, която щеше да съжалява, че е наела Джес да проучи трасето на струващия много милиарди петролопровод.

— Да злорадстваш ли си дошла? — попита Къртс.

Джес знаеше, че той не го приема лично — компанията не харчеше негови пари.

— Както съм ти казвала, земята разказва истории — отвърна младата жена. — Всеки хълм, всяка долинка, всеки камък. — Тя посочи малкото възвишение, където с тънки метални колчета и жълта лента беше заложена квадратната мрежа на археологическия обект. — Преди няколко века тук е текла река и бреговете ѝ са идеално място за село.

В гласа му прозвучаха нотки на възхищение.

— Ти ни предупреди, така си е. Чарли казва, че не трябва да заравяме останките, докато не дойде шаманът. Искаш ли да погледнеш?

Джес се обърна към инуита.

— Може ли?

— Само повече не пипайте нищо — каза той и се обърна към Къртс. — И кажи на хората си да не използват ножове и изобщо режещи инструменти, докато не затворим гроба.

— Защо?

— Покоят на гробището е смутен и сенките на мъртвите може да са навсякъде. Ако твоите хора случайно прободат някоя от тях с нож, те ще се разгневят и може да ви причинят всевъзможни неприятности. Болести, лош късмет, бели мечки... или пък следващият лов на тюлени може да не мине много добре.

Джес видя, че Къртс се опитва да прецени дали Чарли говори сериозно. За щастие взе правилното решение.

— Няма да има ножове. Ще им съобщя.

— Благодаря.

Заизкачваха се по склона към обекта.

— Той знае, че не ходя на лов за тюлени, нали? — прошепна Къртс на Джес.

— Метафора. Сенките може да ви попречат да намерите ново трасе за петролопровода, за да заобиколите това място.

— Ясно. — Къртс не изглеждаше убеден. — Стига да не говореше сериозно за мечките.

Застанаха до отворената яма с останките — покафенели от времето кости, обхванати от спаружени сухожилия и парчета еленова кожа. Чарли тихо изпя погребален напев на родния си език. Къртс почтително сведе глава, а Джес разбра, че е допуснала ужасна грешка.

Тя изчака Чарли да свърши и каза:

— Този гроб не е инуитски.

Гробът беше дълбок малко повече от два метра и тя посочи профила на изкопа.

— Погледнете редуването на пластовете. Виждате ли речния чакъл в средата?

Между два пласта по-тъмна почва отчетливо се очертаваше тънка линия от светли камъчета.

— Обясни — помоли Къртс. Явно беше събудила интереса му. Изражението на Марли стана сурово — той знаеше какво ще каже Джес.

— Съвременните инуити са заселили този район преди около хиляда години. Всеки инуитски гроб тук би трябвало да е над речния чакъл, защото реката се е отдръпнала. — Тя посочи слабото хлътване на терена на стотина метра на запад. Беше го забелязала преди три дни. То бележеше коритото на изчезналата преди пет-шестстотин години река.

— Дедите ми може да са изкопали дълбок гроб — възрази Марли.

— Не и във вечно замръзналата почва. Тя ограничава максималната дълбочина на всеки съвременен гроб. — Джес плъзна поглед по терена, разчитайки промените му в миналото. — За да е било достатъчно ниско, та оттук да е текла река, и после релефът да се с променил от леда и снега... Може би са минали три-четири хиляди години. Гробът датира от тогава. Ще трябва пак да проверя въздушните снимки и данните за климата... — Тя оправдателно погледна Марли. — Компанията ще даде останките за радиовъглеродно датиране и това ще потвърди заключението ми.

Той поклати глава.

— Моят народ няма да се съгласи. Ние не сме дошли от друго място. Гарванът е създал тая земя и тукашните хора. Винаги сме си били тук.

Джес виждаше, че Къртс се колебае между стремежа си да прояви уважение и желанието да си свърши работата. Ако се окажеше, че това гробище не е инуитско, археолозите на компанията можеха да го разкопаят за месец, да пратят находките в музеите и нямаше да се налага да променят трасето на петролопровода.

— Щом гробът не е инуитски, какъв е тогава? — попита той.

Джес не знаеше.

— Това е извън моята компетентност. Но в този район определено се отнася към преддорсетската култура. Компанията ще трябва да анализира всички артефакти около скелетните останки и може би да извлече генетичен материал от костите.

— Моля ви — противопостави се Чарли. — Не бива да смущавате покоя им.

— Преддорсетската култура — повтори Къртс. — Има ли живи потомци?

— Потомци ли? Естествено. Сред всички коренни народи в Северна Америка. Но не е останало нищо от културата и религията им.

— Няма как да си сигурна — напрегнато заяви Чарли.

— Съжалявам, но е сигурно. — Джес посочи древния скелет в изкопа. — Тези хора не са от твоя народ. Геологията не лъже.

— Това е въпрос на тълкуване.

— Както казах, ще направим радиовъглеродно датиране на костите, ще анализираме артефактите, но знам, че съм права.

— А аз знам историята на тая земя, както ми я е разказвал баща ми, а на него — неговият баща, и така чак до времето, когато Гарвана я е разказал на всички хора. — Чарли насочи показалец към Къртс. — Моят народ ще реши този въпрос. Не докосвайте скелета, не копайте и за ваше собствено добро не използвайте режещи инструменти, докато не дойде шаманът, за да оправя нещата. — Той се отдалечи, сякаш се опасяваше да не избухне.

Къртс го проследи с поглед.

— Имаш ли представа кога ще се появи този шаман?

Преди Джес да отговори, че не знае, двамата чуха далечен грохот на вертолет и вдигнаха очи към небето.

— Не мога да повярвам на късмета си! — възкликна Къртс.

— Няма как да пристигне толкова бързо. Особено от Инувик. — Хеликоптерът се приближаваше от изток. Инувик беше най-близкото летище в тази посока, на три часа път по въздух.

Къртс го наблюдаваше с присвити очи. Вертолетите на „Халдрон“ бяха боядисани в зелено. Този беше бял с червени ивици.

— Канадските въоръжени сили?!

Хеликоптерът започна да се спуска между лагера и археологическия обект и Джес видя, че не е на военновъздушните

сили, а на частна компания. На опашката прочете думите „екскурзии“.

Къртс усмихнато я потупа по рамото.

— Ела да видим кой е толкова шантав, че да дойде на екскурзия тук. Обзалагам се, че е шаманът или други старейшини.

Тя не прие баса, но закрачи до него и към тях скоро се присъединиха останалите членове на археологическия екип. Всичко, което нарушаваше еднообразното ежедневие в тундрата, си струваше вниманието. Който и да пристигаше, не го бяха очаквали.

Хеликоптерът плавно кацна. Пилотът явно искаше да се увери, че теренът е здрав, за да не повреди плазовете. Вместо да угаси двигателя, той остави ротора бавно да се върти.

— Явно няма намерение да се бави много — отбеляза Къртс. Всички спряха на безопасно разстояние от машината.

Вратата се отвори и отвътре изскочи мъж с разкопчана зелена канадка, дънки и високи гумени ботуши. Носеше черни авиаторски очила, но не и ръкавици.

Той се приведе, докато излезе изпод ротора, плъзна поглед по двайсетината души, които го чакаха, вдигна шепа пред устата си и извика:

— Джесика Макклеър!

Къртс я погледна.

— Познаваш ли го?

Хрумна ѝ само една мисъл, само едно обяснение.

— Нещо се е случило...

— Какво? — попита той.

Джес пое дълбоко дъх.

— Може да се наложи да си тръгна. — Тя се насочи към мъжа.

— Да си тръгнеш ли? Къде? — Къртс я последва. — Ще ми трябва писмен отчет.

— Ще обясня на компанията — отвърна Джес. Сърцето ѝ биеше бясно. Винаги беше знаела, че ще се случи нещо такова, ала очакваше да е след години. После сърцето ѝ се сви.

Мъжът от хеликоптера извади със черен автомат изпод канадката си и се прицели в нея.

Джес инстинктивно се метна към Къртс и извика:

— *Залегни!*

Претърколиха се върху торфа и в същия момент се разнесе тихо изпукване, последвано от болезненото изпъшкване на Къртс.

Тя го усети, че се напруга, и видя червените петна, разцъфтели и на двата му крачола.

— Прави се на умрял... не мърдай... — Джес завъртя глава и видя, че той се е вторачил шокиран в нея.

Половината от екипа се бяха пръснали. Другите бяха останали стреснати на местата си, неуверени какво се е случило. Двама се затичаха към нея и един след друг гротескно подскочиха във въздуха, улучени от автомата.

Все още просната по корем, Джес запълзя встрани от неподвижното тяло на Къртс, смъкна ръкавиците си и докато с треперещи ръце разкъсваше американския цип на яката си, чу жвакане на приближаващи се стъпки. Тя бръкна под канадката си и затърси тежкия сребърен кръст, който носеше на шията си. Ако трябваше да умре, щеше да вземе със себе си някой от *тях*.

— На колене — заповяда мъжът.

Той спря извън обсега ѝ, насочил оръжието си към нея. Джес позна късия, лесен за криене автомат „Хеклер & Кох“ MP5K. Бяха я обучавали да използва такъв. Стисна кръста в дланта си и се надигна.

— Това няма да ни спре — заяви тя.

Мъжът се подсмихна.

— Ще спре теб. — Прицели се и добави: — Казаха ми, че сигурно ще искаш да се помолиш.

Джес скришом измъкна острието от кръста. Представи си как вдига ръце за молитва и в същия миг го хвърля. Той щеше да я убие, разбира се. Нямахте как да изпревари куршумите. Но с малко късмет и при неговата незащитена шия, щеше да...

На зелената канадка на мъжа разцъфна дупка и на лицето му се изписа изненада. Едва когато слепоочието му избухна в кървав фонтан, Джес разпозна пукота на пушечни изстрели.

Тя моментално залегна до Къртс и се озърна назад.

Чарли Уджарак решително се приближаваше с ремингтъна си — онзи, който държаха в лагера срещу бели мечки. Дългата цев проблесна и се разнесе металическо иззвъняване. Сега стреляше по хеликоптера.

На Джес ѝ се искаше да види как роторът се завърта по-бързо и плазовете се откъсват от земята. Вместо това пилотът скочи от отсрещната врата и се скри зад машината. Със сигурност имаше автомат. Враговете винаги бяха подготвени.

Тя извика на Чарли да залегне и запълзя по хлъзгавия мокър торф към убития, за да вземе оръжието му.

Пилотът я видя и изстреля откос, който премина през трупа.

Чарли отново стреля с ремингтъна и едно от предните стъкла на вертолета се пропука.

Пилотът насочи огъня си към инуитския старейшина. Джес се надигна и стреля по него, разбивайки страничните прозорци.

Онзи се прикри отзад и тя предположи, че презарежда автомата си. Чарли лежеше на земята, но беше невредим, целеше се като снайперист. Тя остана приведена и затърси резервните пълнители на убития под канадката му.

После чу глухо изтракване от попадение в нещо твърдо и зачака куршумите да пронизат тялото ѝ, но вместо това я заля топлинна вълна и се разнесе грохот от *избухването* на хеликоптера.

Из тундрата се затъркаляха горящи останки. Джес смаяно се изправи на крака. Бяха се взривили резервните резервоари при опашката на вертолета. Тялото на пилота беше приковано под корпуса, неподвижно и обгърнато в пламъци. Но как?

Тя се обърна към Чарли, който посочи към небето.

Снишаваше се втори хеликоптер. Без опознавателни знаци.

Младата жена хвърли празния пълнител и зареди нов.

Инуитът забърза към нея и натисна надолу късата цев на автомата ѝ.

— Недей, Джес, те сигурно са твои приятели — нали взривиха вертолета.

Тя наблюдаваше кацащия хеликоптер. Страничната му врата се отвори настрани. Зад нея седеше мъж с много по-голяма пушка от ловния ремингтън.

Отвътре изскочиха двама мъже с червени канадки без отличителни знаци и се затичаха с разперени ръце, за да покажат, че не са въоръжени.

Джес остана на мястото си, стиснала автомата, но без да го насочва напред. Чарли стоеше до нея.

Първият мъж стигна до тях и вдигна ръка, показвайки й тъмен метален диск, не много по-голям от сребърен долар, разделен на дванайсет сегмента с различни символи.

Тя пусна оръжието на земята.

Двамата вестители коленичиха пред нея и произнесоха в един глас:

— Пазителко.

Джес усети, че Чарли я зяпва, но както повеляваше традицията, протегна лявата си ръка с длан надолу към всеки от тях и за миг я докосна до устните им.

— Тя е мъртва — рече младата жена.

Двамата кимнаха.

— Как?

Вестителите се озърнаха за миг към Чарли.

— Незабавно те призовават у дома — съобщи единият.

Джес разбра, че не бива да задава повече въпроси. Кимна и мъжете се изправиха.

— Каква си ти? — тихо попита инуитският старейшина.

Джес не можеше да му отговори.

— Чарли, благодаря ти, че ми спаси живота. Съжалявам, но трябва да тръгна с тези хора.

— Защо?

— Това е въпрос, който касае моя народ. — Винаги бе знаела, че някой ден ще се стигне дотук.

И Джесика Макклейти обърна гръб на живота си в обикновения свят, за да наметне мантията на своята кръв и своите богове.

КОРНУОЛ, 7312 Г. ПР.Н.Е.

КОРНУОЛ, 7322 Г. ПР.Н.Е.

Когато зърнаха с далекогледите си цветното платно на мостовия кораб на Торирам, стражите вдигнаха на кулите стари, избелели сигнални знамена. И все пак пурпурните флагове, плющящи на фона на сгъстяващите се буреносни облаци, развълнуваха учените от колонията.

Бяха изминали дваисет години, откакто тези флагове се бяха развявали за последен път. Дваисет дълги години, откакто жителите на Каситеритес не бяха посещавани от кораб от родината.

Хамилкир, майстор на звездните пътища след майчината си смърт, чакаше с чираците си на най-големия дървен кей. С помощта на въжета и прътове неколцина от народа на дъба преместиха вече пристаналата там търговска гемия, за да направят място за неочаквания гост. Беше часът на прилива, вълните се усилваха и морските пръски бяха примесени с първите дъждовни капки от смрачаващите се небеса. Ала това не смущаваше Хамилкир и другите като него, които народът на дъба наричаше хора-сенки. Паметта на най-старите сред тях обхващаше две десетилетия, че и повече — те бяха виждали много по-страшни бури, а най-младите бяха слушали разказите за родината. Ураганите в този район, който един ден щеше да бъде наречен Корнуол, не можеха да обезпокоят хората-сенки, особено сега.

Въпреки че нетърпението да чуе новините от родината му даваше сили срещу бурята, Хамилкир съзнаваше, че гостите не са онова, на което се е надявал.

Грамадният дървен съд, чийто яркожълт триъгълен грот носеше кобалтовосиния кръст на Пътешествениците, хвърли котва на два стадия от брега, сякаш лоцманът му не можеше да разчете носещите се по повърхността шамандури, ограждащи безопасния коридор към пристана. Вместо това спуснаха лодка и въпреки разстоянието, дъжда и пръските Хамилкир видя, че седем от осемте

гребци са акуили, дребни и светлокожи като народа на дъба. Само един беше кай — истински човек.

Като екипаж обаче гребците бяха уверени и силни, а кормчията, също кай, при това жена, умело изведе лодката на пристана. Народът на дъба хвърчи възжета да я закрепят до трапа и върна на традицията, кормчията слезе първа, носейки пътеводителското си ковчеже.

Макар да го зърна съвсем за кратко, Хамилкир се възхити на изработката на заобления сандък от полирано дърво, дълъг колкото ръка на възрастен и два пъти по-широк. По изяществото на сребърните апликации се виждаше, че е от родината — беше украсен със звездните пътища по древния начин, без гравирани текст, който да помага при запаметяването, както предпочитаха неговите чираци. Ковчеже на майстор на звездните пътища, може би учил в самата Зала на Пътешествениците.

Хамилкир и чираците му мълчаливо стояха отстрани, докато кормчията пренесе товара си по кея до твърда земя и го постави в складовата пирамида. Едва когато се увери, че ковчежето ѝ няма да се изгуби в морето, когато далекогледът, времемерите и хоризонтните дъски бяха на сигурно място, тя — както и всеки друг пътеводител — можеше да се погрижи за други неща.

Хамилкир прати един от чираците си с лодката да преведе закотвения кораб през плитчините до пристана. Чиракът зае мястото на пътеводителката като кормчия, а един от народа на дъба замени кая на греблото.

Гостите бяха обзети от опасения при вида на единствения кай в лодка с осем акуили.

— Покорили ли сте ги? — попита майсторката, която се казваше Рутем. Висока колкото Хамилкир, тя стърчеше цяла глава над най-високия от народа на дъба. Кожата ѝ беше черна като пространствата между звездите и по обичая на пътешествениците бръснеше и мажеше с мас скалпа си. Малцина кай в колонията спазваха старите традиции и Хамилкир неочаквано за себе си намери вида ѝ за съблазнителен.

— Те нямат нужда от покоряване — отвърна той. — Имат нужда от храна.

Каите разговаряха на родния си език, чиито цъкания и твърди съгласни бяха непонятни за повечето хора от народа на дъба, и останалите на кея акуили не се опитваха да слушат двамата хора-сенки. Просто зяпаха Рутем. В Каситеритес почти нямаше кайски жени. Такава беше цената на децата — цена, която народът на дъба не плащаше. Техните жени раждаха по-лесно и много по-рядко умираха при раждане.

— В Ешай не е достатъчно да ги учим на земеделие.

Хамилкир знаеше за тази колония, разположена малко по-близо до средния кръг на света от Каситеритес, но почти на двацет хиляди стадия през тъмното море, което бушуваше пред него.

— Оттам ли идвате?

Рутем изцъка в знак на съгласие.

— За седемдесет и два дни.

— А преди това?

Тя разбра подтекста на въпроса.

— Родена съм в Ешай. Никога не съм била в родината. — Пътеводителката се загърна по-плътнo в подплатения си с кожа плащ, за да се защити от усилващия се вятър. Вълча кожа, забеляза Хамилкир, но от вид, който не се срещаше там. Преди петдесет години, бяха му разказвали родителите на неговите родители, търговията не се ограничавала само до гемии, плаващи покрай бреговете. В Каситеритес редовно идват мостови кораби от други колонии и карали стоки от всички земи по света.

— А моята колония не е посещавана от почти трийсет години — продължи Рутем.

— Трийсет... — Хамилкир се извърна. Бурният хоризонт беше скрит в сивата мъгла на проливен дъжд, който се приближаваше към брега и скоро щеше да стигне до тях. — Значи се е случило, така ли?

— Мисля, че трябва да разберем сами.

Той отново насочи вниманието си към закотвения мостови кораб. Тъкмо вдигаха лодката на борда.

— Вече нямаме кораби, които могат да извършат такова пътуване. Вашият годен ли е?

— Можем да прекосим морето, но не и да стигнем до Белия остров.

Хамилкир знаеше какъв трябва да е следващият му въпрос.

— Тогава се налага да построим нови, които са годни, така ли?

— Да. Нося знанието.

— И ние го пазим тук. — Знанието за мостовите кораби се съхраняваше на сигурно място върху каменния олтар в Небесната зала на колонията, наред с единайсетте други дарове.

— Имате ли нужните работници?

— Да. И достатъчно гори.

Рутем отново изцъка. И двата реда гребла на нейния кораб вече се движеха, за да го откарат до пристана. Вятърът беше прекалено силен, за да рискуват с платната, затова ги бяха свили.

Хамилкир отгатна причината за въпросите ѝ.

— В Ешай вече не разполагате с такива ресурси.

— Наложил се да превърнем библиотеката в крепост. — Тя смутено сбърчи чело. — Дадохме им всичко. И въпреки това ни нападат. Тук не го ли правят?

— Някоя и друга засада край нивите. По-скоро е въпрос на различия между ловците в горите и ония, които научихме на земеделие. — Хамилкир знаеше, че най-вероятно ще има още такива засади, когато организират експедиции за осигуряване на дървения материал за новите кораби, нужни за пътуването до родината. Тукашните акули вярваха, че дъбовите гори притежават особени свойства, каквито самият той не беше виждал в действие. Затова и не ги приемаше — щом една невидима сила не може да предизвика конкретен резултат, както например насочената мълния винаги привлича определени метали, тази сила е не само невидима, но и просто не съществува. Народът на дъба обаче още не схващаше това принципно разбиране за света и неговото функциониране: нещо или е доказан факт, или не е.

Рутем се озърна към акулите, които чакаха кораба ѝ да стигне до кея, за да го завържат. Тя сниши глас, като че ли се страхуваше, че някой от тях разбира езика ѝ.

— Чувстваш ли се в безопасност тук?

— Да. Ние им влияем. Народът на дъба почита библиотеката.

— Значи тук са различни. Различни от всички други.

Всички други. Хамилкир се боеше да я попита какво знае за другите колонии. Макар да знаеше, че все някога ще трябва да зададе този въпрос.

Вечерта се разрази гръмотевична буря. Този път не улавяха мълниите с железни пръчки, за да ги затварят в стъкленици с железни стружки. Вместо това учените и чираците в Каситеритес се събраха на вечеря в голямата зала. Не заради общуването — каите не се нуждаеха от такова нещо, — а за да чуят разказа за прекосяването на тъмното море.

Плаването било еднообразно. В продължение на три дни вятърът отслабнал и тогава се включили гребците: мостовите кораби нямаха проблем при безветрие. По-важно било това, че звездните пътища останали верни. Когато на седемдесет и втория ден зърнали суша, лесно видели с далекогледа наблюдателниците на Хамилкировата колония. Пътеводителството на Рутем било прецизно, въпреки че нито тя, нито нейният кайски гребец Торирам бяха извършвали такова пътешествие.

След официалния разказ гостите се пръснаха сред учените, за да ги разпитват и на свой ред да отговарят на въпросите им. Рутем и Торирам седнаха на масата на Хамилкир, ала разговорът не вървеше.

Хамилкир се озадачи, когато разбра причината за необичайното напрежение: присъствието на неговата акуилска наложница Бригид. Вярно, на пръв поглед тя изглеждаше смущаващо светла и ако беше от каите, сламеният цвят на сплетената ѝ коса щеше да предполага болест. Ала той беше научил, че подобно на всички същества, различните акуили притежават черти, характерни за районите, от които произхождат. Лесно можеше да се свикне с този доказан факт.

Зачуди се дали безпокойството на гостите не се дължи на това, че неговата наложница ги поздрави на родния им език. Но защо ще се смущават от проявата на споделено знание?

Накрая му се стори, че вижда отговора в очите на Рутем. В погледа ѝ, впит в корема на Бригид, когато обточената с пурпурно бяла риза на наложницата се опъваше отгоре ѝ. Там растеше дете. Неговото дете.

После, забелязвайки, че домакинът ѝ е усетил нейното отвлечение и неодобрение, Рутем заговори така, като че ли Бригид

не може да я разбере.

— Има ли и други?

Хамилкир знаеше, че пита за деца, родени от дъба и сянката.

— Двайсет и две.

Каквото и да си помислиха за отговора, Рутем и Торирам споделиха реакцията си само с поглед.

— Нима в Ешай няма такива деца? — учуди се Хамилкир.

— Имаше — отвърна гребецът.

Хамилкир забеляза уплахата на наложницата си от миналото време, което използва Торирам.

— Къде са отишли? — попита Бригид. Тя плъзна длан в неговата и я стисна. Колкото и загадъчен да му се струваше този жест, Хамилкир вече знаеше, че акуилите извличат утеха от него.

— Те не бяха каи — заяви Рутем. — Не бяха акуили. Къде биха могли да идат? Никой не би ги приел.

Хамилкир стисна ръката на наложницата си, както го беше научила.

— Ние ги приемаме.

— Ние също ги приемахме, докато не започнаха нападенията — отговори Рутем.

— Вече ти казах, тук няма война — отсече Хамилкир.

— Винаги има война.

Той отказа да приеме твърдението ѝ.

— Два вълка в клетка — обади се Торирам. — Може да остане само един. И затова накрая остава само един.

— Ние не сме зверове.

— Не сме — съгласи се Рутем и стрелна с поглед Бригид. — Обаче те са.

Сълзи потекоха по бузите на наложницата, сега изгубили бледността си и покрити с червени петна. Хамилкир беше с нея достатъчно време, за да знае, че сълзите не се дължат на физическа болка — някаква мисъл ѝ причиняваше невидима вътрешна мъка.

Той отговори по-остро, отколкото възнамеряваше.

— Това не е доказан факт.

Нито един от двамата гости не реагира на неговата обида.

— Понякога ми се струва, че тъкмо акуилите са онова, за което са ни предупреждавали Пътешествениците — рече Рутем.

— Предупреждавали са ни за океана.

Пътеводителката посочи бременната акула.

— За кой по-точно? За океана от вода ли? Или за океана от плът? И двата могат да ни погълнат.

— Освен ако не вземем мерки срещу тях — прибави Торирам.

Хамилкир се изправи. Този разговор му беше неприятен.

— Няма да взема никакви мерки срещу народа на дъба.

— Някой трябва да го направи — настоя Рутем. — Иначе Пътешествениците пак ще се окажат прави. Първо за участието на нашата родина, а сега за собствената ни съдба.

6.

Кажете ми, че ще арестувате Дейвид Уиър.

Джак Лайл отговори с весело изсумтяване. Дванайсет години във военновъздушните сили и още шестнайсет като агент в Бюрото за специални разследвания на ВВС — познаваше хората от типа на полковник Мириам Ковински. Само един детайл да не си е на мястото, само една липсваща запетайка, и тя е готова да изсипе гнева божи върху главата на виновния нещастен глупак. Качество, на което той можеше да се възхищава, но не и да му подражава.

— Впоследствие — отвърна Лайл.

Сякаш за да не се изпусне да каже нещо, за което по-късно ще съжaliaва, тя насочи вниманието си към специалистката, работеща с компютъра на Дейвид Уиър. Беше понеделник полунощ и лабораторията пустееше.

— Той крадеше информация от Министерството на отбраната — заяви полковникът.

— Разбирам.

— Установихме го още първия ден, когато се опита да прикрие следите си.

— Системата за сигурност на вашата лаборатория е изключителна, полковник.

— Тогава защо със случая не се занимава Отделът за криминални разследвания на въоръжените сили?

— Защото по лична заповед на генерал Капуци със случая се занимава Бюрото за специални разследвания на ВВС.

Ковински изпъна гръб при неговото не особено деликатно напомняне, че той, някакъв си гражданен агент от военновъздушните сили, има власт над нея, действащ полковник.

— Готово — обади се специалистката, преди Ковински да успее отново да възрази.

Казваше се Роз Марано, прелестно луничавя, с къса кестенява коса и подобно на повечето агенти в отдела на Лайл, наглед не повече

от четиринайсетгодишна. Някъде към петдесетте той беше започнал да забелязва, че всички, с които работи, все повече младеят.

Роз, която всъщност беше на дваисет и девет, се отпусна на облегалката и изпука кокалчетата на пръстите си.

— Прехвърлих на диска информацията от защитените файлове.
— Тя се завъртя и невинно погледна шефа си. — На английски ли я искаш?

Лайл поклати глава. Преди два месеца, когато това разследване го отведе при Уиър, Роз скришом пусна в лабораторната мрежа програма, която записваше всяко негово натискане на клавиш, и винаги щом изтриеше файл, тя го копираше на място, където не може да го намери. Лайл нямаше нужда да знае повече. В неговия живот машините, които изискваха нещо повече от включване и изключване, рядко се задържаха достатъчно дълго, за да му станат добри приятели.

— Колко ще трае това? — осведоми се той.

Роз хвърли поглед към компютърния екран. Лайл нямаше представа какво е видяла, за да му даде информация за оставащото време.

— Пет минути.

Той се обърна към Ковински.

— После компютърът пак ще е ваш.

— Той винаги си е бил мой.

— И аз не обичам да ми се бъркат в работата, полковник, само че понякога се налага да оставим малката риба да плува, за да уловим големите.

— Господин Лайл — подчерта цивилното обръщение Ковински, — разбирам, че Уиър продава данните на човек, който според вас е по-важен от тоя нещастник. Обаче единствената причина моята лаборатория да изпълнява функциите си е доверието, с което се отнасят към нея мъжете и жените в униформа. Кражбата на генетичен профил може и да не е толкова голямо престъпление, колкото онова, което преследвате, но я умножете това малко престъпление по три милиона души, които смятат, че е нарушена тайната на личните им данни! Прибавете и всички ония, които заради това предателство решат повече да не ни сътрудничат. За лабораторията и лично за мене това са непоправими щети.

Лайл се замисли над думите ѝ, макар да знаеше, че не е длъжен. Нарушената тайна на личните данни на трите милиона военнослужещи и колебанието на бъдещите новобранци да дадат своята ДНК за базата данни на въоръжените сили можеха да се преглътнат по-лесно, отколкото способността на враговете на Америка да локализируют всеки таен подземен команден пост и бункер в страната, всяко американско секретно укрытие за подводни лодки по света. Не знаеше каква е връзката на Уиър с човека, виновен за тази напълно реална опасност, но щеше да провери всяка улика, която можеше да му помогне да постигне целта си: да изправи Холдън Айрънуд пред правосъдието.

Естествено нямаше право да каже всичко това на полковника.

— Разбирам загрижеността ви.

Ковински скръсти ръце, явно осъзнала, че щом агентът не може дори да намекне за залозите в тази игра, те трябва да са огромни. Лайл изпита съжаление към нея.

Докато двете жени гледаха екрана на компютъра, той плъзна поглед наоколо и забеляза, че в отсъствието на Уиър не се е променило почти нищо. Знаеше, че след като сутринта си е подал оставката, заподозреният е събрал личните си вещи под наблюдението на един от охранителите. Не че имаше много за събиране. Когато преди два месеца за пръв път претърси офиса му, Лайл се изненада от безличния му вид.

Почти всички други в тази част на лабораторията имаха лични чаши за кафе с надписи или рисунки. На корковите дъски и по стените, ограждащи бюрата, висяха снимки на роднини и приятели. Поне на една трета от работните места имаше детски рисунки. Работното място на Дейвид Уиър се различаваше от другите.

На неговата коркова дъска имаше лабораторни графици и информационни материали, всички актуални и грижливо подредени. И само една снимка: цветна фотография осем на тринайсет сантиметра, изобразяваща безличен горски пейзаж.

Навремето Роз я преснима с едно от ръчните си устройства и я прати за анализ в лабораторията по криминалистика на БСР. Освен това отбеляза, че е истинска проявена фотография, а не дигитална разпечатка на домашен принтер. Кодът на гърба ѝ показваше, че е направена преди двайсет и една години в голямо фотостудิโอ,

обслужвало през преддигиталната епоха над двеста супермаркета, дрогерии и магазини за фототехника и сувенири в Лос Анджелис. След толкова много време нямаше как да установят откъде идва оригиналната лента, нито кой я е дал за проявяване.

От БСР обаче я препратиха в Националното управление за геопространствено разузнаване. Като измериха ъглите на сенките и особеностите на релефа — ако питаха Лайл, все едно го бяха направили с гадаене по птичи кости и ритуално пеене в полунощ, — специалистите установиха точното място и дата: 14:24 местно време на 2 юли преди двайсет и една години край Голямото мечо езеро в Калифорния.

Алис Уиър прекарала уикенда на онзи Четвърти юли в една тамошна хижа. Дейвид, регистриран в хотела като „син“, бил петгодишен. Нищо не предполагаше, че датата е имала някакво особено значение за някой от двамата, освен съвпадението с националния празник.

Лайл беше помолил Роз да копира снимката за дъската в собствения му офис. И досега се опитваше да разбере защо заподозреният е закачил точно тази фотография. Може би това щеше да обясни дързостта на младежа, посмял да открадне информация от въоръжените сили на САЩ за един свръхбогат предател, който вярваше в безумни теории за заговори на държавно равнище, взети направо от таблоидите.

Единствените други лични вещи на работното място на Уиър бяха несвързани с работата му четива на книжната лавица — главно списания за автомобили и мотоциклети, които постоянно се обновяваха — и подобно на всичките си колеги, той имаше лична чаша за кафе. Бяла керамична чаша с рисунка, в която Роз разпозна ексмена Джеймс Хаулет, сега наричан Логан и известен като Улвърийн. Очевидно един от най-популярните съвременни супергерои, той притежаваше избухлив нрав и искаше да знае откъде е дошъл.

— Нима с всички ни не е така? — беше казал Лайл.

В крайна сметка дори след претърсването на офиса му, Уиър си оставаше пълна загадка. Това само по себе си беше информативно. В работата на Лайл загадъчните хора обикновено бяха такива по една конкретна причина: нарочно криеха нещо.

— Последният файл — събщи Роз.

Полковник Ковински надникна над рамото ѝ.

— Това са файловете, по които Уиър работеше в петък вечер. Остана до късно.

— Известно ни е. — Лайл беше в колата, която проследи малкия до хотел „Хей-Адамс“, и чу всяка дума, изречена както в бара, така и в апартамента на Айрънуд.

Ковински се вгледа по-внимателно в екрана.

— Да, това е всичко. Даже нечовешките му данни са тук.

— Какви данни? — Лайл не обърна внимание на интереса, изписал се на лицето на младата агентка.

— Нечовешки. Правеше сравнителен анализ в рамките на програма за качествен контрол. Поне така ми обясни.

— Какво означава „нечовешки“?

Роз се усмихна още по-широко. Лайл я погледна и поклати глава.

Ковински се замисли, преди да отговори. Сякаш усещаше, че във въпроса му има нещо повече от любопитство на следовател. Така си и беше, но той нямаше намерение да ѝ го каже. Едно бе Айрънуд да дрънка, че в откраднатите от Уиър файлове съществували доказателства за нечовешка ДНК, ала да го потвърди един рационален полковник от въоръжените сили... Това вече беше обезпокояващо.

— Неандерталска ДНК.

Малкият наистина бе казал на Айрънуд, че е свалил такава генетична информация.

— За пещерен човек ли става дума?

— Някога всички сме живели в пещери.

Той се замисли за сутерена на Уиър, също грижливо обискиран и лишен от лично присъствие.

— Някои още живеят в тях.

Роз написа нещо на клавиатурата.

— Горе главата, шефе. Ето файловете, които е копирали във възшебния си ключодържател.

Сега Лайл обърна по-голямо внимание на екрана. Тези файлове бяха доказателството, което щеше да му позволи да постави Уиър пред избор: или затворник във федерален затвор, или информатор срещу Холдън Стенис Айрънуд.

Чекмеджето на устройството под бюрото се отвори. Роз извади отвътре сребрист диск, надписа го и постави датата с маркер, после го

прибра в торбичка за веществени доказателства.

— Това е всичко.

Ковински му се усмихна с половин уста.

— Знаете, че неандерталските данни не са доказателство.

Той я разбра.

— Имате право. Уиър ги е взел от публичен източник, те не са държавна собственост.

— И ако наистина е разработвал програма за сравнителен анализ, има вероятност нито един от файловете, които е копирали онай вечер, да не е държавна собственост.

Лайл съзнаваше, че полковникът му отправя предупреждение. Дейвид Уиър беше дал тези файлове лично на Айрънуд, идеално впримчвайки милиардера в сговор за кражба на държавна собственост. От друга страна, ако откраднатите от малкия файлове *не бяха* собственост на въоръжените сили...

— Роз, можеш ли пак да провериш файловете, които Уиър е качил на ключодържателя си в петък вечер?

Компютърната специалистка затрака на клавиатурата.

— Готово. Проста работа.

Лайл погледна Ковински.

— Полковник?

Тя се пресегна и също натисна няколко клавиша.

— Направил е абсолютно същото като с другите откраднати файлове. Извлякъл е от служебните досиета данните за семейството, мястото на раждане и геномите.

Лайл се отпусна. Никога не го беше заплашвала опасността разследването му да се провали, но фактът, че Айрънуд е придобил крадена собственост, в края на краищата щеше много да облекчи живота му.

— Странно — прибави Ковински.

— Какво е странно? — Личният му опит показваше, че от тази дума не следва нищо добро.

— В имената на файловете няма нищо за неандерталския геном.

Роз въведе някаква команда и подчерта осем от файловете.

— Това е всичко, което е записал на флашката. — Тя се обърна към полковника. — Искате ли да ги отворим? В случай че ги е преименувал.

Лайл се отдръпна и Роз се захвана за работа, докато той и Ковински наблюдаваха как на екрана се появява нещо, напоянщо рентгенови снимки на червеи.

— Ето го — обяви Ковински, когато агентката отвори осмия файл. — Уиър ми каза, че бил с неандерталска ДНК. Митохондриите определено не са човешки. — Тя посочи цифрите до един от червеите. После се намръщи и гласът ѝ прозвуча сепнато. — Това е секвенирано в нашата лаборатория. Носи идентификационния код на военнослужещия.

— Работили ли сте тук с неандерталска ДНК? — попита Лайл.

— Много би ми се искало, но не сме.

— Уиър може да е внесъл проба, без да каже на никого.

— Няма как да вземеш ДНК от устната лигавица на неандерталец. Дори само извличането ѝ от парче кост на двацет и девет хиляди години е много бавна процедура. Вероятността за контаминация е...

Лайл не се интересувахе от нищо друго, освен от разследването.

— Тая ДНК неандерталска ли е, полковник?

Отговорът на Ковински беше всичко друго, но не и успокоителен.

— Не съм абсолютно сигурна от какъв вид е, но категорично не е на човек. Близък е, но... не е. — Тя се наведе и натисна още няколко клавиша. — Името на военнослужещия би трябвало да е... Хмм. — Изправи се със стиснати устни. — Няма име.

Безпокойството ѝ определено не му хареса.

— Това важно ли е?

— Като оставим настрана въпроса защо Уиър ме излъга за произхода на пробата, това наистина е важно, защото за да го направи, е заобиколил всичките ни правила за събиране на проби и за запазване тайната на личните данни. Това е сериозно нарушение на работните ни стандарти.

— Защо го е направил? Защо някой изобщо би го направил?

Ковински дълго го гледа, явно водейки някакъв вътрешен дебат.

— По-добре аз да ви попитам нещо.

Лайл въздъхна. Нощта не се очертаваше особено приятна.

— Защо военновъздушните сили се интересуват толкова от някакъв незначителен случай на шпионаж, свързан с нечовешка ДНК?

— Преди Лайл да отговори, полковникът съвсем сериозно продължи:
— Сещам се за няколко причини, но не ми харесват. И ми се струва, че обектът на вашето разследване е много над моето равнище на достъп до класифицирана информация. Много над него.

Последвалата тишина го изпълни с облекчение. Позволяваше му да се съсредоточи, докато преценяваше следващия си ход. „Силата е в численото превъзходство“, реши накрая.

— Полковник, виждам, че имам нужда от специалист по генетика. Вместо да застрашавам оперативната сигурност на това следствие, като се обърна към трета страна, склонен съм да ви помоля да се включите в моята следствена група като консултант.

Ковински още по-силно стисна устни.

— Първо трябва да уговорим някои неща. Няма да допусна да бъде опетнена репутацията на лабораторията, като бъде включена в проучване, което може да се определи като несериозно, спекулативно или... смехотворно.

— Съгласен. Приемате ли?

— Имате ли право да ми разрешите нужния достъп до информация?

— Имам.

— Тогава приемам. А сега ми обяснете какво става, по дяволите?

— Какво знаете за Холдън Стенис Айрънуд?

Лайл с удоволствие видя, че неочакваният въпрос я свари неподготвена.

— Богат. Много богат. Пряк. Знам, че са го показвали по новините във връзка с разследване на дейността му. Нещо, свързано с купуване на вестници и телевизионни канали. А, и строи частна ракета за туристически... — Тя млъкна. Явно най-после се бе сетила за онова, с което не желаше да се замесва. — Вярва в летящи чинии.

— Абсолютно — потвърди Роз, с което не му помогна особено много.

Ковински посочи екрана. Беше се изгърбила леко.

— Това ли било? *Извънземна ДНК?*!

— Не — отвърна Лайл успокоително. — Айрънуд е главният обект на това следствие, но то няма нищо общо с неговите... да ги наречем хобита.

— Щом това не е нито извънземна, нито човешка ДНК, каква е тогава? — попита Ковински. — И каква е връзката ѝ с Дейвид Уиър?

— Логични въпроси — отвърна той. — Точно за тях се нуждаем от вашата помощ.

7.

Айрънуд каза нещо, но вниманието на Мерит беше насочено другаде.

Гледаше светлините на лосанджелиските небостъргачи, сияещи на тъмнооранжевия фон на помръкващото небе, ала мислено си представяше искрящите на слънцето води на Южния Пасифик. С лекота пореше това топло тюркоазено море, а от всички страни се плъзгаха акули, безшумно, без усилие. Допреди пет дни се намираше тъкмо там. Там искаше да се намира и сега, но седеше в салона на частния панорамен вагон, а думите на Айрънуд се сливаха с ритмичното тракане на стоманени колела по стоманени релси и нарушаваха покоя му.

Той се извърна от прозореца.

— Извинявам се. Какъв дар?

Облечен с ленен панталон и скъпа копринена хавайка, милиардерът държеше полинезийския метеорит, който Мерит му беше донесъл.

— Дар от номо — доволно произнесе той странното име и вдигна метеорита към светлината, сякаш бе фин кристал, а не осемкилограмова буца метал.

Мерит мислено повтори последната дума. Изненадващо малката група небостъргачи в центъра на града се плъзна покрай прозореца с хромирана рамка, докато влакът набираше скорост, отдалечавайки се от Юниън Стейшън. Перспективата да прекоси страната за цели три дни не го блазнеше. Не разбираше защо богаташ като Айрънуд губи толкова много време, колкото и да мрази самолетите.

В другия край на салона Айрънуд се изтягаше на дълга зелена кушетка, предназначена за много по-дребни тела — тапицирана с мохер и с рамка от светло дърво с тънки кантове лъскав никел. Върху кръглата масичка от стъкло и хром отляво имаше лампа от полирана стомана с формата на глава на кобра, хвърляща топла светлина върху мъжа и неговото най-ново съкровище.

— Номо. Извънземните, които са ни оставили цивилизацията. И сигурно са дали тласък на еволюцията ни.

Мерит обикновено избягваше да дискутира шантавите убеждения на своя работодател. Какво значение имаше откъде е дошла цивилизацията преди един милиард или там колкото бяха години? Какво значение имаше дали са идвали извънземни, щом сега ги нямаше?

Милиардерите обаче си позволяваха разкоша да се отдават на своите мании и колкото и изтощен да беше след полета от Таити до Лос Анджелис, Мерит от опит знаеше, че се очаква да участва в разговора. Айрънуд живееше в свой собствен часови пояс и това означаваше, че всички негови служители трябва да го спазват. Никой не си лягаше да спи преди шефа.

— Извънземните си имат име, така ли? — попита Мерит. Кой да знае?

— Номо. Естествено това сигурно не е истинското им име, обаче така племето догони нарича амфибиите, които ги научили на астрономия. Виждаш ли тук? — Той му даде знак да се приближи.

Мерит изчака малко, за да усети ритъма на влака, после пресече салона с олюляваща се походка. Преди две-три години някой му беше казал колко е струвало преустройството на този вагон. Смайваща сума от порядъка на милиони. И за какво? Пак си оставаше обикновен стар вагон, макар да го бяха облицовали с лъскави листове гофрирана стомана и да имаше втори етаж с панорамен купол, с който приличаше на бомбардировач от Втората световна война. Проклетата браква тракаше и се клатеше като товарен влак. Той премести един нисък фотьойл до заоблената кушетка.

Айрънуд повдигна метеорита, за да му покаже гравиранията на повърхността му карта на Слънчевата система.

— Само си помисли какви познания предполага това изображение. — Милиардерът поклати глава. — Тук са всички планети, които обикалят около Слънцето. Юпитер има четири луни. Сатурн е с пръстен. Подробности, които хората на тая планета няма как да са знаели без сложни математически изчисления и прецизни телескопи. Само че догоните са знаели всичко, че дори и повече, още преди хиляди години. Преди *хиляди*.

На Мерит не му пукаше, даже догоните да го бяха знаели и преди милиони години. Пък и вече беше чул същата лекция от онази Макклейти.

— Питаш се... кои са догоните, нали? — Айрънуд лукаво му се ухили, отлично съзнавайки, че Мерит изобщо не се интересува от това. Не че щеше да го смути. Никога не го смущаваше. — Африканско племе. Обитават земите на неколкостотин километра южно от Тимбукту. На самия край на света.

Мерит сподави непреодолимото си желание да се прозее.

— Подходящо място за кацане на извънземни. Никой няма да ги забележи.

— А, съмнявам се, че са кацнали там. Предците на догоните най-вероятно идват от Средиземноморието. Там кацнали номо — както и да са се наричали всъщност — и хвърлили семената на културите, от които се развили Египет, Финикия, Харапа, кой ли не. После, когато всичко отишло по дяволите — световен потоп, преместване на полюса, каквото и да се е случило, за да отслаби първите цивилизации, — догоните се придвижили на юг в Африка и се заселили там. — Той замълча за миг, сякаш във въодушевлението си беше казал повече, отколкото възнамеряваше. — Нещо от този род.

Мерит кимна, като че ли това имаше някакво значение за него. Нямахме. Обаче щом неговият работодател знаеше всички тези неща, защо не ги знаеше никой друг? Според него или имаше доказателства, или нямаше. Щом картата върху метеорита беше толкова важна, колкото Макклейти и Айрънуд твърдяха, защо не я покажеха на професорите, учените или там, който се занимаваше с подобни работи? Разбира се, не можеше да зададе тези въпроси на милиардера. С това само щеше да си спечели поредната безкрайна лекция по теория на конспирациите и за злото корумпирано правителство.

Айрънуд го погледна с нескрита веселост.

— Ето нещо, което няма да те отегчи, обещавам ти.

Мерит се съмняваше, но преди да успее да отговори, до тях се приближи млада стюардеса със зелен униформен блейзър, която носеше кофичка за шампанско, пълна с лед. Вътре имаше голяма бутилка диетична кола. Тя наля чаша на Айрънуд и предложи на Мерит, който обаче поиска кафе.

Милиардерът изчака стюардесата да се върне в кухнята, като закриваше с длани метеорита, почиващ върху грамадните му бедра.

— Спомняш ли си момчето от военната лаборатория?

Мерит сви рамене.

— Дейвид Уиър. Естествено.

— Взех го на работа.

Трябваша му няколко секунди, за да смели тази информация. Уиър и без това вече беше на заплата, тъй да се каже. Носеше на Айрънуд информация от военните бази данни и милиардерът му плащаше. Или по-точно, плащаше му Мерит в качеството си на посредник. Той реши, че думите на Айрънуд могат да означават само едно.

— На щат ли?

— Дейв ми каза, че можел да използва други генетични бази данни, за да ми даде каквото ми трябва, и че щял да работи по-бързо, ако не се опитва да проникне тайно в държавни компютри.

На Мерит не му пукаше какво може Уиър, но го обезпокои нещо, за което работодателят му беше намекнал.

— Искате да кажете, че сте разговаряли с него лично?!

— Защо не?

— Вие ми плащате да се грижа за сигурността ви. Аз открих Уиър в интернет. Той не трябваше да знае, че сте крайният купувач на стоката му. Не можете да му имате доверие.

— Момчето ми върши работа. Пък и го погледнах в очите. Няма проблем с него.

— Това *момче* нарушава федералните, щатските и военните закони, като краде файлове от военна компютърна система! — упорстваше Мерит. — Когато Отделът за криминални разследвания го залови, а това ще се случи, ще му предложат имунитет и огромно възнаграждение, ако решат, че може да ги отведе до вас.

— Значи е по-добре, че *момчето* вече не работи при военните, нали така?

Мерит хвърли поглед към метеорита в скута на Айрънуд.

— Освен това ми плащате да ви държа настрани от всичко, което може да се нарече... незаконно.

Милиардерът присви очи.

— Искаш да кажеш, че си направил нещо нередно, така ли? Нещо, свързано с това тук? — Той вдигна метеорита.

Тези думи свариха наемника неподготвен. „Това пък откъде ми се натресе?“

— Казах ви, че нямам разрешение за разкопки. И формално трябваше да съобщя на френските власти за всичко, което съм взел от обекта. Но това няма нищо...

— Известно ти е, че изобщо не ми пука, за каквито и да е бумажки. Особено пък *френски* бумажки. Питам те дали си загазил в нещо и не си си направил труда да ми съобщиш.

Мерит му каза истината от своята гледна точка.

— Аз лично не съм загазил.

Айрънуд не изглеждаше убеден.

— И не си се сблъсквал с никой от ония Макклеъри, например?

— Изпреварих ги.

Милиардерът се замисли.

— Добре — рече накрая. Стюардесата отново се появи и салонът се изпълни с богатия аромат на горещо кафе. — Изпий си кафето.

Мерит се отпусна назад, докато момичето натискаше надолу решетъчния диск на френската преса на масичката. И в този момент отново го обзе тревога. Още щом стюардесата се върна в кухнята, той я изрече на глас.

— Когато разговаряхте с него, Уиър продаде ли ви нови файлове?

— Естествено.

— Те посочват ли нов обект?

— Тоя път не.

„Мамка му — помисли си Мерит. — Информацията във файловете е фалшифицирана.“ Точно както трябваше и да се очаква, ако от Отдела за криминални разследвания им бяха пробутали Уиър, за да пипнат Айрънуд. Имаше вероятност в момента цяла армия следователи от ОКР да обискират офисите му из страната. А когато го заловяха, милиардерът нямаше да си отиде сам. Мерит беше наясно с това.

— Уиър ви е накиснал. Трябва да слезем от влака. — Той се изправи. Айрънуд отдавна имаше план Б, в случай че някоя от постоянните му битки с властите започнеше да намирисва на затвор.

Работодателят му махна с ръка.

— Седни, седни. Още много не ти е известно. Не ме е накиснал. Новите файлове... новата генетична група де... беше за Ганганагар в Индия. Това говори ли ти нещо?

Мерит седна. Знаеше това име.

— Там намерихме първата колония. Преди три години.

Айрънуд кимна самодоволно.

Изражението му ядоса Мерит.

— Каква полза от това? Вече бяхме там.

— Обаче Уиър не го знае, нали така?

— Е и?

— Ами това потвърждава неговия метод: откриваш концентрация на хора с извънземна ДНК и някъде наблизко е една от колониите, създадена от извънземните. Тъй че моят Дейв има три попадения от три опита и сега ще направи четвърти. Не е зле.

— И той вече не работи във военната лаборатория, така ли?

— Не. Мой е.

— Отделът за криминални разследвания пак може да го пипне за онова, което е правил, докато работеше там, и после да го използва срещу вас.

— Няма да го използва срещу мен.

— Той е мошеник, продава крадена стока. И е доказан лъжец.

— Е и? Всички лъжат. *Непрекъснато*. Особено мен. Винаги ми казват каквото си мислят, че искам да чуя, та дано им кихна пари или нещо друго. — Айрънуд посочи с показалец ухото си. — И знаеш ли още какво чувам?

Мерит не знаеше.

— На това момче не му харесва да върши такива неща — продължи милиардерът. — Да краде от Чичо Сам.

— Аха, страх го е да не по хванат.

— Не е само това. Разбираш ли, Дейв иска тая генетична информация два пъти повече от мен. Нещо адски силно мотивира това момче. — Айрънуд поглади метеорита, който не беше изпускал от ръцете си през цялото време. — Мен нищо не ме заплашва. Ако се стигне дотам да избира дали да излъже ОКР или мен, това момче ще се скъса да баламосва военните, защото единствено аз мога да му дам каквото иска.

Изведнъж Мерит се сети за нещо друго.

— Уиър вярва ли в...

— В извънземни ли? — Айрънуд пресуши остатъка от диетичната си кола. — Категорично не. Той е от пълните скептици. Няма да повярва в извънземни, даже Хищника да го ухапе по задника.

— Тогава защо иска същата генетична информация като нас?

— Виж, за това нямам никаква представа. Обаче ще разбере. — На лицето му плъзна хищна усмивка. — Интересно, нали?

Мерит знаеше какво трябва да се случи сега.

Отчаяните хора вършеха отчаяни неща и ако Уиър наистина беше толкова силно мотивиран, Айрънуд повече нямаше да може да го управлява.

Лаборантът беше бомба със закъснител и Мерит нямаше намерение да я чака да се взриви, дори заради един милиардер.

8.

Три дни след заминаването си от тундрата Джес Макклейти се возеше на задната седалка на звукоизолирана лимузина „Майбах“ и наблюдаваше плъзгащите се зад тонирания прозорец улици на Цюрих. През ваканциите между учебните години в Бостън тя беше получила истинското си образование тъкмо в този древен град: обучението ѝ в Семейството. Всеки ъгъл и завой, всяко преминаване от паваж към гладък асфалт ѝ бяха толкова познати, колкото и някогашните улици — на нейните прадеди. Присъствието на Семейството тук започваше отпреди римляните и стигаше чак до келтите, когато между колибите със сламени покриви в това село бяха лъкатушили само кални пътеки.

Като малка беше изминавала този път всяко лято, макар и никога като днес — придружавана от хеликоптери със снайперисти, готови да я защитят от нови атаки.

Джес свали облегалката си почти до хоризонтално положение и се отпусна назад. Беше уморена от дългото пътуване през Атлантика, от кипящите в душата ѝ противоречиви емоции. Тук, във финансовата столица на Европа, беше следобед и бронираната, бомбоустойчива лимузина бавно приближаваше Парадеплац по Банхофщрасе. Бяха ѝ казали, че два други бронирани майбаха, покривани от вертолети, пътуват към същото място по други маршрути: примамки.

Каменните сгради от двете страни на улицата отстъпиха място на гиганти от стомана и стъкло, извисяващи се към студеното сиво небе. През прозрачния шибедах тези небостъргачи приличаха на тъмни вълни в бурно море, замръзнали в мига преди да се разбият отгоре ѝ.

Джес никога не беше харесвала тази част от Цюрих. Липсваше ѝ откритата тундра. Но тя бе останала в миналото, наред с личния ѝ живот.

Миналото.

Именно историята определяше Семейството — историята, на която беше очевиден, историята, която съхраняваше, и историята, която някой ден щеше да сътвори. Всички деца от Семейството

научаваха, че всяко поколение може да е Поколението: онова, което ще промени цялата история в деня, в който ги възнаградят за службата им през вековете.

Сега идваше нейният ред да участва във водачеството на своето поколение. Някога дядо ѝ беше пазител на Рода Макклеъри и Флориан бе първородното му дете. Баща ѝ, единственият брат на Флориан, беше второто. По право и традиция първородното дете на Флориан, момче или момиче, трябваше да е следващият пазител, но тя нямаше деца. Когато родителите на Джес загинаха толкова нелепо, лелята взе при себе си своята осиротяла дванайсетгодишна племенница и след четири години официално обявиха Джес за наследница на Рода Макклеъри.

В очите ѝ отново бликнаха сълзи и тя натисна бутона на средната конзола, за да затъмни шибедата. Още няколко минути и колата щеше да стигне до една от най-модерните сгради в Цюрих — дом на най-древната тайна на човечеството. Все още ѝ се струваше невероятно, че след брое дни, ако не и след часове, подобно на леля ѝ и на дядо ѝ, ще я допуснат до най-висшето ниво на вратата на Семейството и най-после ще научи Тайната, която охраняваха нейните дванайсет пазители.

Такава беше природата на кръвното унаследяване. Следващият застъпваше едва когато умре предишният.

На тъмносиния стъклен небостъргач нямаше никакъв знак. Онези, които имаха работа с фондацията „Макклеъри“, знаеха къде се помещава тя. Онези, които нямаха, нямаше и защо да знаят.

Преподаватели, учени и дори правителства по света обаче знаеха за фондацията „Макклеъри“ и за нейната дейност: в Италия — компютърните томографии и виртуалните реконструкции на овъглени свитъци от Херкулан, толкова крехки, че не можеха да се развият; в Гватемала — деликатното стабилизиране на маянски фрески в руини, пръснати дълбоко в непроходимите джунгли; в Южна Африка, Ню Мексико и на Балканите, програми за документиране на древни езици, преди да умре и последният, който говори на тях.

Фондацията финансираше исторически проучвания и реставрационни проекти на всички континенти, освен в Антарктида, и го правеше от векове. Беше толкова прочута с тази си дейност, че

изследователите рядко се питаха откъде идват средствата ѝ, нито се замисляха кои са били първите Макклеъри, чието име носеше. За повечето историци, етнологзи и археолози, които разчитаха на нейните пари, Фондацията винаги беше съществувала, винаги се бе стремил да съхрани и защити познанието за миналото на човечеството. И бяха прави.

За разлика, от която и да е друга човешка институция на Земята, фондацията „Макклеъри“ наистина беше съществувала винаги.

Винаги.

Лимузината спря в един добре защитен вътрешен двор и Джес изчака въоръжения шофьор да ѝ отвори вратата. Слезе и погледна към покрива, макар да знаеше какво ще види там: снайперисти, заели позиции. Поредният признак за това до каква степен се е променил животът ѝ. Вече никога нямаше да е съвсем сама.

Насочи се право към масивната стъклена врата, която водеше към централното фоайе. Нямаше смисъл да се чуди как Семейството ще се справи с атаката срещу нея в тундрата, с убитите, ранения Къртс, взривения хеликоптер и внезапното ѝ заминаване от обекта на Халдрон. Просто знаеше, че ще се справят.

Бялата зала, и без това рядко оживена, сега напълно пустееше. Джес чу входната врата да се заключва зад нея и видя охранителните камери, които автоматично я следяха. Продължи към единствения отвор между фоайето и редицата асансьори: метал детекторен портал.

От другата, сигурната страна чакаше мъж — стар и немощен. Изтърканата яка на скъпата му, шита по поръчка бяла риза беше прекалено голяма за съсухрената му шия. Носеше очила с черни рамки и дебели стъкла.

Джес мина през детектора и старецът почтително сведе глава.

— Джесика. — Говореше с чисто немски акцент, а не с меката смесица между немски и уникалния цюрихски диалект. Под рядката му бяла коса прозираше покритият със старчески петна скалп. — Радвам се, че си добре. Тъжно е, че трябва да си тук.

— Хер Раймс — официално го поздрави Джес, но на устните ѝ плъзна нежна усмивка. Старецът беше личният ѝ камериер във

Фондацията от шестнайсет годишната ѝ възраст. Подаде му ръка, но той не я пое.

Сега всичко беше различно.

Раймс отново сведе глава и посочи към асансьорите.

— Онзи там, моля. — Сключил длани, той кимна към единствения, който стигаше до последния етаж. Джес долепи разперените си пръсти към безупречно чистото стъкло на биометричния скенер.

Вратата на асансьора се плъзна настрани.

Тя влезе и вратата скри от поглед хер Раймс. Кабината плавно започна да се издига. Разположеното на равнището на очите табло показваше номерата на етажите, после се изписаха думите *privater fuboden*^[1]. Кабината спря. Вратата се отвори.

Джес излезе в коридора и ожулените ѝ туристически обувки потънаха в дебел тъмносив вълнен килим. Внезапната му мекота ѝ навя спомени за всички пъти, когато леля ѝ я беше водила тук. Погледът ѝ автоматично се плъзна по безценните реликви до стените с текстилни тапети. Всяко съкровище сияеше под меката светлина на малки прожектори, вградени в ниския таван на коридора.

На едната стена висяха портрети на мъже и жени, разделени от стотици години във времето, в различни художествени стилове и облекло. На другата имаше избелял пергамент, сребърен кръст, египетска посмъртна маска, малка черна книга, подвързана с кожа и датираща едва отпреди век. Само дванайсетте рода, които образуваха семейство Макклеъри, разбираха обединяващия принцип на тази колекция. Всяка реликва разказваше различна история за някогашни пазители и техните подвизи.

Джес мина покрай подвързаната с кожа книга — Библия, издадена в Сан Франциско през 1897 г. Флориан обичаше да ѝ разказва историята, която вървеше с нея. Скромното томче получило дупка от куршум, който го пробил едва до средата.

Джес се зачуди на кого ще разказва историята самата *тя*.

Познат глас я откъсна от мислите ѝ.

— Братовчедке.

— Сю-Лин — отговори Джес още преди да се обърне и види по-възрастната си роднина. „Братовчед“ се използваше като почтително

обръщение в Семейството и само показваше, че някой е негов член, а не непременно близък родственик.

Ниска, слаба жена на средна възраст, Сю-Лин Родригес и Мачадо имаше светлокафеникава кожа и бадемовидни сиви очи, а все още лъскавата ѝ черна коса както винаги беше сплетена на плитка. Днес обаче Сю-Лин не беше с обичайното строго делово облекло, а с класически черен панталон, безукорно бяла риза и изящно изплетени ниски кожени обувки. Самата Джес вече трети ден носеше прашни измачкани дънки и туристическа риза.

— Подрани — каза Сю-Лин.

— Най-малко с десет години — съгласи се Джес. После инстинктивно падна на коляно и посегна към лявата ръка на по-възрастната жена. — Пазителко.

Сю-Лин ѝ даде знак да се изправи.

— Не, сега сме равни. Дванайсетте възстановени.

Джес ѝ отговори автоматично:

— Тайната е запазена.

— Докато се изпълни Обещанието.

След като размениха протоколните фрази, Сю-Лин я прегърна и много по-високата Джес неловко се наведе към нея. Братовчедка ѝ беше пазителка на семейство Родригес, един от родовете на Макклеъри, установен в Лисабон по време на португалския златен век на географски открития. Когато Португалия била изместена от Британската империя, те се преселили в Сао Паоло, Бразилия, за да се превърнат в самото сърце на финансовото и политическо бъдеще на Южна Америка.

Щом Сю-Лин я пусна, Джес импулсивно зададе въпроса, който я измъчваше още от тундрата:

— Как е умряла? Трябва да знам.

Сивите очи на Сю-Лин не разкриваха емоциите ѝ.

— Другите чакат.

Коридорът на последния етаж свършваше с високата двукрила дъбова врата на най-сигурната стая в сградата на Фондацията, където ръководителите и служителите на Семейството се събираха, за да обсъждат финансово инвестиционни стратегии на стойност десетки

милиарди долари в авоари на Макклеъри. Другата функция на тази светая светих обаче нямаше нищо общо с материалното.

Сю-Лин отправи преценяващ поглед към Джес.

— Готова ли си?

Джес беше готова. Сю-Лин отвори тежката врата и я въведе в Небесната зала.

По света имаше още дванайсет такива помещения, по едно във всеки град, в който се беше установил род от Семейството. И като всички други, тази зала бе кръгла, с диаметър осем метра. На купола беше изобразено нощно небе със златните звезди на зодиакалните съзвездия. В центъра на помещението имаше кръгла маса от светъл дъб, инкрустирана с по-тъмно дърво — радиален мотив с дванайсет еднакви сегмента, всеки носещ стилизирано изображение на цвете, планина, око или друг символ.

Срещу всеки от сегментите беше поставен по един дъбов стол, общо дванайсет, грубо изработени и рязко контрастиращи на изтънчения разкош на всичко друго в сградата на Фондацията.

Случайният наблюдател можеше да предположи, че кръглата маса донякъде е вдъхновена от легендите за крал Артур. Всъщност дори децата от Семейството — които всяко лято провеждаха там уроците си — знаеха, че тези легенди са вдъхновени от историите за Артурус Ютър Брей, пазител, живял през втори век от новата ера.

Сю-Лин изтегли един от столовете и седна до масата. След миг колебание Джес се настани до нея. Бяха сами в залата.

— Джесика, познаваш всички — каза братовчедка ѝ, като скръсти ръце върху полираното дърво.

Заоблените стенни плоскости се вдигнаха и разкриха десет големи видеоекрана. Над всеки имаше отделен дисплей, показващ града и местното време, от Лондон до Канбера и всички точки помежду им.

Към Джес погледнаха десет познати лица.

Пет от възстановените Дванайсет бяха жени, най-млада, от които беше тя. Сю-Лин я следваше по възраст. Другите три бяха петдесетинагодишни — пазителки на родовете в Атина, Буенос Айрес и Канбера.

Най-стар от седемте мъже беше Андрю Макклиъри от Ню Йорк. Неговият род пръв от Семейството успешно се бе установил в Северна

Америка. Андрю представляваше изключителна гледка — близо осемдесетгодишен, ала несломен от възрастта, висок, слаб като бастун, с вчесана назад гъста бяла коса. Носеше тъмносин костюм от Савил Роу. Ясните му сини очи бяха интелигентни, преценяващи. Не беше в добри отношения с леля й, спомни си Джес, но Флориан така и не й беше обяснила защо.

Първ заговори Андрю, най-старият от Дванайсетте, ала не за да й изкаже съболезнования.

— Джесика, по нашите традиции в момента на смъртта на Флориан ти стана пазителка на Рода Макклейти. Решена ли си да продължиш да изпълняваш тази роля?

Тя плъзна поглед от екран на екран и откри едно лице, което не я наблюдаваше толкова строго, колкото другите — Вилем от Макао, най-близък с леля й от всички присъстващи, колега археолог и пазител на Рода Тасман. Веднъж като малка Джес му каза, че прилича на пират с бръснатата си глава и топла кафява кожа, и той й прати своя снимка от Белиз с превръзка на окото и пъстър зелено-жълт папагал на рамото. Леля й стоеше усмихната до него. По повод утвърждаването на Джес за нейна наследница, Флориан й сподели, че не се е омъжила тъкмо заради Вилем.

Пазителите не се подчиняваха на много правила, но не можеха да се женят помежду си. Първите богове бяха създали Дванайсетте рода, разпръсквайки Семейството по Дванайсетте вятъра, и тези родове трябваше да запазят самостоятелността си. Имената им можеха да се менят с поколенията, отразявайки бракове и промени в местожителство й обичаи, ала семейните генеалози педантично контролираха произхода им и се грижеха никога повече от 144 души да не знаят, че родът им може да се проследи пряко до времето на Първите богове. По този начин по-лесно можеха да гарантират запазването на тайната за произхода на Семейството.

И сега Вилем, чийто дисплей показваше, че се намира в Рейкявик, Исландия, а не в Макао, й кимна едва забележимо, сякаш й намекваше, че по-късно ще имат време да си поговорят.

— Решена съм — отвърна Джес.

— Съобщиха ли ти как е умряла пазителката на Рода Макклейти? — Андрю беше адвокат. Говореше отсечено, сякаш взимаше от нея свидетелски показания в съда.

— Вестителите, които дойдоха при мен, не знаеха нищо. Никой нищо не ми е съобщил.

— Емил — каза Андрю.

Джес се обърна към екрана, излъчващ от Рим, към мъжа с характерното строго лице, натоварен да мисли за възможно най-лошите неща, които могат да сполетят Семейството, и да го предпазва от тях. Як, с тъмни мустаци и брадичка катинарче, Емил Греко лично я беше обучавал на стрелба с огнестрелно оръжие и ръкопашен бой.

— Флориан се свърза с мен по радиостанцията точно преди да се случи. — Заради ритмичния му неаполитански акцент измамно мекият му глас звучеше почти като музика. — Тя беше на мястото на нов храм, Джесика.

Джес запремигва. „Още един?!“ Леля й не й беше казала за нова находка.

— Бил е Айрънуд — делово събщи Андрю. — Очевидно е разработил неизвестен за нас метод за тяхното откриване.

Всички от Семейството знаеха, че Флориан ненавижда Холдън Айрънуд, който хищнически ограбваше исторически обекти, за да доказва теориите си за извънземните наставници на човечеството. И го презираше още повече, защото не публикуваше откритията си. Джес намираще известна ирония в това, тъй като фондацията „Макклеъри“ също разкриваше избирателно информация за резултатите от собствените си проучвания. Ако нещо имаше връзка с историята на Семейството, външните учени никога не научаваха за него.

— Успяла ли е да влезе в храма, преди да... — Гласът й секна.

Отговори й Вилем. Той разбираше.

— Фло го е видяла, Джес. *Имало* е Небесна зала. Оригинална. Храмът е под водата, тъй че не е непокътнат. Но го е видяла, преди да умре.

Джес мислено му благодари за тази малка утеха.

Преди невероятното откритие, че съществуват истински храмове на Семейството, единственото наследство на Макклеъри от най-ранните дни, когато Първите богове живеели и работели сред хората, беше Книгата на преданията: записаните спомени на Макклеъри, преподавани като свещено писание на всяко поколение от всеки род на Семейството.

В Преданията се описваха храмовете на Първите богове, построени от Дванайсетте рода от първоначалното Семейство, които техните богове пръснали по света.

Според общоприетото допреди три години тълкувание на Преданията дванайсетте храма бяха митични, а не истински — алегоричен разказ за това как Първите богове избрали Семейството да работи заедно с тях за създаването на първите ферми, училища и градове на човечеството.

Тази научна интерпретация се промени буквално за една нощ, след като финансираната от Айрънуд експедиция откри необикновена постройка близо до границата между Индия и Пакистан. Развалините се намираха в сърцето на високоразвитата цивилизация на Харапа, датираща от 2500 г. пр.н.е. Сградата съответстваше на описанията на храмовете в Преданията и имаше истинска Небесна зала.

Мина повече от година, докато археолозите на Семейството научат за този обект и установят контрол над него. Когато успяха, древните камъни потвърдиха надеждите им — руините на храма бяха с четири хиляди години по-стари дори от съседните харапски градове.

Ако Айрънуд беше публикувал откритието си, а той не го направи, обектът в Индия щеше да попадне в графата „исторически аномалии“ и да се нареди до стотици други нетипични находки, които явно не се вписваха в общоприетата историческа хронология, но не даваха достатъчно информация, предполагаща, че трябва да се разработи друга хронология.

За Семейството обаче този обект представляваше *доказателство*, че техните предания са буквална истина. Древните храмове вече не бяха митове.

Флориан привлече Джес в трескавата възбуда на онези първи дни, във възроденото чувство за цел, което вдъхна нова енергия на всеки род от Семейството. Новата мантра гласеше: щом Айрънуд може да ги открие...

После, преди по-малко от две години, поредната експедиция на милиардера се натъкна на нов храм в Андите. Перуанската находка разтърси фондацията „Макклеъри“: как можеше Айрънуд да разполага с информация, толкова по-точна от тази на Семейството?

А сега съобщаваха на Джес, че Флориан е била на мястото на *трети* храм, открит от стария съперник на Семейството само месеци

след втория... И присъствието ѝ там някак бе довело до смъртта ѝ.

Повече не можеше да се сдържа.

— Какво става? Айрънуд явно знае нещо, което не ни е известно!

От Канбера ѝ отговори Виктория Кларидж, силно почерняла от слънцето и с постоянни бръчици от усмивка по лицето.

— Тъкмо върху това работят всички във Фирмата, скъпа. Ще направим нов превод на Преданията, като започнем с клинописа.

Джес беше ходила във Фирмата, грамадна пещера с изкуствено поддържан климат в Австралия, където по време на паниката от Студената война през 50-те години на XX век Семейството бе пренесло най-ценните си артефакти. Под ръководството на Рода Кларидж сега това беше главната им изследователска лаборатория.

— Ако позволите да се намеся, сега не е моментът да обсъждаме метода на Айрънуд — прекъсна ги Андрю.

Джес усети, че всички погледи се отправят към нея. Въпреки огромните разстояния, преодолені от видеоекраните, надвисналото напрежение ясно се долавяше.

Старецът сведе очи към лист хартия на масата пред него и започна да чете на глас:

— Джесика Бронуин Рут Теймар Елизабет Мириам Ан, рожба на Макклеъри от Рода Макклеъри...

Джес чуваше думите, усещаше мащабността на значението им.

— ... както първите от нашето Семейство са били избрани от боговете, така сега си избрана и ти. Моля, изправи се.

Тя се подчини. Чу следващите думи на Андрю сякаш през гъста и оглушаваща мъгла.

— Ще идеш със Сю-Лин при Източника на нашата вяра и там ще научиш онова, което е позволено да знаят единствено пазителите. — Той се вгледа в очите ѝ от хиляди километри разстояние. — Утре ще поговорим пак.

Десетте екрана един по един угаснаха, после заоблените стенни плоскости се спуснаха и ги скриха.

Джес и Сю-Лин отново останаха сами. Гърлото на по-младата жена беше пресъхнало.

— Какво представлява Източникът? — попита тя.

— Трябва сама да го видиш.

— Защо? Къде е той?

— Тук. Където е бил винаги. Откакто прадедите ни пристигнали в Турус.

— Турус — смутено повтори Джес. Чувстваше се необичайно глупаво. — Така келтите са наричали Цюрих.

— Така *ние* сме наричали Цюрих.

Джес разсъждаваше над думите ѝ, докато вървяха по коридора и се качваха на асансьора.

Кабината се спусна под номерираните етажи, под фойето и продължи да се движи.

— Семейството ни дошло тук преди две хиляди години, Джесика. Това е единственият град, който никога не сме напускали.

Джес усети слабо разтърсване на пода, когато кабината забави ход и спря.

Внезапен студен полъх накара косъмчетата на тила ѝ да настръхнат и тя рязко се завъртя към проблесналата ярка светлина. Задната стена на асансьора се отваряше.

Сю-Лин ѝ отправи спокоен поглед.

— Всички сме минали през тази врата. Сега е твой ред.

[1] Частен етаж (нем.). — Б.пр. ↑

9.

Джес направи крачка навън и сетивата ѝ се претовариха. Ослепителното сияние на изкуствена светлина... гореща. Кухият неравен тропот на обувките ѝ... някаква метална решетка. Остър, наситен мирис на влага... и пръст. Тя затвори очи. Миризмата беше позната, характерна. Отвори очи и зрението ѝ се проясни, приспособи се към светлината на кръга от прожектори.

Намираше се на метална платформа, висяща над открит изкоп.

Застана до парапета и отправи поглед към дъното. Намираше се на височината на триетажна сграда.

— Черква? — попита тя. — Откога е?

— Ти ми кажи — отвърна Сю-Лин.

Простата кръстовидна постройка долу беше потъмняла от времето. Сकेle поддържаше трите каменни стени, но въпреки това Джес можеше да прочете тяхната история.

— На хиляда и петстотин години. Плюс-минус... двеста.

Въпреки че стените на изкопа бяха укрепени с метални греди и тежки дървени талпи, Джес виждаше стратиграфията на пластовете в широките пролуки между подпорите. Горните пет-шест метра бяха еднообразни. Това предполагаше, че пръстта е насипана, може би когато на това място бе започнало съвременното строителство и майсторите бяха положили стабилна основа. Долните пластове изглеждаха естествени — тук-там личаха признаци за наводнения през годините и три тънки черни ивици, означаващи поне три големи пожара.

— Ако можех да направя радиовъглеродно датиране на проби от онзи пласт от пожар на трийсетина сантиметра над основата, щях да сведа грешката до петдесетина години.

Сю-Лин кимна одобрително.

— Няма нужда. Сградата датира от петстотин двайсет и четвърта година от нашата ера.

— Нали каза, че сме тук от две хиляди години?

— Така е. *Тази* сграда датира от петстотин двайсет и четвърта година. Преди това на същото място сме построили римски храм на Аполон. Преди него тук е имало свещена горичка за келтски ритуали. Това място винаги е било наше.

Сю-Лин я поведе към стръмно метално стълбище, долепено към голата стена на изкопа. Стомахът на Джес се сви. Братовчедка й току-що беше казала, че Семейството *винаги* е било тук, на *това* място. Андрю бе помолил Сю-Лин да я заведе при Източника на тяхната вяра, където ще научи... Тя се препъна, но бързо възстанови равновесие. „Нима Тайната е тук? В черквата?“

С всяка следваща стъпка се опитваше да се вземе в ръце, като си припомняше причините родовете на Макклеъри да оцелеят през вековете. Естествено на първо място се нареждаше знанието. Най-важно беше историята да се записва и предава нататък. После — натрупаното богатство, което им позволяваше да се посветят на стремежа към знание.

Ала най-важната причина семейство Макклеъри да оцелее по-дълго от всяка друга човешка институция, нация или род беше способността му да остава незабелязано.

Подобно на всички деца в Семейството, Джес беше научила, че миналите поколения Макклеъри, дори още преди да приемат това име, изпълнявали ритуали с друидите в горите на Англия и принасяли жертви на Зевс и Хера в Рим. Скитали из Европа като евреи, установявали се в Африка като мюсюлмани, създавали университети като католици, основавали училища като хиндуисти и будисти. На едно или друго място, в една или друга епоха, Макклеъри се скривали под онези религиозни вярвания и културни традиции, които осигурявали максимална сигурност на Семейството.

Така онези Макклеъри, които през VI век построили древната сграда долу, я издигнали като християнска черква, защото по онова време Цюрих бил християнско княжество.

Джес не смяташе, че тази стратегия е лицемерна. Първите богове бяха избрали Семейството да съхранява тяхното знание до завръщането им. За да осигури безопасност на знанието, самото Семейство трябваше да е в безопасност. Ако историята беше научила Макклеъри на нещо, това бе, че проповядването е опасно. Затова те пазеха истинските си вярвания за себе си, знаейки, че ще разполагат с

предостатъчно време да убедят останалия свят в истината за Първите богове, когато те се завърнат. Дотогава Семейството щеше да бъде невидимо. Неизвестно. Сигурно.

Джес стъпи върху талпите, водещи към древната врата, фланкирана от изящно изваяни колони и декоративни релефи.

— Разбираш ли? — попита я Сю-Лин.

Тя разбираше. Семейството беше построило тази сграда, за да я скрие пред очите на всички.

— На пръв поглед, раннохристиянска иконография.

— Но какво виждаш *ти*?

Джес знаеше, че братовчедка ѝ не оспорва нейната компетентност. По-скоро я поставяше на изпитание, сякаш изпълняваше ритуал, за който Флориан не ѝ беше споменавала. Ритуал, който водеше към откровение.

Овладейвайки вълнението си, решена да успее, Джес внимателно проучи входа на храма.

— От геологическа гледна точка камъните явно са варовикови. Характерни са за този район, лесно се добиват. Когато са построили светилището — черквата де, стените ѝ трябва да са били чисто бели. Като фар в море от кал и колиби. Внушително.

— Ами релефите?

Тя погледна вляво от вратата, към каменна колона с изваяние на жена в туника.

— Онази фигура там носи атрибутите на Мария, майката на Иисус. Към сърцето си притиска кръст с лъчист кръг над раменете, сиянието около главата ѝ очевидно е нимб.

— Очевидно.

— Зад дясното рамо на жената се вижда мъжка фигура. — Джес мълчаливо анализира релефа. Беше много изтрит, повече от жената, което ѝ се стори странно. Дланите и пръстите на мъжа изглеждаха неестествено дълги, дори за този примитивен стил на изображение. Отчетливостта им се бе изгубила, но палецът и показалецът се докосваха, образувайки кръг, докато останалите пръсти бяха извити под друг ъгъл. — Не са се запазили много детайли, обаче той прави

благославяш жест, тъй че може да е Йосиф. Може би дори Йоан Кръстител. Определено е спътник на Мария.

Тя посочи другото рамо на фигурата. В този участък изветрянето на камъка не беше толкова силно.

— Онова слънце с дванайсет лъча, излизащи от центъра, трябва да е Светият дух.

— А сега ми кажи какво всъщност виждаш.

Джес кимна и погледът ѝ проникна зад булото, с което дедите ѝ бяха покрили тази сграда: за света — християнска черква, ала за Семейството — светилище на други, по-древни богове.

— Това не е Мария — започна тя, — кръстът е нашият, а не техният.

Семейството знаеше, че островърхият кръст, който женската фигура носеше, няма никаква връзка с християнството. Някои историци от външния свят обаче го определяха като туарегски кръст. Най-известният пример беше *la croix d'Agadès*, агадеският кръст, символ на древния търговски град Агадез в Централен Нигер. Този ранен знак имаше много варианти, свързани с други номадски общности из цяла Сахарска Африка.

В ново време островърхият кръст често се смяташе за символ на исляма, макар някои да предполагаха, че е възникнал като християнски знак преди 700 г. пр.н.е. Според други комбинацията от кръг и ромб датираше хиляда години по-рано и принадлежеше на култа към Танис, богинята на Картаген и съпруга на Ваал.

Единствено Семейството знаеше истинската история на островърхия кръст. Неговият произход стигаше по-далеч в миналото от финикийците — във времето на Първите богове, чийто символ всъщност беше. Причината за това оставаше загадка дори за учените на Семейството, но до ден-днешен всеки член на Дванайсетте рода продължаваше да носи характерния белег на тяхната вяра, стига да не привличаше излишно внимание.

„Кръстът на Флориан... тя би искала аз да го нося...“ Джес пропъди тази мрачна мисъл от ума си. Не бяха открили тялото на леля ѝ. Кръстът ѝ беше изгубен завинаги.

— Мъжката фигура — продължи тя. — Жестът, който прави с ръка, не е благословия. Това е нашият знак на Тайния свитък, на

Преданията. — Този знак се използваше и сега заедно с определени изрази като парола между братовчеди от Макклеъри.

— И слънцето всъщност не е слънце — прибави Джес. — То има дванайсет лъча — масата на пазителите.

Тя замълча за миг, съзнавайки, че познатата символика сега придобива съвсем *лично* значение. Щяха да впишат името ѝ в Преданията и да го преподават на децата от Семейството. Зачуди се дали от живота ѝ ще остане спомен, история, която да бъде прибавена към стената на пазителите.

Джес премести поглед към колона отдясно на вратата. На нея беше изобразена мъжка фигура в туника. Камъните от тази страна също бяха силно изветрели и носят на фигурата отдавна липсваше, придавайки на лицето зловещ вид, почти като череп. Зад дясното рамо на мъжа се виждаше повито бебе. Зад лявото му рамо Джес различи сияен кръст, издигнат на далечен хълм. Около главата му, също като при женската фигура отляво, имаше бразди, представящи ореол.

При мъжката фигура липсваше само един важен символ на Семейството — знакът на Дванайсетте възстановени. Дланта ѝ обаче беше отчупена. Имаше вероятност в нея да е бил изобразен диск, подобен на днешните медальони на членовете на Семейството. Двамата вестители, които бяха спасили Джес в тундрата, ѝ бяха показали своите.

Джес беше готова да изложи заключението си.

— Двете фигури на колоните, мъжът и жената, са пазители.

— Какво ти говори това?

— Че вътре има нещо, което да пазят.

Сю-Лин впери очи в нея.

— An deiseoil air?

Джес пое дълбоко дъх. За пръв път чу този древен въпрос на шестнайсетия си рожден ден, когато Флориан започна да я подготвя за бъдещата ѝ роля. Въпросът, задаван на всеки пазител, откакто боговете бяха избрали първите. „Готова ли си?“

— 'seadh — произнесе тя древния отговор.

„Готова съм.“

— Тогава можеш да отвориш вратата, за което ще платиш с кръв.

„С кръв — помисли си Джес. — Цената на кръвното у наследяване.“ Тя пристъпи напред, постави длани върху тежкото

желязно резе, което заключваше двете крила на вратата, натисна го нагоре и...

Болка.

От долната страна на резето имаше дванайсет остри шипа с формата на буквата Х.

Джес рязко отдръпна ръце и смаяно се вторачи в окървавените си длани и пръсти. Флориан не я беше предупредила за това.

По лицето ѝ изби пот и тя погледна братовчедка си.

— Ти каза, че си готова — спокойно рече Сю-Лин.

Трябваше ѝ известно време, но накрая разбра. „Не кръвта на Флориан — моята кръв!“ Обърна се към вратата, постави длани върху резето и отново го натисна нагоре.

Шиповете пак се впиха в плътта ѝ, но този път тя беше избраната.

Вратата се отвори.

Студено и тихо безвремие. Джес трепереше. Сетивата ѝ бяха изострени от адреналина и болката. Мека кехлибарена светлина привлече погледа ѝ нагоре и тя видя...

Електрически крушки, монтирани на триподи високо на стените от двете ѝ страни.

Сега чу гласа на Сю-Лин, която сякаш ѝ говореше от огромно разстояние, а не застанала точно до нея.

— Поставили са ги преди петдесет години. Саждите от факлите повреждали каменните релефи.

Сю-Лин я поведе към очукана дървена ракла до стената.

Отгоре ѝ бяха поставени три дрехи. Проста бяла ленена риза. Дълго бяло ленено наметало без ръкави с пурпурни ръбове и ширити. Изящна къса туника, също без ръкави, корава от лъскава металическа бродерия, изобразяваща дъбови листа — червени, зелени и златни.

Одежди за богослужение.

Дългата риза приличаше на стихарите, носени от някои духовници в християнското богослужение, а бродираната туника, макар и украсена с листа, а не с кръстове, беше амфибал, подобен на фелон, какъвто използваша католическите свещеници по време на

месата и светото причастие. И като повечето богослужебни одежди, тези водеха произхода си от времената на друидите.

Джес с мъка движеше наранените си пръсти, докато си събуваше обувките, дънките, туристическата риза и бельото. Тя потрепери, останала гола на това древно свято място.

Когато се обърна, видя, че Сю-Лин стои до каменен купел при отсрещната дясна стена. Подаваше й естествен сунгер.

В купела имаше студена вода. Джес потопи ръце, за да ги изплакне, и ги попи със сунгера. Раните й започнаха да парят и тя потръпна.

— Стипца — поясни Сю-Лин. — Ще спре кръвта.

Когато свърши, Джес протегна ръце и братовчедка й превърза дланите й с алени памучни ленти.

Едва тогава помогна на младата жена да облече ризата, амфибала и наметалото.

Накрая се отдръпна назад и преценяващо я измери с поглед. После й даде знак да я последва по дългата централна пътека на кръстокуполния храм.

Все още боса, Джес тръгна по гладките варовикови плочи, по които бяха изтъркани две отчетливи ивици. Колко ли поколения пазители бяха извървели същия път?

Там, където във всяка нормална черква се намираше олтарът, дългата пътека свършваше пред гола стена. В средата й имаше двукрила дъбова врата, обкована с желязо. Не се виждаше резе.

Сю-Лин постави длани върху вратата и погледна назад към Джес.

— Джесика, ще следваш като други преди теб. — Думите отново прозвучаха церемониално. — Ще стигнеш по път, който ти е непознат. Ще бъдеш водена по пътеки, по които не си минавала. Мракът пред теб ще бъде превърнат в светлина и счупеното ще бъде поправено. Ще направиш всичко това за нашето Семейство и няма да се отречеш от него.

Тайната. Джес кимна, готова за своето бреме.

Крилата на вътрешната врата се разтвориха.

— *Небесната зала...*

Джес едва доловимо промълви тези думи, докато бавно се завърташе в кръг, обзета от почит, от благоговение.

Всички съвременни копия на тази зала, които беше виждала — тук в Цюрих, в Хонконг или Рим, навсякъде, — приличаха на нея: кръгли, със стени от гол камък, нощно син таван, нарисувано полукълбо от звезди и съзвездия. В средата — кръгла маса с дванайсет стола, символизираща равенството на онези, които седят около нея.

Ала тази древна светая светих... тази зала... почти хиляда и петстотин години по-стара от другите... беше невъобразимо по-близо във времето до истинската Небесна зала, в която Първите богове бяха дали своето Обещание на Семейството.

Погледът ѝ се издигна към купола високо над облите стени от варовикови блокове. Тук-там по мазилката на тавана имаше пукнатини, живите цветове на небето и звездите бледнееха на слабата електрическа светлина. Тя сведе очи към почернелия от вековете под.

Гърдите ѝ се свиха от чувства, които едва овладяваше. Това преживяване по невероятен начин утвърждаваше вярата ѝ. Да види със собствените си очи, че днешното Семейство е съхранило съвсем точно знанието за това място през столетията. Пряко доказателство, което ѝ позволяваше много по-убедено да вярва, че и останалите предания на Семейството от времето на Първите богове са оцелели през вековете.

— И през цялото това време... — удиви се Джес. — Нищо не се е променило.

Сю-Лин я хвана за лакътя.

— Не съвсем. — Поведе я към масата и я накара да спре зад резбования дъбов стол, който носеше символа на рода на Джес. — Вгледай се по-внимателно.

Младата жена постави бинтованата си длан на високата облегалка. Не беше на хиляда и петстотин години, мебелите нямаха чак толкова дълъг живот. Столовете навярно бяха заменени през вековете, ала пак бяха от дъб.

Джес насочи вниманието си към масата, за да види дали дървото също е...

Очите ѝ се разшириха.

— Масата! — ахна тя. — Каменна е.

— Вгледай се по-внимателно — повтори братовчедка ѝ.

Джес отмести стола и плъзна пръсти по масата. Студеният камък беше гладък, полиран.

— Гранит... дребнозърнест... този зелен оттенък е характерен за Швейцария, затова предполагам, че камъкът е местен. Но защо не е...

Пръстите ѝ спряха, стигайки до една от дванайсетте линии, които излизаха радиално от центъра на масата и я разделяха на дванайсет сегмента. Линиите на всички дъбови маси, които беше виждала в зали на Семейството, бяха или нарисувани, или инкрустирани с дърво или метал.

Джес се обърна към братовчедка си.

— Линиите са гравирани. Това ли имаш предвид?

Сю-Лин не отговори.

Джес отново насочи вниманието си към древната каменна маса и след миг дъхът ѝ секна от изненада. Беше пропуснала нещо. Нещо важно.

Дъбовите маси във всички съвременни Небесни зали бяха еднакви. Всеки от дванайсетте сегмента носеше различен символ: изображение на съзвездие. Не от познатия зодиак, а съзвездията на Семейството — до ден-дневен неговите астрономи спореха къде точно се намират тези дванайсет звездни системи.

— Очертанията на съзвездията... не са...

— Това не са съзвездия.

Джес смаяно зяпна братовчедка си. Тя отричаше основен факт от семейната история, на който ги учеха от деца.

— Но...

— Вгледай се по-внимателно — за трети път каза Сю-Лин.

Озадачена, Джес пак огледа повърхността на масата и след кратък размисъл избра конкавното изображение в най-близкия до нея сегмент. Това беше съзвездието Цвят — голям кръг, малък кръг и хоризонтална черта, разположени един под друг. Какво друго можеше да е?

Тя безсилно прехапа устна. Изпитанието явно продължаваше, ала нямаше представа какво се очаква от нея.

След малко Сю-Лин изтегли един от столовете. На него лежеше пакет с големината на малка кутия за обувки, увит в пурпурен плат. Тя го вдигна и го занесе при друг сегмент от масата, в чийто символ бяха учили Джес да разпознава съзвездието Лък.

Под тъмната тъкан се показва черен метален предмет, покрит с вдлъбнатини. Сю-Лин го постави в съответстващото му по форма легло и въпросително погледна Джес.

— Метеорит? — предположи младата жена.

Братовчедка ѝ повтори влудяващото напътствие:

— Вгледай се по-внимателно.

Сега вече предизвикваха професионалните ѝ познания. Джес заобиколи масата и вдигна предмета. Оказа се изненадващо тежък, но тя с облекчение установи, че наистина е метеорит, отрязан от едната страна. Разгледа диаграмата върху плоската му повърхност и я позна.

— Това е хелиоцентрична слънчева система, следователно датира приблизително от... трети век преди новата ера.

Братовчедка ѝ поклати глава.

Джес сподави раздражението си.

— За да го датiram по-точно, имам нужда от лаборатория. Колко по-стар може да е този предмет?

— На девет хиляди години.

Думите отекнаха в тихата зала като гръм, разнесъл се след светкавица.

— Невъзможно!

— И все пак е вярно. — Сю-Лин посочи другите сегменти на масата. — Ние предполагаме, че така наречените съзвездия, нарисувани или инкрустирани върху дървените ни маси, всъщност са двуизмерни изображения на триизмерни легла, предназначени за дванайсет различни предмета. Един от тези дванайсет предмета е този метеорит.

— „Предполагаме“?! — Джес неволно стисна артефакта в ръцете си. Нима Сю-Лин искаше да каже, че пазителите *не знаят* какво всъщност представляват дванайсетте символа?

И тогава, подобно на безброй други преди нея, тя пое своето бреме, научавайки истината.

— Тайната е изгубена и даже пазителите не знаят къде да я търсят — произнесе Сю-Лин.

10.

Айрънуд влезе през люка на извънземния космически кораб.

„Някой ден — помисли си той. — Някой ден...“ После го връхлетя звуковата приливна вълна на казиното и развали илюзията.

Звъняха камбанки, писукаха електронни сигнали, пищяха сирени и във всичко това беше вплетен вездесъщият шум, който професионалистите наричаха „ромолене“ — звънливият танц на монети върху монети, изсипващи се от ротативките в твърдите метални легенчета. Естествено в последно време само няколко автомата на първия етаж на казиното работеха с монети. Повечето бяха с електронни карти, които теглеха долари и центове на малки постоянни суми и от време на време прибавяха големи печалби, но задължително по силата на фино настроени уравнения, гарантиращи малко повече теглене, отколкото прибавяне, освен за неколцина късметлии.

Тъкмо поради тези електронни карти звънтенето на пари, което отекваше около Айрънуд — звукът на богатство, късмет и изпълнили се мечти, — беше запис, илюзия, не по-различна от зелените извънземни сервитьорки със сребърни минижупи, неговите дилъри и крупиета в космически униформи и любимия му елемент: футуристичните архитектурни елементи, напомнящи за вътрешност на фантастичен извънземен кораб.

— Добре дошли, сър!

„Започва се“. Айрънуд кимна на Осман Мирза, управител на неговото „Атлантик Сити Инкаунтърс Казино & Ризорт“. Мършавият младеж в строг черен костюм тичешком си беше пробил път през тълпа от туристи. Подире му пърхаха две главни асистентки с тесни дълги поли и тънки високи токчета, които изобщо не бяха предназначени за тичане. Всички бяха малко задъхани. Както и трябваше.

Айрънуд следваше тактиката никога да не предупреждава своите служители за импровизираните си посещения. Трябваше да са готови

да го посрещнат по всяко време.

— Още никой ли не ни е разорил, Ози?

Мирза посочи морето от проблясващи светлини и шумна електронна заблуда.

— Не, сър. Статистическият анализ показва, че сме точно в обичайния ни...

Айрънуд го потупа по хилавото рамо.

— Не ми обръщай внимание, синко. Страхотно се справяш.

— Благодаря, сър — облекчено отвърна Мирза. — Апартаментът ви е готов.

— Знам, обаче първо отивам в Червения салон. Кажи на Младши, когато пристигне.

Мениджърът запремигва и двете главни асистентки плахо се спогледаха.

— И синът ви ли е тук?

— Следи как ще паркират рейса. — Лимузините бяха прекалено малки за вкуса на Айрънуд, затова офиса му се намираше в цял автопарк автобуси. „Като рок звезда на турне“, пишеше в една неотдавнашна статия на „Уолстрийт Джърнъл“. — Съобщи му къде съм. И му кажи, че съм наредил да се яви там моментално. Без странични забежки.

— Както желаете, господин Айрънуд.

Милиардерът се отдалечи, без да обръща внимание на шумните групи мечтатели, които го обогатяваха със залаганията си, осъществявайки собствената му мечта. „Някой ден...“

Официално Червеният салон беше най-малката от шестте главни зали за залагания в „Атлантик Сити Инкаунтърс“. В него се влизаше от коридор, който само обикаляше около няколко скъпи магазина и затова изглеждаше като допълнително добавен в иначе прецизно проектирания комплекс. В резултат Комисията за контрол на казината в Ню Джърси прие без излишни въпроси твърдението, че Червеният салон не се използва като постоянна зала за залагания, а като „експериментален център“, както го определи ръководният екип на Айрънуд. Място, където се изпитват нови игри и технологии.

Естествено това изискваше същата система за сигурност като на самото счетоводство на казиното.

Ето защо Червеният салон не се охраняваше с електронни системи, биометрични скенери за длан и ретина или клавиатури за въвеждане на кодове. Пред вратата стояха на пост трима охранители, които допускаха вътре само познати лица. Понякога най-простите предпазни мерки бяха най-строгите в света на сигурността.

Когато наближи Червения салон, Айрънуд с одобрение забеляза трима почти еднакви бивши морски пехотинци — мускулести, със зорки очи. Не се и опитваха да крият оръжията, които издуваха униформените им блейзъри.

Двама от охранителите насочиха ключовете си към монтирани на стената табла, разположени на достатъчно разстояние едно от друго, така че сам човек да не може да ги достигне едновременно. Третият отвори тежката врата, чиято укрепена с кевлар керамична вътрешност — непробиваема за куршуми и дори за бомби — беше дискретно скрита под светъл дъбов фурнир.

Милиардерът им кимна на влизане.

— Благодаря ви, господа. — Уважението се печелеше и тези мъже бяха спечелили неговото.

Високият таван на Червения салон представляваше замръзнало море от обли огледални панели, осеяни с мощни лампи. Съзнателно постигнатият визуален хаос целеше да скрие дистанционно управляемите камери, които можеха постоянно и незабележимо да се въртят от маса към маса в търсене на измамници — ако някога отново започнеха да използват залата по първоначалното ѝ предназначение.

В момента там имаше всичко, което се очакваше от експериментален център за нови технологии в областта на хазарта. Към главния вход бяха обърнати видео ротативки, традиционно разположени в кръг, чиито капаци бяха отворени и разкриваха електронните им вътрешности, докато на екраните продължаваха да проблясват примамливи образи.

Останалата част от видимото пространство беше заета от компютърна техника, също в действие. До безличната бежова задна стена имаше голяма маса, отрупана с папки, празни чаши от кафе, кутии от безалкохолни и опаковки от сладкишчета.

В хладната зала се чуваше бърмчене на мощен климатик и едва доловимият разговор на техниците.

Представителите на Комисията за контрол на казината в Ню Джърси винаги бяха добре дошли, ако пожелаеха да направят проверка за незаконно частно залагане в големи размери и в неразрешени игри. Червеният салон изглеждаше точно такъв, какъвто очакваха всички.

Само че не беше. Заради онова, което се криеше зад безличната бежова странична стена и цилиндричната светлоизолираща врата, поставена не за да спира светлината, а да поддържа температурата от другата страна.

Осемте техници също не бяха такива, каквито изглеждаха. Неофициално всеки от тях печелеше пет пъти повече от Осман Мирза, който, като управител на „Атлантик Сити Инкаунтърс“, беше най-високоплатеният служител в комплекса. Поне според официалното счетоводство.

— Здравсти, шефе. — Кийша Харъл, която оглавяваше екипа в Червения салон, носеше синя тениска с голямо британско знаме над думата ГЪРЦИЯ. Айрънуд го досмеша, тъй като картирането се нареждаше сред основните ѝ компетенции. Едва двацет и осем годишна, Кийша вече спокойно можеше да излезе в пенсия, благодарение на седемцифрената премия, която ѝ беше платил, за да отхвърли последното предложение на Гугъл.

Неколцина от техниците откъснаха за миг поглед от работата си, любопитни какво предизвикателство им носи. Четирима мъже и една жена от осемте грижливо подбрани специалисти бяха приблизително на възрастта на Кийша, млади, амбициозни и талантиливи, каквито обикновено са иновативните математици. Другите двама бяха петдесетинагодишни инженери ветерани. Когато се стигаше до сглобяване на нестандартни компютри, опитът беше не по-малко важен от иновативността.

— С какво можем да ви бъдем полезни? — попита Кийша.

— Хрумна ми нещо, което можем да опитаме, докато чакаме координатите на четвъртия обект.

Айрънуд с радост забеляза, че е привлякъл цялото ѝ внимание. Работата, с която екипът се занимаваше в тази зала, не можеше да се обсъжда по имейл или телефон. Ако узнаеха какво става там, властите

нямаше само да го викат като свидетел в Конгреса — направо щяха да го затворят зад решетките и да изхвърлят ключа.

— Какво ще кажеш да сравним първите три обекта, нали разбираш, да изведем всичките им общи особености? Ако открием други места със същите характеристики, сами ще можем да търсим нови точки, които да проверяваме.

Докато мислеше над предложението му, Кийша се заигра с дългите, украсени с мъниста кичури от раста прическата си.

— Страхотна идея. Всъщност Франк работи по това още откакто намерихме третия обект. — Тя се обърна към един от екипа. — Франк? Би ли дошъл тук?

Франк Биън неохотно се помъкна към тях. Нисък и брадат, той носеше оръфани дънки, сандали и зелено-кафява фланелена риза. Айрънуд си помисли, че май никога не го е виждал с други дрехи.

— Как върви?

— Още нищо.

Кийша се усмихна окуражително на мрачния математик.

— Обясни на човека, Франк.

— Ами първият обект, индийският, е в речна долина. Навътре в сушата, на малка надморска височина. Когато е бил построен, до него се е стигало по вода. Вторият е в Андите. Много нависоко. Много навътре в сушата. Не може да се достигне по вода. Третият е в Южния Пасифик. Някога е бил над морското равнище. На остров. Достижим само по вода. — Франк се извърна, като че ли се срамуваше от неуспеха си. — Засега не сме открили нещо, което да ги свързва, освен че трите колонии имат еднакъв план.

— Добре, Франк, това е всичко — каза Кийша. Връщай се на работа.

Той кимна и се затътри към компютъра си.

Айрънуд нарочно криеше някои подробности от екипа, въпреки че хората му знаеха най-важното, което им трябваше. И сега той напомни на Кийша един от тези детайли.

— Не забравяй, че установихме еднакви планове и сходни артефакти и в трите колонии.

Каменните маси в индийския и перуанския обект бяха почти еднакви. Според Мерит маса с подобна големина имаше и в подводния

обект в Полинезия. Освен това — двата черни метеорита от Индия и Полинезия. Всеки с идентична карта на Слънчевата система.

Кийша го погледна замислено.

— Няма съмнение, че колониите са построени от едни и същи хора. Обектите в Индия и Перу имат само неколкостотин години разлика. Предполагам, че и датировката на полинезийския ще се окаже подобна. Нищо чудно, че откриваме в тях еднакви артефакти. — На устните ѝ заигра закачлива усмивка. — Все пак няма ли да ни разкриете какви всъщност са тия артефакти?

Айрънуд ѝ намигна, давайки ѝ да разбере, че това категорично няма да се случи.

— Както съм ти казвал и по-рано. Мебели и релефи.

Тя не настоя.

— Както и да е, въпросът е, че...

Разнесе се предупредителен сигнал и Кийша млъкна. Главната врата щеше да се отвори.

— Продължавай — успокои я милиардерът. — Младши е.

— Въпросът е, че още не сме открили общия фактор, който обяснява защо обектите са построени на съответните места.

— Ами обекта в Перу? Той не е много далече от Мачу Пикчу. Това е свято място. Наблизо не минават ли някакви лей линии? Линиите на земната енергия? Може би същите линии го свързват с обектите в Индия и Южния Пасифик?

Тази версия му звучеше логично, но не очакваше да се приеме добре от екипа. И се оказа прав.

— Ако *изобщо* съществуваше такова нещо като тия мистични лей линии, геолозите и физиците с радост щяха да пренапишат природните закони по отношение на Сидона, Гластънбъри, Рослин и кой знае още кой загадъчен обект — заяви Кийша. — А пък аз непременно щях да проверя дали не минават близо до колониите.

— Само че такова нещо не съществува, така ли? — включи се в разговора току-що влезлият Младши. Айрънуд надуши причината за закъснението на сина си — явно се беше отбил в някой бар или по-скоро бе откъснал чужда поръчка от таблата на някоя сервитьорка.

— Искам да кажа, че ако действително има явления като лей линии или земни енергийни линии, тяхното съществуване трябва да се

потвърди по съответния научен начин. Дай ми доказателства и ще си променя мнението.

Айрънуд се усмихна. Кийша ръководеше екипа му именно заради тази си интелектуална непредубеденост. Не беше съгласен с нея само по въпроса за въпросните научни начини.

Синът му обаче беше друг въпрос — тук нямаше какво да се направи.

— Чакат те от охраната, Младши. Новак ще ти определи смените. Вземи си кафе по пътя натам.

Милиардерът видя негодуванието в очите на сина си — обичайната му реакция към родителските заповеди, — но Младши се насочи към изхода и излезе без повече коментари.

— Ей, шефе — неочаквано каза Кийша, — ако имате време, можем да ви покажем нещо ново, с което експериментираме. Още нямаме резултати, но нищо не се знае.

Айрънуд засия. Обожаваше новите неща.

— Какво сте измислили?

Кийша го заведе при най-големия дисплей в залата — с диагонал два и седемдесет — и го завъртя така, че да не се вижда от входа. Взе дистанционно с голям тъчскрийн и го докосна няколко пъти.

— Преди малко споменах Гластънбъри.

Милиардерът кимна заинтригувано, проявяваше особен интерес към това градче в английското графство Съмърсет. Според някои от многобройните легенди, свързани с него, трийсетина години след смъртта на Иисус Йосиф Ариматейски отишъл там и построил първата черква във Великобритания като сигурно скривалище за Светия граал.

На гигантския дисплей се появи списък с географски имена.

Кийша премести пръста си по дистанционното и придвижи списъка, докато стигна до ГЛАСТЪНБЪРИ/СЪМЪРСЕТ/АНГЛ. 51,09N 02,43W.

— Ето го. — Тя отново кликна и се появи въздушна снимка на градче със специфичен триъгълен план, заобиколено от пъстри ниви.

Снимката започна да се уголемява.

— Гластънбърийското абатство — съобщи младата жена. — Там е най-старата християнска черква в света. Поне най-старата наземна черква. Построена е около шейсета година.

Уголемяването спря.

В едно зелено поле се виждаха бели очертания на сграда — руините на черквата. Айрънуд знаеше, че тази каменна постройка е издигната почти преди две хилядолетия. Такива мигове винаги го изпълваха с благоговение. Хората живееха много отдавна на този малък свят и въпреки това не знаеха почти нищо.

— Та това е едно от местата, които решихме да проверим — продължи Кийша. — Да видим дали и там е имало колония.

— Нали вече ми каза, че не сте открили нов обект.

— Не колония, но под тоя хълм...

— Казва се „тор“ — поправи я милиардерът. — Гластънбъри Тор.

— Да. Та под тоя тор има постройка, която не фигурира в учебниците. Погледнете.

Айрънуд наблюдаваше екрана, увлечен както винаги, щом ставаше дума за неговата незаконна инвестиция от двайсет милиона долара.

Кийша кликна върху дистанционното и всички цветове на дисплея рязко се промениха, станаха неестествени и пъстри. Фалшиви цветове — веднъж му беше обяснила тя, произволно определени нюанси, избрани, за да подчертават разликите между различните материали. Листата на дърветата сега бяха бели, тревата под тях — оранжева. Белите камъни от руините бяха яркочервени. Колите на недалечния паркинг бяха черни.

— Превключваме на ГСРСА — съобщи Кийша, натисна един клавиш и паркингът изведнъж изчезна. Очевидно беше построен след 2005-а, откогато датираше неговата версия на базата данни. — Сега отнемаме еднометров пласт, за да отстраним наземните структури... като следваме хоризонталите...

Дърветата с всичко останало на повърхността също изчезна и яркочервените руини на абатството леко се изместиха — в момента се виждаха само фундаментите им. На техния пъстроцветен фон обаче се появи паяжина от черни и зелени линии.

— Това тръби ли са? — попита Айрънуд.

— Главно отходни канали. До два метра дълбочина има още много. Само че ние ще отидем направо на пет метра под повърхността...

Образът отново се промени и развалините на абатството бяха заменени от по-малък червен правоъгълник. Милиардерът знаеше

какво означава това: на около пет метра под черквата се беше издигала друга, по-древна постройка. Най-вероятно римски храм. Раннохристиянските паметници често бяха строени върху езически светилища.

— При такива почви започваме да търсим колонии на дълбочина пет метра. Искате ли да опитате? — подаде му дистанционното Кийша.

Айрънуд никога не можеше да устои на изкушението да поиграе с новите си играчки.

На дисплея се появи яркосин хоризонтален план на онова, което самият той беше нарекъл „извънземна колония“. След малко планът затрептя, наклони се на едната страна, после на другата, като се появяваше и изчезваше толкова бързо, че го виждаше само като послеобраз. Компютърната програма търсеше закономерности във висококонтрастното оцветяване на обекта.

Военните използваха същия метод за анализ на разузнавателни снимки. Докато човешкото око невинаги можеше да забележи силуета на замаскиран вражески танк, компютърът налагаше този силует към всяка възможна точка на снимката, под всички възможни ъгли. Търсенето на закономерност отнемаше време. И на практика беше безпогрешно.

След половин минута трептенето спря и се появи съобщение: **НЯМА ПОПАДЕНИЯ.**

— Вижте, при реалното търсене анализирахме по един квадратен километър и слизахме с по половин метър дълбочина — поясни Кийша. — Пълният анализ на тоя тор ни отне три дни.

Тя отново кликна върху дистанционното.

— Сега ще ви покажа направо забавната част.

Айрънуд съсредоточено наблюдаваше дисплея в очакване скоро да се покаже познатото очертание на мегалитна гробна камера под абатството. Хълмовете във Великобритания бяха пълни с такива.

Екранът се промени и той запремигва от изненада. Скрытата дълбоко под руините постройка беше пет пъти по-голяма от мегалитна гробна камера: нещо повече, стените ѝ бяха удивително прави и всички ъгли бяха точно деветдесет градуса.

— Каква е дълбочината? — Докато чакаше отговора, той неволно затаи дъх.

— Двайсет метра. Познахте ли вече какво е това?

Айрънуд трескаво размишляваше. „Двайсет метра. Трябва да е на хиляди години. Обаче строежът е съвършен. Сякаш е нещо ново и...“ И тогава се сети.

— Бомбоубежище.

Той заразглежда подземната постройка с интерес, не със съжаление. Червеният салон се намираше под толкова строга охрана тъкмо заради системата, която Кийша току-що беше използвала, за да разкрие бомбоубежището. ГСРСА. База данни „Глобална среда чрез радари със синтезирана апертура“ на военновъздушните сили на САЩ.

ГСРСА беше неговата новопридобита рожба за двајсет милиона долара, родена от безпрецедентна военна технология за дистанционно сондиране, изпитана за пръв път от две космически совалки през 80-те години на ХХ век. Впоследствие се бяха развили две нейни форми: едната публична, а другата строго секретна.

Официално ГСРСА се използваше за създаване на топографски карти и наблюдение от космоса на морските равнища и земетръсните движения. Съединените щати обаче бяха разработили секретна сателитна разузнавателна система: ИМПЕРИЯ, мрежа от свободно летящи съзвездия от радиолокатори и спътници. Те не само можеха да заснемат с изумителна резолюция земната повърхност нощем и през облачна покривка, но и да проникват под повърхността в търсене на подземни съоръжения и изобщо всичко, което можеше да се скрие на няколко метра под земята — и на много по-голяма, дълбочина, ако се приложеха съответните методи за анализ на данните.

ГСРСА представляваше най-голямата съкровищница на разузнавателна информация, създавана някога.

Сега той притежаваше нейна версия.

— Най-вероятно е от петдесетте години — прибави Айрънуд. — За защита на местните власти в случай на атомна война.

— Оптимисти — усмихна се Кийша. — Както и да е, ето го и триизмерния модел, който създадохме въз основа на десетсантиметрови разрези.

Пред хипнотизирания му поглед очертанията на бомбоубежището сякаш се издигнаха от екрана и се завъртяха, образувайки триизмерна реконструкция. Виждаше се куполовидният покрив, дори размазани силуети на койки, бюра и вътрешни стени.

Тази измамно проста демонстрация на технически възможности имаше дълбоко значение. Като използваха огромното количество информация в откраднатата база данни ГСРСА, можеха да създадат подобни изображения на всяко секретно укритие за подводни лодки на американския флот, на всяка секретна ракетна установка на военновъздушните сили, на всяко секретно укритие, построено за защита на избрани държавни ръководители, за да бъде гарантирана непрекъснатостта на властта в случай на война или природно бедствие. Само трябваше някой — или някоя страна — да е в състояние да си позволи компютърната система, необходима за тяхното издирване, и да разполага с достъп до алгоритъма, позволяващ извличане на изумителни детайли от нещо, което повечето специалисти биха определили като обикновени „фонові смущения“.

Айрънуд обаче не мислеше за правните и моралните последици от своята придобивка. Естествено военновъздушните сили знаеха, че е направено незаконно копие на базата данни ГСРСА, и милиардерът не се съмняваше, че вече се води разследване на високо равнище. Не хранеше и надежди, че ще успее да се измъкне.

Той участваше в надбягване и единственият начин да се спаси от изгнаничество или затвор беше да открие нужното му доказателство, за да дискредитира властите, преди те да открият нужното им доказателство, за да го арестуват.

Нямаше представа колко ще продължи това надбягване. А тъкмо сега, на сигурно място в Червения салон, при екипа си, това не го интересуваше. В ума му отново заплуваха мечти.

Някой ден, каза си Айрънуд, щеше да изобличи пред целия свят лъжите на властите и да покаже истината, която те криеха. В крайна сметка каква полза от огромното богатство, ако не направеше света по-добро място за живеене? Свят без тайни.

11.

Четири дни по-късно ръцете още я боляха.

На дясната си длан Джес Макклеърри носеше яркозелен еластичен бинт. Пет шева. Лявата беше обездвижена с дебела бяла превръзка, от която се подаваха само палецът и върховете на пръстите ѝ. Девет шева. Въпреки това физическите болки не я измъчваха толкова, колкото душевните, и не знаеше как да се справи с това.

Беше се върнала на последния етаж в сградата на фондацията „Макклеърри“, на същото недостъпно място, където десетте пазители я бяха приветствали по сателитна връзка. Ала в библиотеката на Фондацията почти нямаше следи от такава техника.

Три компютърни терминала, скрити под капаците на старинни бюра в една изолирана ниша, осигуряваха на изследователите от Семейството пълен достъп до дигиталния архив на Макклеърри в Австралия. Този жест към двайсет и първия век обаче беше дискретен, сякаш компютрите бяха само някаква преходна мода.

В останалата част от библиотеката властваха огромни стелажи и шкафове, до чиито горни лавици можеше да се стигне само със стълби на колела. Обстановката се допълваше от старинни месингови лампи със зелени стъклени абажури, стенни драперии в убити тонове, масивни орехови маси за четене и столове с високи облегалки и зелена кожена тапицерия. Навсякъде се носеше тежката миризма на стара хартия и полирано дърво. Несъмнено място за правене на наука, а не за отмора.

Джес не беше в настроение нито за едното, нито за другото. Седеше сама на дълга маса, на която имаше една-единствена книга, все още неразтворена.

Като пазителка вече имаше достъп до всички заключени шкафове, запазени само за Дванайсетте. Но въпреки многовековните поредици от списания и тайни съчинения, с които можеше да разполага, включително археологическите дневници на леля ѝ, днес Джес свали от лавиците том, който беше чела като тийнейджърка:

„Изгубените съзвездия и зодиакални предания на Семейството, тяхното съдържание и значение“ от Пърсивал Лоуъл, директор на обсерваторията във Флагстаф, щата Аризона, извънреден професор по астрономия в Масачузетския технологичен институт, член на Френското астрономическо дружество и така нататък.

Заслугите на Лоуъл бяха легендарни. Прочутият американски астроном не само бе допринесъл за научните цели на Макклеъри, но и бе насочвал обикновената наука към по-безопасни области, които не влизаха в сблъсък с дейността на Семейството. В началото на миналия век той бил трети в списъка на наследниците на пазителя на неговия род, но така и не бил призван да служи. Заради научните му успехи обаче го приели сред сто четирийсет и четиримата, които знаели истината за Първите богове и тяхното Обещание.

— Виждам, че си се завърнала към класиката. Може ли? — Сю-Лин посочи стола от отсрещната страна на масата и седна едва когато Джес ѝ кимна. — Отначало всички се измъчваме. Не е лесно да откриеш, че онова, което цял живот се готвиш да пазиш, не съществува.

— Но то съществува!

Сю-Лин изненадано вдигна вежди.

— Моля?

— Тайната някога е съществувала, нали? Първите богове са я дали на нашите предци, или поне са натоварили предците ни да я пазят.

— Както гласят нашите предания. — Поредната церемониална фраза, която имаше смисъл само за членовете на Семейството.

— Значи ние просто... сме се издънили. *Изгубили* сме Тайната. Но тя все още съществува. Следователно може да бъде открита.

Сю-Лин я погледна като мъдра майка, която е чула чедото си да развива глупава, нелогична теория.

— Търсили сме хиляди години, Джесика. Тайната е изгубена окончателно.

Джес прокара пръсти по изтърканата кожена подвързия на тома на Лоуъл. Беше издаден частно, както всички книги и брошури на Семейството. В този случай — през 1908-а в Ню Йорк. На корицата беше щампован туарегски кръст.

— Храмовете също са били изгубени в продължение на хиляди години. — Тя вдигна очи и видя, че Сю-Лин се смръщва за миг. — А ето че ги открихме.

— И какво от това? — попита Сю-Лин. — Храмовете в Индия и Перу са ограбени много преди появата на Айрънуд. Сега, когато вече си една от нас, мога да ти кажа, че Флориан е намерила в полинезийския обект втора карта на Слънчевата система, същата като онази в Храма. Но само това. В момента сигурно е в Айрънуд. Онази, която ти показах, е при нас, откакто имаме писмени сведения. — Изражението ѝ остана съчувствено, но твърдо. — Каквито и указания да са пазили някога онези руини, вече ги няма. Семейството трябва да продължи нататък.

— Не сме изпълнили свещения завет на Първите богове и просто трябва „да продължим“, така ли? Накъде?

— Това ще решиш сама. Препрочети нашите Предания. — Сю-Лин потупа стария том на масата. — Както и тази книга. Написаното в тях може да се възприема по различни начини. Някои от нас вярват, че Тайната, която са ни дали Първите богове, не е цел, а процес, начин на живот. Затова ги тачим, като живеем така, както са ни учили — стремим се към знание и го съхраняваме. — Тя се отпусна назад, лицето ѝ показваше, че очаква подчинение от по-младата жена. — Така аз продължих напред.

Джес все още се чувстваше объркана, дори изпитваше гняв, но покорно разтвори книгата на Лоуъл и я прелисти, докато стигна до страница, която познаваше добре. Страницата със символа на нейния род: Клонът.

Това беше един от дванайсетте символа, инкрустирани или нарисувани на всяка кръгла маса във всяко съвременно копие на Небесната зала. Още от малка я бяха учили, че той изобразява съзвездие — но след разкритието на Сю-Лин в Светилището на Турус, Джес вече разбираше, че Клонът няма връзка с древните небеса на Първите богове, а е просто *очертание* на предмет, който боговете на нейната вяра са поверили на Семейството. Да го почитат, закрилят и *пазят*.

Предмет, който Макклеъри бяха изгубили.

Самият Клон беше само един от дванайсетте символа — дванайсетте съзвездия от зодиака на Семейството. На тригодишна

възраст Джес вече можеше да ги изрецитира наизуст, можеше да ги нарисува със затворени очи.

Три бяха символи от Земята, неодушевени неща: Диамантът, Реката и Планината. Три бяха символи от Зеленината, неща, които носеха живот от Земята: Семето, Цветът и Клонът. Три бяха символи от Ръката, неща, направени от хората, за да получат власт над Зеленината и Земята: Острието, Лъкът и Веригата. Последните три бяха символи от Кръвта, неща, които даваха движение на Ръката: Черепът, Окоето и Сърцето.

От уроците в детството си Джес помнеше, че самите богове на нейната вяра са начертали тези символи сред звездите на своите карти. Записали ги като съзвездия, така че знанията, които съдържат, завинаги да останат там — за всеки, който погледне небето. Сега обаче научаваше, че тези истории, същите, които тайно предаваше астрономът Лоуъл и които бяха напътствали образованието ѝ, не са пълни.

Боговете не бяха дали на Семейството само *знание*, а и материални предмети. Дванайсет реални предмета от боговете, които бяха лежали във вдлъбнатини по каменната маса.

Джес обърна на страницата със символа, който познаваше като Лъка. Някога неговата история ѝ звучеше пределно ясно. Лъкът и стрелата бяха мощно техническо средство, което десетократно увеличаваше обхвата на ловците и ускоряваше осигуряването на храна, правеше го по-ефикасно. След като храна за селото можеше да се осигурява от малка група ловци, останалите жители бяха свободни да се специализират в други области. За Семейството лъкът и стрелата бележеха раждането на науката.

Сега тя знаеше, че предметът, лежал в силуета на Лъка, няма нищо общо с лова. Това беше метеорит с невероятно древна карта на Слънчевата система.

Под зоркия поглед на братовчедка си, тя продължи да прелиства старата книга. Опитваше се да погледне по нов начин всяка илюстрация — символите на нейната вяра. Какъв предмет можеше да легне в очертанията на Клона? А на Черепа? На Цвета? Какво беше тяхното предназначение? И защо размерите на Небесната зала оставаха неизменни през хилядолетията, докато тайната на нейното съдържание беше изчезнала?

Сърцето ѝ се разтуптя. Пръстите ѝ болезнено пулсираха със същия настойчив ритъм. Досега вярата и знанията ѝ винаги бяха водили мирно съвместно съществуване.

Ами ако се окажеше, че *всичко*, на което са я учили, е лъжа?!

— Какво си мислиш? — попита я Сю-Лин.

Джес не беше готова да сподели сериозността на страховете си. Затова отвърна с въпрос.

— Защо крием това от останалите от Семейството?

— Знаеш отговора, Джесика.

— Не го знам.

— Защото Семейството ще се разпадне. — Като че ли съобщаваше най-очевидната истина. — Като пазители, ние не можем да го допуснем. Онова, което ни свързва, е Тайната. Не само Дванайсетте. Не само сто четирийсет и четиримата. Всички нас. Членовете на преките родове са близо хиляда. Без обща цел Семейството няма да има причина да продължи да съществува. И деветхилядолетната непрекъсната история просто ще свърши.

Джес си помисли за заключения шкаф в библиотеката, пълен с томове, които през всички тези хилядолетия бяха чели само шепа хора.

— Случвало ли се е пазител да загуби вярата си, след като е научил истината?

По спокойното лице на Сю-Лин за миг се спусна сянка.

— В Преданията не се споменава за такова нещо.

— Тогава защо смяташ, че останалите членове на Семейството ще реагират така? Според мен, ако знаят какво сме изгубили, всички неуморно ще се стремят да го открият. Хиляда учени могат да постигнат значително повече от дванайсет.

Гласът на братовчедка ѝ прозвуча студено.

— Едно предупреждение. Ако аз или който и да е пазител има основание да се съмнява, че може да предадеш нашето знание, ще бъдеш заменена...

Джес вече знаеше за двамата „братовчеди“, които щяха да останат в резерва, докато ѝ се родят деца: дванайсетгодишно момче в Атина и деветгодишно момиче в Барселона.

— ... или затворена — прибави Сю-Лин.

Затворена ли? Не беше чувала за това. Обзе я тревога.

— Случвало ли се е?

— Когато се е налагало.

Тя затвори книгата и отговори искрено, като грижливо подбра думите си.

— Никога няма да предам Семейството.

— Точно така. Няма.

След малко Сю-Лин наруши последвалото неловко мълчание.

— Чувстваш ли се готова да се завърнеш в света?

— Да. — След разкритието в светилището и престоя в медицинския кабинет в сградата Джес беше спала близо двайсет часа. Последвалото тридневно чистище, прекарано между централата на Фондацията и библиотеката, ѝ беше достатъчно.

Братовчедка ѝ плъзна твърд кафяв плик по масата.

— Добре. Първата ти задача.

Джес го отвори. Вътре имаше голяма цветна фотография, очевидно увеличена снимка от шофьорска книжка. Красив млад мъж, двайсетинагодишен, с дълга тъмна коса и необикновени очи. Бял, но чертите му предполагаха някакъв смесен произход: индиански, китайски... Не можеше да определи.

— Кой е този?

— Казва се Дейвид Уиър. Работи в генетична лаборатория на въоръжените сили на САЩ. И на частно — за Холдън Айрънуд.

— С какво се занимава?

— Тъкмо това трябва да научиш.

Джес се сещаше само за една причина Сю-Лин да ѝ възложи такава задача.

— Той има ли нещо общо с убийството на Флориан?

— Възможно е. — По-възрастната жена ѝ подаде два листа: адреси, телефонни номера, описание на колата на Дейвид Уиър.

— За част от разходите му плаща същата компания, която организира експедициите на Айрънуд.

— Откъде знаеш?

— Айрънуд ни изненада в Индия, после в Перу. Не искахме да се случи пак, затова Емил постоянно следи компанията, особено когато взимат под наем самолети и кораби и назначават водолази, пилоти и така нататък от името на Айрънуд. Така научихме за експедицията в

Южния Пасифик. Затова и Флориан ги настигна за няколко дни, а не след няколко месеца.

Сю-Лин посочи фотографията.

— Само че този човек не е участвал в експедиции. Никога не е напуснал Съединените щати. Няма публикации в списания. Неговите разходи обаче се изплащат от същата компания. Ако има някаква връзка с експедициите на Айрънуд, трябва да научим каква е тя.

Джес се вгледа в снимката на младежа, заинтригувана от странната форма на очите му.

— В областта на генетиката ли работи?

— С това се занимава неговата лаборатория. Той е лаборант. Нископоставен служител.

— Археология и генетика. Има ли вероятност Айрънуд да е намерил останки в някой от храмовете?

Сю-Лин поклати глава.

— Нямаше данни за такова нещо нито в Индия, нито в Перу, а полинезийският обект е под вода от хиляди години. Никое тяло не би могло да се запази при такива условия.

Джес прегледа разпечатките. Какъвто и да беше, Дейвид Уиър като че ли нямаше особени постижения.

— Всеки може да проучи този човек, Сю-Лин. Бих предпочела да отида в Южния Пасифик и лично да видя храма.

— Ще идеш. По-късно. Организираме експедиция до атола, с въоръжена охрана.

Джес понечи да възрази отново, но братовчедка ѝ вдигна ръка.

— Помисли за случилото се, Джесика. Може да има различни причини за гибелта на Флориан при храма. Възможно е даже да е замесен Айрънуд. Но атаката срещу *теб*... Трябва да осъзнаеш какво означава това за нас.

„Какво означава ли?“ Мина известно време, докато я осени.

— Аз съм нейна наследница.

— Точно така. Всички от Семейството знаят, че има дванайсет пазители, всеки от които с по двама-трима потенциални наследници.

— Всички от Семейството... — Изведнъж я побиха тръпки.

— Никой извън Семейството няма представа, че съществуват пазители, камо ли кой ще ги наследи.

— Освен ако някой от Семейството... — Гърлото ѝ се сви. —
Какво ще правим?

— Ще запазим подозренията за себе си и ще действаме колкото
може по-бързо, за да изпреварим виновника. Емил ръководи
вътрешното издирване и никой не знае подробностите. — Сю-Лин се
изправи. — Ще уредя пътуването ти.

Джес кимна. Беше преглътнала всичките си възражения.

В Семейството имаше предател.

12.

В небето профучаваха самолети от международното летище на Атлантик Сити и светлините им проблясваха в пролуките между тежки облаци с цвета на нощното небе. Двигателите им звучаха глухо на фона на гръмотевиците, които отекваха от юг. Единственото, което се движеше и издаваше шум в индустриалния парк, беше самотен техник от кабелна телевизия, абсолютно неуместен в такава обстановка.

Постройките наоколо бяха изоставени или порутени: печатница, няколко ниски офис сгради, чиито разбити стъклени врати и прозорци на първия етаж бяха затворени с тежки телени мрежи, и един стар подковообразен склад, разделен на малки складови помещения, които се даваха под наем. Минаваше единайсет в събота вечер и всички прозорци на зле осветената и мокра от дъжда улица тъмнееха — никъде не се виждаше издайническото синьо сияние на работещ телевизор.

И все пак срещу паркинга на склада чакаше ван на фирма за кабелна телевизия. Стикерът отзад питаше: „Добре ли шофирам?“ Сложна система от оптични, инфрачервени и акустични сензори следеше складовете оттатък улицата през прозорчетата, скрити сред тъмните участъци на шарените образи на доволни клиенти по стените на автомобила.

Техникът крачеше към вана. Стигна до задната му врата и почука два пъти, отправяйки поглед към скрития отвор, зад който беше разположена камерата.

После чу резето да изщраква, отвори вратата и влезе в офиса си. Специалистът по наблюдението вътре веднага му съобщи лошата новина.

— Пак приказват за извънземни.

Джак Лайл въздъхна и се настани на въртящия се стол, завинтен за пода в задното отделение на вана. Когато започваше това разследване, нещата бяха сложни, но ясни: бяха откраднали копие от най-важната военна база данни в страната и Холдън Айрънуд бе

главният заподозрян. Лайл и неговата следствена група само трябваше да докажат кой е виновникът и да му попречат да я продаде на американските врагове. Проследяването на дребен престъпник като Дейвид Уиър, за да го превърнат в информатор срещу опасен престъпник и потенциален предател като Айрънуд, беше отработена и доказала ефективността си техника. Методичното ѝ използване трябваше да доведе до успешно приключване на следствието.

Само да не бяха проклетите извънземни.

Лайл работеше в Седми отдел на Бюрото за специални разследвания на ВВС — единственото звено, което не покриваше конкретна територия, а провеждаше операции по целия свят. Служебните задължения на Лайл често го сблъскваха с най-модерната — и най-секретна — техника в областта на отбраната. Репутацията на Айрънуд като фанатик на тема НЛО беше всеизвестна и отначало Лайл основателно не ѝ обърна внимание.

Безброй пъти бе чувал как прочути учени и инженери се оплакват от факта, че няма катастрофирали летящи чинии в секретни хангари, антигравитационни машини и други космически чудеса, които да облекчат работата им. И щом ръководителите на най-модерните изследователски служби в американската армия не знаеха за никакви космически кораби, значи такива не съществуваша. Нещо повече, *ако* имаше летящи чинии, цивилните власти нямаше да успеят да запазят тази информация в тайна за повече от... хм... десетина секунди, камо ли от 1947-а насам.

Затова според Лайл ексцентричните убеждения на Айрънуд нямаха отношение към това разследване на военновъздушните сили.

Докато не се появи Уиър с неговата нечовешка ДНК.

Никой в БСР, включително Лайл, нямаше представа какво е *това*.

Полковник Ковински им съобщи, че геномът от компютъра на Уиър е някаква неизвестна досега комбинация от очевидно човешка и не чак толкова очевидно нечовешка ДНК. „Аномалия“, така я наричаше полковникът, което за Лайл означаваше, че Ковински не е компетентна или не разполага с възможности да идентифицира произхода ѝ.

Естествено тя се опита да го убеди да даде на нейните служители разрешение да проучат загадъчния геном, но Лайл отказа. Колкото по-малко хора участваха в разследването, толкова по-малка вероятност имаше Айрънуд да научи за него.

След това Ковински му предложи да доведе свои специалисти, които вече имат разрешение за достъп до свръхсекретна информация. И дори заяви, че това можело да се окаже нещо с огромно международно и научно значение. Според нея въоръжените сили щели да са благодарни за интереса и ентузиазма на ВВС. Като че ли такова нещо беше възможно.

Лайл отново отказа.

Той имаше една-единствена цел: да защити Америка.

Това означаваше, че на първо място е Холдън Айрънуд, а всичко останало — на второ. Решение, което щеше да опрости потенциално сложната ситуация.

Или поне така си казваше.

— Колко време тоя път? — попита Лайл.

На лицето на Дел Чан се изписа оправдателно изражение, докато се извърщаше от своята наблюдателна техника. Беше изгубил левия си крак в Ирак и въпреки че армията вече не го искаше, още бръснеше скалпа си като новобранец. Така изглеждаше още по-млад, отколкото беше всъщност, и това го правеше идеално допълнение към екипа. Всички бяха млади. Освен Лайл.

Чан провери записките в дневника си — здраво подвързан бележник с разчертани и номерирани страници.

— Айрънуд се обади на мобилния номер на обекта в двайсет и един и петдесет и седем, сър. Разговаряха в продължение на...

— Час и шест минути — прекъсна го Лайл. „Я да ги видим тия хлапетии как ще го сметнат без калкулатор!“

— Точно така — потвърди Чан. Поне не звучеше изненадан.

Лайл погледна екрана и заразтрива скованото си коляно — поредното нежелано напомняне за положението му на ветеран. Напоследък дъждът не му беше приятел.

На монитора се появи мъгляво и трептящо инфрачервено изображение на Дейвид Уиър в неговата „лаборатория“ — едно от най-

малките помещения в склада оттатък улицата. Според плановете на сградата, които Роз Марано получи от градския архив, Уиър наемаше сто и два квадратни метра, приблизително колкото малка къща с две спални — очевидно достатъчна площ, за да побере оборудването, необходимо му да търси марсианците на Айрънуд.

За четиринайсетте дни, след като напусна ДНК лабораторията на въоръжените сили, Дейвид Уиър беше получил доставки с компютърна и лабораторна техника на стойност около 130 хиляди долара, платена изцяло от филиал на „Айрънуд Медикал Имиджинг Системс“.

През същия период Лайл и неговите хора усърдно бяха следили всеки негов телефонен разговор, есемес и имейл. За тяхно разочарование засега всичко се вписваше в сделката, която Уиър и Айрънуд бяха сключили във вашингтонския хотел: малкият трябваше да търси така наречените нечовешки ДНК секвенции в генетичните банки с данни за милиони хора. Онази среща и онзи първи разговор, както и всички следващи, бяха също толкова странни. Тайни колонии. Конспирации на държавно равнище.

Лайл беше убеден, че това е димна завеса, скриваща нещо по-практично: истинските цели на Айрънуд. Милиардерът сигурно използваше Уиър за отвличане на вниманието — като асистентка на фокусник. Така или иначе, независимо дали се беше замесил съзнателно, или бе неволна пионка, малкият си оставаше съучастник — а съучастниците можеха да се обръщат едни срещу други.

— Включи звука — нареди Лайл. Трябваше да се съсредоточи върху нещо друго, за да не обръща внимание на неудобната обстановка и тясното пространство. Във вана беше горещо и сухо заради електрониката и нямаше място да изпъне измъчващия го крак.

Чан натисна някакъв ключ и през решетката над таблото му се разнесе ядосаният глас на Уиър. В същото време на един малък екран се появи бързо движеща се зелена линия, визуално картираща двата записвани гласа.

Лайл се отпусна назад.

Димната завеса на Айрънуд не можеше да трае вечно. Все някога някой щеше да допусне грешка.

Винаги някой допускаше грешка.

13.

— Понеже еволюцията се развива *случайно* — тросна се Дейвид. — Затова. — Преди Айрънуд да успее пак да го прекъсне, той притисна телефона към ухото си и продължи на един дъх: — Тъй че не е възможно милиардите... не, нека са трилиони случайности, довели до еволюцията на човека на Земята, да са се повторили по *абсолютно* същия начин на *друга* планета.

Дейвид пое дълбоко дъх и се отпусна в паянтовия канцеларски стол, който беше довялкъл до импровизираното си бюро. Червените тухлени стени на новата му лаборатория бяха покрити със сажди, напуканият бетонен под също не блестеше от чистота. От високите три и половина метра таван висяха стари флуоресцентни лампи, които жужаха и мъждукаха, обливайки всичко в бледозеленикава светлина.

Намираше се на половин час и на цял свят разстояние от луксозното казино на Айрънуд в Атлантик Сити: достатъчно близо, за да е удобно, и достатъчно далече, за да не струва много пари. „Оферти за милиардери — помисли си Дейвид. — Айрънуд или е забогатял, като се е стискал, или пък така е запазил богатството си.“

— Тоя аргумент има две слаби места, Дейв — отбеляза Айрънуд.

— Само две ли? — Той се опита да скрие яда си. Постоянните обаждания на Айрънуд му пречеха да работи. Но милиардерът все пак спази думата си и плати за оборудването, което бе поискал.

— Първо, ти предполагаш, че самата биология е сляпа. Но трябва да признаеш, че е възможно тя да се подчинява на закони като всяка друга наука — универсални закони. Искам да кажа, че звездите се образуват там, където се събира достатъчно водород, нали така? И нито мястото, нито времето е от значение. Защо? Защото такива са законите, на които се подчинява водородът. Тогава защо това да не може да се отнася и за живота? Ами ако по силата на биологичните закони само РНК и ДНК могат да носят генетична информация?

Той се смръщи и отдалечи миниатюрния телефон от ухото си. Гласът на Айрънуд изкънтя от говорителя:

— Ами ако само основаващият се на въглерод живот може да има разум?

Дейвид знаеше, че този разговор няма да свърши, докато Айрънуд не пожелае.

— И какво е второто слабо място на аргумента ми?

— Ами просто е възможно Земята да е нещо като извънземна ферма и ние да сме добитъкът в нея.

Добре че не разговаряха по видеовръзка, иначе милиардерът щеше да види, че Дейвид избелва очи.

— Искате да кажете, че са ни посели тук?

— Или че са ни създали с генно инженерство. По дяволите, спокойно може да сме някакъв галактически арт проект. Обаче си остава следният факт: ако извънземните наистина са създали живота на тая планета, логично е да са използвали за основа собствената си биология. Което означава, че тяхната ДНК може да се комбинира с нашата — триумфално заключи Айрънуд.

На Дейвид му се прииска да тресне телефона на масата. Само че не можеше да остави това твърдение без отговор.

— Единственият проблем на тая хипотеза е, че няма абсолютно никакви доказателства.

— Искаш да кажеш, че нямаше никакви доказателства, преди ти да ги откриеш.

Дейвид стисна зъби.

— Трябва да се връщам на работа.

— Разбира се. Трябва да разбереш къде и кога са се приземили.

— Ще намерим друго обяснение.

— Браво, говориш като учен. Съмнявай се във всичко, докато не събереш доказателства за хипотезата си.

Дейвид отвори уста и нададе беззвучен вик.

— Ако *изобщо* съществуват такива доказателства.

— Съществуват. Питай властите — без колебание отвърна Айрънуд. — Залавяй се за работа, Дейв. Дадох ти пари, сега искам резултати.

И после, слава богу, ефирът утихна.

Дейвид ядосано затвори телефона. Защо някои хора не можеха да проумеят разликата между факти и предположения? И защо самият той не можеше просто да прекъсва такива безсмислени спорове?

Доколкото си спомняше, баща му беше отстъпчив. Майка му — определено. Откъдето и да идваше собственият му инат, също като генетичните му особености, явно не бе от родителите му. Като цяло, те просто приемаха живота такъв, какъвто е. Дейвид си спомняше, че когато баща му загина в автомобилна катастрофа на трийсет и две годишна възраст, майка му не скърби дълго. „Продължаваме нататък“, каза му тя. Девет години по-късно, вече на четиринайсет, Дейвид си спомни тези думи, докато гледаше отворения ковчег, в който лежеше трийсет и шест годишната му майка, починала на свой ред от рак.

„Продължаваме нататък“. В неговия случай — в приемно семейство, за да намери свобода едва когато постъпи в колежа, една година преди връстниците си. Рано беше разбрал, че всичко умира. Така стояха нещата. Майка му имаше право. „Продължаваме нататък“. Той продължи.

Допреди осем месеца, когато установи, че собствената му смърт вече не е абстрактно бъдеще, отдалечено на десетилетия във времето.

Оттогава изпитваше гняв и разочарование, особено когато късно нощем лежеше сам с мислите си и си представяше, че всеки негов дъх, всяко изтуптяване на сърцето му отброява времето до края на всичко, ако не успее да реши проблема си. Ала не изпитваше страх. Не си спомняше да е изпитвал такова чувство. Само настойчивост и нетърпение.

Приключил с вечерния телефонен разговор, Дейвид се премести със стола си до друга импровизирана маса. Върху нея лежах петнайсет неразпечатани кутии с различни реагентни комплекти, необходими за системата за генетичен анализ, все още опакована в кашони под масата. ДНК секвенаторът и компютърът, който го управляваше — всичко това приблизително с размерите на средно голям ксерокс, — бяха за обработка на ДНК пробите, които щеше да събира.

Сега, когато можеше да се посвети само на това, а не да краде по някой и друг час вечер във военната лаборатория, и след като разполагаше със средства, за да купува свободно от всички съществуващи генетични бази данни, очакваше по-бързо да открие още групи. За Айрънуд това означаваше още колонии. А за самия Дейвид — по-голям шанс да намери други като него и да установи кой от тях е оцелял. Засега нямаше такива случаи, тъй че откриването на

нови групи означаваше по-голям шанс да открие и изключи генетичния механизъм, който можеше да го убие, преди да стигне до началото на смъртоносния интервал, дваисет и шест години и половина.

Оставаха по-малко от три месеца.

Основателна причина да продължи работата си, да възобнови проучването на генетичния си код.

За тази цел беше сглобил свой собствен мини суперкомпютър. Общата изчислителна мощност на трите свързани в мрежа кули Епъл Про вече надвишаваше достъпните му ресурси в лабораторията на въоръжените сили. Новите екрани също бяха по-големи, по-ярки и по-безвредни за очите от старите. Успя да се увери в това по време на няколко дваисет и четири часови маратона. Всичко друго в новата му лаборатория обаче определено беше примитивно.

Петте маси представляваха просто шперплатови плоскости върху дървени магарета. Зад масата с екраните, клавиатурите и външните дискове се спускаше черна плетеница от жици и кабели, която ги свързваше с компютрите и юпиесите. В друг ъгъл, потънал в дълбока сянка, имаше още четири маси, отрупани с не разпечатани кашони с лабораторно оборудване, закуски и няколко стека редбул. Походното легло със спалния чувал бяха за редките нощи, когато редбулът не му действаше.

Сега определено беше настъпил такъв момент, но се съмняваше, че скоро ще има време за сън. За безсънието му отчасти имаха вина среднощните обаждания на Айрънуд и собственият му инат. Както и новото геномно изображение на големия компютърен монитор върху импровизираното му бюро — този път пълният му генетичен профил, а не само на митохондриите му.

Геномът на дисплея разкриваше цялата истина: резултатите от изследването на митохондриалната му ДНК не можеха да се отрекат. Цели осем процента от неговата ДНК беше нечовешка.

Докато преглеждаше графиките на генома си, Дейвид замислено хапеше устни. След като откри във военната лаборатория, че неколцина други притежават особеностите на неговата генетична структура, не успя да установи друга очевидна връзка нито със себе си, нито помежду им. Изключение правеха само няколко души, чиито семейства бяха групирани по местоживееене.

Тези групи го бяха убедили, че закодираната в гените му смъртна присъда е рядък рецесивен белег, който са носили майка му и баща му, но всеки от тях само в по един хромозома. Съчетаването на двете характеристики обясняваше защо родителите му са преживели двајсет и седем годишна възраст и защо белегът се е запазил толкова дълго в човешкото население, без да бъде идентифициран като медицинска опасност.

Тъкмо някои негови проверки в интернет, за да намери информация за тези райони, бяха привлекли интереса на Мерит, а после и на Айрънуд. Когато му предложиха да купят неговите данни, той прерови военните файлове и продаде първите три групи информация. Дотогава беше разбрал, че или ще направи откритие, струващо нещо дори за военните — не всеки ден някой регистрираше нечовешка ДНК в хора, — или с малко късмет ще умре, преди да го изправят пред съда. Във всеки случай без тези пари нямаше да направи нищо навреме, за да се спаси.

Докато Айрънуд вярваше, че тези три групи с нечовешка ДНК имат извънземен произход, Дейвид приемаше за факт обратното. Досега обаче не беше успял да предложи правдоподобна и доказуема алтернативна хипотеза.

Затова реши да търси в генетичните профили не само на други хора, но и на други видове, тъй като природата ценеше добрите идеи: щом дадена секвенция аминокиселини беше постигнала нещо добро в конкретна форма на живот, имаше голяма вероятност тя да е съхранена и предадена на други поколения, а впоследствие и на други видове.

Тази сутрин беше наредил на компютрите си да сравнят собствените му гени с гените на двајсет и осем животински вида. По силата на установени правила, той включи седемнайсет бозайника, плюс птичечовка, влечуги, земноводни, птици и риби. Щеше да разбере дали резултатът е отрицателен чак след като машините сравняха всички секвенции, а това спокойно можеше да отнеме три дни. Положителният резултат обаче бе друго нещо. Можеше да се случи всеки момент, дори при първото сравнение.

Дейвид сподави прозявката си и се протегна. Беше време да приключва за тази вечер. Инструктира компютрите да му пратят есемес, ако открият позитивен резултат.

Заклучи металната външна врата и желязната решетка на лабораторията си, после излезе в лепкаво влажната августовска нощ. Падналият по-рано дъжд не беше донесъл свежест и изглеждаше, че пак ще вали.

Черният му джип бе една от трите коли на малкия паркинг, ограден от три страни от склада. Освен него имаше дъвен, очукан пикап „Тойота“, който си стоеше там още откакто се беше нанесъл. Под дебелия пласт мръсотия и прах, боята изглеждаше тъмноредена. Едната му задна гума липсваше и шасито бе подпряно на две тухли. Третият автомобил, червеникавокафяв стар фърд „Краун Викториа“, отначало привлече вниманието му, тъй като беше виждал агентите от Отдела за криминални разследвания на въоръжените сили да пристигат в лабораторията със същия модел. В присъствието му там нямаше очевидна система — понякога беше паркиран на място 27, друг път — не. Успокои го фактът, че никога не го бе забелязвал другаде в района. Нито в близките заведения за бързо хранене, нито до недалечния „Холидей Ин“, където Айрънуд го настани на преференциална фирмена цена, докато малкото му вещи от Мериленд бъдат пренесени в близък апартамент.

Дейвид се насочи към джипа си. За своя радост чу само далечните самолети от летището на около километър и половина оттам и по-близкото слабо жужене на единствения електрически стълб на паркинга, на който имаше само една лампа. За разлика от мерилендската лаборатория, тук нямаше охранителни камери.

Той включи чистачките на предното стъкло за един оборот, за да изчисти последните капки от вечерния дъжд, после излезе на улицата, като спря да се озърне в двете посоки. По това време на нощта нямаше никакъв трафик. Оттатък беше паркиран самотен ван на фирма за кабелна телевизия и Дейвид мислено се обзаложи, че когато се върне на сутринта, ванът ще е на трупчета. В този квартал човек не биваше да оставя колата си без наблюдение.

Завиналяво и потегли към денонощния „Макдоналдс“, който се намираше най-близо до хотела му. Един шейк и два биг мака щяха да му дойдат добре — тази притъпяваща сетивата комбинация щеше да му донесе безпаметен сън. Пък и нямаше нужда да се тревожи за последиците от холестерола на петдесетгодишна възраст.

Включи радиото и продължи да натиска бутона за търсене, докато откри станция, по която течеше дискусия. Темата не го интересуваше — всеки разговор щеше да е по-добър фон от музиката, особено когато работеше върху някакъв проблем. Някой ден щеше намери време да си купи приставка, с която да включва айпода си в радиото на джипа, и това щеше да му позволи да слуша колекцията от звукови фонове: записи на шум от истински места, сгради, различни обстановки на открито. Обичаше да си представя мястото, където е направен съответният запис. От малък притежаваше способността да „разчита“ ехото и вибрациите. Това упражнение му действаше успокоително.

Засега обаче се задоволи с разговор и продължи да шофира, като следеше политическата дискусия и в същото време се опитваше да си спомни къде точно в Атлантик Сити е виждал магазин на „Епъл“ за приставката за айпода. И не преставаше да размишлява над генетичните проблеми.

Така и не разбра, че тази нощ, като всяка друга през последните три седмици, е под наблюдение.

Този път не само от БСР.

14.

Екранът във вана следеше местонахождението на Дейвид Уиър в реално време чрез джиписес излъчвател, монтиран от Роз Марано.

— Не се връща в хотела — отбеляза Чан.

— Отива в „Макдоналдс“ — предположи Лайл. — Има един на „Рупърт“. — Уиър ядеше като вълк.

Младежът кимна и въведе часа на тръгване в дневника си.

На друг монитор Лайл забеляза блясък на фарове на паркинга. Прекалено голямо съвпадение за неговия вкус.

— Фордът потегля. Върни записа.

Чан отвори нов прозорец с приближаващата се към изхода на паркинга кола. После, докато камерата продължаваше да я следи на първия екран, той върна времето назад на втория.

Лайл наблюдаваше и двата екрана, докато фордът излезе от обхвата на камерите им, отдалечавайки се в същата посока като джипа на Уиър. На втория монитор джипът влезе назад в паркинга, фаровете му угаснаха и Уиър се върна заднешком към лабораторията си, отключи решетката и вратата и изчезна вътре.

Сега на паркинга не се движеше нищо.

Чан ускори записа. След две минути, които се равняваха на един час наблюдение, заключението беше очевидно.

— Сър, шофьорът вече е бил във форда. Трябваше да проверя паркинга с инфрачервения сензор.

Лайл вече звънеше на Роз с клавиша за бързо набиране.

— Здравсти, шефе — поздрави тя.

— Тръгваме.

— Прието.

Той се изправи и дясното му коляно изпука.

— Оставаш тук до края на смяната си. Заклучи вратата след мен.

Чан потупа пистолета, който лежеше до дневника му.

— Готов съм за всякакви изненади, сър.

— Да се надяваме, че няма да се наложи. — Лайл отвори задната врата и с облекчение излезе навън. Макар и задушно, все пак беше по-прохладно, отколкото във вана. В небето изтътна огромен самолет. Спускаше се и включените му светлини за кацане улавяха конуси сияеща мъгла. Лайл автоматично го идентифицира като „Еърбъс“ 319. Разбираше от самолети.

Той нахлузи бейзболната си шапка на техник от кабелна телевизия и погледна към склада. Номер 5 още светеше. Негов наемател беше собственикът на форда, Винс Гилдън, който държеше антикварна книжарница в Мейс Ландинг и бе наел помещението преди две седмици, привидно, за да складира излишната си стока. Тогава му бяха направили пълна проверка и се оказа чист, но Лайл си отбеляза да се заемат по-сериозно с него.

След по-малко от минута иззад ъгъла се появи черен додж „Интрепид“, спря до вана и Лайл се качи до Роз. Тя го посрещна с широка усмивка.

— Ще го следим ли?

Той посочи инсталирания по поръчка навигационен екран в центъра на таблото. Движещата се по паяжината от улици точка беше Уиър. Втора, по-малка карта, вписана в първата, показваше местоположението на доджа.

— Не, ще следим онзи, който следи него.

— Това е нещо ново — учуди се Роз. — И друга служба ли го наблюдава? — Като всички членове на екипа му, тя обичаше да участва в екшъни. Колкото по-диви, толкова по-добре.

— Съмнявам се. Според мен е книжарят. Гилдън. — Лайл закопча предпазния си колан и залепи гръб за седалката, когато Роз рязко потегли.

— Значи цивилен следи нашия човек. Нещо става.

— За съжаление.

Лайл докосна пистолета под мишницата си, за да се увери, че е там. От години не го използваше другаде, освен на стрелбището — но това, както и всичко друго в разследването, можеше да се промени.

Докато чакаше на червен светофар на абсолютно пустото кръстовище, Дейвид се изкушаваше да се обади в радиостанцията,

която слушаше, и да постави въпроса какво трябва да се направи с живеещите сред нас нечовеци. Просто за да види колко бързо ще му затворят.

Светна зелено и той по навик се огледа наляво и надясно. Напред. Назад...

В огледалото видя кола, спряла с включени габарити от страни на пътя, на шейсетина метра от него.

Дейвид натисна газта.

В страничното огледало зърна, че другият автомобил също потегля, но с изключени фарове.

Улицата леко завиваше и той за известно време изгуби втората кола от поглед. Когато пътят се изправи, тя отново се появи. Движеше се на разстояние и фаровете ѝ вече светеха.

Следяха го.

Или беше попаднал на неподходящо място в неподходящ момент и случайно го бяха взели на прицел, или се намираше на подходящото място в подходящ момент за някой, който се интересуваеше точно от него.

Бързо стигна до решение. Не можеше да направи нищо, за да се отърве от военните следователи. Дори да им избягаше тази нощ, пак щяха да го намерят. Случайно престъпление? Това беше друг въпрос. Имаше опции.

Дейвид промени крайната цел на пътуването си. Толкова късно през нощта в „Макдоналдс“ нямаше да има достатъчно хора, за да попречат на обир или кражба на кола. Той включи мигача. Щеше да се върне по Атлантик Сити Експресуей в „Холидей Ин“ и да спре пред ярко осветения вход на хотела. Сбогом, джамбази.

Взе първия изход. Надлезът на шосето ясно се виждаше в далечината, входната и изходната му лента бяха осветени.

Отново погледна в огледалото.

Колата продължаваше да го следва.

Проблесна мълния, после гръм разтърси стъклата на джипа.

Бавно мигащи оранжеви светлини се разляха в кръгли сияния върху предното стъкло и Дейвид натисна спирачките. Светлините фланкираха знаци, предупреждаващи, че входните рампи на шосето са затворени. Други табели насочваха към най-близкия следващ вход. Страхотно. Още десет километра по пусти второстепенни пътища.

Той подмина затворените рампи и продължи под надлеза.

И тогава джипът угасна. Двигател, фарове, предни чистачки, радио. Всичко. Дейвид отби и спря.

Поредната светкавица, нова гръмотевица. Той погледна в огледалото. Не забеляза другата кола. Дали и с нея се беше случило същото?

Дейвид вдигна ръчната спирачка и натисна бутона на аварийните светлини. Нищо. Извади от жабката миниатюрно фенерче и го включи. То поне работеше.

Излезе навън, доволен, че е под надлеза, който го пазеше от дъжда. Вдигна капака, за да провери дали не се е откачил някой от кабелите на акумулатора, или нещо също толкова лесно поправимо. Познаваше двигателя добре — четири литра, шест цилиндъра, дванайсет клапана, сто и деветдесет конски сили. Обикновено определяше почти всички проблеми само по звука. Заниманията с джипа бяха единственото му развлечение, което се доближаваше до хоби — механичната работа винаги проясняваше ума му.

Захапал фенерчето в уста, Дейвид се наведе над двигателя. Кабелите на акумулатора бяха на място. Той ги подръпна, за да се увери, че са здраво закачени. После се вцепени, забелязал странна червено-черна жичка, минаваща до снопа кабели на алтернатора.

Извади фенерчето от устата си и го насочи към жиците. Едновременно му хрумнаха три възможности: проследяващо устройство, бомба или дистанционен прекъсвач.

В бетонните стълбове на надлеза отекна нов звук. Ехо на приближаваща кола.

Той се изправи, разпознал конфигурацията на фаровете и габаритите. Другият автомобил.

Колата намали и отби зад джипа. Двигателят ѝ продължи да работи.

Дейвид остана на мястото си, осветявайки кабелите на акумулатора с фенерчето. За миг си представи ситуацията по същия начин, по който виждаше структурата на гените и хромозомите — сякаш наблюдаваше отгоре. Видя своя джип. Другата кола. Себе си до джипа. Вратата на другата кола се отвори...

— Проблем ли има?

Шофьорът се изправи до отворената си врата — силует на фона на ярките фарове. Гласът звучеше познато.

— Нещо май е дало на късо от дъжда — отвърна Дейвид.

Чу ехо на трета кола. Приближаваше се от обратната посока. Бавно.

— Да ви хвърля до някоя бензиностанция?

Шофьорът крачеше към него. Познаваше го по лице, въпреки че не знаеше името му.

— Аз съм Винс Гилдън. Вие сте Дейвид, нали? Съседни сме. В склада. Наскоро се настаних в едно от задните помещения. Срещали сме се.

— Човекът с многото книги.

Онзи се усмихна.

— Точно така.

Дейвид кимна. Макар и равномерен, пулсът му кънтеше в ушите. Мъжът го беше поздравявал мимоходом, без да се представи.

Третата кола приближаваше.

— Чакайте първо да опитам нещо. — Дейвид прибра фенерчето в джоба си и двигателят на джипа потъна в сянка. — Бихте ли подържали за малко?

— Разбира се. — Гилдън постави, ръка върху капака и в същия миг се озърна към колата, която почти беше стигнала до тях. — Така добре ли е?

— Идеално. А сега подръжете и това тук.

Гилдън протегна длан и Дейвид тикна в нея положителния кабел на акумулатора.

Внезапно се разнесе сподавен вик и от ръцете на книжаря изскочиха искри. Затворило веригата с металното купе на джипа, тялото му отхвърча назад към пътя.

Дейвид вече се катереше по стръмния склон към надлеза. Бетонната повърхност беше суха и маратонките му намираха достатъчна опора. Спря зад един широк стълб, успокои дишането си и се заслуша.

Чу да се отварят две врати.

Третата кола. Самаряни или приятелчета на Гилдън?

Получи отговор, когато един непознат глас извика:

— Дейвид Уиър! Искаме само да поговорим!

Той остана на мястото си. Явно тези хора бяха угасили джипа му. Можеха да поговорят с него и в склада.

После чу гласове, прекалено тихи, за да долови думите. Отваряне и затваряне на багажник.

— Уиър!

По бетона плъзна лъч на мощен фенер. Дейвид инстинктивно се присви, но в дълбоката сянка на колоната нямаше защо да бои, че ще го осветят.

— Слез тук, иначе ние ще дойдем! — извика друг глас.

Значи бяха трима. Не, двама. Гилдън едва ли щеше да е в състояние да се движи в скоро време.

— Последна възможност, Уиър!

Той се поколеба. Агентите от ОКР никога нямаше да го арестуват на пътя посред нощ. Презаписът на секретна информация за личния състав от лабораторните компютри не налагаше подобна тактика. Тези хора сигурно го бъркаха с някого.

Започна да набира телефона за спешни повиквания. Със случая можеше да се справи полицията.

Изстрелян от пушка куршум улучи надлеза на три метра вляво от него и го обсипа с парещи бетонни осколки и прах.

За миг му се стори, че е ранен. После в ума му нахлуха множество образи. Живи снимки. На една от тях стоеше замръзнал зад бетонния стълб с телефон в ръка. На следващата изскачаше иззад колоната. Втурваше се нагоре по склона. Претъркаляше се и залягаше в безопасност още по-нагоре под надлеза.

Втори изстрел.

Писък на автомобилни гуми, крясъци.

Дейвид се претърколи по бетона и обходи с поглед хлъзгавия затревен склон към шосето.

Отгоре се чуваше шум от трафик, мокри гуми по асфалт. Дъждът се усилваше. Мълнии разцепваха небето.

Той се затича покрай пътя, като размахваше ръце с надеждата да спре някого, когото и да е.

Първите три коли профучаха, без да намаляват, през локвите и го измокриха до кости.

Четвъртата спря с поднасяне малко по-нататък и изсвири с клаксон. На покрива ѝ имаше светлинно табло с усмихнати шоуърли.

Реклама на казино.

Дейвид се затича към колата, отвори рязко задната врата, скочи вътре и се извъртя, за да погледне през замъгленото задно стъкло към размазания от дъжда автомобилен поток. Зад тях не беше спряла друга кола.

— Към най-близкия полицейски участък! — извика той през плексигласовата междинна стена. — Давай! — И беше отхвърлен назад, когато таксито потегли толкова бързо, че поднесе и вратата се затръшна.

Обзе го въодушевление. Щеше да се измъкне. Никога не беше реагирал толкова светкавично. Но пък и никога не бяха стреляли по него.

Чак тогава видя пътника на предната седалка. Извърнат назад, той пъхаше гъвкава тръба през отвора за плащане в плексигласовата стена.

Тръбата съскаше.

15.

— Стига сме чакали — каза Лайл, след като проследяващото устройство на Уиър не беше променило положението си цели две минути — по-дълго, от каквото и да е забавяне заради светофар или трафик по това време на нощта.

Роз включи на скорост и излезе на пътя. Мокрите гуми забуксуваха за миг, после намериха опора и черният додж профуча през кръстовището на червен светофар — на пътя нямаше други коли. Пред тях замигаха оранжеви предупредителни светлини. „Рампата е затворена“ — съобщаваше знакът.

— Може в края на краищата да се е насочил към шосето.

Преди няколко километра проследяващото устройство беше променило посоката си и вече не се движеше по обичайния маршрут на Уиър към най-близкия „Макдоналдс“. После спря. Малкият или бе забелязал, че го следят, или имаше среща с някого. И двата сценария не допадаха на Лайл.

— Според мен се е прекачил.

— Аре бе.

Лайл съжали за присъщата на по-младите му колеги неспособност за водене на разговор. „Но когато си в Рим, прави като римляните...“

— Аха — отвърна той. — Гилдън не знаеше за нашето наблюдение. Ако искаше да направи нещо на малкия, имаше възможност още при склада. Значи го е качил във форда.

— Защо?

— За да го закара някъде, Роз.

Навлизаха в завоя на пътя, защитен от надлеза на шосето.

— Би трябвало да е отдясно, точно пред нас.

Към тях се носеше кола. Прекалено бързо за градско каране. Ниска и черна. Фаровете ѝ се включиха, размити в дъжда.

— Номерът! — изсумтя Лайл.

Роз се вторачи напред, докато колата се приближаваше.

— Ел-Е-Д... по дяволите! Не успях да видя цифрите. — Тя повтори буквите и прибави: — Регистрацията е от Ню Джърси. Черно бентли „Континентал“. Яко.

Лайл видя джипа.

— Отбий.

Роз спря зад колата на Уиър. Лайл отвори вратата и слезе с изваден пистолет. Тя го последва от другата страна.

Беше влажно и започваше да захладнява, но миризмата на барут ясно се усещаше.

Лайл тръгна напред и забеляза, че сътрудничката му души въздуха. Тя извади фенерче от джоба на якето си, хвана го като нож и насочи лъча му към джипа.

— Вътре няма никого.

Лайл я видя да прикляка на коляно. Лъчът изскочи от отсрещната страна покрай гумите на колата.

— Отдолу също е чисто.

По автомобила нямаше дупки от куршуми, нито повреди от принудително изтласкване от пътя.

Лайл чу плясък на силиконови ръкавици. След миг Роз отвори предната лява врата.

— Ключовете са на таблото.

Хрумна му нещо.

— Запали мотора.

Нищо. Някой очевидно беше монтирал дистанционен прекъсвач в колата на Уиър, за да го спре на удобно място.

— Отвлекли са го.

— Така ли?

— Дистанционен прекъсвач. Стрелба. — Лайл насочи своето фенерче към задната седалка на джипа. — А и багажът му е тук.

Роз се пресегна, вдигна раницата на Уиър и я отвори на предната седалка. Извади черния му айпод, около който бяха увити кабелите на слушалките.

Това доказателство вече я убеди.

— Ясно. — Заподозреният не ходеше никъде без айпода. Затова беше монтирала проследяващото устройство в него. — Кой го е отвлякъл?

— Винс Голдън. С помощта и съдействието на ония с черното бентли. В Ню Джърси едва ли има много коли на стойност близо двеста бона, затова лесно ще открием собственика по буквите от номера.

— Още сега мога да ти го кажа — предложи Роз. — Айрънуд. За него не е проблем да си купи колкото иска бентлита.

Лайл не беше убеден.

— Айрънуд разговаря с малкия по пет пъти дневно. Няма никакви признаци за вражда помежду им. Защо да го отвлича?

— Може би защото още отначало си бил прав. Всички тия приказки за извънземни може наистина да са димна завеса за нещо друго и за да го обсъждат, трябва да разговарят лично.

— Има и по-лесни начини да си уредиш среща — възрази Лайл. — Не. Някой друг преследва Уиър.

— Някакъв си мухльо, лаборант?! На кого е притрябвал?

— Зависи какъв всъщност е малкият. — След като лично претърси работното място на Уиър в Мериленд, Лайл не откри нищо, което да подсказва какъв е и какво е намислил. Само онази стара фотография, направена по време на съвсем обикновена семейна ваканция. Определено беше важна, но засега неясно защо.

С Дейвид Уиър ставаше нещо. Полковник Ковински не можеше да идентифицира информацията, която ѝ бе показал. Един шантав милиардер го криеше в импровизирана лаборатория, за да работи по тайнствен проект. И после го отвличаха някакви неизвестни.

Главната цел на Лайл продължаваше да е Холдън Айрънуд.

Обаче малкият започваше да става интересен.

„В космически кораб ли съм?“

Дейвид току-що се беше свестил на удобна широка седалка като в първа класа на самолет. Веднъж го бяха настанили на такава поради запълване на местата в икономичната класа. Обстановката се вписваше в същата характеристика. Луксозна. Заоблени стенни панели, около метър и половина широки, с владени навътре светли овали, които можеха да са прозорци, но в момента бяха непрозрачни. Заоблен таван с непряко осветление, скрито под дълъг панел в центъра, който минаваше по дължината на салона.

Ноздрите му се разшириха, доловили леко кисела електрическа миризма.

Това вече наистина беше мирис на „самолетен салон“. Той затвори очи и чу приглушени перки, раздвижващи въздуха. Електрическо жужене — генератор, — но липсваше усещане за движение и шум от двигатели. Все още се намираше на твърда земя.

Наведе се рязко напред, сещайки се за една друга миризма. Слепоочията му се пръскаха.

Газ.

Сега си спомни. Спирането на джипа. Книжарят Гилдън. Пушечните изстрели. Тичането, бягството, всичко абсолютно несъзнателно. После таксито. И пътника. И...

Той се разшава и усети нещо твърдо под себе си. Закопчалка на предпазен колан. Повдигна се, за да погледне назад. Други седалки, само че не в редици, по-скоро на отделни групи. „Дневна. В самолет?!“ Точно зад тях имаше стена с кожена облицовка, а в средата ѝ — затворена врата. Видя до нея цифрова клавиатура. Система за сигурност. Отваряше се с шифър.

Дейвид се обърна напред. На по-малко от пет метра имаше също такава стена с врата. Самолетът трябваше да е огромен. „Боинг“ 747? Двуетажен „Еърбъс“?

Изведнъж се разтрепери. Тениската и дънките му бяха подгизнали от дъжда. Не можеше да е бил дълго в безсъзнание, нито да са го откарали много надалече. Летището на Атлантик Сити. Единственото в района, от което можеше да излети толкова голям самолет.

Тогава видя телефона си на една седалка на няколко метра от него.

Изправи се бавно, като се озърташе за камера или шпионка, ала не забеляза нищо. Нима онзи, който го бе отвлякъл с такава сложна логистика, бе толкова безразсъден, че да му остави телефона? Всъщност какво го интересуваше?

Взел решение, той се хвърли към другата седалка и грабна джиесема си. Включен! Силен сигнал!

Введе телефона за спешни повиквания и натисна клавиша за набиране. Екранът се промени.

Звънеше!

Дейвид притисна джиесема към ухото си.

Не чу нищо.

Плъзгащата се врата зад него се отвори.

— Оставете го на седалката. Върнете се на мястото си.

Той се обърна и видя дългокос мъж с черно яке, опрял длан на касата на вратата. Буйната му брада беше с цвета на косата му: ръждивокафява и прошарена. Не беше по-висок от него, но много по-широкоплещест.

Непознатият пхна ръка под якето си с очевидно намерение.

Дейвид пусна телефона и седна.

Чу вратата зад него да се затваря и погледна назад. Мъжът го нямаше.

После предната врата се отвори и в салона влезе жена. Млада, по дънки и светлозелена риза. Светла кожа. Дълга червена коса, завързана на опашка. Дланите ѝ бяха превързани — и в едната държеше малък пистолет, насочен към него.

16.

Докато изучаваше Дейвид Уиър, Джес си припомняше уроците на Емил Греко по водене на разпит.

Колкото по-бързо изпълнеше тази задача за Семейството, толкова по-скоро можеше да предприеме самостоятелни действия. Може би дори да довърши онова, което се беше опитала да направи Флориан: да открие изгубената Тайна на Първите богове. Нямахше търпение да разговаря с Вилем и да научи какво знае той, но първо трябваше да се справи с поръчките на Сю-Лин.

— Кой сте вие бе, хора? Защо съм тук? — Дейвид Уиър изглеждаше по-скоро ядосан, отколкото уплашен.

Джес седна на безопасно разстояние от него и отпусна ръка върху ъгловатия тапициран подлакътник, така че нейният Р-ЗАТ да остане насочен към Уиър. Малкото оръжие тежеше около двеста и осемдесет грама заедно с пълнителя с шест патрона, но изстрелваше куршуми с кух връх и имаше значителен стопиращ ефект за големината си. Дом Ласал, семейният шеф на сигурността за това пътуване, беше настоял тя да го носи.

Дом я накара да обещае и че ще повали Уиър, преди да е направил и две крачки, ако опита някой номер. Куршумите с кух връх разкъсваха вътрешностите, вместо да пронижат тялото, затова нямаше защо да се безпокои, че ще пробие корпуса на принадлежащия на фондация „Макклеъри“ „Боинг“ 787.

— Защо се опитайте да наберете телефона за спешни случаи? — започна тя по изложения ѝ от Емил сценарий.

— Хмм... за да повикам полицията на помощ?... — Въпросът ѝ явно удиви Уиър.

— Не ви вярвам.

— Защо?

— Не вярвам, че искате да замесвате полицията в това.

— В какво да я замесвам?

— Вие ми кажете.

— Бъркате ме с някого.

— Не се ли казвате Дейвид Уиър?

— Да, обаче явно не съм *оня* Дейвид Уиър, когото търсите.

— Дейвид Майкъл Уиър. Роден в Лос Анджелис. Родителите ви са починали. Нямате братя и сестри. Номерът на социалната ви осигуровка е девет-едно-четири...

— Добре де, добре — прекъсна я той. — Хубаво, аз съм *оня* Дейвид Уиър. И какво? Защо съм тук?

— Искам да знам какво правите за Айрънуд.

— Защо? — Тя зърна проблясъка в очите му.

— Занимавате се с генетика. Какво правите за него?

— Ще ме пуснете ли, ако ви кажа?

— Ще направя нещо по-лошо, ако не ми кажете. — Джес изтегли затвора на пистолета си за по-голяма убедителност. Това оказва нужното въздействие.

— Давам му географски генетични клъстери за...

— Пояснете.

— Ами... това са група индивиди с обща генетична характеристика, родословието, на които може да се проследи до... други индивиди, живели в конкретен район.

— Така ли му помогнахте да открие храма в Асангаро?

— Нямам представа какво означава Асангаро и не знам за никакви храмове. Какво общо има това с мен?

— Асангаро е провинция.

— Къде?

— В Перу. — Джес видя проблясъка в очите му.

— В Андите ли? — Той се вторачи в нея. — Това е центърът на една от генетичните групи, които изолирах. Там ли се намира тоя ваш храм?

— Дадохте ли на Айрънуд други „клъстери“... за други места?

— Още два. Единият с център във Френска Полинезия, а...

— Атолът Хави ли?

— Възможно е. Не знам къде е това.

Джес стисна по-здраво пистолета. Ако не беше този човек, леля й можеше още да е жива.

— Намира се във Френска Полинезия. Вулканичен остров.

— Какво население има?

— Никакво. Гола скала.

— Съжалявам. Аз... клъстерите вършат работа само за определяне на общия район. Няма начин да посоча конкретен остров.

— А третият?

— Последният, който му дадох, беше за Индия.

— В кой район?

— На границата с Пакистан... хмм... Ганганагар. Струва ми се, че това е област в Индия.

— Знам какво е. — Ако този човек казваше истината — че неговите данни могат да посочат само общия район, — явно Айрънуд ги обработваше, за да открие конкретното място. А не Уиър.

— Знаете ли какво търси той?

Младежът се поколеба.

— Не точно.

— Не точно — повтори Джес. — Значи имате известна представа.

Уиър се намръщи.

— Глупаво е.

— Не и ако ви спаси живота.

— Добре де... добре... Той търсеше доказателства, че... че преди хиляди години... може би десетки хиляди... хората са се кръстосали с извънземни.

— С извънземни ли? — Джес беше чувала, че Айрънуд вярва в древни посещения на извънземни, но идеята за кръстосването бе нова.

— Попитахте ме и аз ви отговарям. Нещо като „Колесниците на боговете“ на Фон Деникен. Нали разбирате, високоразвити същества от друга планета дошли тук и ни помогнали да построим пирамидите.

Слаба вибрация до бедрото ѝ прекъсна разговора. Тя се извъртя на седалката и вдигна телефона на Уиър. Дом беше изключил устройството, попречило на младежа да позвъни преди малко, и сега някой му се обаждаше. Тя прочете съобщението на дисплея.

— Кой е ГКП? — попита тя. — Айрънуд ли?

— Не. Това е... Главна контролираща програма. — Уиър сви рамене. — Тъпа шега. Това е моят компютър. В лабораторията ми.

Джес зачака по-подробно обяснение.

— Компютърът изпълнява дълга програма. Не може да е свършил толкова бързо, така че най-вероятно ми съобщава за

положителен резултат.

— Компютърът ви ли открива географските клъстери?

— Да. Сравнява милиарди аминокиселинни секвенции. Нещо, което не можеше да се направи дори само преди пет години. Не и без суперкомпютър.

Джес вдигна джиесема.

— Това означава ли, че сте намерили нов клъстер?

— Не. Това сигурно ще стане най-рано след няколко седмици. Ако изобщо има други.

— Но досега сте открили три.

— Да.

— Има още девет. — Джес вече не се чудеше какво да прави с Уиър. Тя отвори един скрит капак на подлакътника си и натисна бутон, с който повика Дом Ласал.

— Откъде знаете?

Тя не му отговори. Разпитът беше приключил и тя бе взела решение, на каквото нямаше право. Стана от мястото си и прибра пистолета в кобура на кръста си. Вече нямаше да действа, както искаше Емил. Или Сю-Лин.

Тя беше пазителка. Щеше да го направи по свой начин.

17.

В цял Ню Джърси имаше само осемнайсет бентлита от модела, който Роз Марано беше зърнала в дъжда, и само едно от тях имаше буквите ЛЕД в регистрационния си номер.

— Собственикът се казва Мордекай Диего Родригес — прочете тя от екрана на поставения зад волана на доджа лаптоп. Още чакаха под надлеза. Мечтаейки си за кафе, Лайл седеше до нея и наблюдаваше следователите от щатската полиция, които качваха джипа на Уиър на автовоз.

— Шейсет и две годишен — продължи младата му сътрудничка. — Професия — „консултант“.

— На похитители ли? — пошегува се Лайл. — Страхотна работа, ако успееш да се вредиш.

Роз се намръщи и затрака на клавиатурата.

— Инвестиционен консултант. Това е интересно...

— Не и в последно време.

— Консултантската дейност, с която се занимава. Изкуство, редки книги, антики.

— Евентуална връзка с Гилдън?

— Да. Имаме си работа с банда зли книжари.

— Адресът, Роз?

Отново тракане на клавиатурата.

— В Мейс Ландинг е. Точно до Атлантик Сити. — Тя го погледна обнадеждено. — Бихме могли да потропаме на вратата му до половин час. Да видим къде е бил тая нощ.

От изчезването на Уиър беше изтекъл час и половина. Черното бентли и червеникавокафявият форд „Краун Виктория“ на Винс Гилдън бяха обявени за издирване, ала двете коли сякаш се бяха изпарили заедно с жертвата. При тези обстоятелства Лайл се съмняваше, че господин Родригес ще си е вкъщи.

— Накарай щатската полиция да заварди дома му.

— Не искаш ли да разговаряш с него?

— Колите, които са участвали в тая работа, изчезнаха прекалено бързо. Трябва да са някъде наблизо.

— Защо не отидем направо при Айрънуд? Той е в казиното си. Можем да го пораздрусаме.

Подобен ход щеше да им достави огромно удоволствие, само че беше невъзможен.

— Айрънуд има толкова много фирми, че може да крие откраднатата база данни на повече от триста места. Докато не открием къде е, няма да чукаме на никакви врати.

Поне в това отношение извършената от милиардера кражба на компютърна информация от военновъздушните сили представляваше по-скоро престъпление от класически тип, отколкото киберпиратство. Компютърни файлове с планове на нов реактивен двигател или оръжие с насочена енергия можеха да се пратят по имейл до всяка точка за броени минути, ако не и секунди. Веднъж откраднати, те не можеха да се върнат.

Базата данни ГСРСА обаче беше невероятно тежка. Компютърният термин за обема ѝ — 850 терабайта — не означаваше почти нищо за Лайл. За разлика от физическите ѝ спецификации. При оригинал или копие пренасянето на носителите, които можеха да поберат толкова голяма дигитална информация, наред със стандартните ѝ търговски компоненти и съответните кабели, батерии, стелажи и охлаждаща система, изискваше камион с петметрова каросерия. Базата данни всъщност представляваше толкова голяма ценност, че крадецът трябваше да е направил няколко копия. Следователно ставаше дума за няколко камиона.

В Седми отдел бяха сформирали група специалисти за наблюдение на всички компютърни комуникации в корпоративната империя на Айрънуд, в търсене, на каквито и да е признаци, че базата данни на военновъздушните сили или нейни отделни части ще бъдат пренесени при потенциални купувачи. Лайл искаше да открие истинското, физическото място, където се съхранява цялото това техническо оборудване. „Пораздрусването“ на главния заподозрян нямаше да е най-добрият начин да постигнат тази цел, макар и Роз да смяташе, че ще е страшно забавно.

— Трябва да се върнем в лабораторията на малкия — каза той. — Да видим дали е оставил нещо, което предполага, че тая нощ ще има

среща. Или изобщо къде е възнамерявал да отиде.

Роз разочаровано затвори лаптопа си.

— Уиър никога не оставя нищо.

— Винаги има първи път.

Телефонът на Лайл зазвъня. Той прочете съобщението на дисплея и отговори:

— Да, Дел?

— Той се върна.

Лайл събра две и две.

— Уиър е в лабораторията си, така ли?

— Да, сър. И не е сам.

Джес беше свикнала с колиби в джунглата, палатки в пустинята и жалки руини, затова недовършеното състояние на работната стая на Дейвид Уиър не ѝ направи впечатление. За разлика от вонята. Кисела. Като ферментиращ оцет.

— Ей там е компютърната система, която сглобих. — Уиър посочи три сребристосиви кутии с логото на „Епъл“ под една от самоделните маси. Компютрите сякаш лежаха в гнездо от преплетени кабели. — Не е бърза като специално произведен секвенатор, обаче ще свърши работа.

Младата жена взе един от металните столове и го обърна към масата с компютърните екрани. В същото време Дом обиколи помещението и провери високите прозорци. Предният и задният изход вече бяха заключени.

Тя насочи вниманието си към Уиър, който се взираше в екран с пъстри ленти. Откакто му каза, че остават още девет клъстера, вече не се налагаше да го заплашва с оръжие или затвор. Беше ги довел доброволно в лабораторията си. Джес се колебаеше дали трябва да го прати в Цюрих за още разпити от Семейството и нямаше да вземе окончателно решение, докато не научеше повече за работата му при Айрънуд. За щастие Дом още не подозираше, че действа на своя глава.

— И защо компютърът ви прати съобщение?

— Ами явно имам обща генна секвенция със свиня. Почакайте.

— Той се наведе и започна да пише на клавиатурата. Екранът се промени. — Сигурно е свързано с хемоглобина. Нищо чудно.

Програмата би трябвало да изключва вече известните генетични съвпадения.

Това не представляваше никакъв интерес за нея.

— Покажете ми как откривате географските клъстери.

Уиър видимо се поколеба.

— Може да не се окаже много просто. Какво знаете за генетиката? За човешкия геном?

— Да речем — нищо.

— Добре. Ами... човек има четирийсет и шест хромозома. Това са дваайсет и три двойки в ядрото на всяка наша клетка. Е, почти на всяка. После идват митохондриите, които... наистина ли се налага да чуете всичко това?

Джес кимна.

— Да.

Уиър придърпа един сгъваем стол и седна до компютърната маса.

— Ами добре, всички хромозоми, човешки и митохондриални, се състоят от преплетена ДНК. Това означава дезоксирибонуклеинова киселина — аминокиселини, нуклеотиди. Те са четири типа: аденин, цитозин, гуанин и тимин. — Той замълча за миг, но Джес не каза нищо.

— Наричаме тия четири типа А, Ц, Г и Т — продължи младежът. — Нещо като символите на химическите елементи. Те могат да се комбинират в различен ред, да образуват различни думи, тъй да се каже, и в зависимост от последователността си, казват на клетката как да изгражда дадени протеини — като компютърен програмен език.

— Та както и да е, човек има около три милиарда и двеста милиона такива нуклеотиди — или букви, — които представляват нашата генетична информация. Пълният набор се нарича геном. Обаче се оказва, че само около един процент от тия три милиарда и двеста милиона букви съставляват действителните ни гени. Трийсетина-четирийсет хиляди определят цвета на косата и очите, ръста, почти всичките ни физически особености, може би даже много от интелектуалните ни способности, а сигурно и поведенческите ни характеристики... Та... като търсим специфични разлики в ДНК на конкретен човек, особено в тая ДНК, която се съдържа в митохондриите, които представляват...

— Имате право — прекъсна го Джес. — Може би не е нужно да слушам цялата лекция.

— В заключение: конкретните ДНК разлики могат да ни кажат откъде произхождат предците на тоя човек.

Тъкмо за това беше дошла тук.

— Можете да ги картирате ли?

— *Аз* не, но има една изследователска програма, Генографски проект, която върши тая работа. Разработили са карта и хронология на мутациите, много точни. Тия мутации се наричат „полиморфизми“ и се съдържат в човешкия геном. А хронологията се открива в Y хромозома на мъжете и в митохондриалната ДНК на мъжете и жените.

Уиър се отпусна назад и отметна с пръсти непокорен кичур черна коса от лицето си. Изведнъж придоби страшно уморен вид.

— След като знаем кога и в кои географски райони са се появили тия мутации, можем да проследим три главни миграции на хора от Африка през последните сто хиляди години. И това ни казва чии прадеди първо са се разселили на север в Европа, на изток в Азия, или пък в Индия, Австралия, Северна Америка и така нататък... и всичко това със сравнително точни дати.

— Някой от тези маркери доказва ли, че хората са се кръстосали с извънземни, както смята Айрънуд?

Уиър впери в нея тъмните си необикновени очи.

— Абсолютно нищо в академичните генетични проучвания не потвърждава такава хипотеза. Доколкото мога да преценя, неговите убеждения се основават на информация от някакви други източници. Той ги нарича „археологически и културни аномалии“.

Джес се досещаше какви са тези аномалии. През вековете Семейството не беше успяло да скрие всички веществени доказателства за своето съществуване и влияние, макар че нито един сериозен изследовател не бе свързал в система малкото очевидни следи.

Уиър отново насочи вниманието си към трите компютърни екрана, по които примигваха бързо променящи се ленти.

— Айрънуд донякъде е на прав път. Програмата, която ми прати есемес, сравнява гените в човешкия геном с гени от други животни. Искам да кажа, ние имаме общи гени с всевъзможни други видове и това предполага, че целият живот на планетата произхожда от общ

прародител. Обаче няма категорични доказателства, че в който и да е момент от историята на живота на Земята в процеса се е включил и извънземен източник на ДНК. Колкото и да му се ще на Айрънуд.

— Няма категорични доказателства — повтори Джес. — Което означава, че все пак *има* някакви доказателства, даже да не са особено убедителни.

Уиър внезапно се обърна и погледна към Дом. Джес го последва. Нейният бодигард притискаше с показалец миниатюрната слушалка към ухото си.

— Колата ли? — попита тя. Бяха дошли с брониран събърбън. Вместо сирена, при задействане алармата на шевролета сигнализираше на телефона на Дом.

Ласал кимна.

— Върви — нареди Джес. Събърбънът беше съблазнителна плячка в пуст квартал като този.

Дом извади автоматичния ток от презраменния си кобур и се забави само докато Джес покрие Уиър със собствения си пистолет в негово отсъствие. После се втурна към задния изход на помещението.

— Хм, тая врата е с аларма — съобщи младежът. — Ако я отвори, тя ще...

Щрак. Металната врата се отвори и Дом излезе навън. Не се включи никаква аларма.

Джес се обърна към Уиър и го подкани:

— Доказателствата, които не били особено убедителни...

Той продължаваше да зяпа задната врата, сякаш се мъчеше да познае как Дом се е справил с алармата.

— Дейвид. — Джес произнесе името му рязко, все едно се опитваше да привлече вниманието на дете.

Той я изгледа странно.

— Как се казвате?

Тя сама се изненада от себе си, като наруши поредното от правилата за водене на разпит, изложени ѝ от Емил.

— Джес. Джес Макклейти.

— Вижете, Джес, от собствен опит знам, че ако преровиш достатъчно голяма случайна извадка генетични профили, няколко души винаги имат маркери, които не съвпадат с никой известен човешки геном.

— Колко души?

— Може би един на сто хиляди. Само че маркерите са изключително редки. Спомняте ли си, споменах ви за Генографския проект? Той съдържа около четиристотин хиляди генетични профила. Това означава, че в тая база данни има най-много четирима души с неидентифицирани мутации. Такъв незначителен брой обикновено се изключва като грешка, ако изобщо им обърнат внимание.

— Тогава как научихте за тях? — Следвайки логиката му, тя пресметна, че в момента на света живеят най-малко седемдесет хиляди души с неидентифицируема ДНК.

— Преди работех в ДНК лабораторията на въоръжените сили...

— В Мериленд. Знам.

— Тогава знаете също, че разполагах с достъп до база данни, почти осем пъти по-голяма от Генографския проект. Докато разработвах нова система за качествен контрол, случайно се натъкнах на профил с нечовешки гени. Реших, че е грешка. Направих проверка и открих друг човек със същите маркери, после трети... Та така.

— И как се озовахте тук?

— Зарових се в литературата, за да видя дали някой друг е попадал на същото. Струваше ми се, че все някой трябва да го е забелязал, и исках да проверя какви теории са развили, за да го обяснят. Голяма част от проучванията в тая област са... да речем, на ръба на науката. Някой от един от уебсайтовете, които прегледах — реших, че са хората, които поддържат сайта, — ми прати имейл, с който ме канеше да се срещнем...

— Айрънуд ли беше?

— С него се запознах по-късно. В крайна сметка започнах да продавам информацията на някой си Мерит, който работеше за Айрънуд.

— И тази информация са вашите географски клъстери. След това ви с взел на работа при себе си, за да продължите в същата насока.

— Да.

Джес си помисли, че е извадила късмет с излизането на Дом. Инструкциите на Сю-Лин, които нейният бодигард знаеше не по-зле от нея, бяха недвусмислени: ако се окажеше, че лаборантът на Айрънуд има каквато и да е връзка със смъртта на Флориан, трябваше незабавно да го отведат в Цюрих. А такава връзка имаше.

Само че Джес още не беше готова да разкрие това на Дом или на когото и да било. Не и ако имаше шанс да събере повече сведения за способността на Айрънуд да открива техните храмове — причината за гибелта на Флориан. Този младеж може би разполагаше с важни данни, а щом Дейвид Уиър попаднеше при Емил в Цюрих, тя никога повече нямаше да разговаря с него.

Джес заговори бързо, обобщавайки казаното от него, просто за да се увери, че го е разбрала.

— Вие сте продали на Мерит информация за три района — първо за Индия, после Перу и накрая Южния пасифик. — Информация, с помощта, на която Айрънуд беше открил и ограбил три от свещените храмове на Семейството.

Дейвид поклати глава.

— За два — поправи я той. — И не в тоя ред. Айрънуд първо купи данните за Перу и Френска Полинезия. За последния район, в Индия, Мерит още беше на терен, в Южния Пасифик. Друг ме заведе при Айрънуд. И тогава той ме взе на работа при себе си. След като му дадох файловете за Индия.

Джес се вторачи в младия генетик, направила неизвестна за Уиър връзка. Третият клъстер на Дейвид само беше потвърдил поредното откритие на милиардера, а не бе довел до него.

Преди три години отдавнашният им съперник в търсенето на древни съкровища бе намерил изгубен храм на Първите богове в сухото корито на Гагар-Хакра в Индия. Семейството беше издирвало храмовете поколения наред, за да стигне до заключението, че са чиста митология. Разследването на неговия успех в мисия, в която те се бяха провалили, ги наведе на извода, че просто е извадил късмет. В същия район имаше стотици забележителни руини, повечето още неизследвани, и един от екипите му случайно се бе оказал първият, провел проучване на обекта. Фондацията незабавно оказа натиск върху местните власти и те отнеха разрешението на Айрънуд за разкопки, за да го дадат на Макклеъри.

Само за последните четири месеца обаче милиардерът успя да локализира още два храма. След получаването на информацията от Дейвид.

— Сега е ваш ред, Джес. Разкажете ми какво знаете за „другите девет“.

Тя обмисли следващия си ход — ход, който Сю-Лин със сигурност нямаше да одобри. Ала дългите векове кабинетна наука не бяха довели Семейството доникъде. Сега като че ли имаше шанс да променят това положение. Всички деца от Семейството знаеха, че някое тяхно поколение ще бъде призовано да промени бъдещето. Ами ако това бе началото на този призив?

Ами ако ключът към изгубената цел на Семейството се състоеше в откриването на дванайсетте храма на Първите богове и техните загадъчни артефакти?

Ами ако с помощта на този аутсайдер Семейството успееше да намери останалите девет храма, описани в Преданията?

Ами ако някой от тях се окажеше *първият* храм — където беше дадено Обещанието? Семейството определено щеше да й прости онова, което се канеше да стори. Тя се обърна към Дейвид, готова да му отправи своето предложение.

Първият автоматичен откос разкъса вратата на склада.

18.

— Стреля се! Стреля се!

Роз Марано удари спирачки и доджът се охлузи в бордюра на една пряка от преустроения склад.

Лайл силно притисна слушалката към ухото си.

— Кой стреля?

На пустата, лъщяща от дъжда улица нямаше и следа от движение.

Дел Чан, който докладваше от паркирания срещу склада ван на кабелната телевизия, им беше описал черния събърбън и мъжа и жената, които бяха придружили Уиър в лабораторията. Очевидно го водеха под принуда. После на екрана за нощно виждане се бе появила зелена фигура.

— *Стрелец на покрива!*

Лайл и Роз изскочиха от доджа и се затичаха към склада, извадили зиг-зауерите си. Лайл чу характерно тракане и екот от пустата улица — автомат.

— *Някой отговаря на огъня от земята!*

Лайл изсъска на Роз да спре и младата агентка се притисна към стената на една тъмна сграда до него.

Сега в стрелбата се включиха още автомати. Роз го погледна с блеснали очи и поруменели бузи.

— Подкрепление ли ще чакаме?

— Ще ми се да беше така. — Слушалката му изпраця и в ухото му се разнесе гласът на Чан.

— *Стрелците вече са трима. Двама на покрива. Целят се в помещението на Уиър.*

— Къде е третият?

— *На земята. Заобиколи отзад. На покрива май имаше още един, но оня отдолу го очисти.*

Лайл вече нищо не разбираше. Първо някой отвличаше малкия, после някой насила го връщаше в склада. А сега някой се опитваше да

го убие.

Роз обобщи ситуацията с обичайното си красноречие.

— Какво му има на тоя?

Главният приоритет на Лайл продължаваше да е оцеляването на Уиър като свидетел срещу Айрънуд. Реши, че ще мисли за останалото по-късно.

— Дел, насочи ни. Ще ликвидираме стрелците на покрива.

Изстрелите вече се разнасяха на почти постоянни откоси.

— *Би трябвало да можете да се приближите отстрани. Те са точно срещу склада на Уиър, стрелят оттатък паркинга... Опа!*

— Какво става?

— *Оня на земята улучи втори стрелец на покрива. Някой отговаря на огъня и от помещението.*

— Да вървим — нареди Лайл. — Плътено до стената.

Втурнаха се напред.

— *Ето го! В отсрещния край на сградата... сега са двама. Потвърждавам, на покрива все още има двама стрелци. Ама... какво е това?*

Болното коляно на Лайл пламтеше от болка при стъпка. Той притисна с длан слушалката към ухото си.

— Повтори, Дел!

— *Горе имат нещо едрокалибрено. — Прозвуча канонада от резки изстрели. — Тежка престрелка. Сър, струва ми се, че имат ракето...*

И тогава Лайл чу кратко изсвистяване и видя проблясък, който пресече улицата.

Ванът на кабелната телевизия избухна.

Куршумите пробиваха металната противопожарна врата на лабораторията. Джес залегна на пода, а Дейвид се хвърли към компютрите си, грабна безжичната клавиатура от шперплатовата маса и се мушна отдолу. Куршумите *можеха* да предизвикат смъртта му, но загубата на информация я гарантираше.

Свит под масата, той бързо въведе серия команди, за да запише резултатите от последното си сравнение на диск, и свърши миг преди осветлението да угасне. „Токът ли спря? — Заслуша се напрегнато,

после се отпусна. Юпиесите му не бяха сигнализирали. — Има ток. Добре.“. Сигурно Джес беше изключила лампите.

Дейвид се надигна и погледна един от екраните, за да се увери, че командите са точни, после натисна ентър и в същия момент навън отекна мощна експлозия. Във високите прозорци на помещението проблесна ярка червена светлина.

Джес я нямаше. Металната врата зееше.

Тишина.

Той скочи на крака и се втурна към масата с оборудването. Бързо прерови купчина пликове с въздушни мехурчета, за да намери дисковете с геномната информация, поръчани от Калифорнийския университет в Санта Круз.

Отново автоматична стрелба.

Наоколо засвириха куршуми и Дейвид се хвърли на пода. Чу една пробита кутия редбул да съска и видя шуртящи тъмни струи.

Залегнал по корем с пликове в двете ръце, той отново видя Джес. Приведена надве, младата жена с усилие се вмъкна през вратата, като с една ръка стреляше към паркинга, а с другата влачеше Дом. Не беше избягала — беше отишла за бодигарда си.

Дъжд от куршуми осея бетонния под до нея. Тя пусна Ласал и се прилепи към стената до отворената врата.

Дейвид напъха пликовете под пояса си и запълзя напред.

За един ужасяващ миг Джес завъртя пистолета си и се прицели в него, но той продължи да пълзи.

— Аз ще го поема! — Хвана мъжа и го издърпа вътре.

Тя светкавично се обърна и от ръкохватката на оръжието ѝ изхвърча малък пълнител, бързо заменен с нов.

Джес откри огън по паркинга — шест изстрела — и отново притисна гръб към стената, докато през вратата се изсипваше поредният град от куршуми.

За стотна от секундата погледите им се срещнаха. В ума му бушуваха десетки неизречени въпроси. Кой се опитваше да я убие, по дяволите? Можеха ли да се измъкнат? Колко боеприпаси ѝ оставаха?

Тя презареди, докато той се опитваше да установи колко тежко е ранен изпадналият в несвѣст бодигард. Лабораторията тънеше в мрак и тъй като не виждаше нищо, Дейвид разкопча якето на Дом, прокара длан по тениската му и напипа бронирана жилетка. Провери раменете

му. Лявото беше мокро и лепкаво. Усети слабо, ритмично бликаща кръв.

Джес отново се завъртя към вратата, за да стреля по паркинга. Пригответил се за острия трясък на пистолета ѝ, Дейвид смъкна тениската си и я сгъна, за да направи компрес. Курсовете за оказване на първа помощ бяха задължителни във военната лаборатория.

Той силно притисна плата към рамото на Дом.

Разнесе се стон. Добър признак.

Джес престана да стреля.

— Зле ли е?

— Ще ти кажа след двацет минути.

Тя бързо надникна към паркинга. Реакция не последва. Нито изстрели. Младата жена зае предишната си позиция с гръб към стената, хванала оръжието с две ръце.

В далечината завиха сирени. Дейвид наклони глава и се заслуша. Четири полицейски коли и линейка от изток. Още две полицейски коли от юг.

Джес го докосна по ръката, погледна към Дом и заговори бързо и ясно:

— Цялото му име е Доминик Ласал. Работи в „Крос Екзекутив Протекшън Сървисис“ в Цюрих. Има разрешително за оръжие тук. Шевролетът е регистриран на името на фирмата.

Даваше му легенда за пред полицията, но той вече имаше своя. Не само че щеше да е вярна, но щеше да задоволи ченгетата и да спази уговорката му с Айрънуд.

— Той е твой приятел — продължи Джес. — Показвал си му новата си лаборатория. Някой се е опитал да влезе с взлом. Да открадне компютрите ти. Дом ги е отблъснал.

— Няма да лъжа полицията.

— Ами онези твои клъстери? Нали търсиш обяснение за тях? Аз мога да ти го дам.

Дейвид едва не отпусна компреса от рамото на Дом. Едва.

— Кой е бил тук с теб тази нощ? — попита тя.

Приближаващи се гласове, викове, шум. Гневно червени отражения на пламъци в стъклата на склада зад отворената предна врата на помещението.

— Кой е бил тук с теб тази нощ? — повтори Джес.

— Дом Ласал. Моят приятел бодигард. Щастливо съвпадение.
Тя прибра пистолета отзад на кръста си и извади телефона си.

— Ако ми помогнеш, и аз ще ти помогна. — Остави го на пода
до него, без да откъсва поглед от очите му. — Ще ти се обадя.

После изхвърча през задния изход и изчезна.

КОРНУОЛ, 7312 Г. ПР.Н.Е.
КОРНУОЛ, 7322 Г. ПР.Н.Е.
АТОЛЪТ ХАВИ, 7418 Г. ПР.Н.Е.

На половин свят от строящата се на корнуолския бряг колония, сушата, която някой ден щеше да стане атол, все още беше остров.

Мардохей, помощник-майстор на звездните пътища, се благодареше на старейшините за избора на това място. Някои колонии бяха в студени и скалисти райони, далеч от центъра на света. Други бяха край реки, а една, която лично беше посетил, се намираше на висока планина, където някога бяха странствали самите Пътешественици. Тази колония обаче бе в средните острови на океана, чийто климат не се отличаваеше с крайности. Нито пък строежът ѝ представляваше особена трудност, освен доставката на строителни материали от по-големи острови на стотици стадии оттам.

За щастие акулите, които обитаваха местните острови, бяха посрещнали гостоприемно каите и жадно поглъщаха знанието. Сега акуилските пътеводители бяха нещо обичайно и имаше установени и сигурни търговски пътища между всички острови и дори до големите земи.

В момента Мардохей чертаеше тъкмо тези пътища на голямата карта на света в Залата на Пътешествениците на Нан Моар. Под точно разположените сребристи звездни сапфири на купола, помощник-майсторът грижливо прокарваше с четка и линия пътищата между местните острови и до другите колонии по света. След време, дори да се сбъднеше всичко, за което предупреждаваха Пътешествениците, колонии щяха да останат. И пътищата, които чертаеше сега, наред със звездните сапфири на тавана и даровете на олтара, щяха да гарантират, че знанието никога няма да се изгуби. И пътят до родината няма да се забрави, колкото и да се промени светът.

В тази лятна утрин Мардохей коленичи на полирания каменен под в залата сред своите бои и четки, макари с връв и прецизно оформени железни пръчки и линии. Въпреки жегата навън зад дебелите стени на колонията цареше прохлада.

С тънък каменен калем той нахвърля някои бележки върху плоча, чиято плетена ратанова рамка я правеше удобна за хващане. На топлата кехлибарена светлина на пръскащата мас лампа от черупка на мида Мардохей провери един звезден път, записан с йероглифите на Пътешествениците върху тънък златен лист. Едва тогава надраска на плочата си цифровите знаци, за да преизчисли точното положение на звезда, която се виждаше на полусферичния небесен купол, в цилиндричната проекция на небесната карта. Лесно можеше да го сметне и без писане, но днес при него имаше две малки ученички и водеше записки заради тях — за да им демонстрира знанието.

Осемгодишната Адма, истинска кая, тихо напънаше всяка стъпка от преизчисляването, докато Мардохей ги записваше на плочата. Главата ѝ беше обръсната съгласно традицията, също като на майка ѝ, макар че обсидиановата кожа на момичето не бе намазана с мас. Финият бял пясък, носен от ветровете на острова, принуждаваше младите каи да се откажат от този обичай. И затова, подобно на много от истинските деца тук, Адма представляваше смущаваща смесица от старото и новото.

Другата ученичка се казваше Лисафина, дванайсетгодишна акуила. Въпреки произхода си момичето имаше късмет. Един ден с помощта на Мардохей тя щеше да стане умела пътеводителка на островите. Още отсега познаваше добре нощното небе и можеше да назове всяка местна пътеводна звезда, щом изгрееше над хоризонта, макар че неговите уроци не бяха успели да ѝ внушат абстрактната идея за превръщането на сферите в цилиндри.

Ала това не го безпокоеше. Беше доказан факт, че различните хора, каи или акуили, притежават различни дарби. Лисафина щеше да е пътеводителка, а Адма спокойно можеше да стане майсторка на звездните пътища. Светът имаше нужда и от двете.

Приключил с изчисленията, Мардохей се изправи и отиде при отсрещната стена, за да преброи шестоъгълните клетки, обхващащи разстоянието от кариерите в Нан Иоа до Нан Моар.

Лисафина държеше лампата до стената, докато Адма издълба с костено шило ямичка в стенната мазилка на мястото, което той ѝ показва. Влажната и кисела миризма на мазилката притъпяваше почти сладкия аромат на китова мас, горяща в черупката.

Точката, която Мардохей обозначи, бележеше мястото в открито море, откъдето не се виждаше суша и където пътеводителят трябваше да промени ориентацията си по следващата звезда. Тя лесно се разпознаваше, тъй като се издигаше над хоризонтна дъска, стига тази дъска да се държеше на точно разстояние от очите, определено от червения възел на пътеводителското въже.

За да стигне от карьерите до тази колония, пътеводителят се нуждаеше от една хоризонтна дъска, три различни въжета с точно измерени и оцветени възли и познаване само на осемнайсет звезди. Плаването между всички местни острови и до най-близката голяма земя изискваше познаване на по-малко от двеста звезди.

Но познаването на звездните пътища между всичките дванайсет колонии и родината — тоест плаването навсякъде по света през всеки сезон — изискваше познаване на над две хиляди и четиристотин звезди, плюс признаците на морето, облаците и ветровете. Онези, които притежаваха такова знание, бяха майстори на звездните пътища, ранг, на който Мардохей се беше посветил преди пет години и който можеше да получи след още една петилетка учение. Тогава щеше да е на дваайсет и щеше да прекара последните няколко години в пътешествие около света — в търсене на промени в звездните пътища, така че и други да се учат след него.

Адма запълни с яркочервена мазилка дупката, която беше направила в стенната карта. После с помощта на тънки игли от рибени кости Мардохей опъна парче фина връв по точно изчислената дъга между предишната и новата точка, за да го насочва, докато издълбае и оцвети пътя.

Когато вдигна кремъчния си инструмент към стената, земята се разтърси.

Лисафина ахна и от отворената лампа, която държеше, потече огнена диря. Беше разляла масата.

Адма погледна съученичката си с неодобрение.

— Просто Земята расте.

Мардохей се усмихна.

— Не съвсем, мъничката ми. Големината на Земята не се е променила през всичките години, откакто я измерваме.

— На равноденствието! — възкликна тя.

Мардохей кимна. По обичай, на всяко равноденствие измерваха дължината на сенките, хвърляни от перпендикулярни прътове, поставени на различни известни разстояния от централния кръг на света. Често възлагаха на млади ученици задачата да демонстрират елементарна геометрия. Използвайки разликите между тези дължини, те можеха да изчислят обиколката на Земята.

Адма гордо изрецитира знанието си.

— Но Земята се променя!

— Земята се променя — съгласи се той. — Както и моретата.

— Само че бавно!

— Обикновено. — Мардохей забеляза скептичното изражение на Лисафина и реши да доразвие отговора си. — Бил съм на планини далеч навътре в сушата и високо над всяко море, където съм откривал мидени черупки и скелети на риби. Това е възможно само ако в древни времена върховете на тези планини са били под водата. Следователно части от Земята наистина растат, но не и самата Земя.

Лисафина го гледаше невярващо, затова Мардохей превърна и съмнението ѝ в урок.

— Имаш право да се съмняваш в твърденията, на когото и да е, Лисафина. Но не само аз съм виждал такива черупки и скелети. И колкото повече хора видят нещо, колкото повече пъти нещо бъде видяно, толкова по-вероятно е то да е вярно.

Момиченцето продължаваше да се съпротивлява срещу непознатото, типична черта на акуилите.

— Никога не съм виждала такова нещо.

— Не е възможно всеки да види всичко. — Помощник-майсторът посочи златния лист, покрит с фините, сложни йероглифи на звездните пътища. — Затова всеки е длъжен да записва каквото вижда, за да го сподели с други и да увеличи знанието. Така се учим.

Земята отново се разтърси.

Съмнението на Лисафина прерасна в уплаха.

— Трябва да излезем навън.

— Не сме начертали докрай пътя — възрази Адма.

— Ще го довършим по-късно!

Мардохей поклати глава. Адма имаше право. Веднъж започната, задачата трябваше да се довърши. Ала преди да измисли урок за дълга, за да внуши тази идея на Лисафина, той чу тичащи стъпки в коридора, водещ към залата.

Появи се Кимаро, млад акуилски помощник-зидар. По лицето му се стичаше пот от работа на открито, беше задъхан от тичането и от страх.

— Стената падна! Майстор Балихан...

Не успя да довърши. Нямаше и нужда.

Внезапното раздвижване на земята беше съборило една недовършена стена заедно със скелето ѝ в централния двор. Във въздуха още висеше пелена от прах.

Майстор-архитектът Балихан наистина беше мъртъв. Мардохей зърна мускулист крак и ръка да се подават изпод срутилото се дъсчено скеле, заобикалящо паднал каменен блок — като яйце в гнездо. Около онова, което се виждаше от тялото, имаше локва гъста кръв. Пред погледите на група кай неколцина акуилски строители припряно се опитваха да пхнат импровизиран лост под камъка и да го отместят.

Адма гледаше като хипнотизирана и като неин учител Мардохей се възползва от случая.

— Виждаш ли раната на крака? — Той посочи строшената бяла кост, която пробиваше плътта и стърчеше от външната страна на бедрото. Добрият му приятел очевидно беше стоял прав и блокът го бе убил моментално, падайки точно върху главата му.

— Където се подава костта ли? — попита момиченцето.

— Да. Какво ни показва характерът на кръвта?

Адма се вторачи в раната, костта и кръвта и съсредоточено сбърчи детското си лице.

— Тече ли още кръв? — подсказа ѝ Мардохей.

— Не... — И тогава се сети. — Това означава, че сърцето е спряло!

— Значи?...

— Значи е мъртъв и не е нужно да бързат с вдигането на камъка!

— Отлично.

Тя му се усмихна. После отново насочиха вниманието си към мястото на злополуката, чули стона на Лисафина.

Работниците вадеха от развалините още два трупа, бяха на акуили.

— Струва ми се, че единият е баща ѝ — каза Адма.

— Така е.

— Да идем ли да довършим картата?

— Да вървим — съгласи се Мардохей, ала не позволи на момичето да повика Лисафина. — Тя няма да работи с нас. Не и днес. Адма озадачено го погледна.

— Те са си такива — поясни помощник-майсторът.

Същата нощ Мардохей и другите кай унищожиха тленните останки на Балихан с огън, за да предотвратят разпространението на зараза. После, тъй като налагащото се повишение на чирак, който да замени майстор-архитекта, не можеше да стане, докато не разчистят развалините на стената, Мардохей отиде в лагера на работниците край брега. Както винаги акуилските традиции на обществено здравеопазване си оставаха пълна загадка.

Стариците в работническия лагер плачеха и пееха на светлината на огъня, докато миеха мъртъвците. По-млади жени приготвяха дълги платнени ленти, с които щяха да увият телата — плат, който нямаше да използват за дрехи, а щяха да изхабят за някакъв си труп. В същото време мъжете в лагера заемаха ритмични ритуални пози край голяма кладя. Надаваха силен вой и пиеха огромни количества течност, направена от корени на растението сава — не ферментирала, но все пак силна. Мардохей знаеше, че това ще продължи три дни. Дотогава развалините нямаше да бъдат разчистени.

Младият Кимаро също стоеше край огъня, но се отдели от другите, когато видя Мардохей, и му предложи едната от две половинки на кокосов орех, пълни със сава. Помощник-майсторът

учтиво я прие. Беше виждал как приготвят напитката — групи акуилски мъже дъвчеха корените и ги изплюваха в общ съд. Нямаше намерение да поглъща получената се течност, освен ако не е преварена, за да се отстранят частиците зараза. А тя не беше. Преваряването очевидно отстраняваше въздействието ѝ.

— Добре, че дойде — каза Кимаро на истинския език. Говореше така, като че ли устните му са изтръпнали, и тихо се засмя, когато не успя да изцъка както трябва. — Имам една молба към тебе.

— Разбира се.

— Бих искал да имам пътеводителски комплект. — Кимаро се олюля. Беше отпуснат, въпреки че очите му оставаха остри и ясни на светлината на огъня. — Хоризонтна дъска... комплект въжета с възли...

— Да промениш чиракуването си ли искаш? — Кимаро най-вероятно беше прекалено голям, за да учи за майстор на звездните пътища, но спокойно можеше да стане лоцман или местен пътеводител.

Младият акуил го изненада.

— Не за мен. За Натано.

— Бащата на Лисафина. Един от загиналите.

Кимаро кимна и отпи от кокосовата черупка.

— Защо?

— За да го води.

— Мъртвеца.

Повторно кимване.

— В следващия живот.

Мардохей понечи да поправи младежа.

— Това не е доказан факт.

Акуилът направи дъговидно движение с глава, сякаш мускулите му бяха твърде отслабнали, за да я поддържат изправена.

— За вас може би не е. Но за нас няма съмнение.

Мардохей го погледна с любопитство.

— Можеш ли да го докажеш?

— А ти?

— Аз няма нужда да го доказвам.

Кимаро се олюля и едва не падна, но възстанови равновесието си тъкмо навреме.

— Тогава ще се изненадаш.

Мардохей зачака обяснение.

— Когато умреш, се озоваваш при боговете. — Кимаро се засмя, разля част от напитката, много предпазливо изправи черупката и отпи.

Помощник-майсторът сложи ръка на рамото му, за да го подпре.

— Няма богове, Кимаро. Или поне не са ни дали да разберем за съществуването им по последователен начин.

Младежът силно поклати глава и на лицето му моментално се изписа изражение, сякаш съжселяваше за движението.

— Огледай се наоколо, майсторе! Откъде се е появило всичко това — морето, сушата... — Той повдигна черупката. — ... Савата!

— Не знам — просто отвърна Мардохей.

— Нямаш ли желание да узнаеш?

— Желанието да узнаеш един факт не е оправдание да си го измислиш.

Кимаро неразбиращо сви рамене.

— Ще получа ли пътеводителски комплект?

— За Натано, мъртвеца?

Младият акуил кимна.

— Добре. Ще намеря комплект — обеща Мардохей.

Кимаро благодари с усмивка, после силно се олюля към много по-високия помощник-майстор.

— Когато умреш, майсторе, Натано ще те чака със своя комплект и ще отведе и тебе при боговете.

Мардохей въздъхна. Как беше възможно акуилите да виждат същия свят, който виждаха и каите, ала да не го разбират?

Той отново се опита да покаже на младежа истината.

— Виж, Кимаро: всеки път, щам пиеш сава, тя ти въздейства. Всеки път, щом я пият другите работници, се случва същото. Това прави въздействието на савата доказан факт. Но вашите богове... същества, които ни виждат, но са невидими за нас... същества, при които отиваме, след смъртта си... Не разбираш ли, че да си мъртъв означава никога повече да не обменяш информация с когото и да било и следователно, доколкото знаем, никога няма да научим какво се случва след смъртта?

Кимаро само го зяпаше, сякаш думите му нямаха никакъв смисъл и никога нямаше да имат.

Мардохей ядосано разпери ръце.

— Не е логично да смяташ, че съществуват богове, ако не можеш да докажеш тяхното съществуване. Пак те питам, Кимаро. Можеш ли да го направиш?

И тогава земята отново се раздвижи. И още веднъж. От централния връх на Нан Моар изригна първият стълб огнена лава, обливайки острова с червена светлина, която се отразяваше в ненадейно появилия се черен облак парещ газ и дим.

Мардохей и Кимаро, кай и акуил, заедно се вторачиха в кулата от огън и гибел.

— Няма нужда да го правя — отвърна младежът и пресуши черупката си.

Помощник-майсторът погледна кокосовия орех в собствената си ръка и го пусна на земята, загрижен, че е оставил картата недовършена. И тъкмо се чудеше дали ще успее да се върне навреме в залата, когато трусът от вулканичното изригване го повали.

Колонията Нан Моар падна първа.

19.

— Сигурен ли си, че искаш да го направиш? — попита Роз.

Лайл стоеше до едностранно прозрачното стъкло. От другата страна чакаше Дейвид Уиър. Отвлечен, върнат, после измъкнат от престрелка между две все още неизвестни групи обучени и добре въоръжени лица. И все пак изобщо не изглеждаше смутен от това.

— Той не мърда, Роз. Мина цял час, а той не мърда.

До предишната нощ Лайл знаеше, че разследва ясен случай на шпионаж: беше открадната изключително важна военна база данни и главен заподозрян бе Холдън Айрънуд. Следствието се състоеше от три отделни оперативни фази. Първо, да установят дали Айрънуд наистина е виновен за кражбата на ГСРСА. Ако да, да открият къде се пази откраднатата информация. И накрая да върнат информацията и да арестуват Айрънуд, преди да успее да я продаде. Точка.

После в играта се включи Дейвид Уиър.

Сега един член на неговия екип беше мъртъв и на американска улица бяха изстреляли ракета „Стингър“.

— Спи ли?

— Очите му са отворени — отвърна Лайл. — Мига. Няколко пъти се почеса по ухото.

— Значи все пак е мърдал.

— Въпросът е, че не надава вой да му пратим адвокат. Това не е нормално.

Роз го потупа по ръката с папката, която я бе помолил да донесе. Беше оставила другото нещо, което Лайл искаше, в малък кашон на масата до него.

— Точно така пише и тук.

Лайл взе кафявия плик и прегледа скромното му съдържание. Живот, сведен до наръч документи. Университетски дипломи. Банкови сметки. Кредитни сведения. Шофьорска книжка. Данъчни декларации.

— Той наистина не е нормален. — Роз протегна ръка и измъкна две прихванати с телбод страници от края на папката. — Виж тук. — Тя му подаде доклад от Отдела за криминални разследвания на въоръжените сили. — Когато е постъпвал във военната лаборатория, е трябвало да получи достъп до класифицирана информация от Министерството на вътрешната сигурност.

На първата страница имаше печат с надпис „отхвърля се“. Лайл бързо прочете документа и сви рамене.

— Не виждам защо не са му дали ограничен достъп.

— Точно така. Обадох се на разследвания го агент. Каза, че нямало какво да разследва. Няма роднини, с които да разговаря, нито близки приятели. Не успели да съберат достатъчно информация, за да направят преценка.

— Има ли вероятност Уиър да е в програма за защита на свидетели?

— И това проверих. Няма данни. Пък и нали имаме снимки от шофьорските му книжки, откакто е навършил шестнайсет. Същият човек, същото име, само че по-възрастен.

Лайл взе кашончето, в случай че стратегията му успее, и се насочи към вратата за коридора.

— Шефе? — Разбра какво ще каже Роз само по гласа ѝ. Боеше се, че го приема емоционално. — Дел беше и мой приятел.

— Ще го имам предвид.

— Тогава давай.

— Точно това възнамерявам да направя.

Всичко се беше променило и Дейвид Уиър знаеше защо.

След месеци фалстартове и задънени улици най-после нещо обещавахе да му спаси живота. Благодарение на Джес Макклейти.

Вътрешният му часовник и стомахът му подсказваха, че е около осем сутринта. Не си спомняше кога и дори какво е ял за последен път, но храната трябваше да изчака реда си. В момента имаше само едно желание: да се махне оттук и да чака обещаното обаждане на Джес. Щатската полиция представляваше мимолетен проблем. В края на краищата формално той не беше направил нищо лошо. Нито предишната вечер, нито през нощта. По-късно щеше да мисли какво да

прави с Айрънуд. Джес ясно му бе дала да разбере, че може да работи единствено за нея.

Тихо проскърцване предизвести отключване на ключалка. Освен изнервящото съскане на климатика, отекващо в мръсните плочки на стените, това беше първият звук от повече от час.

След миг вратата рязко се отвори, сякаш човекът на прага искаше да го стресне. Е, не успя.

Дейвид позна мъжа от нощта при склада. Щатските полицаи бяха отстъпили пред него, въпреки че не носеше униформа. Синя риза с къси ръкави. Тъмносин панталон като на техник. Тъмната му прошарена коса изглеждаше сплескана, като че ли е носил шапка.

Сега се беше преоблякъл. Тъмен костюм, бяла риза, сива вратовръзка, досадно.

Мъжът затвори вратата и седна на стола срещу него. Остави малък кашон на пода и кафява папка на масата. На корицата Дейвид прочете собственото си име.

— Искате ли да повикате адвокат?

— Нужно ли е?

— Не знам. Вие знаете ли?

— Аз съм свидетел на престрелката. Не бях въоръжен.

— А, да, престрелката. При склада, където открихме труп на покрива. И федерален агент, убит с ракета „Стингър“.

Последната информация вече го стресна. След престрелката оковаха китките му в белезници и го качиха на задната седалка в полицейска патрулка за разпит, докато един от униформените се занимаваше с Доминик Ласал. След половин час му свалиха белезниците и го закараха в полицейското управление в Атлантик Сити. Никой не спомена за убит федерален агент или ракета „Стингър“.

— Заподозрян ли съм?

— О, да.

— Но аз не съм стрелял.

— Кой твърди, че сте тук за това?

Дейвид се замисли. Отделът за криминални разследвания? От момента, в който свали първите си файлове от военната лаборатория, знаеше, че може да го заловят, дори възнамеряваше да си признае всичко, когато и ако този момент настъпи, да съобщи за направените от

него открития и да се надява, че всичко ще свърши добре — само че това беше преди Джес.

— Нищо ли няма да кажете?

— Не знам кой сте.

— Джак Лайл. — Мъжът извади от вътрешния джоб на самото си черен кожен портфейл и го разтвори, за да му покаже служебната си карта. — Айрънуд инструктирал ли ви е как да се държите, когато ви арестуват? Или може би са ви подготвили неговите адвокати?

„Военновъздушните сили?“ Дейвид неразбиращо наблюдаваше агента, който прибра портфейла в джоба си.

— Не че има значение — продължи Лайл. — Ние не само имаме доказателства, че сте откраднали държавна собственост, но ни е известно и че сте я продали. Както човекът, на когото сте я продали... Можем да докажем, че тоя човек я продава на чуждестранни купувачи. Случайно да сте чували за Закона за икономическия шпионаж?

Дейвид не беше чувал.

Лайл притегли папката към себе си и се отпусна назад, сякаш се готвеше за дълъг разговор.

— Защо снощи зарязахте джипа си?

Каквито и да бяха хората, които го бяха арестували, той не виждаше опасност да казва истината винаги когато може.

— Двигателят угасна.

— Вътре имаше прекъсвач. Дистанционен.

— Купих колата на старо. Трябва да е на предишния собственик.

— Кой стреляше по вас?

— Хора, които искаха да откраднат компютрите ми.

— Не в склада. Преди това. Под надлеза.

С други думи, бяха го следили — военновъздушните сили. Защо?

— Това е нещо ново.

Агентът отново потупа папката.

— Ами Винс Голдън?

— Книжарят ли? Той държи помещение в същия склад.

— Снощи видяхте ли се с него?

— Видях колата му. На паркинга.

— Ами Мордекай Диего Родригес?

Дейвид не знаеше това име.

— Никога не съм чувал за него.

— Защо не повикахте автовоз, когато двигателят ви угасна.

— Нямам такава застраховка и не мога да си го позволя.

— Как напуснахте надлеза?

Дейвид предпазливо впери очи в агента от военновъздушните сили. Щом го бяха следили, знаеха и как е напуснал надлеза.

— Взех такси. От самия надлез.

— Къде е касовата бележка?

Той сви рамене.

— Не поисках касова бележка.

— Къде отидохте?

— Да посрещна Дом на летището.

— А после?

— Исках да му покажа новата си лаборатория.

— Кое беше момичето?

— Не й запомних името. Питайте Дом, тя дойде с него.

— Той твърди, че е получил амнезия след раняването. Не помнел нищо за снощи. Не помнел даже вас. Откога се познавате?

Дейвид заложи на предположението, че Джак Лайл не е в състояние да го обори — поне засега.

— Отдавна. Нещо като семеен приятел.

— Как си обяснявате случилото се снощи?

— Крадци искаха да оберат лабораторията ми и Дом ги изненада.

Агентът почука с показалец по папката.

— Струваше ли си? — попита той. — Трийсет хиляди долара — срещу остатъка от живота ви.

— Да — откровено отговори Дейвид.

— Защо?

— Няма да разберете.

— Имате право. Не разбирам. Когато ви осъдят по Закона за икономическия шпионаж, а непременно ще ви осъдят, ще ви дадат по петнайсет години затвор. На кражба. Това прави четирийсет и пет години, минимум. Без право на предсрочно освобождаване.

Дейвид запази спокойствие.

— Това бяха досиета на *личния състав*, агент Лайл. При това не целите. Полковник Ковински може да потвърди, че съм изтрил ония части, които можеха да се свържат с конкретен човек. Извлякох само

географската информация от сведенията за най-близките роднини, семейната история.

Лайл вдигна кафявата папка, сякаш се канеше да си тръгне.

— Не ме интересува дали се самозалъгваш, малкия. Интересува ме дали лъжеш мен. Ти си *откраднал* държавна собственост, докато си бил на държавна служба — доверие, което си предал за пари. Предал си родината си. Това ще интересува съдията. Същото се отнася за мен.

Дейвид отчаяно се замисли. Ако не намереше начин да накара този човек да го освободи, щеше да умре в затвора много преди да го изправят пред съда.

И тогава го осени: щом подозираха, че Айрънуд е продал неговата информация на чуждестранен купувач, Лайл сигурно беше подслушвал всичките безконечни телефонни разговори помежду им. Това означаваше, че вече знае планове на милиардера, следователно...

Току-що беше получил предимството, от което се нуждаеше. Военновъздушните сили искаха нещо от него, въпреки че Лайл не можеше или не желаше да му каже точно какво. „Важното е, че той ще трябва да размени срещу това нещо моята свобода“, помисли си Дейвид.

— Какво трябва да направя, за да изляза оттук? — попита той.

— Мислех, че никога няма да попиташ. — Агентът вдигна кашончето, постави го на масата и извади от него лъскав сребрист предмет с големината на джобно книжле. Беше от онези външни дискове, които можеха да се включат в почти всеки компютър, за да увеличат паметта му.

Той плъзна диска по масата.

— Използвай това, за да разбереш къде и как се обработва твоята информация.

Дейвид не можеше да повярва на късмета си. Той и военновъздушните сили искаха едно и също нещо.

20.

На лунната светлина Мерит наблюдаваше двамата мъже на плажа.

След този разговор сигурно щеше да се наложи да убие единия. Предпочиташе да убие и двамата.

Наближаваше полунощ и казината на Атлантик Сити сияеха в светлинен калейдоскоп от над километър и половина разстояние. Нощта носеше прохлада след горещия и влажен септемврийски ден. Вятърът развяваше черните му памучни панталони и риза.

— Стига де, Мерит, нямахме представа, че я следят. — Говорещият се казваше Грифит и беше ядосан. Сигурно защото подозираше, че няма да получи неизплатената половина от хонорара си. — Тъй де, откъде да знаем?

— Като я следите. — Мерит остави думата „идиот“ неизречена, но загатната. — Като установите навиците ѝ. Като проверите бодигардовете ѝ.

— Тя взе само един от летището. Някой си Ласал.

— Щом си знаел това, трябваше да знаеш и за другите, които я наблюдават.

— Вече знам за тях, нали така? Пак мога да я открия.

Мерит се съмняваше. Докато се намираще в частния самолет на семейството си, зад многопластовата охрана на летището, тя си оставаше недосегаема.

„Аматьори“ — помисли си той. Не виждаше смисъл да продължава този разтвор.

Тогава се включи и другият.

— Виж, Нейт, знаеш ли какво би казал моят старец? Остави го да опита.

Натаниъл Мерит не обичаше да го наричат Нейт. Нито пък харесваше Холдън Айрънуд-младши. И все пак изтърсакът на Айрънуд му помагаше, като отвлечаше вниманието на другия.

— Да бе, човек, дай ми шанс да си заслужи парите — изхленчи Грифит.

Мерит обходи с поглед плажа в двете посоки, за да се увери, че никой няма да ги смути, че на далечните кейове няма нежелани наблюдатели.

— Добре, готов съм да сключа следната сделка. — Когато видя, че жертвата му се отпуска, той спусна бойния нож по ръкава си и го стисна в дланта си. — Внимавайте сега.

Грифит и Младши инстинктивно се наведоха към него.

Мерит срещна погледа на човека, когото щеше да убие, и с плавен замах вдигна ножа, за да го забие под гръдната му кост и да прониже сърцето.

Само че жертвата успя да хване ръката му.

— *Не!* — извика Грифит.

Предизвикателство. Внезапната усмивка на Мерит отразяваше одобрението му. Предпочиташе честния двубой пред обикновената екзекуция. Така или иначе щеше да победи.

Вкопчени като любовници, двамата се притискаха един към друг, напрегнали мускули, треперещи от усилие, и върхът на ножа се приближаваше към гърдите ту на единия, ту на другия.

Отблизо Мерит виждаше лъскавата пот във всяка пора по лицето на противника си. Виждаше безумната решителност в обещените му очи. Усещаше киселия му дъх — ментови бонбони, опитващи се да притъпят нещо с чесън. Последната му храна.

Борбата продължи двамадесет секунди. Зениците на Грифит се разшириха миг преди хватката му да се отпусне. Знаеше очакващата го участ.

Ножът на Мерит се завъртя, насочи се напред и този път не срещна съпротива, а само податлива плът.

Горещият неприятен дъх на Грифит излезе заедно с шепот. Зениците му се разшириха още повече и се превърнаха в черни дупки.

Мерит го пусна и тялото се свлече на пясъка.

— Не се налагаше да го правиш — каза Младши, но Мерит долови възбудата в гласа му. Неуместна емоция. Смъртта представляваше просто преустановяване на процес. Нещо често срещано. Неизбежно. Понякога изгодно.

— Напротив — възрази той. — Налагаше се.

— Така ли? Ами ако не са следили нея? — Младши се вторачи в широко отворените очи на мъртвеца, в кървавото петно, което бавно растеше на тениската му и лъщеше на лунната светлина.

Мерит отново огледа плажа и кейовете. Нямаше движение.

— А кого?

— Може би оня.

Мерит отлепи ризата от гърдите си и я огледа за пръски кръв. Не забеляза нищо. Все пак щеше да я изгори. Всичките си дрехи. Беше гледал онзи сериал „От местопрестъплението“.

— Кой оня? — Изтегли ножа си от гърдите на Грифит и избърса острието във фланелката на убития. Щеше да унищожи и оръжието.

— Нали се сещаш, смотания лаборант.

Мерит спря.

— Уиър ли? Уиър е бил *там с нея*?!

Младши го погледна така, като че ли Мерит е пропуснал първата половина от разговора.

— Нали ти казвам, тя беше в лабораторията му, когато Грифит се опита да я очисти.

— Какво е правила с Уиър, по дяволите?

— Откъде да знам?

— Не ти ли хрумна, че е важно да разбереш?

— Я стига, аз изобщо не знаех, че това е неговата лаборатория, докато не получих копия на полицейските доклади. — Младши агресивно посочи трупа на Грифит. — Нито пък той. Тъй че наистина не се налагаше да го убиваш.

Въпреки всички основополагащи принципи, които насочваха и управляваха живота му, Мерит го сграбчи за ризата. Копелето на Айрънуд имаше необходимите мускули, само че нямаше представа как да ги използва.

— На своя глава сте решили да очистите една *Макклеъри*?! Какво според тебе ще каже твоят старец за това? — Той презрително го оттласна от себе си. Младши залитна и падна на студения пясък до трупа.

— Ами ти започна пръв — сопна се синът на шефа му като малчуган на детска площадка. — Ти уби леля й. Знаеш ги какви са ония. За тях всичко се свежда до „семейството“. Ако не я бяхме очистили, рано или късно тя щеше да тръгне подире ни.

— „Ония“ са моя грижа, не твоя.

— Добре де, добре. — Младши нацупено изтърси пясъка от обувките си и трмаво се изправи на крака. — Хубаво, осрах се. Обаче ти би трябвало да се грижиш за мене. Какво ще каже старецът за това? — При споменаването на баща си той погледна към казината, хванал мокасините си в ръка. „Атлантик Сити Инкаунтърс“ ясно изпъкваше с извънземно зелените си прожектори.

Тази седмица Айрънуд още беше в казиното. Явно ставаше нещо, но догадките на Мерит стигаха само дотам. Ако шефът му смяташе, че се налага той да знае нещо, щеше да му го съобщи.

— Искам копия от всички полицейски доклади — каза Мерит. Нямаше смисъл да си създава враг в негово лице. Щом баща му си отидеше, момчето щеше да получи няколко милиарда долара за харчене. С тях можеше да купи много отмъщение, преди да ги пратоса.

— Защо?

Мерит си представи как прекършва шията на Младши. Щеше да отнеме по-малко от три секунди.

— Искам да разбера за проследяването. Кого са наблюдавали. И кои са.

Младши нахлузи мокасините си на бос крак.

— А, *това* и аз мога да ти го кажа. Пише го в докладите. Бюрото за специални разследвания на военновъздушните сили.

Мерит се изненада.

— Военновъздушните сили ли? Не са ли от Отдела за криминални разследвания на армията?

— Не. Обаче ще трябва да ги оставиш на мира. Изобщо не биваше да ги споменавам. Това е нещо като наша тайна със стареца.

— Късно е. Казвай останалото.

Младши сви рамене.

— Той е задигнал нещо от военновъздушните сили. Така откриваме колонии. Ама не се тревожи, Уиър не знае, така че не може да им каже нищо.

Това само отчасти беше истина.

Имаше един-единствен начин Дейвид Уиър да не каже нищо на никого — и Мерит възнамеряваше незабавно да се погрижи за това.

21.

Джес пропускаше заупокойната служба покрай ушите си. Намираше утеха в нейната семейна обстановка, не в съдържанието на думите.

Съвременната Епископална църква на Съединените щати беше просто поредното було, спуснато над тайната на Семейството. Представителите на Рода Макклейти бяха дошли в американските колонии като англикани, а след Войната за независимост бяха последвали всеобщия дух в новата държава, подкрепяйки създаването на независима църква, чиито епископи вече нямаше нужда да полагат клетва за вярност към британския крал. Също като в Европа и Азия, променливите моди в историята на двете Америки бяха просто камуфлаж за онези, които живееха, за да служат на Първите богове.

Ето защо в Бостънската катедрала „Сейнт Пол“ Джес лесно откри истинската си вяра, отразена във всичко наоколо. Подобно на древното Светилище на Турус, това публично място за богослужение разкриваше тайни свидетелства за Семейството — само за онези, които знаеха.

Построена през 1819 г., почти век преди да се превърне в Бостънската епископална катедрала, черквата „Сейнт Пол“ дължеше своето съществуване на редица видни личности, сред които Пол Ривиър, Нейтън Хейл и Джон Хенкок. В инициативния комитет за построяването ѝ участваха Уилям Епълтън и Даниъл Уебстър. Макар че и петимата не бяха пазители, те се нареждаха сред сто четирийсет и четиримата от онова време, които знаеха истината за Семейството. В резултат „Сейнт Пол“ не приличаше на никой друг тогавашен християнски храм.

В разрез с неоготиката, популярна през онези години в Америка, катедралата представляваше изключителен пример за стила, който по-късно щяха да нарекат „неогръцки“. Изящната постройка от варовикови блокове с колони от пясъчник напomniaше класическия силует на йонийски храм.

Нещо още по-интригуващо — неогръцкият стил на „Сейнт Пол“ се доближаваше до архитектурата на правителствените сгради в столицата, където Семейството също действаше зад кулисите. Неговите представители във Вашингтон не се стремяха към политическа власт, а съдействаха за създаване на силна национална банкова система, за да защитят авоарите си. Бяха нужни три опита и близо век, но дванайсетте регионални банки на Федералния резерв на САЩ в крайна сметка гарантираха бъдещето на древното Семейство Макклеъри в Новия свят.

Въпреки над двучековните ремонти и реновации вътрешността на катедралата носеше още по-ясни следи от влиянието на Семейството. Олтарът на старата черква беше построен в стила на Небесна зала, чак до полусферичния купол. Нещо повече, над олтара висеше кръст, който не притежаваше традиционните пропорции на разпятието с по-дълга вертикална и по-къса хоризонтална част. Раменете на кръста в „Сейнт Пол“ бяха с еднаква дължина като островърхия кръст на Семейството. Променено беше само положението на кръга. Тук древният символ на Семейството опасваше пресечната точка на кръста. И все пак, гледан на съответната светлина, когато клиновидните рамене на кръста хвърляха сенки, кръгът бе разделен на дванайсет, а не на четири сегмента. Дванайсетте възстановени.

Затова, когато гледаше кръста на „Сейнт Пол“, Джес виждаше символа на своята вяра и днес черпеше от него нужната ѝ сила.

Според официалната версия Флориан Макклеъри бе умряла от инфаркт във Френска Полинезия. Личният ѝ лекар в Бостън представи медицински сведения, които показваха, че е лекувана от стенокардия и че настойчиво са ѝ съветвали да се подложи на операция за поставяне на байпас. Друг лекар от Папеете на Таити прати резултатите от аутопсията, които официално потвърждаваха, че причината за смъртта е същата, от каквато се е опасявал личният ѝ лекар. Съгласно желанието ѝ, лелята на Джес била кремирана и прахът ѝ — разпръснат в големия южен океан.

Цялата тази съответстваща на целите на Семейството лъжа беше скалпена от братовчедите Макклеъри, които бяха навсякъде и работеха за гладкото предаване на семейните авоари от поколение на поколение.

Всъщност Флориан бе изчезнала без свидетели в морето. Днешното предполагаемо потвърждение на религиозните ѝ възгледи като енорияшка и спомоществователка на „Сейнт Пол“ нямаше отношение към действителността. Истински бяха само пролетите за нея сълзи.

Като нейна осиновена наследница, Джес се намираше в центъра на събитията. Носеше проста черна ленена рокля, червената ѝ коса беше завързана с черна копринена панделка. Открито демонстрираше сребърния си туарегски кръст, както и близо една трета от присъстващите в катедралата, които седяха на разстояние от другите, не толкова близки приятели на покойната. Всички тези кръстове малко се различаваха помежду си — нямаше два съвсем еднакви.

Когато възпоминанията, химните и безмълвните молитви най-после свършиха, Джес се изправи и тръгна по дългата пътека, за да застане до отворената врата. До нея стоеше преподобната Норийн Енрайт, която я беше кръстила в тази катедрала и се бе върнала от пенсия, за да проведе заупокойната служба на Флориан. Възрастната пасторка видимо се смущаваше от кръста на Джес. Не защото не беше традиционен — традицията рядко представляваше проблем в Епископалната църква, — а поради почителността, с която се отнасяха към нея другите, носещи подобни кръстове.

Но преподобната не задаваше въпроси. Дори когато тези други един след друг поемаха лявата длан на Джес, свеждаха глави, дори прегъваха коляно, сякаш в знак на вяроност. Представителите на Рода Макклейти бяха отдавнашни благодетели на катедралата, а в съчетание с богатство и щедрост странното поведение можеше да се изтълкува като очарователна ексцентричност.

Щом и последният участник в церемонията излезе на привечерното септемврийско слънце, което все още къпеше зеления парк „Бостън Комън“ срещу „Сейнт Пол“, Джес се обърна към преподобната Енрайт с молба да остане още няколко минути. Пасторката не възрази, само предложи да седне и да се помоли заедно с нея. Джес учтиво отказа и след като съчувствено я потупа по рамото, Енрайт си тръгна.

Джес остана сама.

Върна се при олтара. Отдясно имаше огромна цветна снимка на леля ѝ. Усмивната, жизнерадостна.

Младата жена седна на една от пейките от тази страна до клонка сребристокъсен евкалипт, овързан с благоуханна мащерка и увенчан с жълти — древни символи на закрилата, на спокойния сън, заслужен с храброст, и на безсмъртието. Единайсет такива клонки украсяваха краищата на други пейки. Дванайсет възпоминания от дванайсет пазители.

Никой друг, освен Джес обаче не беше дошъл да се сбогува лично, защото, също както не можеха да се женят помежду си, за да гарантират самостоятелността на Родовете, никой пазител нямаше право да присъства на погребалната церемония на друг. Поредният начин за осигуряване на безопасност.

Тя сведе глава като в молитва и се отдаде на мъката си по жената, станала ѝ втора майка, дала ѝ толкова много и все пак скрила още повече.

Ала дори и в този момент обучението ѝ не позволяваше да притъпи бдителността си. Джес чу да приближават предпазливи стъпки и това не беше преподобната Енрайт. Тя инстинктивно вдигна ръце към кръста си.

— Джеси... *het is ik*.

Тихите, произнесени на холандски думи, я преизпълниха с радост. „Аз съм“. Тя се обърна.

— Вилем?

Невероятно, той стоеше пред нея. Вилем от Рода Тасман. Пазителят на Макао. Партньорът на Флориан, нейният любим, единствената ѝ истинска любов. По всички традиции на Семейството, Вилем нямаше право да е там — и все пак беше.

Черната кожа на бръснатия му скалп лъщеше на топлата светлина в храма. Той протегна ръце към нея и прегръдката му стана още по-здрава след първите ѝ думи.

— Не мога да повярвам, че я няма.

После Джес се отдръпна и го погледна въпросително. Също като нея, Вилем носеше траур. Стегнат костюм, риза без яка. Под самото му обаче беше усетила издутината на пистолет.

— Дошъл си да ме върнеш в Цюрих, нали?

— Защо да те връщам там?

— Пратила те е Сю-Лин.

Той заговорнически вдигна показалец към устните си.

— Шт, другите си мислят, че още съм в Исландия на разкопките на Снайфелсийокутл.

— Тогава защо си тук?

Вилем погледна към снимката на Флориан до олтара. Беше направена на яхта през пролетта. Морето синееше зад нея. Огрениите от слънцето кичури на късата ѝ, развявана от вятъра коса, образуваха ореол около главата ѝ. Откритото ѝ лице сияеше.

Джес разбра. И научи нещо ново: понякога дори пазителите нарушаваха принципите. Както беше постъпила тя с Дейвид Уиър.

— Защо Сю-Лин ще ме праща да те върна в Цюрих?

— Първата ми задача като пазителка. И аз я оплесках.

— Е, нищо де. Хайде в Кантората за няколко години образователно заточение. — Вилем стисна за миг дланта ѝ. — Разкажи ми за тази „оплескана“ задача.

— Казва се Дейвид. Дейвид Уиър.

— И той е?...

— Изследовател. Работи за Холдън Айрънуд. Сю-Лин се интересува дали има нещо общо със случилото се с Флориан. Вилем, тя ми каза, че всички знаете за това.

Пазителят на Макао изненадано сбърчи широкото си чело.

— Не и аз. — Той я отведе обратно при пейката и седна до нея. — Давай отначало.

Джес сподели с него всичко, което знаеше. Как лаборантът на Айрънуд привлякъл вниманието на Семейството, докато Емил следял чартърните операции на милиардера. Как Сю-Лин ѝ наредила да го отведе в Цюрих, ако установи каквато и да е връзка с инцидента в Южния Пасифик.

После му разказа как Дом е организирил залавянето на Дейвид, какво е научила от разпита на младежа и какво е открила в неговата лаборатория.

Удивлението и въодушевлението на Вилем бяха равни на нейните.

— Той може да *локализира* изгубените храмове?!

— Не точно — поясни Джес. — Дейвид всъщност определя общ район за търсене. После Айрънуд взема неговата информация и някак открива точното място. Затова не исках да го водя в Цюрих. Знам как да го накарам да работи за нас вместо за Айрънуд.

— С пари ли?

Джес поклати глава.

— Той е учен. Знаеш ги какви са. Казах му, че неговите генетични клъстери са отвели Айрънуд до три храма, но че има още девет — и така го спечелих на наша страна. Според мен ще направи всичко, за да научи откъде *аз* за това знам.

Тя постави длан върху ръката му.

— Не разбираш ли. Вилем? Първите богове са завели по един от нашите дванайсет рода при всеки храм — значи неговият анализ трябва да е открил уникален ген на Макклеъри. Мисля, че Дейвид се е натъкнал на наши отдавна изгубени братовчеди. От пето или шесто коляно, че и по-далечни. Когато някой род Макклеъри е напускал храма си, част от потомството му трябва да е оставало. Това означава, че генетичното им наследство е там и до *днес*.

— Звучи логично...

— Но?

Вилем постави широката си длан върху нейните.

— Това, което ще ти кажа, не е светотатство. Трябва да ми повярваш. Да ме изслушаш.

— Няма проблем. За Тайната, нали? Знам, че е изгубена, но...

— Не става въпрос за това — прекъсна я той. — Липсва нещо друго. От Преданията.

Джес отдръпна ръцете си.

— Какво?

— С Флориан отдавна разработваме... разработвахме друг начин за четене на някои откъси. Когато откриха втория храм в Перу... — Вилем замълча, внимателно подбирайки думите си, — получихме убедително потвърждение на тезата си.

Джес не каза нищо и той продължи:

— Някои от нас стигнахме до извода, че по времето на Първите богове е имало дванайсет *различни* семейства.

Тя не го разбра.

— Джес, дванайсетте днешни рода Макклеъри са *съвременни* клонове, които през последните хиляда и петстотин години са се отделили от един-единствен род Макклеъри. Не ни е известно кои са другите единайсет семейства и какво се е случило с тях.

Думите му паднаха в кладенеца на тишината в пустия храм и вълните им отнесоха Джес в непознато море.

— Видя ли картата на Слънчевата система в Храма? — попита той.

Младата жена кимна, онемяла от изумление.

— Тогава знаеш, че Първите богове са били при нас преди почти девет хиляди години. Това е огромна празнота в нашите извори — седемдесет и пет века. За това време може да се случи много. И много *се е* случило. Другите единайсет първоначални семейства най-вероятно са изчезнали. — Вилем се озърна към снимката на изгубената си любов. — А може още да съществуват, още да се крият като нас, спазвайки собствените си традиции.

— Но нашите Предания...

В гласа на Вилем прозвуча категоричност.

— Абсолютно *нищо* в думите ми не им противоречи. Първите богове наистина са произлезли от нас, били са сред нас. Пръснали са човечеството по Дванайсетте вятъра, построили са Дванайсетте храма по целия свят, дали са ни своите дарове, дали са тласък за раждането на цивилизацията.

— Но от онези дванайсет първоначални семейства е останало само едно, Джес — продължи той. — Нашето. Макклеъри. И все пак даже в Преданията се казва, че никога няма да узнаем какви имена са ни дали Първите богове, защото самите имена са преходни. Известно ни е, че Макклеъри е едно от най-древните имена в нашите краища от света, така че спокойно може и да е оттогава.

— Някой друг знае ли за това?

— Разбира се. С Флориан казахме на другите какво мислим, какви области проучваме. Сю-Лин настоя само да ограничим информацията за нашите предположения и открития в кръга на пазителите, докато не се уверим напълно.

— Мислех, че всички пазители са равни.

— Затова и масата е кръгла.

— Тогава защо Сю-Лин ви казва какво да правите? Въпросът ѝ го изненада.

— Тя разпределя парите.

Джес се изненада на свой ред. За пръв път се замисляше за това. Всички Макклеъри с ранга на Флориан — а следователно и с нейния,

— бяха независими, от каквато и да е монетарна система. Джес винаги беше приемала за даденост, че ѝ се осигурява всичко необходимо: образование, пътни разходи, неограничена кредитна карта от Фондацията...

— Пращането на петнайсет археолози в Индия за шест месеца си е сериозно начинание — каза Вилем. — За организирането на такава експедиция даже ние трябва да подадем съответните документи. И работата винаги е повече, отколкото позволяват ресурсите.

— И Сю-Лин решава как да ги разпредели.

Той сви рамене.

— Сю-Лин. Андрю. Някой от другите. Ръководството се върти на ротационен принцип. Ако не бях толкова често на терен, щях да участвам и аз. В последно време Сю-Лин живее в Цюрих, тъй че тя е върховният арбитър.

„Още нещо, което Флориан не ми е казвала“ — помисли си Джес.

Вилем постави ръка на рамото ѝ.

— Да се върнем към теб и твоята „задача“. Сега разбираш ли защо този твой учен може да не открива потомци на Макклеъри в Индия, Перу или Полинезия? Защото, ако ние с Флориан сме прави, Макклеъри са потомци само на един род, свързан само с един храм. Сигурно някъде в Северна Европа.

— Тогава какво всъщност открива той?

— Знам прекалено малко, за да гадая.

— Има и друга възможност. Може и да грешиш.

Вилем широко се усмихна.

— Говориш като Флориан. — Усмивката му угасна. — Е, какво си намислила да правиш с Дейвид Уиър?

— Още не съм сигурна. Май първо ще трябва да си осигуря нов шеф на сигурността.

— Какво се е случило с Ласал?

Джес сепнато го зяпна.

— Вилем, снощи пак се опитаха да ме убият. Раниха Дом...

— Кой се опита да те убие?

— Хората на Айрънуд. Поне така смята Сю-Лин.

— Ти каза „пак“.

— Първият път беше в тундрата. В канадска Арктика. Бях на обект по петролопровода. Не си ли чул за това?

Лицето му остана напрегнато, докато слушаше подробностите. Когато Джес свърши разказа си за нападението в лабораторията, смайването му се замени с неприкрит гняв.

— Около катедралата имаше само четирима бодигардове — изсумтя той. — Изобщо не ме забелязаха.

— Навярно са те познали. Няма проблем.

— Напротив, има. Би трябвало да те охранява цяло подразделение. С три бронирани коли. Направо е възмутително, че Сю-Лин го е допуснала. — Вилем я погледна странно. — Съобщи ли й за новото нападение?

— Естествено. Дом е в болница. Разказах й всичко. Освен за Дейвид. Излъгах я, че първият ми разговор с него не е дал резултати, но ще продължа да работя.

На лицето му се изписа мрачно изражение.

— Сега пък какво има? — попита Джес.

— Съвсем логично е, че не знам нищо за снощния случай. Може би се опитват да се свържат с мен в Исландия. Но никой да не ме осведоми за инцидента в Канада... Джеси, това е било почти преди месец. *Всички* трябва да сме информирани за атентати срещу пазители. Заради собствената ни безопасност.

— Но... Сю-Лин знаеше. В Цюрих ме охраняваха хеликоптери. Примамки.

Вилем поклати глава.

— Това е нормално за посещенията на всеки от нас там. Нещо не е наред. — Той изведнъж погледна настрани, усетил движение в дъното на черквата.

Преподобната Енрайт им махаше с ръка и се приближаваше.

— Господин Тасман?

Вилем се изправи.

— Каквото и да научиш от този Дейвид Уиър, първо го кажи на мен, не на Сю-Лин.

— Какво става, Вилем?

— Всички би трябвало да знаем *всичко*. Дванайсетте възстановени. Никакви тайни. — Той срещна погледа й. — Сю-Лин крие нещо.

И малкото утеха, която Джес беше получила в „Сейнт Пол“, се изпари.

— Не ѝ се доверявай — каза Вилем.

22.

— Какво се случи?

Толкова прост въпрос. Толкова сложни отговори — и нито един от тях не носеше добри новини.

Пазителката на Сао Паоло Сю-Лин Родригес наблюдаваше образа на малкия видеоконферентен екран на бюрото си. През грамадния прозорец зад пазителя на Ню Йорк нахлуваше ярка слънчева светлина. Днес от кабинета на Андрю Макклиъри на четирийсет и петия етаж навярно се разкриваше невероятна гледка към Манхатън. Нейният цюрихски кабинет нямаше прозорци. Само усилен с карбонови нишки бомбоустойчиви стени. Когато бяха сами, като Андрю в Ню Йорк, пазителите разполагаха с отлична охрана и рядко се изискваха сложни мерки за сигурност. Сградата на фондацията „Макклеъри“ обаче представляваше съблазнителна цел за враговете на Семейството.

— Ти каза, че нашият човек в организацията на Айрънуд няма да се провали пак — каза Андрю.

Поне за това имаше елементарно обяснение.

— Не се е провалил той. Възложил е изпълнението на задачата на подизпълнител.

— Трябваше сами да решим проблема.

Сю-Лин предпочиташе да се възползва от съдействието на Андрю, но ако се наложеше, беше готова да действа сама. Дори и в най-благоприятните моменти от историята Семейството си оставаше деликатна структура. Ако възникнеше и най-малко подозрение за разкол сред дванайсетте пазители, Семейството със сигурност щеше да се разцепи на враждуващи фракции. Това неизбежно щеше да доведе до разкриване на неговото съществуване и до разпадане на Фондацията.

— Няма нужда от паника, Андрю. С теб отстранихме Флориан, без да се намесваме пряко и...

— Трябваше да се отървем и от двете! — прекъсна я той. — Джесика е също толкова опасна за нас, колкото беше Флориан. Ясно ти е какво ще се случи, ако бъдат открити още храмове.

Андрю имаше право. Фондацията „Макклеъри“ процъфтяваше от поколения, защото членовете ѝ я подкрепяха с пламенна ревност и без мисъл за лична изгода. Нейното постоянно растящо богатство и влияние просто се приемаха за светски вторични продукти на свещената мисия на Семейството, установена от самите Първи богове: да пази тяхната Тайна до завръщането им.

Това статукво се съхрани поколения наред и в резултат паството стана лековерно и лесно управляемо, защото Дванайсетте възстановени всъщност вече не пазеха никаква митична Тайна. Пазеха авоарите на Семейството. После беше открит първият храм и митът се превърна в реалност. Мнозина от Семейството сега вярваха, че откритието предизвестява предстоящото завръщане на Първите богове и изпълнението на мисията.

За Сю-Лин и нейният най-близък съюзник Андрю то предизвестяваше потенциалния край на самата Фондация и нещо повече, на контрола над милиардите на Макклеъри.

— Няма да бъдат открити повече храмове, Андрю. Или поне няма да просъществуват достатъчно дълго, за да бъдат проучени от Семейството.

— Ами атола Хави?

— Сапъорната група вече е там. Обектът ще бъде унищожен до края на седмицата.

— А ако Айрънуд открие друг?

— Тогава нашият човек ще ни съобщи и ние ще се погрижим и за него. — Сю-Лин губеше търпение. При сегашното състояние на световната икономика управлението на имотите на Фондацията заслужаваше цялото ѝ внимание повече, отколкото Андрю. Четирите дисплея до видеоконферентния екран показваха разочароваща информация от Ню Йорк, НАСДАК, Торонто и Болса де Валорес де Сао Паоло. Поредният лош ден. Присъствието ѝ беше необходимо другаде.

— Съсредоточи се върху положителния ефект от всичко това, Андрю. Докато разрушаваме храмовете, когато и където и да бъдат открити, Фондацията е в безопасност.

— Стига никой друг да не узнае какво сме направили.

— Това е невъзможно.

— Третият атентат срещу Джесика няма как да не събуди подозрения.

— Винаги можем да я затворим.

— Вече не.

— Какво не си ми казал? — остро попита Сю-Лин.

— Вилем е в Бостън. Бил е на заупокойната служба. Разговарял е с Джесика.

— Защо твоите хора не са го спрели?

— Изобщо не са го видели. Научих от пасторката. Тя се обади във фирмата да пита дали редовните дарения на Флориан ще продължат.

Сю-Лин изключи финансовите си дисплеи. Като екип, Вилем и Флориан бяха представлявали реална заплаха за сигурността на Фондацията. Предвид склонността ѝ към теренна работа в отдалечени и често рискови райони, по-лесно бяха ликвидирали Флориан. Смъртта ѝ по време на експедиция не повдигна никакви въпроси. Нейната непокорна наследница трябваше да бъде отстранена също толкова безпроблемно по време на стихийен протест срещу канадския петролопровод и гибелта ѝ щеше да се приеме като прискърно съвпадение. Джесика обаче беше още жива, а сега се оказваше и че Вилем е влязъл в контакт с нея. Все едно нищо не се бе променило и Фондацията продължаваше да е в опасност.

— Трябва да допуснем, че са си разказали всичко.

— За теориите на Вилем и Флориан и за атентатите срещу Джесика — да, естествено. Но засега още нямат основание да подозират, че сме замесени ние.

— Освен ако не направим нещо глупаво и не затворим Джесика в Кантората.

— Съгласен съм. Вилем ще задава прекалено много въпроси.

— Тогава край на половинчатите мерки.

— Край на подизпълнителите.

— Ще пратя някой, на когото мога да се доверя, да я върне в Цюрих.

— С какво ще помогне това?

— Самолетът ѝ няма да стигне дотук — отвърна Сю-Лин.

— Скъпо, но... за общото благо. Ами Вилем?

— Намери го чрез хора от твоята фирма. Не замесвай Семейството.

— А след като го намерим?

— Трябва да разберем дали е разговарял с някой друг. Особено с Емил или Виктория. Те са податливи на неговите теории.

— Като познавам Вилем, няма да го открием скоро — отбеляза Андрю.

— За благо на Семейството, братовчеде. Нямаме друг избор.

— За благо на Семейството... Ами Айрънуд?

— Той не е наша грижа.

— Даже ако продължи да открива храмове?

Сю-Лин отново включи финансовите дисплеи. Тази криза, подобно на предишните, с които си беше имала работа, сега намираще своето решение.

— С това е свършено, Андрю. Нашият човек ми съобщи, че както и Айрънуд да е направил тези открития, това повече няма да се случи.

23.

Въоръжен с деветмилиметров глок и нов матовочерен нож КА-БАР „Бекър“, Мерит слезе от асансьора, готов за убийство.

Не чувстваше отговорност за това, което предстоеше. Погледнато рационално, жертвата сама беше предизвикала смъртта си — белязан човек от мига на кражбата от армията, която можеше да свърже Айрънуд с неговите действия.

Мерит кимна на охранителя пред частния асансьор и продължи пътя си. Имаше пълен достъп навсякъде в казиното, дори тук. По-голямата част от четирийсетия етаж в Южната кула се пазеше за китове — онези комарджии, на които винаги можеше да се разчита да губят милиони, независимо от състоянието на икономиката. На този етаж имаше двайсет и два частни апартамента, най-малкият, от които сто и шейсет квадрата, всеки с джакузи и плувен басейн, прожекционни зали и камини, деликатесни кухни и огледални тавани: толкова удоволствия и развлечения, колкото бяха необходими, за да не позволяват на китове да прекосят улицата и да се прехвърлят в „Тадж Махал“ или „Сизърс“.

Бяха нужни само няколко думи с Айрънуд за атаката срещу лабораторията в склада — Мерит предпазливо я наричаше „опит за грабеж“ — и Уиър и неговите компютри незабавно бяха преместени на по-сигурно място в „Атлантик Сити Инкаунтърс“.

Мерит пооправи спортното си сако и презраменния си кобур, после натисна звънеца до вратата на апартамента.

Изтече малко повече време, отколкото му се нравеше, но вратата се отвори.

— Мерит. — Изненадата на Дейвид Уиър беше неизречен въпрос.

Наемникът мина покрай него, продължи по покрития с мраморни плочи коридор и влезе в огромната стая.

— Стягай си багажа.

— Какво има?

Уиър затвори вратата и го последва вътре. Черни кожени кресла върху дебел бял килим бяха наредени пред камина от мрамор на черно-бели жилки и френски прозорец с изглед към Атлантика. По това време на нощта обаче тъмнееше дори океанът. Не се виждаше нищо друго, освен навигационните светлини на минаващите кораби.

Мерит отиде при прозореца, намери контролния им пулт и спусна тежките плътни завеси. В същото време огледа стаята, за да се увери, че са сами. Обичайните обитатели на такива апартаменти рядко оставаха без компания. Уиър явно нямаше нужда от такава.

— Какво става? — попита той.

— Получавах апартамент в яхтклуба.

— Не, благодаря. — Младежът посочи кухненския бокс. Голямата стъклена маса в огледалното помещение беше отрупана с нова и скъпа компютърна техника. — Не ми трябва нищо повече. Така няма да губя време за пътуване дотук, а и имам румсървис.

— Вече не. Апартаментът е прекалено скъп. — Идеално обяснение за човек, който познава Айрънуд. — Взимай си якето.

— Веднага ли?

— Веднага.

Уиър не изглеждаше доволен, но сви рамене.

— Добре, но първо трябва да се отбия на едно място. — Той натисна няколко клавиша на компютъра си и взе нещо квадратно в лъскава сребриста кутия. Компютърен хард диск. — Намерих му нов клъстер.

Мерит протегна ръка.

— Аз ще му го дам.

— Ще отнеме само минутка. — Уиър си погледна часовника. — В момента водел някакъв конферентен разговор с Хонконг, но иска да ме види веднага щом приключи.

Наемникът с лекота включи отклонението в плана си.

— Ще дойда с тебе.

— Моля. — Уиър отиде при гардероба и извади якето си.

Мерит задържа отворена вратата на апартамента.

— Не споменавай за яхтклуба. Той е склонен да промени решението си и пак да те прати в пущинака, за да си спести някой и друг кинт.

— Като че ли не го познавам.

Мерит затвори вратата зад него. Планът му нямаше да се промени. Уиър щеше да е мъртъв до полунощ.

— Англия ли?

— Югозападният край — отвърна Дейвид. — Около хиляда квадратни километра.

— Корнуол! — засия Айрънуд. Ако този четвърти клъстер се окажеше като предишните три, щеше да локализира новата колония в рамките на два и половина квадратни километра — при това, без да използва скъпите си играчки.

Хрумна му друга мисъл и той вдигна сребристия хард диск. Лъскавата му метална повърхност отразяваше топлите пустинни цветове на апартамента „Розуел“. Разгърнат на комфортната площ от триста и двайсет квадрата, мезонетът беше мебелиран изцяло в мексикански стил, чак до градината с двеста кактуса и колекцията оригинали на Джорджа О'Кийф по фалшивите кирпичени стени.

— Не каза ли, че ще ти трябва най-малко месец, за да стигнеш до това тук?

— Новата база данни от Санта Круз е идеална за този тип проучване — по-малка, предварително организирана. Спести ми време.

— Добре тогава... Искате ли да пийнете нещо, момчета?

— Разбира се — каза Дейвид.

Мерит поклати глава малко прекалено подчертано.

Айрънуд премести поглед от единия към другия и после обратно.

— В кухнята, Мерит. Диетична кола. С много лед. Благодаря ти.

Наемникът изчезна по дългия коридор, фланкиран с високи фикуси в теракотени саксии.

— Как се отнася с теб? — попита милиардерът.

— Добре — прекалено бързо отвърна Дейвид.

— Аха. — Налагаше се да поговори със своя шеф на сигурността. Дейвид Уиър беше ценен кадър, трябваше да се грижат за него. — Не забравяй, че работиш за мене, не за него. Не искам да ти се меси.

Айрънуд вдигна телефона и натисна клавиш за бързо набиране. Изтече доста време, докато синът му отговори. Чуваше се шумотевица.

Игралният етаж.

— Качи се тук. — Айрънуд прекъсна, без да изчака отговор.

Мерит се върна от кухнята с две високи зелени чаши, пълни с кола и потракващи кубчета лед.

Милиардерът взе своята и я чукна в чашата на Дейвид.

— За истината.

— А също за справедливостта и американския начин на живот — добави младежът.

Айрънуд долови цинизма в гласа му.

— Още не вярваш, нали?

— В извънземните ли? Не.

— Имаш ли вече по-добра теория?

— Да. Нечовешките полиморфизми са КРП.

Айрънуд одобрително се ухили и се озърна към шефа на сигурността.

— Това момче не се предава, а? — Върна се с тежка стъпка до огромния мек диван с планини от ленени възглавници, украсени в традиционния стил на индианците навахо. Избута вестниците настрани и седна.

Дейвид се настани на едно от двете кресла от гарнитурата. Мерит остана прав.

— Бързаш ли за някъде? — поинтересува се Айрънуд.

— Не, сър.

— Тогава разпусни малко. — Айрънуд вдигна чашата си и Мерит неохотно зае втория фотьойл. — Та значи, КРП...

— Къси разпръснати повтори. Ретропозони.

— Нищо не ми говори.

— Вид не кодираща ДНК.

Айрънуд нямаше време за жаргон, терминологичен или обикновен, но искаше да се увери, че не е пропуснал нещо важно.

— С други думи, късчета ДНК, която всъщност не прави нищо.

— Доколкото ни е известно — призна Дейвид. — Обаче най-интересното — в зависимост чие изследване четеш, естествено — е, че тия КРП съставляват от деветдесет и пет до деветдесет и осем процента от човешката ДНК. Около петдесет процента от тях са само безкрайни повтори на малки секвенции.

Преди да отговори, Айрънуд отпи глътка кола.

— Знам всичко за паразитната ДНК, Дейв. Тя е едно от най-важните доказателства, че в човешките гени е бърникало нещо друго, освен еволюцията.

Той замълча, за да се наслади на предпазливото изражение на младия учен.

— Казвали са ми, че всъщност при всеки *друг* животински вид на планетата, паразитната ДНК се появява в отдалечени на равни разстояния буферни зони или някакви... нали разбираш, разделя активните гени.

Със свободната си ръка Айрънуд изобрази серия от строителни блокчета.

— Имаме активен ген, после бам-бам-бам, петдесет хиляди повтòри паразитна ДНК и после бам, друг активен ген. След това още петдесет хиляди повтòри и така нататък, и така нататък. Поправи ме, ако греша, но мисля, че вие учените наричате това *еднообразно* разпределение „*статистически* равномерно“.

Но в *човешката* ДНК няма нищо еднообразно. Куп „активни“ гени, навързани заедно, после неколкостотин хиляди повтòри, после друг „активен“ ген, после, да речем, само две хиляди повтòри. Или нещо от тоя род. Пълна каша. Абсолютно случайно подреждане. Все едно някой е подредил нещата както му дойде. Все едно сме създадени от комисия, ако си спомняш оня стар виц за камилата.

Както можеше да се очаква, Дейвид не се съгласи с него.

— Всичко в природата е случайно. Еволюцията се състои от случайни събития.

— Официалната версия ми е известна, синко. И цитирам: „Когато случайна мутация донесе предимство, това животно има по-голямо потомство, така че мутацията се разпространява широко през следващите поколения“. Само че ти забравяш нещо: случайна е само *първата* проява на мутацията. Щом се прояви и се окаже *полезна*, *край* на случайностите. — Айрънуд щракна с пръсти за по-голямо въздействие и отново хвърли поглед към Мерит, но шефът на сигурността проверяваше нещо на джиесема си и не следеше разговора. — Струва ми се, Дейв, че нарочно пропускаш същността на това, което ти казвам: естествената еволюция е създала последователна система в генома на всяко животно — *освен* в нашия.

Дейвид се хвана на въдицата и вече клатеше глава.

— *Вие* пък забравяте, че човекът е сравнително нов вид. Доколкото знаем, съвременният човек съществува от около двеста, двеста и петдесет хиляди години. Повечето генетици смятат, че това време не е достатъчно, за да може в генома ни да се прояви ясна система.

— Пропускаш най-важното, синко. Аз не говоря за хората. Говоря за хоминидите. Всички видове и подвидове, довели до *Homo sapiens*. Чак до *Homo habilis* преди два милиона години. По дяволите, още по-отдавна, да речем преди петдесет милиона години, когато нашият клон бозайници е *престанал* да добавя още от оная некодираща паразитна ДНК. Ами плъховете? Виж, те още я добавят. И искам да знам защо нашата ДНК и нашето генетично развитие са толкова различни от всеки друг вид на тая планета? Отговори ми на тоя въпрос, ако можеш.

Той вдигна чаша в подигравателна наздравица, но се задави, когато Дейвид заговори.

— Нямам никакъв проблем с извънземните посещения на Земята. Само казвам, че засега няма доказателства, които да ме убедят, че това се е случвало. Но ако успеете да откриете такова доказателство, то с нищо няма да ме удиви. Обзалагам се, че вселената наистина е пълна с живот. Според мен разумът и употребата на оръдия на труда дават предимство, тъй че сигурно има и други разумни същества. И ако не се самовзривят, междוזвездното пътуване е инженерен проблем. След двеста-триста години, може би даже по-малко, най-вероятно ще можем да строим машини, които да функционират векове наред в космоса и да мислят сами. Навярно също ще сме в състояние да замразяваме хора за цели столетия, за да могат някои от нас да направят това пътуване.

Малкото сиво устройство на масата изпиука. Айрънуд се вторачи в дисплея му и видя сина си в коридора. Крайно време беше.

Дейвид обаче още не беше свършил.

— Но ако смятате, че преди петдесет милиона години тук са дошли извънземни и са модифицирали ДНК на някой примат, знаейки... *знаейки*, че задействат верига от събития, които ще доведат до появата на модерния човек — това вече няма нищо общо с извънземните или с науката. А със свръхестественото. С божествената намеса.

Айрънуд му махна с ръка — скоро щяха да продължат дискусиата — и въведе кода в устройството. Заедно със сина му в стаята влезе спарен мирис на дим и алкохол.

Милиардерът му подаде хард диска на Дейвид.

— Занеси го.

Айрънуд-младши го взе и кимна на Уиър.

— Негово ли е?

— Мое е — отсече баща му.

— Ясно. Ще го занеса долу.

— Давай.

Сякаш решил, че срещата е приключила, Мерит се изправи още преди вратата да се е затворила.

Дейвид остана на мястото си.

— Знаете ли, ако ми обясните как обработвате моята информация, сигурно ще мога да ви я дам в друг вид. По-подходящ.

Айрънуд тежко се надигна. Трябваше да слезе в Червения салон и да каже на Кийша, че знае откъде да започне търсенето на четвъртата колония.

— Решил съм този проблем, Дейв, но ти благодаря.

Уиър също се изправи и внимателно остави чашата с кола на масата.

— Трябва да призная, че съм любопитен. С вас използваме една и съща информация, но аз откривам само районите. Вие откривате колониите — настоя Уиър.

— Това не е твоя грижа, синко. Просто си върши работата.

Дейвид най-после схвана намека.

— Разбира се, забравете, че изобщо съм поставил този въпрос. И очаквайте петия клъстер.

Това пък събуди любопитството на Айрънуд. Досега неговият млад учен винаги използваше условно наклонение.

— Мислех, че тия клъстери се откриват трудно. Променило ли се е нещо?

— Ами един клъстер можеше да е статистическа случайност. Същото се отнасяше и за втория. Сега, след като сме вече на четвъртия, предполагам, че има някаква система.

Докато вървяха към фойето и частния асансьор на апартамента, Айрънуд изпита огромно удовлетворение.

— Виж сега, Дейв, щом има система, а аз ти гарантирам, че ще се убедиш в това, обяснението може да е само едно. Извънземни.

Дейвид вдигна длан, сякаш му даваше знак да спре, после раздели пръстите си между средния и безименния в жеста на господин Спок от „Стар Трек“.

— Дълъг живот и благоденствие.

Айрънуд се подсмихна, после протегна ръка, за да спре Мерит.

— Остани да поговорим.

Наемникът не откъсваше поглед от младия учен.

— Вие двамата да нямате никакви планове? — попита милиардерът.

— Не — отвърна шефът на сигурността.

— Добре. Дейв, не се захващай веднага за работа. Разпусни. Слез долу да погледаш шоуто. Обади се на Ели и тя ще ти даде билет. Носиш ли си костюм?

— Не, сър.

— Отбий се в „Берлати“. Кажи на Тони, че съм наредил да те облече.

Айрънуд изчака вратата на асансьора да се затвори зад Дейвид и едва тогава се обърна към Мерит.

— Искаш ли да ми кажеш нещо за теб и Дейв?

— Трябваше да доизясня обира в лабораторията му, но не съм замесвал фирмата.

— Наистина ли беше само обир?

Мерит отговори без колебание:

— Няма никакво съмнение. Полицейските доклади, които видях, предполагат, че според тях е действала банда, специализирана в кражби на скъпо лабораторно оборудване. Крадат го тук, продават го в Европа. Никакъв интерес към компютрите.

Мерит премълчаваше нещо, Айрънуд усещаше това, но опитът го беше научил, че ако го притисне, шефът на сигурността ще му даде обичайния си отговор: колкото по-малко знае работодателят му за някои събития, които евентуално влизат в разрез със закона, толкова по-добре. С други думи, правдоподобно отричане.

Милиардерът се насочи обратно към дивана.

— Ела, искам да ти покажа нещо.

Той прерови пръснатите наоколо вестници и намери неделния „Бостън Глоуб“, вече прегънат на некролозите. Айрънуд посочи един от тях.

— Да знаеш нещо за това?

Мерит покорно прегледа посочения му некролог.

Флориан Макклеър. Филантроп. Пътешественичка. Прочут археолог. Инфаркт на Таити. Малката снимка, публикувана във вестника, датираше отпреди двайсет години. Мацка и половина.

— Тя беше по следите ти, нали?

Мерит поклати глава.

— Знаех, че хора от тяхната фондация са там. Нямах представа, че е с тях. — Подаде му обратно вестника.

Но Айрънуд още не беше свършил с него.

— Виждаш ли датата на смъртта ѝ? Били са на броени *дни* след теб. Трябваше им година да установят къде е откритата от нас колония в Индия и да принудят властите да предадат обекта на техния археологически екип. До другия в Андите стигнаха за близо два месеца. Но тоя път Макклеър за малко да те изпреварят. Как е възможно?

Мерит се взираше в него, сякаш стигнал до някакво решение.

— Не исках да ви казвам, докато не се уверя. Мисля, че имат вътрешен човек.

— Някой от *нашите* се е продал на *ония*?!

Лицето на Мерит се изкриви в лека усмивка.

— Не от нашите. От вашите. Дейвид Уиър.

24.

На Дейвид му се искаше да избяга, но още не можеше и както вървеше бавно, коридорът в Южната кула му се струваше безкраен. Щом излезе от обсега на камерите и вратата на баровския му апартамент се затвори зад него, той се втурна към шкафа в кухненския бокс, в който беше поставил предавател — поредната странна електронна джаджа сред много други, нищо, което да привлече вниманието.

Два дни след срещата с агент Лайл Уиър инсталира в компютъра си проследяваща програма, първоначално разработена за наблюдение на системите в склада. Точно преди да излезе от апартамента с Мерит, включи излъчвателя ѝ. Оттогава програмата пращаше запитващ радиосигнал на пет секунди и всяко запитване получаваше отговор от самохранващ се РЧИД, радиочестотен идентификатор. Два пъти по-малък от кредитна карта, той беше скрит в хард диска, който Дейвид занесе на Айрънуд и който милиардерът даде на сина си. Хард диск, получен от Джак Лайл.

Военновъздушните сили вече знаеха, че Айрънуд открива своите колонии, като купува географска информация от Уиър, и сега искаха да установят къде се обработват данните. Идентификаторът в хард диска трябваше да ги отведе там.

Лайл не му беше казал нищо повече, но и това стигаше. Още щом се настани в хотела на казиното, Дейвид разглоби хард диска, без да наруши целостта на пломбата, която не можеше да не е поставена вътре.

Огледът на радиочестотния идентификатор в диска не представляваше проблем — оказа се специално произведен модел с по-издръжлива батерия. Това обясняваше сравнително големия му размер. Обикновените идентификатори като онези, скрити в чиповете с голяма стойност в казината, бяха доста по-малки. Някои едва се виждаха с просто око. Такава големина на идентификатора обаче беше възможна само ако няма нужда от батерия и предавател — което

всъщност превръщаше устройството в пасивен рефлектор на излъчваните към него радиочестоти.

За щастие големият модел в хард диска на Джек Лайл беше активен — излъчваше сигнал със собствено захранване — и това позволяваше да бъде пренастроен. Сега той излъчваше на честоти, различни от онези, които военновъздушните сили следяха най-вероятно от автомобил, паркиран близо до казиното на Айрънуд.

Въпреки че пренастрои идентификатора, Дейвид изпълни инструкциите на агент Лайл и предаде хард диска на Айрънуд. Ако не го направеше, властите щяха да му предявят обвинение в икономически шпионаж. Той обаче *нямаше* намерение да сподели веднага онова, което научеше. Не и докато не откриеше каква информация е извлякъл от четвъртия клъстер милиардерът, защото *това* пък интересуваше Джес Макклейти. В замяна тя му беше обещала да му каже откъде знае, че има дванайсет клъстера — което можеше да му спаси живота.

„Айрънуд, Лайл, Джес и аз“ — помисли си Дейвид. Всички се интересуваха от едно и също нещо, скрито в неговите данни. Но само той знаеше, че първите нечовешки ДНК секвенции, които бе открил, бяха неговите. Това означаваше, че тримата му работодатели трябва да почакаат, докато научи какъв е всъщност и как да избегне смъртната присъда, закодирана в гените му.

Дейвид седеше прегърбен над компютъра си в кухненския бокс на баровския си апартамент и пръстите му играеха по клавиатурата. На екрана се отвори дневникът на радиочестотния идентификатор. Дванайсетте запитващи и отговарящи сигнала на минута през последния час бяха записани в колони от цифри. Въпреки че можеше визуално да картира положението на устройството, той реши, че на екрана не бива да има нищо, което да бъде разпознато от някой друг. Пък и вече беше получил пълна представа за комплекса от туристическите карти и планове на аварийните изходи, поставени на всеки етаж в Северната и Южната кула.

Насочван от координатите на всяко запитване и съответния отговор, Дейвид поставяше точки на въображаемата си карта и така проследи пътя на Айрънуд-младши след излизането му от апартамента

„Розуел“ и спускането му с частния асансьор на първия етаж на казиното, минаването му през игралните салони и... накъде?

Представи си търговската част на казиното — дълъг извит пасаж като в мол, където малцината късметлии редовно разменяха печалбите си за луксозни стоки с невероятна надценка. Младши беше вървял донякъде по него, после бе завил и продължил по права линия, а след това...

Повече от минута сигналите не променяха местоположението си. Може би бе чакал друг асансьор?

После още два сигнала — начало на нова права линия.

Сигналите прекъсваха.

Заклучението беше очевидно.

Айрънуд-младши се намираше в защитена зона, възпрепятстваща регистрирането на електромагнитно излъчване отвътре. Стандартна мярка за сигурност на деликатни компютърни системи, което означаваше...

Успех. Идентификаторът на хард диска от военновъздушните сили беше направил точно това, което искаше агент Лайл: намираше се в тайния център за информационна обработка на Айрънуд, където милиардерът някак си извличаше конкретни места от общите райони, посочени от генетичните клъстери на Дейвид.

Той отново си представи плана на казиното, пътя на Младши и...

Отдръпна се рязко от компютъра. Беше видял точно къде трябва да отиде.

В експерименталния център. Или, както го наричаше персоналът, Червения салон.

Мерит се ядоса, но не се изненада, когато видя, че синът на Айрънуд вече е в центъра за наблюдение на „Атлантик Сити Инкаунтърс“. Щом се отнасяше до проблеми със сигурността, свързани с личните проекти на шефа, единствено той и Младши имаха право да ги решават.

В помещението доминираше супермодерен видеопулт, на който петима оператори напрегнато следяха двайсет екрана с постоянно превключващи се изгледи от стотици камери, насочени към фойетата, коридорите и игралните зали на казиното. Повечето бяха неподвижни,

но във фалшивите тавани на игралните зали бяха скрити такива, които можеха да се насочват към всяка маса и ротативка по всяко време.

Мерит дръпна Младши настрана, за да не ги чуват операторите, и му изложи историята, която беше измислил, след като се върна в баровския апартамент на Уиър и установи, че младежът е изчезнал.

— Баща ти иска да наблюдаваме Уиър. Ако се опита да напусне хотела, трябва да му попречим. Ако позвъни по телефона, трябва да го подслушваме. Ако предаде нещо на някого, трябва да го вземем. Той е напуснал апартамента си преди около осем минути. Ние сме тук, защото сме го изгубили на първия етаж и чакаме системата пак да го засече.

Младши сви рамене.

— Съгласен.

Мерит се върна на видеопулта. Наблюдателният център автоматично проверяваше всеки сигнал с програмата за разпознаване на лица „Виизидж“ с цел да засича известните измамници и виповете, а също да брои завръщащите се клиенти. По негово нареждане операторите бяха изключили автоматичната функция и софтуерът обработваше само първия етаж — кадър по кадър.

Преди пет минути системата беше проследила Уиър от апартамента му до игралния етаж и после го бе изгубила в оживената търговска зона.

Още пет минути и Младши започна да се изнервя от липсата на напредък.

— Сигурно вече е напуснал сградата.

Мерит инструктира операторите да обработят записите на всички входи в казиното от последните десет минути — дори служебните, които бяха недостъпни за посетителите, — като започнат с централното фоайе и главния вход, където чакаха таксите и лимузини и пристигаха гостите на хотела.

Програмата послушно започна да проверява всяко лице, наслагдайки отгоре чертички и точки, за да изолира конкретни черти, като сравняваше получения математически профил с извлечения от снимките на Уиър, направени за електронната карта за апартамента му.

Без резултат.

Мерит обаче не губеше търпение. Никой не можеше вечно да побеждава казиното. Дори Дейвид Уиър.

25.

Днес надписът на тениската на шефката на екипа в Червения салон гласеше: „Какво точно от $\Delta \times \Delta p \geq \frac{1}{2} h$ не разбираш?“. Айрънуд не разбираше нищо, но тъкмо затова още повече оцени чувството ѝ за хумор.

Докато Кийша Харъл въвеждаше мястото, което ѝ беше дал, милиардерът наблюдаваше буквите, появяващи се в прозореца с надпис „Търсене“ на близо триметровия екран. Не че някой от другите членове на екипа им обръщаше особено внимание. Франк, математикът с фланелената риза, подреждаше различни фигури от бонбонки „М & М“ на масата за хранене. Двама се взираха в дисплеи, покрити с непонятни символи, докато другите четирима бяха потънали в компютърни игри, в които бронирани войници избиваха незащитени извънземни.

— Това ли е? — попита Кийша. — Тинтаджъл?

— Кота нула — потвърди Айрънуд.

— Добре, вероятният обхват на новия клъстер е над две хиляди и петстотин квадратни километра — съобщи тя. — Някаква конкретна причина да започнем точно от това място?

— Историческото му значение. Това е родното място на крал Артур. Така твърдят легендите. — Той добави последното изречение, за да не го направи тя.

Кийша се усмихна.

— Отварям сателита.

На главния екран се появи част от корнуолското крайбрежие. От виртуална височина около километър и половина изображението приличаше на пъзел, с два малки носа, разделени от залив.

— Диво и скалисто, шефе. Някакво конкретно място, от което да започнем?

— Руините на замъка.

— И къде точно са те?

— В източния край на най-западния полуостров, точно където се съединява с брега.

— Добре, отиваме там. — Кийша направи съответните манипулации с дистанционното управление.

Въздушният образ се уголеми и се центрира в току-що описания от Айрънуд район. Той видя бели правоъгълници — каменни стени, чиито силуети се очертаваха от сенки на фона на правоъгълна основа, също бяла, изпъкваща сред сухата кафява земя. Сателитната снимка беше поразмита от огромното увеличение, сякаш гледана само от стотина метра височина.

Кийша го стрелна с въпросителен поглед.

— В сравнение с някои от другите обекти тоя не изглежда достатъчно древен.

— И не е. Корнуолският граф построил замъка през хиляда двеста трийсет и трета. Но не забравяй каква е била тогавашната практика. Всяко следващо куче си е препоказвало територията.

— Отдолу има нещо, така ли?

— Истинска палачинкова торта от пластове. Графът явно е знаел за легендите, че Артур произхожда от оня край, затова е издигнал замъка си в старомоден стил. Преди това там е имало келтска крепост или пък манастир... Нещо с религиозно значение. А още по-рано — римски обект.

Кийша вече беше поставила кръстчето на програмата върху руините на замъка и уголемяваше изображението, но спря.

— Търсим нещо в същия хронологически диапазон като другите обекти, нали? Девет хиляди години, плюс-минус?

— Така ми се струва. Защо?

— Морското равнище е било много по-ниско.

Айрънуд знаеше това.

— В края на последната ледникова епоха.

— Ами Полинезия? Оня атол беше на морското дъно.

— Заради вулканично изригване.

— Е, това сигурно е допринесло за промяната на надморската височина, само че преди девет хиляди години морското равнище е било осемнайсет-двайсет метра по-ниско от сегашното.

— Мислиш, че трябва да търсим под водата?

Кийша отново се обърна към екрана и потупа с дистанционното управление по разтворената си длан.

— Като се замисля за обекта в Индия... за пътищата, които водят до него... разположението му с изглед към реката, която е текла там... Ако вземем предвид философията на построяване на колониите и приемем, че в тоя район има такава, аз не бих я търсила *под* замъка.

— А къде?

Айрънуд наблюдаваше големия екран, докато младата жена работеше с дистанционното. Въздушната снимка се смали и измести и кръстчето попадна върху поразително правоъгълна вдлъбнатина в брега, почти точно между двата полуострова.

— Обърнете внимание на цвета на водата.

Милиардерът разбра какво има предвид Кийша. В пространството между двата носа, в протежение на километър и половина, морето имаше млечносин оттенък. Точно след върховете им то почти незабавно придобиваше тъмнозелената окраска на открития океан.

— Смяташ, че колонията е някъде между двата носа, така ли?

— Аз бих построила там докове и складове — отвърна тя. — Но... ако трябваше да построя колония като оная в Индия, щях да прокарам пътищата от доковете до обекта ето тук.

Кръстчето отново се премести и застана над правоъгълната вдлъбнатина.

Айрънуд се втренчи в петънцето, в което сега се бяха превърнали руините на замъка, построен върху развалините на крепостта, в която може би беше роден крал Артур. Щеше да е адски вълнуващо да открие извънземна колония под тези останки — но той не даваше на Кийша толкова голяма заплата безпричинно.

— Ти си знаеш работата. Решението е твое.

Младата жена замахна с дистанционното във въздуха и на дисплея се появи кръг. Странната вдлъбнатина попадеше в абсолютния му център.

— Хайде, женки — извика тя на другите. С изключение на Франк, всички наблюдаваха големия екран. — Палете машините. Започваме насочено търсене на колония. На ония скали. Сто метра назад от ръба им, от сушата към морето. Да поставим квадратната мрежа. Франки — ти също.

Застаналият до масата за хранене Франк събра в шепа бонбонките си, изсипа част от тях в джоба на ризата си, а останалите в устата си и се затътри към работното си място.

— Ще поостанете ли, шефе? — попита Кийша.

Айрънуд се изкушаваше.

— За колко време ще приключите със скалите?

Тя натисна няколко клавиша и цифрите в долния край на екрана се промениха.

— Те са на трийсетина метра над сегашното морско равнище, тъй че ако започнем оттам... да речем, десет квадрата... деветнайсет със застъпванията. На половинметрови пластове отдолу нагоре. По две минути на квадрат... — Кийша пресметна резултата. — Ако няма нищо, ще знаем със сигурност след двайсетина часа.

— А ако има нещо?

— Ако е в *първия* квадрат, ще научим след две минути.

— Обади ми се. Ще бъда горе.

Младата жена му подаде дистанционното.

— Поне сложете начало на купона.

Той се усмихна и взе устройството.

— Големият син бутон най-отгоре — насочи го Кийша и се обърна към хората си. — Превключваме на ГСРСА.

Айрънуд натисна бутона и всички цветове на дисплея се промениха в произволно избраните фалшиви нюанси, които улесняваха разграничаването на различните материали.

— Иии... започнахме! — обяви Кийша, когато на екрана запримигва бързо появяващата се и изчезваща триизмерна диаграма на колония.

Милиардерът ѝ върна дистанционното управление и ги остави да се забавляват.

Макар и неканен, Дейвид Уиър остана на четири и половина метра над тях, откъдето наблюдаваше всичко.

Мерит не откъсваше поглед от екраните в центъра за наблюдение, докато ръцете му се движеха по ключовете, плъзгачите и клавиатурата на пулта — следеше кадрите от преминаването на Дейвид Уиър по търговския пасаж преди повече от час.

След като го видя да влиза в магазин за сувенири, той отвори записите от наблюдателните камери вътре. Младежът си купи суичър и две бейзболни шапки, получи голяма пазарска торба и натика раницата и якето си вътре.

Мерит се върна на кадрите от пасажа и проследи обекта сред пазаруващите туристи. Скрил лицето си под козирката на една от новите си шапки, Уиър спираше и разглеждаше всяка витрина. Шефът на сигурността уголемяваше образа и проучваше изложените стоки, но не установи друга система, освен нескорошен опит за заблуда. Каквото и да беше намислил, хлапакът знаеше, че го следят, и правеше всичко възможно да забави неизбежното си разкриване.

Когато стигна до края на пасажа, Уиър се вмъкна в мъжката тоалетна. Вътре нямаше камери. Може би отново се дегизираше.

След като превъртя на бързи обороти пет минути от записа, Мерит стигна до извода, че Уиър няма намерение да излезе.

— Какво прави вътре? — попита Айрънуд-младши.

Мерит изведнъж разбра.

— Остани тук и не откъсвай очи от оная врата. — Уиър вече не беше в тоалетната, защото там имаше друг изход — заключена врата с надпис „Поддръжка“, която водеше към сервизните коридори на хотела под и над публичните му зони.

— Къде отиваш?

Мерит вече излизаше. Нямаше представа как се е досетил Уиър, но знаеше къде е отишъл.

На последното място в света, което някога щеше да види.

Раят беше също толкова голям, колкото и помещението под него.

С една разлика. Тук, горе, единственият под се състоеше от балкон с метален парапет, опасващ вътрешната страна на стените и свързан със система от коридори. Под тях и над гофрираните плоскости от прозрачна пластмаса, които бяха таванът на долното помещение, висеше мрежа от дебели кабели, захранващи шестнайсет камери, насочени право надолу.

Макар и прозрачни отгоре, отдолу плоскостите бяха огледални и скриваха камерите, въртящи се от маса на маса, от крупие на крупие, от играч на играч — тяхното Божие око търсеше признаци за

мошеничество. Затова и на жаргона на казината такова място се наричаше „рай“.

Този рай се оказа леснодостъпен. Дейвид се спусна по едно стълбище от сервизния коридор и стигна до скритото ниво между първия етаж на казиното и конферентния център. Друг коридор с голи стени го доведе дотук. Защитена само с електронен четец, вратата се отключи в мига, в който пхна в него препрограмираната си карта.

Той продължи малко по-нататък по балкона и се приближи до контролния пулт на централизираната система за наблюдение: четири монитора с тактилни ключове, въртяща се шайба за камерите и джойстик. Обаче индикаторните лампички не светеха. Насочените надолу камери не бяха включени.

Дейвид прокара показалец по пулта. На един от ключовете пишеше „Тест“. Идеално. Опция за ръчно включване. Той го натисна.

После завъртя шайбата, за да избере камера. Номер 14. С помощта на джойстика и наблюдавайки един от четирите монитора, успя да я премести до...

Видя хард диска на агент Лайл на една от компютърните маси в помещението под балкона.

После забеляза Айрънуд и жена с раста прическа, украсена с мъниста. Дватама наблюдаваха мигащи образи на огромен компютърен екран. Сателитни снимки на някакво крайбрежие.

Тъй като нямаше звук, Дейвид можеше само да гледа, но не и да слуша. Внезапно цветовете на огромния дисплей се промениха, после още веднъж.

След малко Айрънуд си тръгна, ала Дейвид остана да наблюдава случващото се на екрана, в което разпознаваше стартирана търсеца програма, сравняващаменящите се изображения със странна триизмерна форма.

Алгоритъмът действаше с поразителна бързина. Образът се променяше на всеки две минути — явно за това време системата обработваше всеки квадрат.

Дейвид последователно фокусира камера 14 върху всяка работна маса в помещението и установи, че техните по-малки екрани, всеки със собствен оператор, показват части от цялата картина на големия дисплей.

Минутите се проточиха в час и той използва възможността да проучи в по-големи подробности Червения салон. От работните маси излизаха дебели снопове кабели, които водеха към очевидно допълнително построена вътрешна стена, разделяща помещението на две. Пространството зад нея обаче оставаше извън обсега на камерите.

Два часа след началото на търсенето Дейвид отново следеше картината от камера 14 и забеляза, че седем от осемте оператори в салона се готвят да си тръгват. Осмият, по оръфани дънки и фланелена риза, продължаваше да работи.

Трийсет минути по-късно мъжът още беше там. Седеше отпуснато на стол до голяма маса, едното му коляно играеше нагоре-надолу и той безкрайно подреждаше сложни фрактални фигури от зелени бонбонки „M & M“.

Дейвид насочи камера 7 към бонбонения лабиринт и известно време проследи развитието му. След малко мъжът подскочи на стола си и бонбонките се пръснаха по масата и пода. В същия миг отдолу се разнесе тихо електронно изпиукване.

Уиър задейства камера 14 и завъртя джойстика, за да я фокусира върху сребристия триизмерен модел, който сега примигваше на големия екран.

Мъжът долу възбудено затършува в джобовете на дънките си и накрая откри джиясема си във фланелената риза. Набра някакъв номер и зачака... Не се случи нищо.

Дейвид знаеше какъв е проблемът. Телефонът не работеше в помещението, спиращо електромагнитните вълни.

Минаха още няколко секунди, докато мъжът очевидно се сети за същото. Втурна се към единствения изход, навярно за да се обади отвън.

Каквото и да търсеха, алгоритъмът явно го беше открил.

Дейвид видя своя шанс и се възползва от него.

26.

В мига, в който вратата долу се затвори, Дейвид нарами раницата си и се затича по най-близкия метален коридор, после се наведе и повдигна една от пластмасовите плоскости. Прескочи парапета, хвана се за него и увисна през отвора.

На около два метра под маратонките си видя осеяната с бонбонки маса.

Скочи, претърколи се настрани и падна от масата, сблъсквайки се с три канцеларски стола на колела, преди да се стовари на пода невредим. Моментално скочи на крака и се хвърли към пулта, на който лежеше хард дискът от военновъздушните сили.

Големият дисплей продължаваше да показва същото изображение.

Центрирана на фон от случайни цветови комбинации, триизмерната фигура неподвижно се появяваше и изчезваше. В долния край на екрана течеше лента с цифрови кодове. Дейвид не познаваше програмата, което означаваше, че няма време да се ориентира как да запише файл.

Затова пък познаваше разположението на елементите от екрана — достатъчно, за да познае и операционната система на мрежата. Натисна клавишите Ctrl + alt + print screen.

Веднага се отвори прозорец, който го питаше къде да прати командата за разпечатване. Предлагаше му списък от няколко принтера, плюс пет външни диска, в които можеше да запише изображението за по-късно принтиране.

Дейвид избра хард диска на Джак Лайл и се отвори по-малък прозорец, показващ изпълнението на командата. Записът напредваше удивително бавно: три минути за прехвърлянето на информацията от големия дисплей на неговия диск. Близо триметровият екран не показваше просто изображение. Файлът очевидно съдържаше огромно количество други данни.

Той затрополи с пръсти по пулта, обмисляйки следващия си ход. Тази комбинация от софтуер и хардуер беше открила обекта на търсенето си за няколко часа. Дори да изтриеше резултатите, лесно можеха да ги възстановят. Трябваше да направи нещо друго, за да се погрижи Джес Макклейти да получи информация, с каквато Айрънуд не разполага.

Накрая реши да изтрие самата база данни. Заобиколи искането за администраторска парола, въведе командата и натисна ентър.

Оказа се по-просто, отколкото се надяваше. Явно не бяха сметнали, че са необходими каквито и да е мерки за сигурност, за да защитят отделните терминали, най-вероятно, защото компютрите нямаха физическа връзка с друга мрежа и интернет и се намираха в помещение, непроницаемо за радиоизлъчване.

На екрана се отвори прозорец, показващ изпълнението на командата: системата щеше да има нужда от четири часа, за да изтрие цялата база данни.

Дейвид знаеше, че едва ли ще оставят процеса да приключи, но дори един час щеше да свърши работа. Докато възстановят данните си, хората на Айрънуд нямаше да могат да възпроизведат резултатите от търсенето.

Изтича при масата с хард диска на Джак Лайл и провери докъде е стигнало записването. Останаха трийсет секунди.

После чу тежки стъпки и една врата рязко се отвори.

В рая.

Мерит застана на прага на помещението над Червения салон, стиснал с две ръце пистолета си. Следеше за движение, докато очите му се приспособяваха към слабото изкуствено осветление. Тук нямаше никого.

После забеляза пулта за управление на камерите. И четирите екрана светеха.

Излезе на металния балкон и за пръв път погледна надолу към Червения салон. Видя само редица игрални пултове, компютърни терминали и оборудване. Нито следа от Уиър.

И тогава забеляза липсващата пластмасова плоскост от тавана.

Уиър сигурно още беше долу, тъй като единственият път навън минаваше покрай трима бивши морски пехотинци със заповед да стрелят на месо.

Мерит изтича към коридора и се спусна на масата през липсващата плоскост. След миг вече беше на крака и с насочен напред пистолет.

Нещо изтрополи по металния коридор над главата му.

— Нямах право да влизаш тук! — извика отгоре Айрънуд-младши и мъчително изсумтяване оповести тежкото му падане до Мерит.

— Уиър се е хванал в капан! — Шефът на сигурността обходи с поглед помещението в търсене на нещо достатъчно голямо, за да скрие човек.

В салона нямаше никого.

Той посочи цилиндричната врата.

— Накъде води?

— Към компютърната зала. Даже аз нямам право да ходя там.

Мерит натисна въртящата се врата, вмъкна се в цилиндъра и го завъртя, докато...

Все едно влезаше в хладилна камера. Видя дъха си на слабата светлина. Точно в средата на помещението имаше осем метални стелажа, високи един и половина и широки два и половина метра. Върху тях бяха наредени устройства, подобни на стереоуредби или дивиди плейъри. Всички бяха черни отпред, осеяни със съзвездия от мигащи светлинки. Отделните им елементи бяха поставени върху скоби, задържащи ги на сантиметри едни от други — отдолу, отгоре и отстрани. Стелажите бяха обърнати с гръб един към друг и помежду им се виеха стотици разноцветни кабели.

Стиснал оръжието си в готовност, Мерит огледа инсталацията, търсейки какъвто и да е признак, че някъде тук се крие беглец. Накрая стигна до най-близката до стелажите стена. Точно над камара дървени сандъци от тавана висеше голяма тръба. Виждаше се, насочва студен въздух към лавиците и по-рано е излизала от изходния отвор на голям климатичен шлюз в стената. Сега висеше свободно.

Той продължи нататък. Колкото и необикновена да беше, тази инсталация все пак се намираше в казиното, където всички големи

въздухопроводи бяха разделени отвътре на по-малки части, за да не може никой да се придвижи по тях.

Но Мерит не откри друго възможно скривалище.

Цилиндричната врата отново се завъртя и през нея се провря Айрънуд-младши.

— Старецът ще побеснее, ако научи, че си идвал тук.

Мерит знаеше, че не се заблуждава. Знаеше, че Уиър е бил на горния етаж и няма как да е заобиколил охранителите пред единствения изход. *Трябваше* да е влязъл в това помещение.

— Трябва да има друг изход.

— Оттам ли? — посочи висящата тръба Младши.

Наемникът поклати глава, отвратен от факта, че синът на шефа му не е запознат със собствения им семеен бизнес.

— Задължително правило при строежа на казина. Въздухопроводът е разделен на части.

— Тоя го монтираха допълнително заради тези компютърни джаджи. Разделянето му щеше да струва още пари, загряваш ли?

Мерит изруга. Проклетото скъперничество на Айрънуд. Грабна един от сандъците и го постави върху друг под климатичния шлюз.

— Къде излиза въздухопроводът?

— Сигурно на покрива. Над конференцията център между кулите.

— Качи се там. Вземи и хора от охраната. Но ако чуеш изстрели от въздухопровода, кажи им да се махнат, разбра ли?

Щом остана сам, Мерит се покатери върху горния сандък и подскочи, за да се хване за ръба на отвора. Набра се и се вмъкна вътре.

Уиър никога нямаше да стигне до покрива жив.

Дейвид все още се намираше в ледената компютърна стая: в разположения на равнището на пода входен отвор на въздухопровода. Пръстите му бяха изтръпнали от стискането на капака.

Когато Мерит влезе, той тъкмо се вмъкваше вътре. Нямаше време да закрепим капака, който го скриваше. Ако шефът на сигурността си беше направил труда да се наведе и надникне вътре, щеше да види и без фенерче жертвата си и това щеше да е краят.

Буквално. Дейвид бе забелязал пистолета.

Уверението на Айрънуд, че онзи няма да му се бърка, с нищо не можеше да му помогне. Мерит не изпълняваше нарежданията на милиардера и в момента Дейвид нямаше време да се чуди защо. Шефът на сигурността щеше да стигне до покрива след броени минути и после щеше да се върне тук.

Той внимателно закрепил капака, обърнал се и запълзя навътре по въздухопровода. След няколко метра спря, затвори очи и напрегнато се заслуша. Разположил шумовете от казиното върху мислената си карта на целия комплекс. Собствената му позиция беше точка в триизмерния модел.

Накрая чу звуци, които можеха да го изведат навън: далечното, но типично боботене на камион, воя на скоростната му кутия, алармения му сигнал за движение на заден ход. Ако се насочеше към този звуков профил...

След пет минути Дейвид се измъкна от тръбата и се озова в горещия и влажен товарен отсек на казиното. Появата му остана незабелязана сред безличната какофония от камиони и мотокари. След като измъкна една от бейзболните шапки от раницата си, той се присъедини към неколцина изкарвали смяната си служители и излезе заедно с тях.

Но когато стигна до паркинга, си плю на петите.

27.

По-малко от шейсет секунди след като Уиър напусна казиното, Джак Лайл получи обаждане от агента в един от трите вана, паркирани около „Атлантик Сити Инкаунтърс“: Малкият бягаше.

Лайл нареди само да го проследят, без да се намесват. Докато разпитваше Уиър в полицейското управление на Атлантик Сити, група специалисти от БСР бяха поставили нова симкарта в телефона му. Джиесемът пак можеше да набира и приема разговори, но джиписес функцията му не можеше да се изключва. За по-голяма сигурност бяха подменили и проследяващите устройства в айпода и дигиталния диктофон на Уиър.

Докато тези три устройства функционираха и самият обект оставаше под визуално наблюдение, Лайл щеше да му даде известна свобода. Малкият можеше да отива на кино или да са му възложили някаква задача. Още нямаше нищо за проследяване — досега РЧИД идентификаторът не се беше задействал.

Трийсет минути по-късно спокойствието на Лайл се изпари, защото му докладваха, че обектът пътува с такси по шосето за летището.

Когато Роз спря черния додж на отбивката пред неговия хотел „Бест Уестърн“, агентите на Лайл вече бяха получили пътническите списъци за всички излитащи през следващите няколко часа самолети. Името на Уиър не фигурираше в тях. Роз и Лайл бяха преполовили пътя до аерогарата, когато проследяващият екип установи причината.

Обектът се връщаше към града зад волана на златист кадилак ДТС, взет под наем от летището.

Лайл наблюдаваше навигационния екран на доджа, на който се виждаше напредването на кадилака. Имаше няколко нови въпроса. Защо ще ходи на летището, за да наеме кола, когато казиното можеше да му осигури такава? И по-важно, кой плащаше за нея? По кредитните карти на Уиър от седмици нямаше никакво движение.

Кадилакът направи неочакван завой. Доста преди да стигне до града, колата излезе от шосето по Гардън Стейт Паркуей. Уиър напускаше щата.

— Приемаме ли, че изпълнява поръчка? — попита Роз, която започна да се престроява, за да вземе същия изход като обекта им. Заради маранята небето на Ню Джърси изглеждаше почти сиво през деня, но с приближаването на залеза ставаше тъмносиньо и вечерта носеше дългоочакваното спадане на температурата. Нямаше много трафик и тя можеше да следва Уиър на безопасно разстояние.

— Че пренася следващия транш данни при ГСРСА ли? Прекалено лесно е.

— Струва ми се логично.

— Само че той не включи идентификатора на хард диска.

— Може да е повреден — предположи Роз. — А може и да се е съгласил с тебе, само и само да се чупи.

— Здравата го сплаших.

— Може някой да го е сплашил още по-здраво.

— Как се е случило това, по дяволите?

Гласът на Айрънуд трепереше от негодувание.

На всички екрани в Червения салон премигваше съобщение за грешка. Включително на големия.

— Това помещение е забранено за всички! — Грамадният мъж насочи показалец към липсващата плоскост на тавана. — Онова *там* не е ли част от същото помещение?

Мерит запази спокойствие.

— Аз не съм имал думата при осигуряването на безопасността.

— Тогава кой?... — Айрънуд насочи поглед към сина си. Сякаш се въздържа с огромно усилие и се обърна към жената на най-близкия пулт. Приведена над клавиатурата, тя бързо пишеше.

— Кийша... много ли е зле?

Жената се отпусна назад, склонила длани зад главата си.

— Програмата, която е задействал, е изтрила три процента от данните, преди да успея да я спра. Мисля, че сме изгубили над петнайсет милиона квадратни километра.

— Още ли имаме Корнуол?

Кийша поклати глава и украсените ѝ с мъниста кичури се разлюляха.

— Цяла Англия е само около сто и трийсет хиляди квадратни километра. Изгубили сме ги още през първите няколко минути.

— Франк. Ти видя екрана, преди всичко да бъде изтрито, нали?

— Аха.

— Резултатът положителен ли беше?

— Аха.

— Значи програмата е открила каквото е търсела в Корнуол, така ли?

— В първия транш данни, Франки — подсети го жената.

— Аха — отвърна той. — Откри го и спря.

Мерит я видя да се усмихва облекчено. Тя се обърна към Айрънуд.

— Добрата новина е, че е там. Понеже беше в първия квадрат, ни е известно и точното местонахождение в рамките на два и половина квадратни километра.

Милиардерът не изглеждаше успокоен.

— Това не е някаква гола местност в пустинята или в уединена долина. Руините на замъка са туристическа атракция. Не мога да пратя археологическа експедиция просто ей така.

Жената отново се завъртя към екрана и продължи да пише.

— Търсенето започна от морското равнище — каза тя. — Това означава, че развалините на колонията не са на повече от трийсет метра дълбочина. Можете да пратите геолози да направят геофизично измерване. Да определят стратиграфията. Въз основа на часа, в който ми се обади Франк, за да ми съобщи за резултата, мога грубо да преценя къде е свършило търсенето. — Тя се озърна през рамо към Айрънуд. — Дайте ми един час. Ще стесня района до по-малко от сто квадратни метра.

Това явно задоволи шефа ѝ.

— Добре... това изглежда изпълнимо. — Той кимна, взел някакво решение. — Имам петролна компания там. „Роял Совърин“. Ще им наредя да пратят геолози.

Айрънуд се обърна към Мерит.

— За другата седмица ще ми трябва екип в Корнуол, а после... — Той не довърши. — Кийша, за колко време ще възстановите цялата

база данни от архивното копие?

— Ако ни позволите да се свържем с външна мрежа, ще го направя за по-малко от един ден.

Милиардерът се намръщи.

— Никакви външни връзки. Така властите никога няма да я открият.

— Добре. А ако направя списък на изтритите части? Дайте го на оня, който знае къде е архивното копие. Той ще качи частите на дискове и ще ги докара тук, за да ги заменим с празните.

— За колко време ще стане това?

Жената се замисли.

— За копирането на частите и прехвърлянето на дисковете — не повече от ден. Плюс времето за транспортиране.

— Да речем два дни.

— Тогава ще можем да продължим след три.

Айрънуд отново погледна Мерит.

— Не е толкова зле, колкото си мислех.

— Какво ще правим с Уиър?

— Той ще се върне. Все още има нужда от моите пари.

— Не бъдете толкова сигурен. Много е възможно Макклеъри да са го привлекли на своя страна.

— Имаш ли доказателства?

— Работя по въпроса — излъга Мерит, — но за да не се окажем неподготвени, трябва да приемем, че Уиър им дава същата информация, каквато и на вас.

— Голяма работа! Това с нищо няма да помогне на оная тяхна Фондация. Става дума за повече от две хиляди и петстотин квадратни километра от Англия. Как ще ги претърсят? Ще им трябват години.

— Може би не. — Всички погледи се насочиха към Кийша. — Оня хард диск е изчезнал. Беше включен в моя терминал.

— Какви са щетите? — попита Айрънуд.

— Достатъчно големи — отвърна тя. — Възможно е да е копирали окончателните координати.

Мерит веднага се възползва от възможността.

— Може да ги продаде на Макклеъри.

Лицето на Айрънуд се зачерви.

— Ще стигнат до колонията преди нас! На тях изобщо не им пука за историята. Както крадат, кривят и лъжат... — Айрънуд отвратено поклати глава. — И те участват в заговора за потушаване на истината. Сигурно са се сдушили с властите. Мерит, веднага заминавай за Корнуол. Искam да наблюдаваш кого ще пратят ония хора. Остави ги да те отведат при колонията и направи всичко необходимо, за да не ги допуснеш дотам, докато не вземем от нея каквото ни трябва. Разбра ли?

Всичко необходимо.

Мерит най-после беше получил заповедта, която очакваше.

28.

Дейвид шофираше от пет часа, не беше спал почти едно денонощие.

Чувстваше се чорлав и лепкав и умираше от глад. Въпреки това стигна до Фенюъл Хол в Бостън в 10:00 — точно според инструкциите.

Преди седмица заедно с други доставки на оборудване получи в казиното предплатен телефон, какъвто не беше поръчвал. Обади се на номера, написан на прикрепената към него бележка, и му отговори Джес Макклейти. Тя му каза да ѝ позвъни веднага щом изолира четвъртия клъстер, после му обясни как да ѝ предаде информацията. Искаше нейните специалисти да започнат работа с данните едновременно с Айрънуд.

Бяха се чули предишния ден, само минути преди изненадващата поява на Мерит в баровския му апартамент. Тя го инструктира откъде да вземе кола под наем и къде да се срещне с нея. Оттогава не бяха разговаряли, затова Джес не знаеше какво ѝ носи: не общ район, а точното място на друг храм.

Той беше преизпълнил обещанието си. Сега идваше нейният ред.

Дейвид спря кадилака на паркинга до историческата сграда, взе раницата си и слезе. Утринният въздух му се стори удивително свеж след жегата в Атлантик Сити. Небето тук беше поразително синьо. По дърветата наоколо пъстрееха първите златисти и червени листа.

Нямаше представа защо Джес иска да се срещнат тук. Фенюъл Хол беше стара четириетажна постройка от червени тухли с редове сводести касетирани прозорци и увенчана с бяла дървена камбанария. Странно — фасадата бе украсена с тухлен вариант на гръцка колонада.

Чак сега разбра защо бе поискала да се чакат от източната страна: там имаше пазарен площад, гъмжащ от народ. Мястото беше многолюдно и следователно безопасно.

С ръце в джобовете и праметната през рамо раница, Дейвид тръгна по пешеходната улица към Фенюъл Хол, покрай сергии, отрупани със сувенири за туристите — от кожени калъфи за джииесеми

и лечебни кристали до поставени в рамка малки фотографии на местни забележителности.

Усилващата се и заглъхваща глъчка на безгрижни гласове приятно контрастираше на монотонния звуков фон по време на дългото пътуване от Атлантик Сити. Докато в ребрата му не се притисна пистолетно дуло и един спокоен глас каза:

— Ако се опиташ да избягаш, ще умреш.

Наричаха Фенюъл Хол „Люлка на свободата“. Оригиналната сграда на това място била построена през 1742 година. Там държали речи Самюъл Адамс и други бунтари от онова време, призоваващи за независимост на американските колонии. Всичко това нямаше нищо общо с Макклеъри.

Фенюъл Хол изгорял през 1761-ва и бил възстановен през 1762-ра. Четиринайсет години по-късно, през 1776-а, американските колонии извоювали своята независимост. И все пак чак когато през 1806-а станало ясно, че победителят в тази война ще оцелее и че ходът на историята може да се промени, Макклеъри оставили своя отпечатък върху сградата чрез усилията на Чарлз Булфинч от Рода Макрори.

Булфинч не бил пазител, но се нареждал сред сто четирийсет и четиримата, допуснати до знанието на дванайсетте рода. Освен това бил един от първите професионални архитекти сред родените в Америка граждани на новата държава. Отразявайки древната история на Макклеъри, известна само на него и на шепа други от Семейството, през 1806 година той включил в своя план за реконструкция на Фенюъл Хол декоративна фасада от червени тухли, напомняща гръцки колони — на първия и втория етаж дорийски, на третия йонийски.

Осем години по-късно невидимата ръка на Семейството се преместила от Бостън в сърцето на новосъздадената държава, когато президентът Джеймс Монро назначил Булфинч за архитект на Капитолия и му възложил да оглави възстановяването на сградите, изгорени от британските войски. Облагодетелстван от полученото в Семейството образование, архитектът допринесъл за въвеждане на федералния архитектурен стил, вдъхновен от неогръцкото течение, намерил израз в специфичния, напомнящ гръцки храм план на

държавните сгради в столицата, както и на бостънската катедрала „Сейнт Пол“.

Джес не беше избрала Фенюъл Хол заради пазарния площад, а защото познаваше мястото добре. С внушителния си купол и опасващата го балюстрада за купувачите, главният вход на източната фасада беше прекалено открит за нейните цели, но в срещуположния край на сградата имаше голяма зала с подиум, фланкиран с бели колони. Зад този подиум бе разположено малко преддверие, което рядко се използваше. Идеално за частни срещи.

От едната страна в тясното преддверие имаше редица красиви, изпъкнали прозорци, които гледаха към Куинси Маркет. Под тях бяха наредени столове с прави облегалки. До едната стена бяха натрупани прашни бели кашони с документи, запечатани с лепенки. До тях — закачалка на колела. Като цяло, помещението имаше вид на неизползван склад.

Дейвид пристигна, воден от новия ѝ бодигард Нилс Берен, едър мъжага с дълга руса коса. Нилс носеше нещо сребристо с големината и формата на книжле.

— Дейвид — каза Джес. — Аз...

Нилс не ѝ даде да продължи. Той махна във въздуха с металическата кутия и обяви:

— Може да се наложи да се преместим. В телефона му имаше проследяващо устройство, още две — в раницата му. Едното в айпод, другото в диктофон.

— Знаеше ли за това? — попита тя Дейвид.

Той поклати глава. По лицето му паднаха кичури черна коса. Очите му бяха потънали в сенки, сякаш не беше спал. Въпреки прохладния есенен ден носеше само тънка черна тениска и дънки.

Джес погледна Нилс.

— Къде са сега преподавателите?

— Саймън ги взе в метрото. Сложи си якето и шапката на Уиър.

Тя се обърна към Дейвид с нов въпрос.

— Айрънуд ли те следи?

— Възможно е, но може и да са от военновъздушните сили... от Бюрото за специални разследвания. Занимават се със случаи на шпионаж.

Джес не разбра нищо, но не го показа. Нямаше намерение да се издава пред бодигарда.

— Пусни го, Нилс. — Тя даде знак на Дейвид да седне на един от столовете и се настани до него, след като отпрати здравеняка в отсрещния край на стаята.

После сниши глас.

— Най-добре ми разкажи всичко.

Дейвид го направи и това породи още въпроси.

— Така ли открива храмовете Айрънуд? Анализира твоите генетични данни с програма, която е взел от военновъздушните сили?

— Доколкото видях, успял е да хакне техните шпионски сателити. За това е необходима адски мощна компютърна система. Агентът от военновъздушните сили...

— Джак Лайл ли?

— Да. Лайл. Айрънуд му е нужен повече, отколкото съм му нужен аз. Затова постави предавател на хард диска, който твой човек взе. Лайл искаше да види къде ще го занесе Айрънуд, но аз смених операционната честота на предавателя, за да го проследя.

— Къде го занесе Айрънуд?

— В строго охранявана зала в неговото казино.

— И военновъздушните сили още не знаят, така ли?

— Ще научат.

— Кога?

— Когато им кажа.

— Защо ще им казваш?

Дейвид се поколеба, сякаш се канеше да отговори едно, а реши друго.

— За да не ме хвърлят в затвора за петдесет години.

— Не можеш — заяви Джес. Той не знаеше, не можеше да знае, какво е заложено.

Нещо проблесна в тъмните му очи, но следващите му думи я накараха да забрави всичко друго.

— На оня хард диск има един файл. Той е от последния ми клъстер — показва местонахождението на още един от твоите храмове.

„Четвърти! Трябва да съобщя на Вилем...“ Джес с усилие скри въодушевлението си.

— Тоя път *ти* можеш да отидеш там първа — продължи Дейвид.
— Преди да тръгна, стартирах програма за изтриване в системата на Айрънуд. Той няма да може да повтори търсенето поне още два дни. Та ако ми кажеш откъде знаеш, че има дванайсет клъстера, ще сме приключили. И ще мога да се срещна с агент Лайл.

Джес поклати глава, смаяна от наивността му.

— Откъде знаеш, че Лайл няма да направи обиск в казиното на Айрънуд, да конфискува компютъра и да открие за какво го е използвал? Така военновъздушните сили ще научат за нашите храмове.

— Какво значение има? Да не смяташ, че властите се интересуват от... — Дейвид млъкна. — Да няма нещо общо с извънземни?

— Тези приказки ги разправя Айрънуд, не ние.

— Кои сте вие? За кого работиш?

Джес се движеше точно по границата на онова, което имаше право да разкрива пред външни хора. Нилс беше там, за да я пази, но представляваше и Семейството.

— Работа в... нестопанска организация, която се занимава с научни изследвания. Айрънуд ограбва важни обекти, които според нас трябва да бъдат запазени. Ако военновъздушните сили го разгласят...

— Какво лошо има в това?

— Има.

— Някакви си древни руини? Толкова ли са важни?

— Ако искаш да знаеш защо смятам, че има дванайсет генетични клъстера... — Джес бързо успя да отвлече вниманието му, — няма да съобщиш на военновъздушните сили за компютърната система на Айрънуд.

— Тогава ще ме хвърлят в затвора и... — Дейвид се поколеба и се озърна към Нилс, който също погледна към него. — Страхотен мотив.

— Може би има друг начин — отново рискува тя. — Какво ще кажеш, ако направя така, че военновъздушните сили да спипат Айрънуд, но да свалят обвиненията срещу теб?

— Цял съм слух.

— Ако не успеем да те измъкнем, можем да те уредим на почти всякаква научна работа, за каквато си квалифициран. Във всяка страна,

която ти хареса. Под собственото ти име или под ново, ако се стигне дотам.

— Къде каза, че работиш?

— В коя организация ли? — невинно попита Джес. — Нямаме точно...

— Не, имам предвид за коя държава?

— За никоя. Това е... семейна фирма.

— Семейна значи. Интересът към географските клъстери, които откривам... Има ли някаква конкретна връзка между ония храмове и твоето „семейство“?

Джес инстинктивно погледна Нилс, който стоеше достатъчно надалеч, за да не чува този забранен разговор. После отново се обърна към Дейвид.

— Да, така смятаме.

— Разкажи ми за числото дванайсет.

Телефонът ѝ завибрира. Тя прочете съобщението на дисплея и се отдалечи от Дейвид, заставайки с гръб към него и бодигарда.

— Къде си, Вилем?

— Храмът на атола Хави е изчезнал.

Никога не го беше чувала уплашен.

— Изчезнал ли? Как така?

— Взривен е.

— Айрънуд ли? — Обзе я ужасяващ, непреодолим гняв.

— Не. Групата... Не знам как се е стигнало до това — пратили са ги Сю-Лин и Андрю.

Джес смаяно повиши глас.

— Какво?!

— Те не искат никой да открие храмовете. Дори ние.

Не ѝ се щеше да повярва. Не можеше да повярва.

— Но защо...

— Те... знаят, че съм... в страната, Джеси... те... те знаят... разговаряхме...

Тя стисна силно телефона. Думите на Вилем се разнасяха на задъхани пресекулки. Той тичаше.

— Прекратете разговора. — Беше Нилс.

Джес се обърна към него и се озова пред глок с къс заглушител.

— Прекратете разговора.

— Вилем, аз... — Чу остър звук, стон, после тишина. Тя погледна дисплея: провален разговор.

Сега вече наистина беше сама. Обърна се към Нилс и заяви:

— Аз съм пазителка на Рода Макклейти. Свали оръжието.

— Имам заповед да ви върна в Цюрих. — Бодигардът вдигна глока и го насочи между очите й. — За предпочитане жива. Пазителко.

— Ако не свалиш веднага пистолета, те ще нахлуят тук и ще те очистят — обади се Дейвид.

Нилс не помръдна.

— Кой?

— Военновъздушните сили. В маратонката ми има още един предавател. Излъчва аудиосигнал.

Здравенякът насочи оръжието си към него и щракна с пръсти.

— Дай ми маратонката си.

— Дадено. — Дейвид събу обувката си и му я подхвърли.

И в момента, в който бодигардът протегна ръка да я хване...

... Ножът на Джес се заби в шията му. Нилс изрева, рязко се завъртя и стреля. Разнесе се приглушен пукот и звън на разбито стъкло, от прозореца се посипаха осколки.

Джес вече се претъркаляше на пода. Надалеч от втория му изстрел.

Нилс заопипва врата си, пръстите му търсеха хвърленото от нея сребърно острие. Не се беше забило в сънната му артерия, но от зейналата рана шуртеше кръв. Главата му спазматично отскачаше настрани, като че ли бяха засегнати сухожилия.

Той изтръгна ножа с триумфален вик, но беше блъснат от Дейвид. Строполиха се на дъсчения под и Нилс се опита да насочи пистолета си към своя противник.

Подметката на Джес се заби в слепоочието на бодигарда с цялата сила и точност, на които я беше научил Емил, и последва мигновен резултат.

Глокът отхвърча от ръката на Нилс, ръцете му отчаяно се стрелнаха напред, главата му отскочи назад и се блъсна в пода. Шията му гротескно се напрегна, а изпод скулата му бликна кръв. По устните му потече пяна. Той се задави, загъркори с изплезен език, после замлъкна и се отпусна неподвижно.

Джес вдигна ножа си от земята, избърса го в якето на Нилс и го скри в туарегския си кръст.

— Вярно ли е? — тихо попита тя, докато взимаше глока. — За предавателя?

Дейвид прибра маратонката си и хард диска и все още задъхан, се изправи до Нилс.

— Не. Просто исках да го накарам да свали пистолета. — Погледът му се насочи към кръста на шията ѝ. — Пазителка на Рода Макклейти?

— Според правилата на моето семейство, понеже чу това, би трябвало да убия и теб.

Тя не добави, че не е искала да убива бодигарда си. Вече всичко, в което вярваше, и всички, на които имаше доверие, бяха заплашени.

Сега не можеше да ѝ помогне дори Вилем. „Какво са направили Сю-Лин и Андрю? Ами ако Флориан...“ Стоеше като хипнотизирана, докато през ума ѝ минаваха ужасяващи мисли за лъжи и предателство.

— Още ли искаш да откриеш ония храмове? — Дейвид ѝ подаде хард диска. Гласът му звучеше спокойно, безстрашно.

Тя дълбоко си пое дъх, готвейки се за мисията на живота си. Заради Флориан и Вилем. Заради Семейството.

— Да вървим.

— Къде?

Джес взе хард диска.

— Сега ще разберем.

29.

Джак Лайл се преструваше, че разглежда сергия с ръчно изработени кожени колани, докато всъщност наблюдаваше главния вход на Фенюъл Хол. Четирима униформени бостънски полицаи бяха заели позиции на другите входове. Щяха да пристигнат и цивилни детективи, но дотогава не можеше да започне издирването на Уиър в сградата.

После телефонът в джоба на сакото му иззвъня и дори тези му планове се промениха.

— Готов ли си? — попита Роз, която се намираше на улицата зад Фенюъл Хол с още двама полицаи и човека, който беше решил, че като носи якето, шапката и раницата на Уиър, ще заблуди БСР.

След като бяха паркирали на Конгрес стрийт срещу сградата, Лайл и Роз проследиха Уиър и лично видяха преобличането, точно преди човек с дълга руса коса да натика малкия във Фенюъл Хол, очевидно под принуда.

— Действай бързо — нареди Лайл.

— Тукашните полицаи провериха примамката. Казва се Саймън Морети.

— И?

— Работи в „Крос Екзекутив Протекшън Сървисис“, Цюрих.

Лайл веднага схвана връзката.

— Също като „приятеля“ на Уиър от склада.

— Позна.

— Каза ли нещо?

— Само, че не вършел нищо незаконно. Искане или да го арестуваме, или да го пуснем.

— Въоръжен ли е?

— Глок. Резервни пълнители. Има разрешително. Носенето на нож е съмнително.

— Джиесем?

— Да, но не можем да пипаме телефона му, ако не го арестуваме — отвърна Роз. — И ако ми позволиш да повтора, не познавам друг, освен тебе, който да не носи джиесема си постоянно.

— Айподът и диктофонът бяха в раницата, нали така?

— Да.

— Тогава му предявете обвинение в незаконно притежаване на държавна собственост и възпрепятстване на федерално разследване. И после направи с телефона му онова нещо.

— Да го хакна, искаш да кажеш.

— Да де.

— Трябва да ти съобщя още една не много добра новина...

— Не ме карай да те моля.

— Намерихме кабела на харда в раницата. Морети не ще да говори, обаче мисля, че русия го е взел.

— Можеш ли да включиш РЧИД идентификатора?

— Току-що опитах. Или е на повече от километър и половина разстояние, или нашият вундеркинд е променил операционната му честота.

— Не трябваше ли да се задейства аларма, ако Уиър почне да го бъзика?

— Явно е по-печен, отколкото смятахме.

— Ами тогава го върни на старата честота.

— По-лесно е да опитам да открия новата. Според теб може ли Уиър да е посредникът на Айрънуд за продажбата на ГСРСА?

— Защо ще използва харда, който му дадохме?

— От прекалена самоувереност. Може да е решил, че няма да забележим.

— Или е започнал да играе самостоятелно.

— Не е ли време да го приберем?

— Когато дойдат детективите — отвърна Лайл. Беше разчитал, че ще може да използва малкия, за да проникне в организацията на Айрънуд. Напрасно. Трябваше им нова стратегия, за да се справят с милиардера.

— Тъкмо пристигат.

— Добре. Свържи ме с главния и... — Лайл млъкна. Беше чул шум, всъщност два: трошене на стъкло и рикошет. Не изстрел. Освен ако...

Сепнати купувачи сочеха към северната страна на Фенюъл Хол. Един униформен полицай вървеше бързо натам.

— Роз, веднага покрий изходите! Стреля се!

Лайл тромаво се затича. Дясното му коляно се подгъваше.

После от сградата изскочиха слаба червенокоса жена с тъмнокафяво яке и...

Агентът от военновъздушните сили се втурна напред, забравил за коляното си.

— Дейвид Уиър! — извика той.

Двете фигури увеличиха скоростта, промушвайки се сред невинните цивилни.

Лайл изруга, бръкна в самото си да извади служебната си карта и за миг откъсна очи от бегълците, за да потърси друг полицай. Когато отново погледна към тях, те бяха спрели. Стояха срещу него на отсрещния тротоар.

Червенокосата имаше пистолет. Уиър беше до нея.

— Залегни! Залегни! — изкрещя тя.

Лайл вдигна ръце и бавно закуцука напред. Не можеха да се измъкнат.

— Свалете оръжието! — нареди агентът. — Обкръже...

Тя стреля!

Лайл се напрегна, ядосан, че не е преценил ситуацията.

Още три изстрела.

„Нима не ме улучи?!“ — помисли си той. После осъзна, че е чул писъци, обърна се рязко и видя...

Купувачите се пръскаха настрани от мъртвия на земята. До изпънатата му ръка лежеше пистолет. Лайл забеляза черното яке и едва тогава разбра, че жената се е целила другаде. Беше се опитала да го спаси, а не да го убие.

Агентът отпусна ръце и видя втори въоръжен мъж, грубо притиснал пред себе си възрастна жена — използваше я като щит, докато стреляше срещу червенокосата.

Вече не се чуваха писъци — само хленч и уплашени викове. Повечето зяпачи се бяха разбягали или ужасени лежаха на бетона с наведени глави. На площада се появиха униформени полицаи с извадени пистолети.

— Освободете заложницата! Хвърлете оръжието!

Три ченгета обкръжиха мъжа. Той се поколеба, сякаш пресмяташе шансовете си, хвърли глока и отблъсна шокираната жена от себе си. След три секунди вече беше с белезници.

Други двама полицаи се насочиха към Лайл.

— Не мене! — възрази той и им показва картата си. — Нея! — Обърна се, за да посочи, но жената и Уиър ги нямаше.

В този момент на площада дотича Роз, също стиснала оръжие. Лайл ѝ махна към една продълговата търговска постройка зад няколко дървета.

— Натам! Натам!

С усилие успя да я настигне — по крака му се стрелваше мъчителна болка.

— Коя е червенокосата? — задъхано попита асистентката му.

— Уиър ще ни каже — обеща Лайл.

Двамата нахлуха едновременно в Саут Маркет Хол.

Когато стигна до средата на дългия сто и петдесет метра Саут Хол, Джес зави по друга пътека между сергиите и Дейвид я последва.

На фона на глухия тътен на грамадните перки на климатичната инсталация, който отекваше под ниския дървен таван, беше чул забавяне в преследващите ги стъпки. Джак Лайл. Когато навремето влезе в стаята за разпити в Атлантик Сити, агентът от БСР щадеше единия си крак. Сега не идваше сам. Имаше и други стъпки — по-леки, женски.

— Натам! — Джес се насочи към един страничен изход и Дейвид побърза да я настигне.

Излязоха на тясна еднопосочна улица, водеща на изток към пристанището. Навън като че ли нямаше преследвачи. Нито патрулки. Но...

— Сирени — позна той острите, надигащи се и спадащи звукови вълни от северозапад. — Четири полицейски коли... пет...

Джес бързо огледа района и посочи двете високи сгради оттатък улицата. Зад тях зееше тъмен отвор, не по-широк от алея.

— Натам.

Пресякоха пътя тичешком, едва избягвайки минаващите коли. Още сирени. Още полиция.

— Още три... от юг. Една линейка от север.

— Откъде знаеш? — Джес влезе между сградите. — Как успяваш да ги различиш, камо ли да ги преброиш?

Самият Дейвид не знаеше точно, просто винаги беше можел да го прави.

— Използват различни системи. Ченгетата явно имат Федеръл сигнал ПА триста. Линейките са със сигнал мастър на Смарт сайрън две хиляди. Броя ги по фазовите измествания... в ехото.

Джесика го изгледа озадачено. След миг отново изскочиха под яркото слънце на друга, по-оживена едноръчна улица, водеща на запад.

Дейвид вдигна поглед нагоре, търсейки камери.

Имаше на всеки ъгъл.

Посочи ги и каза:

— Ето как ще ни проследят сега.

— Нека. — Джес се озърна наляво и продължи на зигзаг през четирите задръстени с автомобили ленти. Беше сигурна, че ще я последва, и не се излъга.

Заради огледалните повърхности на модерните небостъргачи Дейвид изгуби точния брой на приближаващите се сирени, но предполагаше, че след по-малко от минута ще се появи поне една кола.

Зад един небостъргач съгледа червена тухлена сграда с касетираны прозорци в бели рамки като Фенюъл Хол. Беше по-малка, но за неопитното му око приблизително на същата възраст. Пред тях минаваше широка улица с пръстен от стари павета, вписан в пасаж от червени тухли.

Сега сирените виеха от всички посоки и Дейвид трябваше да се съсредоточи още повече, за да филтрира интересуващата го информация от обгръщащата ги шумотевица.

Джес тичаше на няколко крачки пред него.

— Къде отиваме? — извика ѝ той.

— Към метрото! — Младата жена посочи към входа на метрополитена. „Стейт Стейшън“, гласеше табелата.

— Не, Джес! Има прекалено много камери! — Но тя вече беше на тротоара на няколко крачки от входа на метрото.

Една от сирените прониза глъчката и когато се обърна, Дейвид видя полицейска кола със святкащи светлини да спира с писък на гуми

на еднопосочната улица зад тях. Един седан и два джипа ѝ пречеха да завие по пътя, който пресичаха в момента.

Изкуствено усилен глас — от стоватова сирена ПА300 с шумозаглушаващ микрофон — надвика пронизителния вой.

— *Освободи платното! Освободи платното!*

Черен събърбън със затъмнени стъкла рязко, спря точно срещу тях, като се качи върху бордюра. Отвътре изскочиха двама високи мъже. Елитни бодигардове. Като Нилс.

— Дейвид! — Джес го дръпна за ръката. — Хайде!

Заля го потоп от звуци, отекващи сред емайлрани плочки, тухлени стени и голи метални структурни подпори, докато тичаха по ниските стъпала. Като прескочиха последните три, те се втурнаха към билетните будки и въртележките.

— Оранжевата линия. — Джес отпраши наляво. Дейвид не изоставаше.

Тя забави ход, бръкна в якето си и извади пластмасова карта.

— Ей там!

Сочеше му висока въртележка с пресичащи се метални пръчки — не можеше да се прескочи, дори дете не можеше да се провре. Младата жена пхна картата си в четеца и нещо изщрака.

— Давай! — извика тя и Дейвид натисна въртележката напред. Тя се завъртя и го пропусна.

След миг Джес изскочи от друга въртележка.

— Към южния перон — нареди тя.

Двамата се затичаха към ново стълбище. Дейвид се озърна тъкмо навреме, за да види, че един от мъжете в черно рови в джобовете си пред въртележките.

Стените на долното ниво бяха мръсни и напукани. Миришеше на машинно масло и озон. Сред гладките плочки и голия бетон отекуваше далечен грохот на приближаваща мотрися.

Спряха да си поемат дъх на перона, чиито бетонни стълбове бяха боядисани в оранжево. Охранителната зона на ръба беше жълта, олющена и кална. Единствената светлина идваше от редици стари флуоресцентни тръби, които жужаха. От тунела духаше все по-силен вятър.

От далечината се усилваше характерен басов звук. Дейвид автоматично го определи. Двигател „Хокър Сидли“, електрически. На

по-малко от минута разстояние.

— Да вървим — каза Джес.

— Къде? — Двамата бодигардове сигурно вече си бяха купили билети. Щяха да се появят едновременно с мотрисата.

— В тунелите.

— Те ще разберат къде сме отишли. — Той посочи три охранителни камери. По една в двата края на перона и трета над входния коридор.

— Имаш ли по-добра идея?

Изведнъж Дейвид се видя отгоре. Екотът на приближаващата по тунела мотриса образуваше вълни над перона, които се сблъскваха с излъчванията на камерите. Сякаш пред очите му се отвори таен проход в плътна стена и той видя трите мъртви точки, до които излъчванията не стигаха. Които обективите не наблюдаваха.

Едната се намираше вляво от третия стълб откъм края на перона.

— Имам. — Дейвид я хвана за ръка и я задърпа към третия оранжев стълб. Джес изглеждаше сепната, но не се възпротиви.

Той спря в една определена точка и я накара да застане рамо до рамо с него.

— Тук камерите не ни виждат.

— Те ще разберат на коя мотриса сме се качили.

— Обаче ние няма да сме вътре.

Първият вагон се появи в края на перона. Горната му половина беше бяла, долната — оранжева. Надписът над предното стъкло показваше крайната спирка: Оук Гроув.

— В тунелите ли ще влезем? — попита Джес.

— Не.

Мотрисата спря със скърцане — предпоследният вагон беше точно пред тях.

Вратите се отвориха. Слязоха двама пътници. Никой не се качи. Вагонът остана празен.

— Дейвид? — прошепна Джесика.

Той рязко се обърна към нея и протегна шепа.

— Отгоре!

И за пореден път изпита облекчение, че тя не се поколеба, колкото и озадачена да беше. Постави длани върху раменете му, стъпи в шепите му и подскочи, подпомогната от него.

Претърколи се върху покрива, опря крака в бетонния навес, който разделяше по-ниския таван на перона от много по-високия на тунела, и се отгласна по-нататък по заоблената повърхност.

Прозвуча сигнал, предупреждаващ пътниците, че вратите на мотрисата ще се затворят след пет секунди.

И тогава във входния коридор се разнесе шум от тичащи стъпки. Бодигардовете.

Вратите се затвориха в мига, в който Дейвид подхвърли хард диска на Джес и скочи колкото можа по-високо, протегнал ръце.

Джес го хвана за едната китка, докато пръстите на другата му ръка се вкопчиха в ръба на тесния улук на вагона. Подметките му заскърцаха по стъклото, той размаха крака и едната му маратонка се озова върху покрива. После, докато мотрисата потегляше, бързо набирайки скорост, Дейвид се покатери отгоре с помощта на Джес.

Веднага се притисна към облата повърхност. Спътницата му вече лежеше до него. Бетонните подпори на тавана изсвистяха само на сантиметри над главите им.

Дейвид рискува и завъртя глава, за да види как тясната ивица на перона се носи отстрани.

Двамата облечени в черно мъже се озъртаха насам-натам, вторачени в преминаващите вагони, но не погледнаха нагоре. После мотрисата потъна в тъмна бездна, нарушавана само от светлината на прозорците по почернелите стени.

Дейвид се потопи в ритмичното тракане на колелата по стоманените релси, в електрическия вой на двигателя и сложните взаимодействия на всички звуци, отекващи в затвореното пространство.

Ивица слънчева светлина проблесна над тях и също толкова бързо се скри. Но не и преди той да зърне метална стълба, монтирана на стена и завършваща с решетка на осем-девет метра над релсите. Ако имаше още такива стълби и с Джес успееша да повдигнат решетката...

Джес посегна към ръката му и надвика грохота:

— Страхотен тандем сме.

Дейвид беше съгласен.

— Ония генетични клъстери, дето са свързани с вашите храмове. Аз нося същите маркери, Джес. Май че сме роднини.

30.

Мерит се намираше в баровския апартамент в Южната кула, където все още бяха компютрите на Уиър. За щастие жертвата сама осигуряваше начина, по който да я открие и ликвидира без всякакви трудности.

Ученият на Айрънуд очевидно беше влизал в наблюдателното помещение над Червения салон. Също толкова очевидно бе и какво е правил там. Една от камерите още бе насочена към грамадния компютърен екран долу.

Уиър може и да бе изтрил резултатите от търсенето на Айрънуд, включително онази част от данните, които щяха да позволят неговото повтаряне, но камерата беше заснела всичко.

Мерит не разбираше и половината от онова, което си мърмореше Франк Биън, докато работеше върху запечатаното от камерата. Математикът наричаше заснетото изображение „трапецовидно“ и явно имаше нужда от специална програма, за да го коригира. Друга програма му трябваше, за да изчисти фокуса. И дори тогава цифровият ред в долния край на дисплея си остана толкова размазан, че шефът на сигурността не можеше да го прочете.

Услужлив както винаги, Франк му обясни как ще реши проблема. Той знаел, че редът се състои от две групи с по осем и седем цифри. Освен това знаел първите четири от едната група и първите три от другата и щял да научи програмата да извлече останалите. Или нещо подобно.

Всичко това отне два безценни часа, но накрая новият най-добър приятел на Мерит се справи и му записа цифрите: географската дължина и ширина на четвъртата колония на Айрънуд с точност до три метра. Мястото, където фондация „Макклеъри“ и Уиър щяха да отидат възможно най-скоро.

Както и Мерит.

Първо обаче трябваше да благодари на Франк. Лично.

Агент Роз Марано направи чудо. За пореден път.

— Трябва да е качил адски тежък файл на оня хард. — Тя посочи компютъра, който Уиър беше използвал в копирния център, разположен на по-малко от два километра от университета „Харвард“.

Преди десет часа с Лайл бяха прекратили гонитбата, започнала от Фенюъл Хол, защото от полицията им съобщиха, че бегълците са заснети от камера. Бостънската полиция разполагаше със собствена мрежа от камери. Още по-мощна система беше инсталирана и управлявана от Министерството на вътрешната сигурност за защита на уникалните исторически паметници в града.

Преди девет часа Лайл бе изгледал на лаптопа на Роз записите от преследването. Уличните камери показваха как Уиър и червенокосата жена се скриват в една от станциите на метрото. Няколко секунди по-късно камерите на Бостънската служба за обществен транспорт ги бяха засекли да минават през въртележките. Жената използва карта, купена предишния ден в брой от магазин без охранителни камери. Нямаше как да я проследят.

Други камери бяха заснели пътя на двамата до южния перон на оранжевата линия. Преди пристигането на поредната мотриса те се бяха втурнали, без да се крият, към края на перона, но изчезнаха зад един стълб. По случайност — макар Лайл изобщо да не беше убеден, че е случайно — точно този стълб се нареждаше сред трите съвсем малки участъци на перона, непокрити от камерите. И от това място бегълците просто бяха изчезнали.

Оставаше им една последна надежда: РЧИД идентификаторът. На влизане в метрото Уиър все още носеше хард диска.

От транспортираното в специален брониран контейнер оборудване, което заемаше половината багажник на необозначения им служебен автомобил, Роз извади апаратурата за радио проследяване, която ѝ позволяваше да приема сигналите на РЧИД.

Не засече нищо.

Тогава започна да излъчва кодиран импулс, който според нея щял да отмени препрограмирането на идентификатора.

Четири часа по-късно два вана на бостънската полиция, един ван на ФБР, два подвижни командни поста на Министерството на вътрешната сигурност и четири щабни коли на военновъздушните

сили бяха обиколили Бостън и околностите му по точно установена квадратна мрежа, като с помощта на апаратура, подобна на тази на Роз, излъчваха същия импулс.

Лайл също даде своя принос в преследването, като помоли военновъздушната база „Андрюс“ да прати безпилотен самолет „Глобал Хоук“. Направиха го едва след като искането му премина по цялата командна верига чак до Пентагона и началник-щаба на военновъздушните сили. Въпреки това само девет часа след изчезването на Уиър и жената самолетът вече излъчваше импулса на Роз над цялата Бостънска област и чувствителните антени на електронната му разузнавателна система бяха готови да засекат отговора на идентификатора.

След четирийсет минути идентификаторът беше засечен. Неподвижен. В копирния център, в който сега се намираха с Роз.

Две патрулни коли стигнаха там за осем минути, но бяха закъснели с двайсет. Дотогава идентификаторът вече не реагираше. Служител от центъра потвърди, че двама души, отговарящи на описанието на бегълците, били там и платили в брой за половин час компютърно време и разпечатка с големината на постер от най-големия им принтер. На паркингите пред и зад малкия център нямаше охранителни камери. Нямаше как да разберат с какво се придвижват Уиър и жената.

Когато полицаите се обадиха, за да им докладват, Роз ги инструктира никой да не пипа използвания от Уиър компютър. С Лайл пристигнаха там след четирийсет минути.

Сега компютърът беше ограден с жълта полицейска лента. Малкото сиво бюро напомняше на читателско място в библиотека.

— Конвертирал е файла в годен за разпечатване формат — поясни Роз.

— Имаш ли представа какво е разпечатал?

Тя затрака на компютърната клавиатура, после намръщено прочете текста, който се появи на екрана.

— Каквото и да е било, явно е искал да го запази за себе си. Многократно е презаписал работните си файлове. Нищо не може да се възстанови.

Тя се поколеба и отново написа нещо. Ухили се и обяви:

— Изтрил е информацията в компютъра, но не и в принтера.

— Значи ще можем да направим копие, така ли?

— Може би не на целия файл, но поне на една трета от него, в зависимост от това колко голям е буферът. Евентуално на две трети. — Роз направи нещо и екранът се промени. Появи се жълт текст на черен фон. — Дай ми пет минути и ще можем да разпечатаме каквото е останало в спул файла.

След пет минути Лайл стоеше до голяма машина, през която преминаваше тежък лист хартия — като плат през някогашна перална преса.

Изображението, което се появяваше на листа, приличаше на шантаво абстрактна цветова комбинация, случайна, освен реда цифри отстрани и тук-там няколко странни буквени съчетания.

— Имаш ли представа какво е това?

— Фалшиви цветове, но определено е някаква карта — отвърна Роз.

Лайл си падаше по картите. Те показваха места. Местата означаваха цели.

Листът най-после излезе от принтера — две трети от цялото изображение. Сред поле от пъстроцветни петна имаше триизмерен силует на някаква сграда.

Роз му го подаде и му напомни, че Айрънуд все говореше на Уиър за приложението на неговите данни в откриването на извънземни колонии.

— Тоя силует може да е тъкмо това.

Лайл се намръщи.

— Искаш да кажеш, че всички ония безумни разговори са били сериозни.

Роз взе тежкия лист.

— Според мен това е крайбрежие. Някъде. Мислиш ли, че от геопространственото разузнаване ще ни кажат точно къде е?

— Само не им споменавай за извънземните.

Тя се усмихна.

— Какво те кара да смяташ, че още не знаят?

КОРНУОЛ, 7312 Г. ПР.Н.Е.
КОРНУОЛ, 7322 Г. ПР.Н.Е.
АТОЛЪТ ХАВИ, 7418 Г. ПР.Н.Е.
МАЛТА, 7567 Г. ПР.Н.Е.

Късно през нощта учениите стояха безмълвно, докато помощник-зидарката Атлан броеше в средата на наблюдателния кръг. Не се чуваше нито звук, освен силния глас на младата жена и шумоленето на тъмния плат, с който бяха увити ограджащите слънчеви камъни, оставяйки открит само един от наблюдателните отвори. За точността на тази проверка нощният вятър не биваше да отклонява опънатото с тежест въже, което Атлан поклащаше като махало, опряла ръка на малка дървена рамка.

— Триста и шейсет... — Тя приближаваше критичния момент в броенето. — Триста шейсет и едно...

Нейният инструктор, майстор-зидарят Нацри, стоеше няколко крачки зад ученичката си и наблюдаваше отброяването на всяко пълно движение на махалото в ръката ѝ, като следваше нейната насочваща линия, за да вижда същото като нея. Престарелият учен, немошен и прегърбен от своите дваисет и пет години, носеше бял плащ, за да го виждат другарите му в мрака на новолунието. Всички факли и лампи бяха угасени, така че очите на помощник-зидарката да запазят чувствителността си за задачата.

Нацри вдигна ръка и предупреди другите учени: оставаха само още няколко отброявания.

— Триста шейсет и две... — В гласа на Атлан нямаше колебание, нищо не показваше, че след броени секунди може да получи наградата си за четири години учение или да бъде принудена да чака още една година, за да я повишат. — Триста шейсет и три... триста шейсет и четири...

Нацри вдигна ръце от двете ѝ страни.

— Триста шейсет и пет... триста шейсет и шест и край!

В същия миг Нацри спусна ръце, показвайки, че ориентираната звезда наистина е минала зад десния кол и е изчезнала в момента, в който махалото на неговата ученичка е завършило пълното си триста шейсет и шесто движение.

Сега беше само въпрос на сръчност Атлан да довърши последното изпитание.

Сякаш бе обикновен ден, обикновен урок. Младата помощник-зидарка, почти дванайсетгодишна, с отмерена крачка отиде до един тезгях. Кожените подметки на плетените ѝ сандали хруцяха по сухата земя на наблюдателния кръг. Двама по-млади ученици чакаха там с маслени лампи, които бързо запалиха с мъх, тлеещ в метални кутии. Други ученици бързо обиколиха от факел на факел и осветиха кръглото пространство.

Преди десет дни Атлан беше приготвила насочващата си линия и ориентирният отвор. Само с фино въже, подострени колчета и инструменти за маркиране тя начерта върху отъпканата пръст дъга от голяма окръжност. Дължината на използваното от нея въже се равняваше на радиуса на окръжността. Когато го опъна между две точки от дъгата, получи една шеста от цялата окръжност — точно шейсет и един от триста шейсет и шестте градуса, по които майсторите на звездните пътища измерваха големия небесен кръг. По един градус за всеки изгрев през годината.

С други парчета въже и колчета, и с помощта на проста геометрия тя раздели част от дъгата на градуси и получи два насочващи поста точно на един градус един от друг.

Беше доказан факт, че махалото с конкретна дължина винаги завършва движенията си с постоянен период. Затова и предизвикателството пред Атлан се състоеше в това да измери точно парче фино въже и от него да направи махало, което да изпълни триста шейсет и шест пълни движения за времето, необходимо на една звезда да се придвижи между насочващите колове — една триста шейсет и шеста част от деня. В бъдещето щяха да установят, че това време се равнява на три минути петдесет и шест секунди.

За подготовка за това последно изпитание, след което щяха да я повишат от помощник в майстор-зидар, ѝ бяха дали десет нощи.

Тази нощ Атлан демонстрира на своя майстор и научените от обсерваторията как е усвоила занаята си.

Тя опъна въжето си върху тезгяха и с помощта на остри железни ишла отбеляза дължината му върху полирана пръчка от закалено с огън дърво. После отрязва с костно трионче парче от пръчката с точната дължина на махалото.

Атлан предаде пръчката на Наири и сбръчканият учен я отнесе до кръгъл каменен олтар. В плитък жлеб, издълбан в камъка, лежеше желязна пръчка. Един помощник-строител внимателно я извади и почисти жлеба от прах с метличка от пера.

Лампите светеха и пръскаха капки масло по краищата на олтара, докато другите учени се събираха наоколо.

Наири предпазливо постави дървената пръчка в жлеба.

Пасваше точно.

Атлан беше показала, че може да пътува навсякъде по света и с няколко прости инструмента да прави точни мерки, които и позволяваха да строи обсерватории, библиотеки и колонии въз основа на единни планове и доказани факти.

Видели резултата, другите учени се върнаха към заниманията си.

Наири отправи на ученичката си най-голямата възможна похвала.

— Добра работа.

Тя преклони глава. Чиракуването ѝ беше приключило.

— Майсторе.

С треперееща ръка старецът ѝ даде знак да го погледне.

— Не. Сега сме равни, майсторке.

Чула обръщението, Атлан ахна. Знаеше какво ще се случи, ала нямаше представа какво ще означава това.

На другата сутрин Атлан се срещна с Наири и още трима майстор-зидари пред главната зала на обсерваторията, отдалечена от другите ниски каменни сгради на учениите. Покритите ѝ с мазилка стени искряха на яркото лятно слънце — смесени с жълтата боя песъчинки слюда отразяваха светлината не за красота, а за да се виждат от далечни кораби, приближаващи се денем. Вятърът

обещаваеше освежителен дъжд. Но сега небето беше ослепително синьо, облаците — малки, високи и чисто бели.

Вече облечена в платнен панталон, платнена риза и корава кожена престилка на майстор-зидар, Атлан вдиша този утринен въздух, сякаш го усещаше за пръв път. Денят ѝ се струваше съвсем различен. Животът ѝ щеше да започне наново. Застанала на онзи хълм от втвърдена бяла пръст и скала, отправила поглед към вътрешния океан, който един ден щеше да бъде наречен Средиземно море, на нея и се струваше, че вижда заоблеността на света, струваше ѝ се, че усеща безкрайното въртене на Земята сред другите небесни тела, вечно и предвидимо като люлеенето на махалото и доказаните факти на геометрията.

Учението ѝ я беше превърнало в част от всичко известно и всичко, което предстоеше да стане известно. Не можеше да има по-голямо удовлетворение от това.

— Готова ли си? — попита я Наури.

Тя изцъка отговора си.

— Тогава можеш да отвориш вратата, за което ще платиш с кръв.

Думите на бившия ѝ майстор я озадачиха. Знанието понякога имаше висока цена. Случваше се мостови кораби да изчезнат завинаги по време на откривателски пътешествия. Към вътрешността на сушата се отправяха експедиции, за да не се завърнат никога. Ала каква опасност имаше за пътеводителите и майсторите на звездните пътища на твърда земя?

Другите майстори безмълвно се отдръпнаха. Атлан се приближи до вратата на главната зала, постави дланите си под дървеното резе, което заключваше двете крила, натисна го нагоре — и извика от изненада и болка.

От паяжина от плитки рани по дланите и пръстите ѝ капеше кръв.

Тя погледна Наури, но майсторът не прояви съчувствие.

— Ти каза, че си готова.

Атлан нямаше намерение да се откаже сега, нито да възрази на онези, които са я учили, а гневът не беше в природата на каите. Тя отново се обърна към резето и установи, че няма как да го подхване, за да избегне тънките шипове от долната му страна. „Цената на

знанието“ — помисли си тя и го повдигна. Знаеше, че заради болката завинаги ще помни този ден. И може би шиповете целяха тъкмо това.

Вратата се отвори.

В центъра на осветената с факли зала имаше каменна маса. На купола грееха познатите съзвездия на Белия остров. На заоблената стена имаше карта на света с търговските и транспортни пътища, макар че виждаше някои от тях за пръв път. И все пак Атлан беше влизала в достатъчно много подобни зали, за да се зачуди защо тази е отворена единствено за майстори на звездните пътища.

Докато Нацри превързваше раните ѝ с бели ленени ленти, другите майстори поставиха на масата пътеводителско ковчеже със заоблени ръбове, по-голямо от всички, които бе виждала. А и сребърните му приложения бяха някак различни. В комбинациите от звезди на една от тях нямаше никакъв смисъл.

— Какво е това ковчеже? — попита новата майсторка.

Нацри приключи с превръзките на окървавените ѝ длани.

— Старо.

Майсторите се заеха с дъските, които заключваха ковчезето, плъзгайки ги една след друга в определена последователност, за да го отворят.

Накрая без никакви церемонии повдигнаха капака му. Вътре не се пазеха обичайните пътеводителски инструменти. Нямаше леци, въжета, хоризонтни дъски. На дъното му лежеше голям пергаментен свитък.

Майсторите го извадиха на масата и свалиха ковчезето.

— Развий свитъка — каза Нацри.

Несръчно заради превръзките, Атлан развърза въженцето и опъна меката кожа върху масата. По нея имаше множество тъмни засъхнали следи — навярно кръв от ръцете на други новоповишени майстори.

На пергаментата имаше карта, бледа на светлината на факлите. По характера на рисунката Атлан позна, че е естампаж. Бяха поставили тънката кожа върху релефна карта и я бяха натрили с възлен.

— Това е остров — каза тя. И мислено завъртя очертанията в опит да ги насложи върху други острови, чиято форма ѝ беше известна. В тези очертания имаше нещо познато, но поради променените детайли на световната карта около тях, не можеше да разпознае разликите.

Другите майстори мълчаха и наблюдаваха безизразно.

— Вгледай се по-внимателно — посъветва я Наури.

Атлан повдигна ъгъла на пергаментата, за да го освети по-добре. В едната част на острова видя едва забележим силует на познат кръст — знака на Пътешествениците. Тя се развълнува.

— Това е естампаж от Голямата зала.

— Вгледай се по-внимателно.

Вече не усещаше пулсиращата в дланите ѝ болка. Никога не беше ходила на Белия остров, никога не бе виждала самата Зала на Пътешествениците, нито нейното съкровище. От уроците си обаче пазеше всяко нейно кътче в сърцето си, помнеше наизуст всяка карта, схема, таблица. Когато голямата карта на Залата се избистри в паметта ѝ, Атлан разбра каква е разликата в картата на света, която лежеше пред нея. Не че търговските пътища ѝ бяха непознати — очертанията на сушата бяха малко променени.

И тогава, като мълния, уловена от учен с медна бобина, Атлан изведнъж позна очертанията върху пергаментата.

Дъхът ѝ секна.

— Виждаш ли го? — попита Наури.

— Това е карта на Хар Мадих. Този остров.

— Но? — подкани я старият майстор.

— Хар Мадих има два острова — а тук е само един.

Островът, на който се намираше обсерваторията и който някой ден щеше да се нарича Малта, имаше близък на северозапад, отделен от тесен пролив, широк по-малко от един стадий.

И все пак, ако се съдеше по светлосенките на релефа, тази карта представяше двата острова като един — и на мястото на днешния пролив имаше долина.

— Така Пътешествениците са видели Хар Мадих — продължи тя.

— Така е — съгласи се Наури.

— Но това не е днешният Хар Мадих.

— Не е.

Бяха я учили на логика и дедукция. Крайният резултат беше очевиден.

Тя погледна другите майстори в осветената от факли зала. Лицата им вече не бяха безизразни. Бяха мрачни.

Атлан изрече единственото, което можеше да се каже.

— Трябва да направим онова, което Пътешествениците са направили преди нас.

— Дори да го направим, Белият остров няма да оцелее след предстоящото — отвърна Наури. — Нито нашите колонии. Ще загинем като тях.

Атлан не споделяше техния песимизъм. Тя обходи с поглед залата и нейните богатства от информация. Ала те не бяха достатъчни.

— Като отделни личности, да. Това е доказан факт. Но като народ — може би няма.

Наури и другите майстори наблюдаваха с интерес как прокарва бинтованата си длан по гладката каменна повърхност на масата.

— Трябва да оставим нещо повече от карти. Имам идея.

31.

Андрю Макклиъри намираше всичко това за отвратително най-вече защото изобщо не биваше да го допускат.

Инквизиторът размаха нещо пред лицето на Вилем Тасман и мъжът дойде на себе си. Не падаше от стола само защото беше завързан за него.

Разпитваха пазителя на Макао в стара жилищна сграда в Куинс. Това не бе любимото място на Андрю в града, но се намираше на безопасно разстояние от офисите на „Макклиъри Адамс & Интрейтър“. Вградената в измамно простите и изкуствено състарени стени звукоизолация също допринасяше за сигурността им. Това помещение и други като него се бяха оказали полезни през годините — винаги щом нуждите на Семейството изискваха определени действия, които трябваше да се запазят в тайна. Една плъзгаща се плоскост в съседната стая водеше към коридор, който стигаше до подземен паркинг, идеален за дискретно изнасяне на разни неща.

— Можеш да сложиш край на това — напомни му Андрю.

Пленникът му не отговори.

Инквизиторът, наглед приветлив петдесетинагодишен мъж, но един от най-добрите в „Крос“, погледна Андрю за указания. Разпитът продължаваше повече от час, което обясняваше защо пленникът губи толкова често съзнание.

Андрю реши да опита нов подход. Той даде знак на инквизитора да се отдръпне и застана пред Вилем под острата светлина на единствената лампа в помещението.

— Ако ми кажеш, каквото те питам, ще се погрижа за безопасността на Джесика. За теб не мога да направя нищо, но мога да защита нея.

Вилем най-после проговори. Изрече една-единствена дума, първата, откакто го бяха довели от Бостън и му бяха свалили качулката.

— Защо?...

— Знаеш отговора. За Семейството. Правя всичко за Семейството.

Телефонът на Андрю безшумно завибрира в джоба на самото му. Той каза на инквизитора да го изчака и отиде в съседната стая.

— Някакъв напредък? — попита Сю-Лин.

— Абсолютно никакъв. А при тебе?

— Тя изчезна. Явно Флориан я е научила на всичките си трикове.

Андрю знаеше какво означава това. Пазителите изцяло се издържаха от Фондацията. Нямаха нужда от лично богатство, защото всичко им се предоставяше безплатно и безусловно. По този начин онзи, който държеше парите, лесно можеше да ги контролира. Затова от време на време някои по-своенравни пазители като Флориан и Вилем работеха извън системата и тайно трупаха лични ресурси.

Флориан особено я биваше да отклонява средства от Фондацията за собствените си нужди и дори се стигна до момент, в който можеше сама да организира експедициите си. Изглежда, Джесика вървеше по стъпките ѝ.

— Имаш ли представа къде може да е отишла?

— Няма електронни следи да е напускала Америка, значи използва фалшиви паспорти.

— Сигурна ли си, че е извън страната?

— „Крос“ ги откриха на записите от охранителните камери на седми терминал на летище „Кенеди“. В момента преглеждат всички, за да видят закъде са отлетели — Канада, Япония, Австралия, Великобритания... Може да са на адски много места и „Крос“ не са в състояние да покрият всичките за времето, с което разполагаме.

— Щом тя е с Уиър, знаем къде се надява да отиде.

— При следващия храм.

— Точно така. Обаче не можем да го допуснем, ще изгубим всичко, което сме...

— Един момент...

Андрю смаяно погледна телефона. Сю-Лин го беше оставила на изчакване. Какво можеше да е по-важно от спасяването на Фондацията?

Ядът му се стопи, когато тя се върна с добра новина.

— Пипнахме ги. Излетели са с „Бритиш Еървейс“ за „Хийтроу“. „Крос“ сравняват пътническите списъци с паспортите. След по-малко

от час ще имаме имената, под които пътуват. Тогава ще направим пълна проверка в хотелите и фирмите за автомобили под наем.

— Ами ако Англия не е крайната им дестинация?

— Тогава ще продължим да ги следим. Междувременно ще пратим сапърната група от Цюрих в Лондон. Ако тя е открила храм във Великобритания, до утре сутрин ще сме само на няколко часа след тях.

— В такъв случай налага ли се да продължаваме тази неприятност с нашия приятел от Макао?

Последва дълго мълчание. Сю-Лин или претегляше всички променливи, или проверяваше борсите.

— Не бива да рискуваме с изчезването му толкова скоро след смъртта на Флориан. Трябва да прилича на злополука. И ще имаме нужда от трупа.

— Може би ще минат няколко седмици, докато се възстанови достатъчно, за да го разпознаят.

— Няколко седмици не са проблем.

Решителността на Сю-Лин ободри Андрю. От цяла вечност не се беше чувствал толкова добре. Вилем и Джесика навярно нямаше да се съгласят, но тяхната жертва щеше да е за общото благо. За Семейството.

— Бихме могли да организираме злополуката така, че Вилем и Джесика да загинат едновременно.

— Тя е прекалено опасна — възрази Сю-Лин. — Искam я мъртва до утре.

32.

— Как става това нещо?

Сгушена във високото кресло в стаята на Дейвид, Джес изглеждаше и звучеше смачкана от часовата разлика. Беше се увила в сива хавлия и седеше с подвити под себе си боси крака.

Минаваше полунощ, местно време. Дейвид още носеше същите дънки и тъмносин пуловер, с които беше от дълги часове. Сложи си чифт тънки силиконови ръкавици, които вървяха с комплекта.

Преди три дни едва се бяха спасили в тунелите под улиците на Бостън. Сега бяха отседнали в натруфен викториански пансион в северен Корнуол под нови имена. Канадският паспорт с неговата снимка го представяше като Марк Александър Аскуит.

Само с три телефонни разговора Джес успя да уреди полета и пътуването им. Освен с неограничени средства, тя разполагаше с достъп до ресурси, които преодоляваха всякакви закони. Дейвид не разпитваше за подробности.

Той скъса тънката станиолова опаковка и извади малка четка.

— Ще взема клетки от вътрешната страна на бузата ти с ей това.

Четчицата приличаше на бъркалка за коктейл — дълга бяла пластмасова клечка с плосък край, на който имаше няколко нареза, като изтъркан докрай гребен.

— Ще поставя твоята проба в шишенцето и ще я пратим на приятелите ти в Кеймбридж за сравнение с моята.

Когато ѝ беше обяснил теста, с който искаше да потвърди, че имат далечна родствена връзка, тя го попита кой английски университет може да направи анализа. Дейвид избра Кеймбридж и Джес набра поредния телефонен номер. Комплектът за взимане на ДНК проба ги чакаше в хотел „Горинг“ в нощта, в която пристигнаха. Явно роднините ѝ бяха отдавнашни благодетели на университета. Още от основаването му. През 1209 година.

— Искам да обърнат особено внимание на зоните на ускорено развитие на хромозома двайсет.

— Защото там си открил своите аномалии.

— Да, най-важните. — Дейвид провери дали е приготвил шишенцето, прозрачен пластмасов контейнер с големина на куршум и заострен връх. — Четирите клъстера, които открих досега, не са съвсем еднакви, всеки от тях притежава уникални маркери, но и четирите имат един и същи хаплотип около зоната на ускорено развитие.

— Какво е хаплотип?

Той приклепна до нея.

— Отвори си устата. — Джес се подчини и Дейвид леко застърга лигавицата от вътрешната страна на бузата ѝ. — Чувала ли си за проекта „Човешки геном“?

Младата жена кимна, неловко движение при тези обстоятелства.

Той извади четчицата и я разгледа. Върху плоския ѝ връх се беше събрала белезникава материя.

— Това е първият опит за каталогизиране на генетичната структура на всеки човешки хромозом — около три милиарда нуклеотидни двойки. Отне тринайсет години и струваше три милиарда долара, а това е генетичният код само на един човек. — Дейвид отчупи върха на четчицата, пусна я в прозрачното шишенце, запуши го и го разклати.

После разпечата стерилната опаковка на втората четчица.

— Някои части от хромозомите се отделят толкова трудно, че реалистично погледнато, ние познаваме в детайли около деветдесет и два процента от ДНК секвенцията на човешкия геном. Отвори си устата. — Той застърга другата ѝ буза. — Това е за всеки случай, ако нещо с първата проба не е наред. Та така, въпросът е, че като се имат предвид цената, трудностите и необходимото време, повечето изследователи трябва да работят с големи количества ДНК от конкретни зони на конкретни хромозомы. Готово.

Отчупи върха на втората четчица, постави я във второто шишенце и го запуши.

— И получава ли се? — Джес спусна крака от стола, изправи се и се протегна.

— Да, получава се. Защото гените обикновено се предават от поколение на поколение на големи групи, наречени хаплотипове.

Той си свали ръкавиците и залепи етикети на шишенцата с пробите.

— Учените са използвали същия метод, за да установят кога хората са мигрирали от Африка. Преди десетки хиляди години. Хаплотиповете показват пътищата на различните човешки групи при разселването им из останалите части на света.

— Спомням си, че ми разказа за това. Три големи групи, нали така?

Дейвид кимна.

— Най-вероятно е имало много миграции, но не всички са били успешни. Известно ни е например че някъде преди сто и двацет до деветдесет хиляди години в Израел са живели модерни хора, но после хората извън Африка изчезват от фосилните свидетелства. Значи не се е запазила никоя генетична линия от ония първи миграции. С други думи... — той пусна шишенцата в отворите на специалната кутия до другите две с неговите проби, — ... произходът на всеки жив днес човек може да се проследи, поне генетично, до една от ония три големи миграции от Африка, започнали преди около шейсет и пет хиляди години.

Дейвид прибра подписаните от двама им формуляри в кутията и я затвори. Подписите отговаряха на фалшивите имена от новите им паспорти.

— Ами твоите клъстери с нечовешки маркери? — попита го Джес. — По кой път са тръгнали тези хора?

Отговорът му се позабави. Силният аромат на сушена лавандула в стаята беше почти задушаващ.

— Ами тъкмо това е странното. Генетичните аномалии, които открих... не са уникални за никоя миграционна вълна. Проявяват се в популации навсякъде по света.

— Ако се срещат при всеки, как може да са аномалии?

— Защото не се срещат при всеки. — Джес все още не подозираше за смъртната присъда, която тези маркери означаваха за него и още неколцина нещастници, може би дори за самата нея. Тя му беше споменавала за други членове на семейството ѝ и Дейвид знаеше, че мнозина от тях са доживели преклонна възраст. Засега обаче нямаше как да разбере дали е така, защото гените им са вариант на

неговите, но превъзмогващ преждевременната смърт, или защото нямат никаква генетична връзка с него.

Не виждаше смисъл да разкрива тайната си на Джес, докато не получи резултатите от анализите и не установеше истината. Отначало взе това решение, за да се защити. Сега съзнаваше, че просто не иска да я плаши.

Седна на ръба на бялото желязно легло и внимателно подбра думите си, за да ѝ каже точно колкото трябва.

— Явно преди около девет-десет хиляди години, когато хората са се разселили по света, някак си се е появила нова група еднакви хаплотипове. Едновременно и поне при четири различни популации.

— Твоите четири клъстера — кимна Джес. Зелените ѝ очи бяха ведри, ясни и заинтригувани.

— Точно така. Та ето го и проблемът. Някой може и да успее да докаже съществуването на търговски отношения или други връзки между Южния Пасифик и Перу по онова време, обаче тогавашното население на ония два обекта не може да се свърже с клъстерите в Индия и Корнуол.

— Освен по моя начин.

— Първите богове ли имаш предвид? — Той поклати глава. — Още тогава трябваше да ти кажа, че не съществуват *научни* доказателства за връзка между обектите. Приказките просто не са доказателство.

— Приказки, значи — огорчено въздъхна младата жена. — Дейвид, знаеш ли, че ти навярно си първият човек извън Семейството от години насам... може би от векове... а може би и *изобщо*, който научава за Първите богове? Дори не мога да повярвам, че ти казах.

Прииска му се да може да ѝ разкрие собствената си история, но вместо това посочи малката кутия до тях.

— Може да се окаже, че не си направила нищо особено. Ако ДНК анализите установят, че имаме едни и същи аномалии, значи с теб сме братовчеди.

Той не успя да разчете странното изражение, което се изписа на лицето ѝ. Сякаш думите му имаха някакво особено значение за нея.

— Обаче ти не вярваш — обобщи Джес.

— В Бог или в Първите богове? Не, не вярвам. Няма доказателства. Поне научни доказателства, които подлежат на

проверка.

— Като извънземните на Айрънуд. — Тя твърдо срещна погледа му. — И аз щях да отговоря така, но... ако са едно и също?

— Искаш да кажеш, че твоите богове са били извънземни, така ли?

— Не, не — махна с ръка Джес. — Обратното. В Преданията изрично се подчертава, че Първите богове са произлезли от хората. Не са дошли при нас от небето, нито откъдето и да е другаде.

— Преданията. Вашата библия. — Дейвид усещаше, че в тази област няма здрава опора. Религиозните убеждения бяха въпрос на вяра, а вярата не се поддаваше на рационален анализ.

— В Преданията няма нищо свръхестествено. И това е една от причините да знаем, че казват истината.

— Нима самото съществуване на божества не е нещо свръхестествено?

— Не. Заради мястото, от което са дошли Първите богове.

Беше очевидно, че следващите думи на Джес са цитат от нейните Предания.

— „Четирийсет поколения хората се крили в мрака като зверове и не познавали ни огъня, ни зърното, ни небесните знаци и измерването на движенията на слънцето, луната и звездите. После, през четирийсет и първото поколение, народът на мрака опитомил огъня и започнал да сее зърно, и да го жъне според движението на слънцето, луната и звездите. И тези неща, а и други, те предали на своите деца и родители, та да не се боят от мрак и глад, нито да се опасяват от объркване на дните“.

— От ясно по-ясно — заяви тя. — Не е казано „народът от небето“. „Народът със зелените антени“. Казано е „народът на мрака“. Същият народ, споменат в предишния стих. — Джес насочи показалец към гърдите си. — Ние. Хората. Народът на мрака, който живеел в пещери и с мъка осигурявал прехраната си, докато... докато Първите богове произлезли от нас и ни дали цивилизацията, за да се избавим от мрака и самите ние да станем богове. Рамо до рамо с тях. Знаеш ли защо нашето свещено писание не е просто сборник приказки като всеки друг религиозен текст? Защото разкрива *истина*, подкрепена от логика, а не от гола вяра.

Колкото и безпочвени да бяха възгледите ѝ, Дейвид приемаше, че са искрени, също като тези на Айрънуд.

— Е, поне е различно — отвърна той.

И за пръв път осъзна, че изпитва удоволствие от нечия компания. Потърси начин да удължи този странен разговор, боейки се, че ако не го направи, Джес ще се върне в стаята си.

— Разкажи ми още — помоли той.

И тя му разказа.

В ново време свещените писания на Семейството се наричаха *Les Traditions de la Famille*, „Предания на Семейството“, по класическия френски превод на Рене Кинтон, пазител на своя род в началото на миналия век и блестящ пример за подражание за децата и на дванайсетте рода. Прочут учен и лекар, спасил живота на десетки хиляди хора със своите открития, Кинтон използвал за превода си по-ранни текстове на латински, иврит и старогръцки, датиращи отпреди две-три хилядолетия. През поколенията в Семейството били предавани множество преписи и писанията имали завършен вид. И въпреки че били преписвани на ръка и превеждани многократно, между различните версии нямало много противоречия.

Най-старият текст на семейните писания обаче бил клинописен и датирал отпреди близо пет хиляди години. Били запазени сто седемдесет и осем керамични плочки, приблизително една трета от цялото съчинение, и днес се пазили в хранилището, поддържано от Рода Кларидаж в Австралия.

На тези плочки, изпечени от писари, които проследявали своя род до времето на Първите богове и с които се свързвало потеклото на самата Джес, светът и вселената се описвали с понятия, противоречащи на хилядолетия народна мъдрост и суеверия, но потвърдени в ново време.

В писанията на Семейството се казвало, че Земята се е образувала от неизвестни сили и древността ѝ е непонятна за разума, на който и да е човек. Тя се описвала като кълбо, обикалящо около Слънцето, докато Луната на свой ред обикаляла около Земята.

В Преданията нямало демони, ангели и небесни войни. Отначало нямало дори бог. Докато Първите богове не възникнали от хората,

също както животът възникнал от сушата и морето — не по замисъла на някакъв свръхестествен разум, а защото такава била природата на нещата.

Тъкмо заради тези писания, които щели да бъдат сметнати за светотатствени от повечето религии, Макклеъри запазили вярата си в тайна през цялата писана история.

Докато пръснатите навсякъде родове от Семейството усъвършенствали своята стратегия за криене пред очите на всички, техните учени започнали да събират доказателства, че писанията, толкова несъвместими с твърденията на другите религии, действително отразяват природния свят.

Парите и влиянието на Макклеъри дали тласък на Просвещението, поставили началото на рационализма и научния бум. Истините от семейните писания една след друга се потвърждавали с възможностите на науката.

И все пак, както му разказа Джес, нейните учители подчертавали, че в писанията няма текстове, отразяващи знания, каквито древните хора не биха могли да притежават. Не се споменавало за атомната теория. Нямаło други медицински данни, освен такива, каквито биха могли да направят впечатление на мъдри наблюдатели от онова време. Хигиената била жизненоважна за човешкото здраве, казвало се в Преданията, ала не се обяснявало защо е така, нямаło и дума за бактерии.

Следователно *Les Traditions de la Famille* били точно това, за каквото се обявявали сами — писания на хора, присъствали при раждането на Първите богове и натоварени от тях да ги представляват в света, да пазят техните тайни, докато не стане възможно да бъдат споделени с всички, навсякъде.

Хора. Не извънземни.

Така твърдели Преданията.

— И как се е запазило в тайна всичко това?

Джес сви рамене.

— Като не са говорили за него. Точно обратното на това, което правя в момента.

— Цели седем хиляди години?! — Дейвид неуспешно се опита да смекчи скептицизма си. — Това прави около триста поколения. — Цифрите сами се подредиха в ума му. — Сто четирийсет и четирима души от всяко поколение означава четирийсет и три хиляди души, които са знаели всичко това, и нито един от тях не е предал Семейството, не се е отчуждил, не се е напил в някой бар и не си е излял душата, така ли?

— Не съвсем.

Усмивката ѝ предполагаше, че не я е обидил.

— Естествено някои истории от Преданията и от други писания все пак са се разпространили извън Семейството по всевъзможни причини — призна Джес. — Такава е човешката природа. Ще ги откриеш в други култури, в други легенди. Даже в други религии. Произходът им обаче не е всеобщо знание.

— Семейството е проучило тайните на поколенията и главно динамиката на успешното им запазване. Особено важни са се оказали три условия. — Тя започна да ги изброява на пръсти. — Първо: стабилност във времето. Семейството определено я притежава. Второ: строги критерии за подбор на хора, на които да бъде разкрита тайната. Ти си абсолютно изключение. Трето: неконфронтационна политика. Никога не сме се опитвали да налагаме възгледите си на никого, затова няма какво да доказваме. Хората обикновено не ни обръщат внимание, защото не представляваме заплаха, и това ни връща към нашата стабилност.

Лампата осветяваше половината от косата ѝ. „Като ореол — помисли си Дейвид. — Като ореол на ангел.“

— Следващият въпрос. — Подсмихването ѝ му подсказа, че е забелязала как я зяпа.

— Добре. Какво всъщност прави през всички тия години Семейството? И защо?

Джес вдигна ръце към сребърния кръст, който носеше — по-скоро инстинктивно, отколкото съзнателно движение.

— Първите богове произлезли от хората и това означава, че семето на доброто е във всеки от нас. Те дали на човека цивилизацията, за да се избавим от страх и тежък труд и да помъдреем. Когато станем достатъчно мъдри, след време самите ние ще се превърнем в богове рамо до рамо с тях.

Стори му се, че нейните думи не са отговор на зададения въпрос, а ритуална формула, многократно повтаряна, без да бъде оспорвана.

— След време, казваш. Кога? В Преданията посочва ли се колко ще отнеме този процес?

Джес поклати глава. Няколко кичура се отделиха от дългата ѝ червена коса и заблестяха на светлината. Дейвид трябваше да премигне, за да се съсредоточи отново.

— Известно ни е само, че всичко ще се промени, когато Първите богове се завърнат при нас.

— Отишли ли са си?

Тя продължаваше да държи кръста си, но Дейвид забеляза, че пръстите ѝ се напрягат.

— Преди девет хиляди години. Оттогава всеки от нас, който прочете Преданията, се сблъсква със „загадката на Обещанието“, както я наричаме. Знаем какво е Обещанието — ясно е обяснено в Преданията. Първите богове *ще се върнат* при нас и тогава ще се изпълни тяхното Обещание, че всички ние, всички хора, ще станем богове рамо до рамо с тях. Затова Семейството съхранява знанието, което са ни дали, и го умножава, готвейки се за този ден. Просто не знаем кога ще настъпи той.

Начинът, по който говореше младата жена, разкриваше повече от думите ѝ. Все едно се стремеше да убеди себе си, а не него. Все едно я смущаваше нещо друго в тази древна загадка. Нещо, което премълчаваше.

— Защо са си отишли Първите богове? — попита той.

— Не знаем.

— Имаш ли представа къде са отишли?

— На Белия остров.

— На Белия остров. — Дейвид впери очи в нея. — Не знаете къде е той, нали?

Начинът, по който Джес въртеше кръста в ръцете си, му подсказа, че е прав.

— Всяко следващо поколение има нова теория, всъщност нови въпроси. Думата „бял“ цвят ли означава? Или става въпрос за производство, фабрика за ленени тъкани отпреди хиляди години? Или е място на чистотата? Реално място, например Арарат? Истински остров? Атлантида? Малта? Място, покрито с лед и сняг, например

Гренландия или Антарктида? Или в края на краищата просто философско състояние на ума?

— Ти как смяташ? — попита я Дейвид.

— Ако знаехме защо са ни напуснали Първите богове, може би щяхме да разберем къде са отишли. — Джес сякаш понечи да продължи, после се отказа и се изправи. — Спи ми се.

Той също стана, макар че още не искаше да се сбогуват.

— Утре е голям ден. — Дейвид се озърна към тежките завеси на прозореца, като че ли погледът му можеше да мине през тях, през нощния мрак и да стигне до замъка Тинтаджъл на осем километра оттам.

Той я изпрати до вратата. Джес спря на прага и се поколеба.

— Дано се окажеш мой братовчед. Иначе, след всичко, което ти разказах...

— Не се тревожи — отвърна Дейвид. — Утре ще открием нов храм. Обещавам.

Бързо и сякаш спокойно, Джес свали тънката сребърна верижка с кръста от шията си и я постави на неговата.

— Давам ти Дванайсетте вятъра на света, защото никой не знае къде ще умре — пак с онзи ритуален ритъм изрецитира тя.

Тази нощ Дейвид си легна с нейния кръст в ръка. Мислеше си за Дванайсетте вятъра и къде ще го отнесат в собственото му търсене.

Също като Джес, той не знаеше къде ще умре.

Знаеше само кога.

А сънят все не идваше.

33.

За пред обществеността и пресата започналият в 6:00 обиск на ФБР в „Атлантик Сити Инкаунтърс“ беше свързан с правните битки на Холдън Айрънуд с Министерството на финансите. На пресконференцията не се спомена за специален агент Джак Дайл, агент Роз Марано и другите единайсет специалисти от Бюрото за специални разследвания на военновъздушните сили, всички със сини якета на ФБР и съответните служебни карти.

За по-малко от час намериха компютърната система. Освен тайнствено изчезналия милиардер, Джак Лайл откри там всичко, което търсеше — но нищо, което можеше да използва.

Облечен в цивилни дрехи и яке на ФБР, капитан Тревър Кингсбъро, компютърен специалист от Космическото командване на САЩ, им събщи лошата новина в изолираната част на Червения салон.

Той показва на Лайл и Роз един от дисковете, който беше свалил от металния стелаж в средата на леденото помещение.

— Добрата новина е, че системата има осемстотин и петдесет едно цяло и половина терабайтови хот суап харда като тоя — събщи капитанът. — Ако е със стандартна конфигурация, това означава около петстотин и седемдесет харда, които могат да поберат цялата база данни ГСРСА, двеста за манипулирането ѝ и осемдесетина за резерв.

Лайл пропусна покрай ушите си тези числа и се съсредоточи върху нещо по-важно.

— Обаче не ми изглеждате много радостен.

— Всички хардове, които проверих, са празни. Едва ли ще открием доказателства, че базата данни е била използвана тук.

Роз реагира преди шефа си.

— Няма как да изтриеш осемстотин и петдесет терабайта за един час.

— Със софтуер няма как — съгласи се Кингсбъро. — Но я погледнете тук. — Той занесе диска на малка работна маса. — Това познато ли ви е?

Роз вдигна нещо като голям сешоар с плътен кожух от червена пластмаса — без нито един отвор. На масата имаше още пет такива, всеки с дълъг електрически шнур и щепсел.

— Това е старо изтриващо устройство. Създава мощно магнитно поле. Предназначено е за едновременно изтриване на голям брой видеокасети.

— Ще можете ли да възстановите нещо от информацията, която е била в тях? — попита Роз.

— Ще ги проверим сектор по сектор, обаче... ще подържите ли няколко секунди тия изтриващи устройства на трийсетина сантиметра от хардовете... край.

— Не забелязах изтриващи устройства в другата стая — каза тя с присвити очи. Беше й хрумнало нещо. Лайл се обнадежди. — Басирам се, че компютърджиите не са успели да ги използват на своите терминали.

Тя мина решително през цилиндричната врата и излезе във външната част на Червения салон. Лайл и Кингсбъро я последваха.

На всяко от осемте работни места в помещението имаше специалист от БСР или военновъздушните сили. До голямата маса чакаха двама от програмистите на Айрънуд с пластмасови белезници на китките.

Едната се казваше Кийша Харъл. Беше приблизително на възрастта на Роз, с раста прическа, дънки и тениска с голям зелен динозавър и надпис „Не забравяй“. Лайл не разбра хумора, но асистентката му го намери за смешен. Естествено.

Вторият арестант беше Джуст Чато, висок, тромав мъж, който седеше с наведена глава и съсредоточено наблюдаваше нещо интересно на пода или пък острия като нож ръб на грижливо изгладените си джинси.

Специалистите от БСР ги бяха заварили в Червения салон. Засега те отказваха да отговарят на всякакви въпроси, което обикновено означаваше, че знаят нещо. Щеше да дойде и техният ред.

Лайл търпеливо изчака, докато Роз размени няколко думи с един от специалистите и после двамата провериха нещо в неговата дебела

червена папка с етикет „Секретно“. Мъжът започна да пише на клавиатурата, а Роз застана зад него. Появилият се на екрана текст очевидно ги зарадва и тя се върна при Лайл, за да му обясни защо.

— Фасулска работа. Намерихме една директория на харда, в която са посочени файлове във формата на ГСРСА. Това би трябвало да ни стига, за да докажем, че терминалът е имал достъп до данните.

Това обаче не задоволи капитан Кингсбъро.

— Може да не е чак толкова просто — възрази той. — Както казах, има две причини за безпокойство: първо, че всички хардове са изтрити, и второ, че системата не е достатъчно голяма за онова, което трябва да прави.

— Защо да не е? — попита Лайл.

— При онази разпечатка на неизвестното крайбрежие, която ни дадохте, резолюцията е поне шест пъти по-голяма от резултата, който може да даде ГСРСА. Освен това на нея се вижда структура на около трийсет метра под земята. ГСРСА може да стигне най-много до два-три метра дълбочина, и то при съответните почви и влажност, а не скали, каквито имаме на разпечатката.

Специалният агент не виждаше основание да се признае за победен.

— В такъв случай още какво трябва да намерим?

Кингсбъро погледна към вътрешната стена, която разделяше помещението.

— За глобална база данни с такива възможности... трябва да намерим поне още три хиляди и петстотин харда, освен тия осемстотин и петдесет. Всички свързани в мрежа. — Капитанът прехвърли диска, който носеше, в другата си ръка. — Ако бях на ваше място, щях да започна да търся още няколко помещения с контролирана среда.

— Няма да ги открием — каза Роз.

— Защо?

— Защото тук няма външна мрежа. Тия терминали са свързани помежду си и с хардовете в другата стая. И толкова. Тук даже няма обикновена телефонна линия, тъй че е невъзможно да имат достъп до друга база данни или мрежа.

— Това е проблемът — потвърди Кингсбъро. — Както и да е създадено, онова изображение от разпечатката трябва да идва от нещо

повече от ГСРСА. Защото е обработена много повече информация, отколкото може да са съхранявали тук.

Роз се заоглежда в търсене на вдъхновение.

— А какво ще кажете за това? Айрънуд някак е успял да си осигури достъп до друга база данни, подобна на ГСРСА, само че... по-добра.

Капитанът също се озърна, за да се увери, че не ги чуват, приближи се към тях и сниши глас.

— Сателитната система ИМПЕРИЯ, резултат на която е ГСРСА, радарите със синтезирана апертура, които използват спътниците... единствено нашата страна разполага с такава технология.

— Тогава има друга вероятност — каза Лайл. — Щом ние можем да запазим ИМПЕРИЯ в тайна от другите страни, възможно ли е други страни да крият от нас своя вариант на същата технология?

Кингсбъро се замисли над тази идея.

— Защо Айрънуд ще краде ГСРСА, за да я продаде на друга държава, щом тая държава вече има по-добър вариант?

— Освен ако... — тихо произнесе Роз.

— Какво? — подкани я шефът й.

— Ами ако Айрънуд не е искал да *продаде* ГСРСА? Ако той е крайният потребител?

Лайл се смая. Не се беше сещал за това.

— Значи... той получава копие на ГСРСА за себе си... и купува или открадва подобна база данни от Китай или Русия...

— Или от Швейцария — прибави агентката.

Капитанът от Космическото командване на САЩ се смути.

— От Швейцария ли? Те нямат шпионски сателити.

Роз погледна Лайл, искаше разрешение.

Той кимна.

— Давай.

— Преди нашият вътрешен човек да изчезне, по него стреляха лица, работещи в частна охранителна фирма с централа в Цюрих — започна тя. — „Крос Екзекютив Протекшън“. Преди две седмици пък арестувахме друг тип от „Крос“ — и той участва в престрелка, в която беше замесен Уиър.

— Само че преди две седмици човекът от „Крос“ явно се опитваше да защити Уиър — прибави Лайл. — А в деня на изчезването

му хората от „Крос“ искаха да го спрат.

Капитанът се замисли и изрече очевидното:

— Уиър е сключил сделка с „Крос“ и после се е отметнал.

— Сключил е сделка с някого, да — съгласи се специалният агент. — Случайно да сте чували за фондацията „Макклеъри“?

Кингсбъро поклати глава.

— И ние не бяхме. Оказа се, че тя е собственик и единствен клиент на „Крос“.

— Частна армия, така ли? — попита капитанът.

— Нещо подобно.

— Що за фондация е това?

— Научни изследвания, такива неща. Финансира археологически разкопки, дава университетски стипендии, спонсорира музеи... всичко изглежда законно.

— Изглежда?!

Лайл сви рамене.

— Имат частна армия. Или поне частни сили за сигурност. Които по някакъв начин са свързани с Уиър.

— Щом вие сте използвали Уиър, за да проникнете в организацията на Айрънуд, „Крос“ или техни служители може да са правили същото. Уиър е пионка, попаднала наред цялата тая работа.

— В такъв случай възниква един основен въпрос — каза Лайл.

— Дали фондацията „Макклеъри“ се е опитвала да се добере до Айрънуд, за да купи от него ГСРСА, или те са му я продали?

— Мислите, че една изследователска фондация е замесена в международен шпионаж?

— В това разследване има толкова много неочаквани обрати, че не знам какво да мисля. Фондацията притежава милиарди, десетки милиарди. Може така да печелят парите си — като купуват и продават държавни тайни.

— Струва си човек да се поразрови — заяви Кингсбъро.

— Ще го направим. — Лайл го изчака да каже още нещо, но той мълчеше. Беше време да продължат нататък.

Кингсбъро схвана намека.

— Ще проверя останалите хардове. Може случайно да са пропуснали да изтрият някой от тях. — Той се насочи към цилиндричната врата и влезе в херметично изолираното помещение.

Роз строго изгледа Лайл.

— Сега пък какво има? — попита той.

— Някаква причина да не споменеш за основния проблем?

— Да. Искам да запазя репутацията си на рационален следовател.

— Извънземните са си на Айрънуд. Става дума за неговите убеждения, не за твоите.

— Това е легенда, Роз. Нали се сещаш, за да заблуди агентите от ФБР, Тони Сопрано казва, че отива да вземе десерта, а всъщност има предвид незаконна стока.

— Тогава за какво разговарят Айрънуд и Уиър, щом не става дума за извънземни? За руснаци ли? За китайци? Или швейцарци?

— Да не ме убеждаваш, че *има* извънземни?

— *Моето* мнение няма значение. Важното е, че Айрънуд вярва в това. Не смяташ ли, че трябва да се заемем с тоя случай от неговата гледна точка?

— Разбира се — съгласи се Лайл. — Е, какво мислиш?

— Мисля, че Айрънуд действително е крайният потребител на базата данни. — Очите на Роз блестяха, докато се стараеше да го убеди в логиката си. — Той е обсебен от идеята да открие своите извънземни колонии. Според него те датират отпреди хиляди години — това е по археологическата част. ГСРСА, която е способна да показва какво има под земята, трябва да е ценно археологическо средство, нали така? Фондацията „Макклеъри“ финансира археологически експедиции. Следователно ГСРСА е ценна и за Айрънуд, *и* за фондацията — няма нужда да се намесва и вражеска страна.

— Значи в крайна сметка тоя случай може и да не се окаже шпионаж. Айрънуд може просто да е някакъв съвременен Индиана Джоунс и ГСРСА да е тазгодишният Свети граал.

Звучеше логично, но не по същество.

— Каквато и гледна точка да предпочетеш, базата данни е открадната държавна собственост и докато е в ръцете на друг, ние сме изложени на опасност.

— Няма спор. Какво ще правим сега?

Лайл знаеше, че има няколко опции. Можеше да се опита да разпита програмистите на масата, но тъй като те вече бяха поискали адвокат — естествено, един и същ, — очевидно действаха по някакъв

предварителен план и нямаше да проговорят скоро. Можеше да изчака и да види дали капитан Кингсбъро ще открие нещо, но нямаше почти никакъв шанс. Можеше да претърси други имоти на милиардера — но дори да откриеха големи компютърни системи, най-вероятно те също вече бяха разглобени.

— Можем да направим само едно.

Роз лукаво се усмихна, като че ли знаеше какво ще й каже.

— Имаме нужда от повече информация — продължи Лайл. — От геопространственото разузнаване трябва да идентифицират крайбрежието на оная разпечатка.

— И после... Пак ли командировка?

— Пак.

34.

— Чудя се как ли е изглеждало тогава — тихо произнесе Джес.

Дейвид стоеше до нея на скалата над Атлантическия океан. Мъгла и пръски изпълваха утринния въздух. Едва различаваха вълните на трийсетина метра под тях, които нежно се пенеха около тъмните камъни на скалистия бряг. Нататък — само мъгла. Дори крясъците на морските птици звучаха глухо.

— Според теб кога е построен? — попита той.

Рано сутринта бяха пренесли на топографска карта координатите от разпечатката, която бяха направили в Бостън. Според нея и ръчния им джипиес бяха на мястото, на което Айрънуд се надяваше да открие извънземна колония, а Джес — храм на Семейството. Какъвто и да се окажеше, изсеченият в корнуолския шист обект се намираше на по-малко от трийсет метра под тях.

— Преди девет хиляди години.

— Морското равнище трябва да е било по-ниско — отбеляза Дейвид. — Поне с осемнайсет метра.

Джес му се усмихна, сякаш беше казал нещо смешно. — Имах предвид колко хора са живели тук. Имало ли е кораби? Кейове? Празници? Магазини? Как е миришело тогава? Имали ли са пещи за керамични съдове? Фурни за хляб? Как е изглеждал техният свят? — Тя замълча, сякаш объркана от многото възможности.

Дейвид ѝ предложи собствения си подход към неизвестното далечно минало.

— Е, техниката им е била друга, обаче хората са си били като нас. Същите емоции, желания, потребности. Човешката природа не се променя.

— Първите богове са били различни.

Той премълча. Сега той, Джес и Айрънуд бяха на една вълна. И тримата търсеха доказателства и се надпреварваха с времето, за да ги открият.

— Ето там! — Джес държеше бинокъла пред очите си и се взираше в скалната стена отвъд двестаметровото заливче.

Повече от час бяха вървели по пътеките и ръбовете на скалите, докато чакаха мъглата да се разнесе. Превърнатите в туристическа атракция руини на замъка Тинтаджъл се намираха на километър и половина югозападно от мястото на храма, но тук-там сред скалите ясно се виждаха останки от каменни стени и ерозирали стъпала. Дейвид виждаше въздействието им върху Джес, макар да не бяха толкова древни, колкото храма. За нея корнуолският обект бе нещо повече от църква. Той беше самата Света земя.

— Дейвид, в пластовете има прекъсване! На височина пет-шест метра, точно вляво от онова белезникаво петно.

Той насочи бинокъла си към скалата и видя белите жилки.

— Над трите големи скали ли?

— Точно там! Вижда се, че шистовите и алевролитните пластове са нарушени от конгломерат.

— Оная бъркотия от камъни ли?

— Направено е от хора.

Дейвид не забеляза друго, освен естествени скали. Свали бинокъла и попита:

— Откъде знаеш?

— Повярвай ми, аз съм геолог.

— Сериозно, Джес. Как можеш само да погледнеш нещо, което са виждали хиляди други, и да кажеш, че е направено от човек?

— Защото виждам вулканични скали навсякъде в местните пластове. Тук ги наричат „син елван“. Толкова широко са разпространени, че никой не ги забелязва. А онова прекъсване долу, общо взето, не е много по-различно от хиляди други по тази част от крайбрежието.

— Общо взето ли?

— Вулканичните скали се образуват от магма, затова вулканичните пластове в корнуолския шист обикновено са плътни.

— И какво от това?

— Погледни внимателно онзи пласт долу и ще видиш, че не е плътен. Това е конгломерат, смесица.

Дейвид отново вдигна бинокъла.

— Много отдавна някой може да е запълнил тунел или пещера с камъни или остатъци от рудодобив. С времето нещо е споило „запушалката“, най-вероятно минерали, отлагащи се от подпочвените води. В крайна сметка изглежда плътно. Сега виждаш ли го?

— Почти. — Той ѝ върна бинокъла. — Запушили са нещо, така ли?

— Ако не търсех нещо подобно, може би и аз нямаше да му обърна внимание — призна Джес. — Но не забравяй, че имаме карта. — Тя повдигна топографската карта, сгъната така, че да се вижда скицираното от нея очертание на храма. — Мястото съвпада, виждаш ли?

Завъртя картата така, че да е ориентирана спрямо онова, което наблюдаваха в момента. Дейвид кимна.

— Там има тунел.

Гласът ѝ издаваше вълнение.

— Половината вече го няма, срутил се е заедно с шиста при ерозията на скалите. Но пет метра навътре би трябвало да се отваря към постройката.

Дейвид предпочиташе практичността пред мечтите.

— Имаш ли представа как да пробием пет метра „конгломерат“ без пневматични чукове и динамит?

— Няма нужда. — Тя го погледна странно и прокара показалец по очертанията на храма. — Вгледай се по-внимателно.

Дейвид впери очи оттатък заливчето и направи връзката.

— Там има пещера.

По залез-слънце небето продължаваше да е ясно — ненарушавана от нищо тъмносиня, почти черна шир, с тънка огненочервена ивица по далечния хоризонт. Вълните тихо шепнеха, без да се плискат в скалите. Носеше се слаб мирис на море. Птиците се бяха смълчали.

Единственият звук, който Дейвид чуваше, беше остро трокане на камъни под тежките им обувки, докато мъкнеха раниците си покрай подножието на скалите. Бяха избрали момента така, че да не привлекат нежелано внимание.

Територията на замъка Тинтаджъл беше затворена след здрачаване и наоколо почти не бяха останали паркирани коли. По неосветените туристически пътеки също нямаше никой, който да забележи двете фигури в тъмни гащеризони долу. Оставаше само толкова светлина, колкото да стигнат до мястото, което бяха видели сутринта, без да се налага да палят фенерчетата си. Отворът на пещерата се намираше на около метър и половина над линията, до която стигаше приливът.

Те оставиха багажа си на скалистата земя. Две големи раници и една по-малка брезентова чанта.

Дейвид се облегна на почти отвесния склон и направи стреме с длани, за да повдигне Джес. Веднага щом тя стигна до пещерата, той ѝ подхвърли раниците и чантата и бързо се изкатери при нея.

Отворът беше широк един и осемдесет и висок един и двайсет. Стояха клекнали, нямаше място да се изправят.

Огледаха се за наблюдатели на гаснещата светлина. Не видяха никого.

Обърнаха се навътре, извадиха фенерчета от раниците и ги включиха. Водени от ярките лъчи, те навлязоха приведени в мрака, като оставиха багажа си на входа.

Оказа се, че не са първите посетители на издълбаната в камъка пещера. Дейвид забеляза празни кутии от „Гинес“, опаковки от закуски, парчета стъкло и други останки от любовни срещи.

Пет метра навътре пещерата изведнъж се разшири и двамата с облекчение се изправиха. Каменният таван беше най-малко на трийсет сантиметра над главите им.

Дейвид пое дълбоко дъх. Въздухът бе влажен. Мирисът на море се беше усилил. Джес погледна електронния си компас. Джиписът не работеше — тук нямаше връзка със сателитите.

— Близко ли сме?

— Да. — Тя насочи лъча на фенерчето си нагоре и наляво. Светлият кръг се плъзна по неравните стени и тавана. Там имаше тъмна ивица, пролука.

Джес отиде до мястото, изрови с малък нож няколко свободни камъка и прошепна:

— Тук...

Лъчът на фенерчето му се сля с нейния.

Джес прокара острието по друг вид камък. Гладък, с остър ръб.
— Дялан е — съобщи тя.
Дейвид разбра.
— Ще донеса раниците.

Работата беше еднообразна, но не особено тежка — шистът се ронеше лесно. След два часа бяха разчистили достатъчно голям отвор и Джес се провря през него в тунела.

Дейвид чу приглушения ѝ глас.
— Чисто е.

Той напъха раниците им вътре и я последва.

Отдъхнаха си няколко минути, седнали на пода. Беше влажно и студено.

Дейвид извади две светещи пръчки, разклати ги, за да активира химикалите, и ги хвърли в тунела. Едната наблизо, другата надалеч.

По-близката огря с бледозелена светлина наклонена, почти срутена стена, чиито дялани камъни се издаваха навън, слепени с някакво минерално вещество, напомнящо дебели нишки стопен восък. Подобни отлагания имаше по отсрещната стена на тесния тунел и по тавана.

Това потвърждаваше обяснението на Джес. Хилядолетията процеждаща се подпочвена вода оставяха своя белег.

Далечната пръчка беше паднала зад купчина камъни, срутили се от стената и тавана. Въпреки това имаше достатъчно място, за да се проврат оттатък.

По лъщящото от пот лице на Джес тъмнееха мръсни ивици, а стегнато сплетената ѝ коса беше покрита с дребни камъчета и прах. Но очите ѝ грееха, изпълнени с живот.

— Досега не сме изпреварвали Айрънуд — заяви тя.

Дейвид извади дигитален фотоапарат „Олимпус“, един от шестте, които Джес беше купила, за да не си играят да сменят карти памет или да свалят снимките на място.

— Трябва да документираме всичко. — Той засне коридора, тавана, сравнително запазената стена от едната страна, детайл от каменните блокове на неравния под. Когато свърши, известно време останаха ослепени от многократните проблясъци на светкавицата.

Изчакаха около минута зрението им да се проясни и продължиха нататък.

След петнайсет метра стигнаха до разклонение.

Дейвид вдигна компаса на равнището на картата, а Джес насочи фенерчето си към скицата на храма. Лъчът освети излизащата от устите им пара. Неподвижният въздух беше по-студен и по-влажен, а всички звуци в затворения свят от влажни камъни и неравни повърхности почти бяха лишени от ехо. При други обстоятелства Дейвид щеше да запише тази уникална акустика, за да я прибави към колекцията си, но не и сега.

— Трябва ни ето това. — Джес посочи кръгла структура в очертанията на храма. — Мисля, че е натам. — Тя освети лявото разклонение на коридора. — На трийсетина метра оттук.

Лъчът разкри голяма купчина камъни. На по-малко от трийсет метра.

Младата жена запали нова светеща пръчка и я пусна на пода.

Приблжиха се до камарата, Дейвид повдигна Джес и тя му извика, че пътят е чист.

Първо го порази силното ехо. От тази страна нямаше никакви следи от разрушителното действие на водата. Нито на пода, нито по стените или тавана. Той попита Джес дали може да обясни промяната.

Тя нарами раницата си и насочи лъча на фенерчето си към тавана.

— Може да е заради пластовете над тази част от прохода. Вулканичните скали са водонепроницаеми. Водата, която се стича от повърхността, стига до тях и продължава настрани.

Спусна лъча към пода и без да каже нищо повече, бързо тръгна напред.

Дейвид изостана, за да праметне раницата си на рамо и да вземе брезентовата чанта с фотоапаратите, след което пое подире ѝ.

Настигна я двайсет и пет метра по-нататък. Беше спряла и се взираше в стената отдясно.

Той видя врати от разкривени посивели дъски, обковани с ръждив метал. Точно срещу тях имаше друг проход, завиващ под деветдесет градуса.

— Виж, Дейвид. Непокътнати са... някой... някой ги е затворил преди девет хиляди години и...

Джес се пресегна, но той я спря.

— По-добре първо да ги заснемем. — Вратите нямаше да се запазят след отварянето им и тук не разполагаха с нужните материали, за да консервират нещо толкова старо и крехко.

Дейвид извади фотоапарата и бързо направи нова серия снимки, после запали поредната светеща пръчка и я хвърли настрани.

— Сега е твой ред — обяви той.

Джес пое дълбоко дъх и внимателно дръпна лявата врата.

Изтлялото дърво се свлече на пода почти безшумно. Ръждивият метал не можеше да го задържи.

Джес прехапа долната си устна, но насочи лъча на фенерчето си напред. И ахна.

— Там е...

После влезе вътре.

Намираха се в помещение, което Джес вече му беше описвала. Фенерчетата им осветяваха кръглото пространство с диаметър седем-осем метра. В средата бе масата — два и половина метров каменен диск върху стълб, висок близо метър. Издълбани линии разделяха горната ѝ повърхност на дванайсет равни сегмента, във всеки от който имаше вдлъбнатина с различна форма. Всички бяха празни.

Джес изчисти от праха една от вдлъбнатините и докосна ъгловатото очертание — две разклоняващи се линии.

— Закъснели сме. За пореден път. — Не можеше да скрие разочарованието си.

Дейвид насочи лъча на фенерчето си към стената и видя нещо неочаквано.

— Не си ми споменавала за това.

Джес се обърна натам.

— Карта...

— На какво? — На пръв поглед изображението му се струваше напълно непознато.

— На света! — смаяно повиши глас тя. — Виж! — Освети с фенерчето си едно място на стената. — Това е Африка, но обърната наопаки. Поставянето на север нагоре е съвсем условно и онзи, който е начертал картата, е предпочел да го направи обратно.

Двамата бавно се завъртяха и лъчите на фенерчетата им се плъзгаха по цялата стена. Картата се разкриваше пред очите им в цветовете, сякаш също толкова ярки, колкото и в деня, в който е била нарисувана. Кафяво и зелено за сушата, синьо за водата, с широки черни и червени дъги, пресичащи океаните.

— Карта на света отпреди девет хиляди години?! — Дейвид насочи лъча си към море, което очевидно беше Средиземно, само че тук Сицилия беше продължение на италианския ботуш, а не отделен остров. Други части от континентите изглеждаха също толкова примитивно и несъвършено очертани, макар че, ако картата наистина беше толкова древна, не можеше да обвинява автора ѝ в неточност.

— Да, оттогава — потвърди Джес. — А какво е това? — Лъчът на фенерчето ѝ се премести и Дейвид видя Западна Европа и нейното продължение — Англия, все още свързана с континента. А в най-югозападния край на това продължение...

— Корнуол — каза той. После забеляза още нещо. — Знак приблизително на мястото, на което се намираха в момента. Две пресичащи се остриета, увенчани с кръг. Като кръста, който му беше дала Джес.

— Нашият знак, Дейвид... Този храм наистина е построен от нашите...

Той рязко се пресегна към фенерчето ѝ и го изключи заедно със своето.

Стъпки.

35.

Мерит осветяваше с фенерчето си влажния, разрушен коридор, а Айрънуд-младши се мъknеше подире му.

— Дай да я видя — сподавяйки яда си, каза шефът на сигурността. Беше подценил врага в Южния Пасифик — не очакваше Макклеъри да подкупят гмуркачите му. Синът на милиардера не го биваше за помощник, но поне нямаше да го предаде.

Младши изруга с треперещ от студ глас, докато измъкваше листа от джоба на якето си.

Франк Биън му бе направил тази разпечатка, преди Мерит завинаги да го облекчи — наред с останалите от екипа на Червения салон — от арестантските неудобства. На нея се виждаха очертанията на поредната извънземна колония на Айрънуд, наложени върху близък план на терена, който се намираше високо над тях.

Той проучи картата, за да потвърди плана си. Задъненият проход от отвора в скалите беше единственото място, осигуряващо достъп до целия комплекс. Уиър и онази Макклеъри не бяха въоръжени и нямаше къде да се скрият. Светещите пръчки също сочеха пътя им.

Мерит угаси фенерчето си. Всичко щеше да приключи съвсем скоро.

И тогава нямаше да има значение колко шум ще вдига Младши.

Дейвид вдигна ръка, за да даде знак на Джес да пази тишина. Заслуша се и прошепна:

— Двама са. В първия проход. Преди разклонението.

— Светещите пръчки водят право към нас — отвърна Джес.

— Имаш ли представа кои са?

— Айрънуд? Кой друг може да има карта на това място?

— Мерит е тук, за да ни убие — тихо и настойчиво каза той.

Джес веднага смъкна ципа на гащеризона си и извади малък пистолет.

Дейвид се сепна.

— Откъде го взе? — В самолета за Англия двамата носеха само набързо купени дрехи и тоалетни принадлежности. Нямаше как да не са засекли оръжието.

Тя не отговори, а тръгна към отворената врата. Дейвид я последва.

Чу се тропот на търкалящи се камъни и Дейвид си представи как Мерит и неговият съучастник се провират покрай голямата купчина. Щяха да се появят след минута. Той се озърна назад. Детайлите на стенната карта помръкваха — светещата пръчка гаснеше бързо на студения под.

— Джес, има ли друг изход от залата? — тихо попита той.

Тя поклати глава.

Още падащи камъни. После тичащи стъпки. Покрай скалите. Без фенери. Ориентираха се по светещите пръчки. Изведнъж му хрумна нещо.

— Можем да ги заслепим.

— Но само за миг.

— Достатъчно, за да избягаме по един от другите два коридора.

— Стига да *няма* други препятствия, те продължават трийсет метра нататък и стигат до ново разклонение. Няма къде да се скрием.

— Можеш да стреляш първа.

Джес кимна и Дейвид разбра, че вече е решила да го направи.

Разнесе се остро изхрущяване. Някой изруга високо.

Дейвид позна гласа и прошепна:

— Синът на Айрънуд.

— На какво разстояние са?

Дейвид наклони глава и се съсредоточи.

— Шест метра.

— Пригответи се — когато стигнат на три метра. Дръж фенерчето колкото може по-настрани.

Той вдигна фенера си и започна да брои наум. „Деветнайсет, осемнайсет, седемнайсет...“

Мерит закова на място и вдигна свободната си ръка, за да спре Младши. Трябваше да се ориентира в обстановката. Усмихна се, когато

видя зелената светеща пръчка на пода. Съкровищницата на Айрънуд трябваше да е направо и надясно, а тунелът, същия като онзи, по който беше плувал в Пасифика — наляво, точно срещу входа на онова помещение.

Предполагаше... не, *знаеше*, че плячката му вече е в залата, и беше разумно да приеме, че са чули приближаването му. По-точно, приближаването на Младши.

Не че това щеше да промени нещо. Уиър бе цивилен и съответно неподготвен. Онази Макклейти обаче се оказваше сериозен проблем. Първо се измъкна от зле замислената атака на Младши в Канада, а после оказа изненадващ отпор в лабораторията на Уиър.

Мерит обмисли положението от нейната гледна точка. Тя разполагаше със същата карта като неговата, следователно знаеше, че няма къде да избяга. „Когато се приближим, тя ще изскочи от залата и ще открие огън“ — реши той. И за да си осигури една-две секунди предимство, може би щеше да се опита да го заслепи с фенерче.

Затискайки лявото си око с длан, Мерит нареди на Младши да направи същото и да не се движи. После прилепи гръб към стената и безшумно продължи нататък, насочил напред деветмилиметровия си глок.

Преди хиляда години Сун Дзъ беше, казал, че когато няма къде да избяга, врагът може само да се бие до смърт.

Мерит не искаше нищо друго.

Десет...

Дейвид затаи дъх, за да чува по-добре. Нямаше стъпки. Мерит или беше спрял на четири-пет метра, или се приближаваше с крайна предпазливост.

Докосна Джес по ръката, посочи ухото си и поклати глава. Младата жена трябваше да рискува и първа да направи ход. Не можеха да чакат Мерит и Младши да се появяват на вратата.

Джес вдигна лявата си ръка, изпънала три пръста.

Дейвид кимна. На три.

Тя първо сви палеца си, после показалеца.

Той се приготви да се хвърли напред.

Първият взрив разтърси коридора.

Силата на експлозията отхвърли Мерит и Младши назад.

Мерит се стовари тежко на каменния под, но екотът от сблъсъка се изгуби в оглушителния грохот, който отекваше в самото му тяло.

Първата му мисъл беше, че момичето е полудяло и разрушава храма, за да не го остави на Айрънуд.

Веднага след това помисли за пистолета си. Глокът вече не бе в ръката му.

Дейвид и Джес скочиха на крака в мрака на пълната с прах зала. Той запуши ушите си, все още кънтящи от взрива, а Джес притискаше с длан устата си, за да сподави кашлицата.

Още се олюляваха, когато втора експлозия разтреса древната зала. Нещо метално падна отвисоко на пода и, невидимо в тъмнината, иззвънтя като въртяща се монета.

— Някой взривява скалите. — В гласа ѝ се долавяше страх, но не за живота ѝ, а за това място, това ехо от миналото на нейното семейство. — Но кой? Няма начин да е Мерит. Айрънуд иска храма не по-малко от нас.

— Кой друг знае за храмовете?

Врълхлетя ги трясъкът на трета експлозия, този път с различна ударна вълна. Дейвид започна да си съставя звукова картина. Някой си пробиваше път от друга посока.

— Снимай! — ужасено извика Джес. — Трябва да го документираме! — Тя отново се втурна към вратата, вдигнала пистолета си.

Дейвид реагира светкавично. Първите три обекта бяха ограбени, нямаше нито артефакти, нито украса. Тук обаче световната карта беше невредима. Ако залата не оцелееше след тези взривове, поне щеше да се съхрани информацията от нея.

Той откри раниците, извади нов фотоапарат и опрял гръб на каменната маса, започна да прави снимки, като след всеки проблясък на светкавицата се завърташе няколко градуса надясно. Накрая обиколи цялата стена и засне картата.

— Тавана! — подкани го Джес.

Дейвид погледна нагоре, натисна бутона, после провери резултата на дисплея.

Таванът на залата имаше полусферична форма, като купол на планетарий, но беше осеян със сребърни дискове, които отразяваха светлината на светкавицата.

Той грабна друг фотоапарат, зае такова положение, че да ограничи блика, и засне изцяло тавана.

„А сега картата в едър план.“ Дейвид взе трети фотоапарат, но се нуждаеше от повече светлина. Вдигна една светеща пръчка.

— Джес... картата трябва да се вижда.

— Давай!

Дейвид запали пръчката и я разтърси. Потърси Корнуол и засне отблизо островърхия кръст, който показваше къде се намира...

После се изправи и придвижи пръчката покрай стенописа. Още един островърх кръст на остров в Средиземно море. И в Субсахарска Африка.

Чу се тропот, последван от изстрели.

— Джес...

Тя рязко се завъртя с пистолет в ръка — само силует на фона на зелено сияние, осеяно с носещи се във въздуха прашинки.

— Успя ли?

— Да! — Дейвид напъха всички камери в джобовите на гащеризона си и заряза брезентовата чанта и раницата. Протеинови таблетки, шишета с вода, инструменти за копане, батерии, аптечка... не им трябваше нищо друго, освен картите памет във фотоапаратите.

— *Всичко* ли засне?

— Да! Трябва да тръгваме, Джес. — Още малко и щяха да стигнат до тях. Бяха най-малко осем... Той поклати глава. Ушите му още пищяха от експлозиите. Може да бяха повече от осем...

Вниманието му привлече металически проблясък на пода. Източникът на извънтяването, което бе чул при втория взрив. Един от дисковете се беше откъртил от тавана. Той го вдигна, после изтича при Джес до вратата. Долови недалечен шепот, шумолене на тежък плат, изтракване на метал...

Този път и тя ги чу.

— Светещата пръчка!

Дейвид се укори, че не се е сетил за това, спринтира назад и я пхна в един от джобовете на гащеризона си. В залата се възцари мрак.

Експлозиите бяха изместили другата пръчка в коридора, но тя продължаваше да излъчва зеленикаво сияние и осветяваше входа на напречния проход.

— Първо ще отидат там — прошепна му Джес. — Трябва да се скрием другаде. — Тя посочи втория тунел.

Но не го бяха проверили и не знаеха дали не е запушен.

— На три?

Дейвид кимна.

Изстрели.

Мерит и Айрънуд-младши бяха приклекли в тъмнината и дори силуетите им бяха скрити от камарата камъни зад тях, спираща сиянието на светещата пръчка при входа на съкровищницата.

— Трябва да се махнем оттук! — Младши понечи да се надигне, но Мерит го сграбчи за рамото и го принуди да се наведе. Знаеше точно какво се случва. Не знаеше само кой стои зад всичко това. Онези, които си бяха пробили път с взривове, нямаха намерение да пазят нищо и никого и едва ли щяха да оставят свидетели.

Той хвърли една светеща пръчка над купчината камъни, по която току-що се бяха покатерили, и светлината ѝ замъждука от отсрещната страна. Влажният тунел водеше до малкия отвор в скалата. Щеше да избяга оттам. Взривявайки нов проход, натрапниците бяха показали, че не знаят за тази пещера.

— Първо ще хванем Уиър. После ще си тръгнем.

— Ами момичето?

— Макклейри не може да предаде баща ти на ФБР.

— Баща ми е в безопасност, така ли?!

Това беше вярно. Отдавна планирано и често репетирано, бягството на Айрънуд мина като по ноти. В момента, в който човекът на Мерит в полицията на Атлантик Сити го предупреди за организирането на междуведомствена спецчаст в управлението, готвеща се да обискира „Атлантик Сити Инкаунтърс“, Мерит събуди милиардера и пилота на хеликоптера, когото държаха на разположение, за да превозва випове и китове между казиното и летищата в района.

След дваайсет минути — повече от час преди началото на обиска — Айрънуд летеше за международното летище на Филаделфия с един от служебните вертолети. Докато спецчастта обкръжи казиното, той вече беше на борда на частен „Боинг“ 777. Колкото и да мразеше да лети, все пак го предпочиташе пред затвора и този самолет щеше да го отведе извън обсега на американските власти.

Всички тези предпазни мерки имаха само възпиращ ефект — лишаваха властите от предимството на изненадата. Айрънуд не можеше задълго да остане далеч от ежедневните операции на своята бизнес империя. Нито пък империята му задълго щеше да остане такава, ако властите му повдигнеха обвинение в кражба на секретни военни компютърни системи.

Мерит се чувстваше реабилитиран. Неговото предупреждение, че Уиър ще се окаже маша в ръцете на следователите от военновъздушните сили, напълно се потвърждаваше.

Само че синът на Айрънуд мислеше само за себе си, както обикновено.

— Щом баща ми е в безопасност...

— Само за няколко дни — отвърна шефът на сигурността. — Може би даже за по-малко, ако властите му повдигнат обвинение. Но когато се отърва от Уиър, ще сложа край на тая опасност.

— Трябва да убием и момичето.

— Защо?

— Знае прекалено много.

— Какво знае? — попита Мерит. После чу тичащи стъпки и команди на език, който му прозвуча като немски.

— Кои са тия, по дяволите? — изсумтя Младши.

Мерит се втурна напред и каза:

— Стой тук! Усети движение по коридора и стреля три пъти в мрака. После светкавично залегна на пода и над главата му изсвири автоматичен залп от куршуми, хвърлящи искри при рикошетите си в стените.

Щом стрелбата престана, Мерит отново се затича напред, стреля и се претърколи настрани, едва избягвайки поредната канонада.

Вече беше подминал светещата пръчка и входът на съкровищницата оставаше от дясната му страна. Отворът отляво бе по-близо.

Той натисна спусъка още два пъти и се хвърли в напречния коридор, докато покрай него свиреха куршуми. Притисна гръб към отсрещната стена и анализира ситуацията. Надясно се намираше проходът, копие на онзи, по който беше плувал в Южния Пасифик. Наляво, оттатък тунела, от който идваше, се намираше входът на съкровищницата. Врагът оставаше зад гърба му. Някъде в посоката, в която гледаше, чакаше Младши — стига да не беше мъртъв.

Той извади пълнителя на глока, но не го пусна на пода, за да не издаде шум, и тихо зареди нов. Очите му постепенно свикваха с почти пълния мрак. Светещата пръчка, захвърлена на няколко метра в посоката, от която бе дошъл, още излъчваше слабо зеленикаво сияние.

Разнесе се дрезгав глас, който отекна сред каменните стени.

— Хвърли оръжието и няма да ти се случи нищо!

Мерит рискува да надзърне навън, като се заслушваше за движение.

Зърна два силуета на прага на съкровищницата.

Уиър и онази Макклейти.

Дейвид дръпна Джес от входа.

— Мерит е!

— Хвърли оръжието! — отново изкънтя гласът в коридора.

Неизвестните нападатели напредваха покрай стената, която водеше към притворената врата на залата.

— Видя ли ни? — прошепна Джес.

— Не може да не ни е забелязал.

— Но другите не знаят, че сме тук.

— Няма как да сме сигурни.

— Тогава да пазим тишина и да се надяваме, че Мерит ще привлече вниманието им.

Внезапни стъпки, автоматичен откос, тъмна фигура, тичаща към тях.

Вече не бяха сами в залата.

Мерит се претърколи на колене и насочи глока към своите заложници.

— Оставете съвсем бавно оръжията си на пода и ги плъзнете насам.

— Ако имахме оръжие, щеше да си мъртъв — каза Макклейти.

Мерит се зачуди дали млчанието на Младши означава, че е мъртъв. Можеше и да е за добро.

Изправи се, като държеше пистолета си напред.

— Добре. Нова заповед. Когато ви кажа, ще се затичате и ще прекосите коридора. Аз ще ви прикривам.

— Не мога да изпреваря куршум.

— Техните или моя. Вие избирате.

Мерит си позволила се усмихне. Планът му можеше да успее. Тъй като не подозираха за входа на пещерата, нападателите нямаше откъде да знаят за тези двамата. Очакваха Младши или него. Когато Уиър излезеше в коридора... Той пак се усмихна. Другите щяха да свършат работата вместо него, а когато влезеха да проверят трупа, той щеше да ги ликвидира.

— Пригответе се. — Шефът на сигурността отстъпи назад, за да им открие пътя към изхода. Уиър стоеше с гръб към стената. Момичето още беше приведено на пода до него.

Мерит зърна движение и премести поглед. Момичето бе хванало Уиър за ръка.

— Хайде!

Уиър изведнъж завъртя глава и се наведе, за да прикрие Джесика Макклейти с тялото си. Гранатата се приземи в коридора пред входа и...

Грохотът на експлозията оглуши Дейвид и в ушите му закънтя пронизителен вой. Видя, че Мерит отхвърча назад, връхлетян от светлинна вълна. Блъсна се в каменната маса и се просна отгоре ѝ.

Внезапната топлинна стена изсмука въздуха от дробовете на Дейвид. Той усети, че Джес драци по гърдите му, за да измъкне светещата пръчка, която беше скрил в гащеризона си.

Тя скочи на крака и вдигна високо пръчката. Устните ѝ се движеха. Дейвид не чуваше нито дума. Само вой.

Джес посочи входа. Дялани каменни блокове. Ронлив шист.

Срутваха се.

Дейвид се пресегна, хвана я за ръка и се втурнаха навън. Не ги посрещнаха проблясъци на изстрели.

Наляво, надясно или направо?

Той се вторачи с присвити очи надясно. Гъстите облаци прах бяха осветени от подскачащи лъчи на фенерчета, размахвани като светлинни мечове сред водопад от срутващи се камъни. Онези, които бяха причинили експлозиите, си бяха пробили път от отсрещната страна, не идваха откъм брега. Не можеха да избягат в тази посока, а разклонението насреща криеше пълна неизвестност.

Оставаше само пътят, по който бяха дошли.

Затичаха се наляво, спирайки едва когато видяха труп, проснат по очи пред камарата камъни. Дейвид понечи да се наведе, за да го обърне по гръб, но видя проблясък. После още един.

Усети ръката на Джес на рамото си и видя как устните ѝ оформят настойчивите думи: „Стрелят! Бягай!“.

Те се изправиха, покатериха се по камъните и се претърколиха от отсрещната страна. Затичаха се по влажния студен проход, докато...

През воя в ушите на Дейвид започнаха да проникват едва доловими звуци. Далечен тътен. Хрущящи камъни. Шепот на океански бриз. Бяха стигнали тунела към пещерата.

Хвърлиха се с главата напред през хлъзгавия мокър отвор, водещ надолу, където можеха отново да се затичат. Когато таванът се сниши прекалено, запълзяха.

Въздухът стана по-свеж, усещаше се повеи откъм морето. Дейвид видя бледа лунна светлина, проникваща през тесния отвор пред тях.

Усети длан на рамото си и се обърна. Джес притискаше показалец към устните си, докато напъхваше светещата пръчка обратно в джоба на гащеризона му. После се провря покрай него, стигна до отвора и надникна навън.

След миг му махна да продължи.

Бяха в безопасност.

Скочиха от метър и половина върху камънака под пещерата и се озоваха на брега.

Джес го дръпна за ръката. „Фотоапаратите? — произнесоха устните ѝ. — В теб ли са?“

Дейвид опипа джобовете си и кимна.

После отново се затичаха.

36.

Валеше. Камъните под краката им бяха мокри и хлъзгави. И въпреки че в Англия беше 15:35, Джак Лайл продължаваше да е на източно стандартно време и започваше да си мисли за вечеря и сън. През нощта не успя да заспи в самолета от „Кенеди“ за „Хийтроу“, но пътуването го отведе на брега от разпечатката, идентифициран от Националното управление за геопропространствено разузнаване. В Корнуол.

— Нещо да ти се изяснява? — попита Роз.

Тя държеше голям черен чадър над тавите им. И двамата носеха яркожълти дъждобрани с шахматни светлоотразителни ленти, любезно предоставени им от полицията на Девън-Корнуол. Чадърът ги предпазваше от дъжда, но бесните вълни, които се разбиваха на няколко метра от тях, обгръщаха всичко във влага и пръски.

Местните полицаи бяха свикнали с тези условия — дъждът не ги забави. Бяха се справили отлично с отцепването на обекта... каквото и да представляваше той.

Петнайсет метра нататък по каменистия бряг, в подножието на почти отвесна скала зееше грамадна назъбена дупка, пробита с експлозив. Бяха я заградили с полицейски бариери и жълта лента, както и втория подобен отвор в скалната стена, който бе по-високо и пет метра нататък. В момента полицаи и цивилни специалисти влизаха и излизаха от двата тунела и ровеха в купчините останки, за да придобият представа какво и защо се е случило. Бяха намерили множество дялани каменни блокове и полицията повика местни историци, които още пътуваха насам.

— Ти ми кажи — отвърна Лайл. — Това определено не е секретен военен обект.

— И все пак някой е използвал военни средства, за да открие подземната структура в скалите — отбеляза Роз.

— Някой ли? — Специалният агент попи капчиците влага от лицето си. — Какво ще кажеш за Дейвид Уиър и жената с него? Или

хората на Айрънуд?

— Само че всички те се стремяха да се доберат до постройката долу. Защо ще се опитват да я взривят?

— Май не само са се опитали, Роз. Май направо са я взривили.

— Кое то означава, че може би е замесена трета страна.

— Ще ми се да не го беше споменала.

— Защото и ти си мислиш същото, нали?

— Да.

Роз подсмръкна и също избърса влагата от лицето си.

— Това навярно потвърждава, че Айрънуд е откраднал базата данни ГСРСА за собствена употреба...

— Както ти така любезно предположи.

— ... а не за да я продаде на нашите врагове, каквито имаме предостатъчно.

— Фактът, че има за какво да я използва, не означава, че не възнамерява да я продаде. И не забравяй, той я е изменил по някакъв начин, увеличил е разделителната способност. Възможно ли е толкова много да иска да открие ония свои... — Не можеше да се насили да го произнесе.

Роз обаче можеше.

— Извънземни бази ли?

— Да, тях. Може да е сключил сделка с дявола. Или поне с *някой* дявол.

— Ами третата страна? Някой е взривил тия бази. Кой може да го е направил?

Агентът се опита да намери прагматично решение.

— В реалния свят, в който аз живея, може да е всеки, който иска данните за себе си и се стреми да скрие факта, че ГСРСА може да се използва за търсене на подземни комплекси. — Той погледна партньорката си, знаеше какво ще му отговори. — А в твоя свят?

— Елементарно. Някой вече знае какво представляват извънземните бази и не иска Айрънуд да ги открие.

Лайл беше прекалено уморен и вкочанен от студ, за да продължава тази игра.

— Наистина ли вярваш, че онова там вътре е построено от извънземни? — Той погледна към първия отвор в скалата, пред който

се бяха събрали повечето полицаи. Двама говореха по радиостанциите си. Нещо бе привлякло вниманието им.

— Честно ли? — попита Роз.

— За предпочитане.

— Ако извънземните са толкова умни, че да дойдат чак тук... и не искат да разберем, че са били тук... значи са достатъчно умни и да скрият базите си по-успешно. Нямам представа какво има вътре, нито кой го е построил, но във всички случаи е нещо тукашно.

Лайл впери очи в нея.

— Значи не е извънземна база.

Тя поклати глава. От мократа ѝ коса падаха капчици. Очарователна гледка.

— Все пак ти още вярваш в извънземни.

Роз се усмихна.

Лайл въздъхна. Усети, че телефонът му вибрира, и затършува из полицейския дъждобран. Успя да го извади навреме и отговори.

— Агент Лайл, тук е полковник Ковински — чу се женски глас.

— Да, полковник? — Той се приближи до Роз, за да може и тя да чува разговора. Асистентката му избели очи и натисна един клавиш.

Гласът на Ковински прозвуча от външния говорител.

— ... нечовешката ДНК. — Тя замълча в очакване на отговор.

— Повторете, полковник. Нещо прекъсна.

— Казах, че моят екип успя да идентифицира източника на нечовешката ДНК във файловете, които Дейвид Уиър открадна.

— Ясно. Неандерталска ли е?

— Нищо подобно. Източникът е Дейвид Уиър. Секвенирал е собствената си ДНК.

— Полковник, да не искате да кажете, че... — Лайл се поколеба в търсене на подходящите думи.

Роз изобщо не се затрудни.

— Полковник Ковински, тук е агент Марано. Искате да кажете, че Дейвид Уиър не е човек, така ли?

Ковински отговори типично рязко и неангажиращо.

— Въздържам се, от каквато и да е интерпретация на тези резултати. Официално мога да кажа само, че генетичната структура на Уиър съдържа секвенции, които обикновено не се срещат в човешкия генетичен код.

Лайл даде знак на Роз да мълчи.

— А неофициално, полковник? Можете ли да ни кажете нещо повече, което да ни насочи?

— Неофициално... — Последва толкова дълго мълчание, че Лайл погледна дисплея, за да се увери, че все още има връзка. — Неофициално, генетичната му структура не е човешка. И той не е единственият.

— Другите файлове, които е продал... съдържали са информация за хора със същата... грешна ДНК, така ли?

— Намерил е трийсет — от три милиона.

Роз вдигна ръка, искаше да зададе въпрос. Лайл кимна.

— Полковник, пак е Марано. Може ли да се установи откъде идва анормалната ДНК? Сигурни ли сте, че не е просто случайна мутация?

— Ще ви го кажа направо, агент Марано, всяка мутация, която се проявява в трийсет различни семейства от четири различни места, не е случайна. Не знам откъде идва. И второ, ако *някой* не ми даде разрешение да включа външни специалисти, дори не мога да започна такова проучване.

— Разбирам — отвърна Лайл. — Ще ви се обадя, полковник. Благодаря ви.

— Ще чакам. — Връзката прекъсна.

Не му се искаше да мисли за значението на тази информация, но знаеше, че се налага. Колкото и шантаво да звучеше, нима случаят наистина имаше някаква връзка с извънземни?

Роз явно отгатна, че той води вътрешна борба.

— Знаеш ли, що се отнася до това следствие, не е нужно *ние* да имаме мнение за извънземните. Трябва да знаем само мнението на Айрънуд, а ние вече го изяснихме.

Тя имаше право и Лайл трябваше да го признае. Неговата задача не се изразяваше в разплитането на голяма мистерия. Просто трябваше да намери ГСРСА, да не допусне да попадне във вражески ръце и да арестува извършителите на кражбата. После Роз и Ковински можеха да си играят на „Досиетата Х“ колкото им душа иска. Самият той възнамеряваше да иде за риба.

Лайл взе решение.

— Нямаме повече работа тук. Ще вземем следващия самолет за вкъщи и ще се съсредоточим върху разпита на компютърджиите на Айрънуд.

— Устройва ме — отвърна Роз.

Той ѝ подаде телефона си.

— Резервирай билети.

В този момент покрай тях забързано минаха двама парамедици. Стъпките им хрущяха по камъните. Носеха сгъната носилка към група работници и полицаи до отвора в скалата.

— Ранен ли е някой? — попита Лайл.

— Има затрупан човек — извика единият, докато отминаваха.

Лайл и Роз се спогледаха и бързо тръгнаха след тях. Тя се опита да затвори големия черен чадър, не успя и го хвърли на земята.

Стигнаха точно когато по скалния склон спускаха окаляно тяло.

Тялото помръдна. Човекът беше жив.

Специалният агент си проправи път до носилката и показа служебната си карта.

— Познавате ли го? — попита едно ченге.

Лайл го позна, въпреки калта и кръвта.

— Не резервирай билети — каза на Роз той. — Оставаме. На носилката пред него лежеше по-ценен от Дейвид Уиър човек. Човек, който много по-добре познаваше Айрънуд и неговата незаконна дейност.

Синът му.

37.

— А сега? — попита Джес и приближи стола си до този на Дейвид.

Преди едно денонощие едва се бяха спасили на скалистия бряг на Корнуол, а тя все още не можеше да каже, че знае нещо за него. Нямахме и представа защо предишната вечер ѝ се е струвало толкова естествено да сподели с него тайните си и да му даде своя кръст. Имаше само едно обяснение: той *трябваше* да е от Семейството.

На широкия метър и половина компютърен екран пред Дейвид пъстрееха ярки цветове. В малкия кабинет цареше тишина, климатикът поддържаше прохлада. Отсъствието на прозорци допринасяше за почти херметичната изолираност. Стаята предполагаше оптимална концентрация върху конкретната задача: обикновено геологическо картиране, а в момента — археологическа реконструкция.

— Свалени са всички снимки от картите памет — каза Дейвид. — Ще ги прегледаме, ще изберем най-добрите и после ще накараме програмата да ги съшие в едно изображение.

Той започна да пише на сложната клавиатура и на екрана се появи яркозелен фон, върху който плуваше фирменото лого на „Халдрон Ойл“ — един от десетките енергийни холдинги с централи в Абърдийн. Лесно получиха пълен достъп до неговите ресурси. Не заради влиянието на Семейството, а благодарение на личните връзки на Джес, която беше работила за „Халдрон“ в тундрата.

По време на неочаквания си полет до Цюрих преди месец тя продиктува своя доклад за характера и произхода на гробовете, открити от екипа, който строеше арктическият петролопровод на компанията. Независимо от желанието на Чарли Уджарак, древните жители на онова отдавна изчезнало селище нямаха връзка със съвременното инуитско население на района.

Докладът спести време и пари на „Халдрон Ойл“ — от порядъка на месеци и милиони. От полза се оказа също фактът, че Лайънъл Къртс, проектният мениджър на компанията, официално обяви, че тя

му е спасила живота. Джес не искаше благодарности. Просто изпитваше облекчение, че не е загинал заради нея.

— Започваме — съобщи Дейвид. — Кажи ми кога да спра.

Тя се наведе към екрана. Онова, което щеше да види сега, не беше зървано от човешко око от хилядолетия. Не можеше да има нищо по-важно. И за нея, и за Семейството.

Дейвид прескочи три преекспонирани снимки и стигна до първата фотография на стенната карта. Косъмчетата на тила ѝ настръхнаха. Изключително произведение на изкуството — чисти цветове, майсторско изпълнение. В изображението нямаше нищо примитивно.

— Ония линии, дето пресичат океаните, може да са морски пътища — отбеляза Дейвид.

Джес си мислеше същото.

— Та въпросът ми е, наистина ли тая карта е дело на култура, която е успяла да картографира целия свят около девет хиляди години преди европейците, а историята някак си е забравила за това?

— Моето семейство не забравя — отвърна тя.

— Но Джес, да картографираш целия свят с кораб е работа за много поколения. Стотици пътешествия. Може би хиляди, ако се замислиш колко кораби могат да изчезнат в морето. — Той вдигна вежди. — Знам, че според вашите Предания Първите богове са били високоразвити, но чак пък толкова?!

— В Преданията е казано, че Първите богове са ни пръснали по Дванайсетте вятъра. Не се обяснява как. Но е логично да сме се отправили на път с платноходи — понеже се движат с вятърна енергия.

— А после? Всичките ви кораби ли са потънали?

— Всичките ни кораби са... отплавали.

— От Белия остров. — Дейвид се вгледа в картината на екрана. — Мислиш ли, че го има на тая карта?

Джес не можеше да отговори, но се надяваше да го има. Все още имаше вероятност да намерят маса с дванайсетте изгубени артефакта в осемте неоткрити храма. Преди Сю-Лин и Андрю да успеят да ги унищожат.

Дейвид опита нов начин да я накара да наруши мълчанието си.

— Признавам, не познавам добре историята.

— Но?

— Според някои, преди нас е съществувала по-древна, по-високоразвита цивилизация, загинала при глобален катаклизъм, който е залегнал в основата на нашите легенди за всемирния потоп. Ами ако тъкмо това се е случило с Първите богове на твоето семейство?

— Имаш предвид морските царе — отвърна Джес. Всеки от Семейството знаеше невероятните исторически теории, описващи фантастично високоразвито общество в мъглявото минало. Някои от тези хипотези дължаха произхода си на грешно запомнени истории на самото Семейство. — Понякога ги наричат „атланти“.

— Тоест от изчезналият континент, така ли?

— Да. Но няма твърди геологически свидетелства за глобален катаклизъм през историческите епохи. Даже в архивите на Семейството.

— Ами всички ония мамути в Сибир, които сякаш са замръзнали мигновено?

— Глупости — махна с ръка Джес. — В Сибир са открити много трупове на мамути, но телата им са доста разложени. Запазили са се само кости, бивни, кожа и косми. Няма нито една идеално съхранена находка. Спомняш ли си онова мамутче, чието разкопаване показваха по телевизията преди няколко години? То е замръзнало, преди да се разложи, защото хищници са разкъсали тялото и са изяли вътрешните му органи. Останала е само празна обвивка.

— А какво ще кажеш за падането на огромен метеорит или комета?

— В историята има много такива случаи, но повечето са само с локален ефект.

— Казваш „повечето“. Значи има и изключения.

Това вече беше по нейната специалност.

— Съществуват убедителни доказателства за няколко сериозни сблъсъка преди осем-десет хиляди години. Някои от тях може да са свързани помежду си — части от едно и също небесно тяло, избухнала комета или метеорит, паднали на различни места почти едновременно. Други са прекалено раздалечени във времето, за да са нещо друго, освен съвсем отделни случаи. Но има един напълно доказан случай отпреди около дванайсет хиляди и деветстотин години. Нещо голямо се е взривило над района на Големите езера в Северна Америка. Според някои това съвпада с така наречения късен триас — период на

студена аномалия в Северното полукълбо, продължила над хиляда години. Нещо като локален вариант на ядрена зима. Някои свидетелства предполагат, че тази климатична промяна е причината за края на култура Кловис.

Джес прекъсна, за да му обясни термина.

— Това са първите исторически значими по брой човешки общества, които са се заселили в Северна Америка.

Дейвид внимателно я слушаше.

— Но това е продължило хиляда години, така ли?

Тя кимна.

— Застудяването е продължило толкова. Култура Кловис сигурно е загинала за едно-две поколения.

— Значи не става дума за мигновен катаклизъм.

— Някои свидетелства предполагат избухване на огромни пожари в районите около евентуалното място на падане на метеоритите. Но чак глобален катаклизъм... Не, не е бил мигновен, поне както други подобни случаи са повлияли на други общества.

— Добре де, щом Първите богове не са загинали при глобален катаклизъм, какво се е случило с тях?

— Те не са изчезнали без предупреждение. В Преданията е казано, че са ни *съобщили* за заминаването си за Белия остров. И са обещали да се върнат. Просто не са посочили кога.

— Нито защо.

Джес се поколеба. Дейвид не знаеше, че току-що е засегнал най-голямата загадка на Семейството. Загадка, която беше струвала живота на Флориан — а сега заплашваше и тях.

— Нито защо — съгласи се тя.

Слава богу, Дейвид отново насочи вниманието си към древната карта на екрана.

— Известно ни е, че са обозначили корнуолския храм. Освен това забелязах същия кръст на един остров в Средиземно море, в Африка, Индия... Имаше и други, но не виждах всичко, което снимам. Кой знае още какво са означили?

— Има само един начин да разберем — отвърна Джес.

Той натисна клавиша и стартира програмата.

След по-малко от минута системата на „Халдрон“ съши шейсет и седем отделни образа. Цялата снимка — изумителна карта на света — запълни екрана от край до край.

Дейвид първо завъртя изображението, така че северът да е отгоре.

— Откъде ще започнем?

Джес пое дълбоко дъх, развълнувана и обзета от опасения.

— От Корнуол.

Той уголеми тази част от картата и започнаха. За по-малко от дваайсет минути те свършиха работа за цели поколения. Дванайсет храма по целия свят.

— Нещо друго? — попита Дейвид.

Освен вече известните четири обекта, с островърх, кръст бяха означени един храм на Малта, два в Африка и по един в Тибет, Индонезия, американския Югозапад, южния край на Южна Америка и крайбрежния район на Канада. Всички точки бяха свързани по море с червени линии. Черните линии показваха пътища по суша и свързваха пристанища, нито едно, от които не беше храм. По тези маршрута имаше над четирийсет отделни пункта.

Но освен дванайсетте храма, обозначени с островърхия кръст, нямаше тринайсети обект, който да предполага местонахождението на Белия остров.

— Джес, на какъв език са написани Преданията? В оригинал, искам да кажа.

— Най-ранната известна ни версия е клинописна. Не знаем дали има по-древни. Но какъвто и да е бил писменият език, който са ни дали Първите богове, най-вероятно тъкмо той е източникът на всички други писмени езици, едновременно появили се по света. Същото се отнася за земеделието. Плодородният полумесец в Предна Азия, одомашняването на ориза в Китай... земеделието възниква едновременно по целия свят. Мегалитните обсерватории. Всички тези неща са ни дар от тях.

— Ясно. — Дейвид забарабани с пръсти по бюрото до клавиатурата. — Чудя се дали има вероятност „Белият остров“ да е грешен превод или да има друго значение.

— Не е толкова просто. — Хрумна ѝ нещо странно. Все едно беше ученичка и имаше за домашно сама да подготви следващия урок.

Терминът не идваше само от Преданията. Дейвид я бе попитал как Семейството е успяло да запази всичките си тайни. Всъщност не бяха успели.

— В известен смисъл моето Семейство не е чак толкова различно. В много култури се разказва за тайнствени посетители, оставили ценни дарове на хората. В ацтекските легенди тези странници идват от място, наречено Ацтлан, което се превежда като „Бял остров“. Индуистките йоги, достигнали най-висше познание, обитават Швета-Двипа, което също означава „Бял остров“. А тибетците вярват, че единствено „Белият остров“ ще избегне всемирната катастрофа, защото е земята на вечността. С други думи, не сме само ние.

Дейвид се завъртя и я погледна, сякаш току-що беше казала нещо поразително.

— Обаче земята не е вечна, нали?

— Моля?

— Знаеш ли какъв е проблемът с тая карта?

— Че не е точна ли? — Джес и сама го виждаше. И как можеше да е точна, като се имаха предвид древността ѝ и условията, при които Първите богове бяха картографирали света? Естествено, че не можеше да се мери със съвременните картографски методи.

— Разликите може да не са въпрос на точност. — С грейнало от хрумналата му идея лице, Дейвид се обърна към картата на екрана. — Англия е свързана с Европа. Сицилия е свързана с Италия. — Той отново погледна Джес. — Преди девет хиляди години морското равнище при Корнуол трябва да е било най-малко осемнайсет метра по-ниско. Колко ниско трябва да е било, та светът да е изглеждал като на тая карта?

Джес си припомни първите си курсове по геология.

— Англия и континентът определено са били свързани с провлак. При още шест-седем метра по-ниско морско равнище той е бил суша — но това трябва да е било най-малко около хиляда години преди създаването на картата. За Сицилия и Италия не съм сигурна. Когато за последен път са били свързани, причината може да е била понижаване на морското равнище, земетресения или комбинация от двете.

— Значи тая карта е изключително важна. Тя показва местоположението на храмовете, но не и на Белия остров. И явно се основава на други карти, направени поне хиляда години преди да я нарисуват на стената.

Джес не разбираше какво има предвид Дейвид.

— Стига нашето датиране да е *вярно*. Възможно е храмовете да са построени преди девет хиляди и *осемстотин* години, тоест не много по-късно от времето на съставянето на по-ранните образци.

— Все пак има разлика, Джес, и ако са преработвали картите, да речем след няколко века, картографите трябва да са знаели за същественото повишаване на морското равнище.

Тя още не разбираше.

— Добре де...

— Следователно земята не е вечна. И *тая* карта вече е била остаряла.

— „Тази карта“ ли? И друга ли има? — Джес отново се вгледа в екрана, като се питаше какво е пропуснала. — Да не е нарисувана върху нещо? Като палимпсест.

Дейвид се усмихна широко, сякаш пак я дразнеше.

— Не върху, а *под* нещо. — Той бръкна в джоба си, но преди да извади онова, което търсеше, Джес най-последно загри.

— Куполът — каза тя. — Дисковете на тавана са звездна карта. *Ето* защо се нарича Небесна зала!

Дейвид ѝ подаде металния диск, който беше вдигнал от пода на залата. От едната му страна имаше осем шипа, с които вероятно го бяха закрепили за мазилката. Другата страна беше гладка — полиран сребрист метал, който изобщо не бе потъмнял от времето.

— За да направят толкова подробна карта на света, твоите предци трябва да са били мореплаватели, което означава, че са били и добри астрономи.

— Картата на Слънчевата система — каза Джес. Мислите ѝ запрепускаха. — Върху метеорита. Те са *знаели*, че планетите се въртят около Слънцето. *Знаели* са, че Юпитер има луни, че Сатурн има пръстен.

Дейвид кимна.

— За да видят луните и пръстена, трябва да са имали телескопи, поне като онзи на Галилей. Освен това са били доста добри

математици, за да изчисляват орбитите.

Той остави диска на бюрото до клавиатурата, премести картата настрани с тракбола и започна да пише.

— Хайде да съшием снимките на картата на тавана.

Следващите му думи накараха Джес да забрави, че трябва да изпреварят безжалостните убийци, които ги преследваха.

— Знаеш ли, ако можем да датираме точно картата... въз основа на звездните конфигурации ще определим къде трябва да се намираш, за да ги виждаш.

— Местоположение — обобщи Джес. И тогава Дейвид произнесе онова, което тя си мислеше.

— Да, местоположението. На Белия остров.

38.

— Какъв е планът? — попита Роз. Доброто и лошото ченге, или лошото и още по-лошото ченге?

— Не непременно. Струва ми се, че няма да е трудно. — Лайл надникна през стъклената преграда в лазарета на базата на Кралските военновъздушни сили „Лейкънхийт“, където беше дислоцирано 48-о изстребително крило на ВВС на САЩ. На единствения зает креват лежеше закърпеният Холдън Айрънуд-младши. В ръката му се вливаше система с морфин.

— Страхотни последни думи.

— Гледай и се учи, Роз. И щом вляза вътре, не пускай медицински персонал през тая врата.

— Слушам, сър. Колкото и да крещи Младши.

Лайл не коментира. Завъртя безшумно топката на бравата, изчака малко, после с трясък отвори вратата.

Пациентът на леглото отвори очи, но тъй като едва можеше да обръща глава, Лайл нямаше представа до каква степен забавената му реакция се дължи на лекарствата или на травмите. А и това не го интересуваше особено.

Специалният агент показва служебната си карта, макар да се съмняваше, че Младши може да я прочете. Това също нямаше значение.

— Джак Лайл, Бюро за специални разследвания на военновъздушните сили. Ще си поговорим, преди да започнат наказателното производство срещу теб.

Мъжът на леглото облиза сухите си устни, покритата с петна превръзка скриваше лицето му от скулите до устата. Според медицинските сведения той бе прострелян два пъти — драскотина на рамото и по-сериозна рана в левия прасец. Освен това имаше множество охлузвания и повърхностни контузии по дясната страна на тялото. Травмите бяха получени при частичното срутване на тунела, където го откриха спасителите. Лявата му ръка беше счупена на три

места, а лявото му рамо — изкълчено. Накрая идваше ожуленото му лице.

— Преди... какво? — бавно попита Младши, но според монитора до леглото пулсът му рязко се ускори.

— Преди да започнат наказателното производство срещу теб — повтори Лайл. — Следобед ще те предам на военната полиция и ще те прехвърлят в „Левънуърт“.

С всяка секунда Младши се разбуждаше все повече.

— В „Левънуърт“ ли?

— Това е военен затвор.

— Арестуван ли съм?

— Не. Ти си военнопленник. — Лайл винаги се наслаждаваше на този момент.

Младши се опита да се надигне и не успя. Паниката му се засилваше.

— Чакайте, чакайте... я дайте отначало.

Специалният агент се представи и продължи:

— Ти си враг на Съединените щати, беше пленен и ще бъдеш...

— *Не! Стига!*

Лайл зачака.

— Не съм враг. Аз съм американски гражданин.

— Който е участвал в сговаряне за кражба на секретна военна собственост с цел продажбата ѝ на чужди сили. Заловихме те. Ще прекараш остатъка от живота си в „Левънуърт“.

Младши отпусна глава върху антисептично бялата възглавница и се вторачи в тавана.

— Искам адвокат.

— Цивилните имат право да разговарят с адвокат. Военнопленниците разговарят с мен.

Пациентът свирепе се втрени в него, но Лайл не се извърна.

— Нещо да кажеш?

— Искам да говоря с баща си.

— Мога да го уредя. Само трябва да ми съобщиш къде е.

Младши запремигва, най-после достатъчно буден, за да проумее в каква игра участва.

— Точно така. Той избяга — продължи Лайл. — Голямата риба. Но за утеха имаме теб. Измъкнахме те от дупка в земята в Англия.

Между другото, няма данни да си влизал в тая страна. Впечатлен съм, обаче това потвърждава факта, че имаш опитни съучастници. В сговарянето.

— Няма никакво сговаряне. Моят старец... — Младши се усети.

— Какво твоят старец?

Младши затвори очи. В размътения му от морфина ум несъмнено витаеха картини от живота в затвор с максимално строг режим.

— Какво трябва да направя?

— Да отговориш на някои въпроси.

— Какви например?

— Къде с Холдън-старши? Къде е базата данни? Как я е получил? На кого се кани да я продаде? Какво...

— Няма да я продава на никого!

— Тогава какво прави с нея?

— Търси... оная подземна съборетина, от която ме измъкнахте. Руини, разбирате ли? Вече откри няколко такива по целия свят.

„Едно на нула за Роз“ — помисли си Лайл.

— Кой му помага в това?

Лицето на Младши се сгърчи и той потрепери от болка.

— Натаниъл Мерит. Копелето, дето ме заряза там долу. Той върши мръсната работа за моя старец. — Погледна Лайл в очите и добави: — Ето ви го вашият убиец. Не съм аз.

Агентът скри изненадата си и промени тактиката. Очакваше Младши да назове Китай, Русия или друга неприятелска държава като врага, който помага на Айрънуд да използва ГСРСА, а не физическо лице.

— Кого е убил?

— Ако ви кажа каквото знам, ще ме пратите ли в „Левънуърт“?

— Ако ни съдействаш, и аз ще ти съдействам. Не забравяй какво ти казах: ти не си голямата риба. — Лайл премълча за останалата част от сделката. Беше прекалено рано да очаква от него да предаде баща си. Трябваше да го изработи внимателно. — Добре, да се върнем на тоя Мерит. Какъв е той? Каква е връзката му с баща ти? И кого е убил?

Устата на пациента се изкриви в неприятна усмивка. След миг той изпышка — устната му се беше сцепила.

Но разказа на Лайл *всичко*.

— Да знам, знам, пълна каша — каза Айрънуд на жената, за която се беше венчал преди трийсет години. — Изобщо не съм си мислил, че ще се стигне чак дотук. Обзалагам се, че и ти не си. — Той замълча замислено. — Винаги си ми повтаряла „Холди, проблемът ти е, че когато искаш нещо, го искаш цялото. Така и не се научи да се задоволяваш с по-малко. Или да делиш“.

Милиардерът въздъхна и се почеса по темето през сламената шапка. Този следобед слънцето на Вануату жареше силно и по скалпа и лицето му постоянно се стичаха струйки пот. Все пак от близо три години не беше разговарял с Нан. Можеше да понесе жегата още малко.

— Така и не се научих — призна той. — Изобщо.

Опря се на бялата мраморна надгробна плоча и тромаво коленичи, за да намести букета, който беше оставил. Стрелиции. Любимите ѝ цветя. Също като този райски остров.

— Чакай да махна тия неща. — Той разчисти няколкото жълти листа, паднали от други букети — онези, които пращаше всеки ден. — Трябва да си поговоря с Етиен за това. Да поддържа чистота. Като знам колко много държеше... О, Нан. Липсваш ми, момичето ми. Ужасно ми липсваш.

Едрият мъж постави длани върху плочата с надпис „Нанси Лу Айрънуд, любима съпруга и майка“ и опря чело на ръцете си.

— Обаче аз съм подготвил всичко още отначало и ще се оправим — прошепна ѝ той. — Както винаги. Двамата с тебе.

Чу стъпки по чакъла и се озърна през рамо.

Лудия Майк стоеше пет-шест метра зад него на бялата чакълена алея, която лъкатушеше сред ниските храсти и палмите в гробището. Беше местен, който се грижеше за главната къща и при нужда шофираше ролсовете.

Младежът пак разрови чакъла с маратонка. Не искаше да му се натрапва, но държеше джиесем в ръката си.

Айрънуд изсумтя и се изправи тежко. Изтупа белите камъчета и праха от коленете си и оправи шапката си.

— Какво има, синко? — Той се насочи към шофьора си.

— Търсят ви по телефона, господин Уди.

Милиардерът се поколеба. В централния му офис имаше десетина души, които знаеха как да се свързват с него, но те използваха криптирания сателитен телефон в къщата му до пристанището. Нямахте представа кой от тях знае, че Лудия Майк му е шофьор, камо ли да има номера на мобилния му.

— Кой?

Лудия Майк сви рамене и ключиците му щръкнаха през синьобялата му риза на цветя.

Айрънуд взе джиесема.

— Кой се обажда, по дяволите?

— Холдън Айрънуд?

— Аз пръв зададох въпрос.

— Прав сте. Джак Лайл. От Бюрото за специални разследвания на военновъздушните сили.

Милиардерът махна на шофьора си да се отдалечи и тръгна по алеята.

— Находчив човек сте, господин Лайл. „Господин“ ли да ви наричам, или имате звание?

— „Агент Лайл“ е достатъчно.

— Разбира се.

— И не съм чак толкова находчив. Получих тоя номер от сина ви. Сякаш леден обръч стегна гърдите на Айрънуд.

— Айде бе.

— Трябва да се приберете в страната, господин Айрънуд.

— Това заплаха ли е?

— Зависи от вас. Формално вие сте недосегаем. Но това ви е известно. Между Съединените щати и Вануату няма договор за екстрадиция. Даже не поддържаме дипломатически отношения. Освен това научих, че „Айрънуд Индъстрис“ са направили там сериозни инвестиции в учебни заведения и инфраструктура, и предполагам, че местните власти няма да припират да променят статуквото.

Айрънуд не се подвеждаше по сговорчивото поведение на Лайл. В тези води плуваха акули. Той приложи същия подход.

— Щом казвате, агент Лайл.

— Това е само формалната страна, разбира се. Наясно сте, че правителството на Съединените щати няма навика да оставя враговете си на свобода, в която и да е държава. Тъй че по един или друг начин

вие ще се приберете в страната. Ако се върнете с частния си самолет обаче, пътуването ви ще е по-приятно, отколкото в товарен, завързан и със запушена уста.

— Не съм сигурен, че ви разбирам. Какви са тия приказки, че съм бил „враг“?

— Хайде да не се преструваме. Знаете какво сте откраднали. Синът ви ни разказа всичко. Каза ни даже къде да открием трупа на Франк Биън.

Айрънуд стреснато спря на чакълената алея, сякаш го бяха зашлевили.

— Франк ли? Какво се е случило с Франк?

— Стига преструвки. Синът ви вече проговори. Ако покажем на другите от вашия „Червен екип“ снимки на онова, което е останало от Биън, можете да сте сигурен, че и те ще се разприказват.

Милиардерът се вторачи в хоризонта, в пухкавите бели облаци над синия Пасифик, но не виждаше нищо.

— Какво се е случило с Франк?

— Вашият човек го е убил, господин Айрънуд.

— Кой мой човек?

— Натаниъл Мерит. Шефът на сигурността ви. Бивша барета. Макар да се съмнявам, че ще искат да го приемат обратно. Имаме доказателства срещу него поне за още две убийства. Всички по ваша заповед.

— Това е лъжа! — избухна Айрънуд.

— Не и според сина ви.

Той свали шапката и избърса челото си. Този човек грешеше. Ужасно, невероятно.

— Чуй ме добре, агент Лайл. Никога не съм давал на Натаниъл Мерит, нито на когото и било такива „заповеди“.

— Тогава се приберете и ще изясним всичко.

Милиардерът се огледа. Не забеляза пейка, не искаше да седне на някой надгробен камък, но не можеше да стои прав.

Видя един възлест пън и се просна на него, за да си поеме дъх.

Начинанието беше толкова просто. Генетичните клъстери на Дейв, базата данни ГСРСА, нелегалните карти, водещи към извънземни колонии. Доказателства за посещения... Когато истината излезеше наяве, всичко това щеше да обърне света надолу с главата.

Как нещо толкова елементарно, толкова *необходимо*, можеше да доведе до убийство?

— Господин Айрънуд?

— Тук съм.

— Ще се приберете ли в страната?

Той се обърна към надгробния камък на Нан. Парцелът до жена му беше свободен. Някога щеше да почива до нея. Не още.

— Ще изясним тая работа, агент Лайл.

— Съгласен съм. Най-добре да го направим тук.

— Дадено. Но първо трябва да свършиш нещо за мен.

— Слушам ви — отвърна Лайл, прекалено бързо, прекалено гладко.

Айрънуд поклати глава. Нещастното копеле. Очакваше да му предложи сделка. По-скоро пазарлък. Той възнамеряваше да го натика в гушата на агента.

— Предполагам, че си открил копие на базата данни в казиното ми.

Лайл не каза нищо.

— Предполагам също, че си видял един от резултатите от тая база данни. Разпечатка, да речем, на обект в Корнуол, Англия. Нали така? — Милиардерът пое дълбоко дъх, готов да чака до второто пришествие, ако е нужно, защото първият, който нарушеше мълчанието, щеше да изгуби най-много.

Накрая:

— Да.

Айрънуд издиша. Оставаше в играта.

— Браво. В такъв случай, агент Лайл, предполагам, че твой експерт е проучил разпечатката, за да види каква информация има в нея. И да ти каже как така, по дяволите, тя е извлечена от вашата безценна ГСРСА. Слушаш ли ме внимателно?

— Не го правете на толкова голям въпрос, господин Айрънуд. Знаем, че сте използвали и друга база данни.

„Падна ли ми!“ — помисли си Айрънуд. Затвори очи и се наслади на момента.

— Не, агент Лайл, не съм. Съобщи на своя експерт, че цялата тая информация е само от *вашата* база данни и единствено от нея. Ако той не е в състояние да ти обясни как съм го постигнал, аз ще ти кажа.

И отговорът се събира в един компютърен диск. Поговори с него и после пак ми се обади. Тогава ще ти кажа каква сделка ще ти предложи срещу тоя диск.

— Тая игра няма да ви донесе нищо добро.

— Ти сам определи правилата, синко, тъй че не се ядосвай, че си изгубил един рунд. Между другото, в случай че се каниш да промениш тия правила или да направиш някоя друга глупост, досега не съм имал намерение да предам ГСРСА на някой, който не споделя моята любов към родината ми. Но ти обещавам, че ако твои приятели се изсипят с парашути от небето, за да ме хвърлят в някой „Глоубмастър“, ГСРСА и моят диск ще попаднат точно там, където не искаш. Разбра ли ме?

— Дадох ви шанс да постъпите както трябва.

— Сега пък аз ти давам същата възможност. Обади ми се, когато вземеш решение. Приятен ден.

Айрънуд рязко затвори телефона. Трябваше да се справи. Иначе как щеше да погледне пак Нан?

39.

— Поне корнуолският обект беше разрушен.

— Това е най-малкото, Андрю — изсъска в микрофона пазителката на Сао Паоло. — И *двамата* още са живи!

Последвалото мълчание звучеше странно глухо заради слушалките ѝ, които разполагаха със система за потискане на шума. Теоретично, елегантната кабина на хеликоптера „Дофен Юрокоптър“, собственост на Фондацията, трябваше да е достатъчно тиха и пътниците да могат спокойно да разговарят помежду си. Въпреки това, когато се отнасяше за пазители на Семейството, и пилотите, и пасажерите носеха слушалки за поверителност и сигурност.

— „Крос“ ги откриха веднъж — отвърна Андрю накрая: — Пак ще ги намерят.

Сю-Лин се съмняваше. Джесика прекалено много приличаше на леля си. Трябваше да е разбрала какво означава атаката на „Крос“ в храма: че всичките ѝ усилия да скрие следите си са се провалили и Семейството е буквално на минути зад нея.

— Джесика няма да повтори нищо от онова, което направи, след като я изпуснахме в Бостън. Няма да използва обществени летища. Кой знае колко паспорти има, обаче няма да прибегне до тях повече от веднъж. Вече няма начин да я проследим.

Тя погледна през големия прозорец към градските светлини. Различните части на Цюрих светеха в различни цветове, отразявайки епохата на съответните осветителни системи. Тъмнооранжево в най-старите квартали. Флуоресцентно синьо по модерните пътни артерии. Бледожълто там, където новите лампи се стремяха към анемична ефикасност. Истинска мозайка на времето. На Сю-Лин ѝ се струваше уместно да се извисява над нея, също както предците ѝ бяха стояли зад кулисите на града.

Беше прекалено дори само това, че е изправена пред перспективата да изгуби положението и властта си, и то заради чужди грешки.

— Може би не бива да я следим.

Тя нямаше представа какво иска да каже Андрю.

— С други думи, да се предадем, така ли?

— Ни най-малко. Помисли си за нейното положение.

— Андрю, дори да притежава само една десета от богатството на Флориан, тя разполага с всички възможности, които могат да се купят с пари.

— Напротив. Помисли, Сю-Лин. Тя не е сама. Нуждаеше се от Дейвид Уиър, за да открие храмовете, а Дейвид Уиър...

Пазителката на Сао Паоло го прекъсна. Беше разбрала.

— Уиър се нуждае от Айрънуд.

Почти можеше да чуе самодоволната усмивка на братовчед си.

— А както ни съобщи нашият човек, с този източник на подкрепа е свършено.

Трябваше й само миг и Сю-Лин се отпусна.

— Тя отива в Кантората. — Единственото място, където Джесика можеше да продължи търсенето на изгубеното минало на Семейството.

— Ето къде бих пратил следващата група на „Крос“.

Само че предприемането на толкова драстична мярка в най-строго охранявания архив на Семейството влечеше след себе си потенциален проблем: неговата австралийска директорка, Виктория, от Рода Кларидж. Пазителката на Канбера също се беше оказала независима и не можеха да разчитат на лоялността ѝ.

— Трябва да действаме внимателно. Виктория беше приятелка на Флориан.

— Тя ще разбере, че е за благо на Семейството.

— Ще поговоря с нея — реши Сю-Лин. — Провери я, виж дали се е чувала с Джесика. Но, Андрю, може би няма да е разумно, нито дори възможно да разчитаме на помощта на Виктория.

— Обаче имаме други приятели в Кантората, нали?

Той беше прав. Сред подчинените на Виктория имаше хора, на които винаги можеха да разчитат.

Високо в небето над Цюрих Сю-Лин проведе първия си разговор с Австралия.

40.

Дейвид забеляза първото указание: Орион висеше обърнат наопаки.

Успяха да разпознаят само четири съзвездия: Голямата и Малката мечка, Телец и Орион. Последното се състоеше от седем сребърни диска на купола на залата, но Дейвид откри разлика в конфигурацията на четирите най-външни звезди. Наблюдаван от Северното полукълбо, Орион най-често се виждаше на южното небе и най-раздалечените му звезди се намираха отляво. Върху купола на корнуолския храм беше тъкмо обратното.

По молба на Джес директорът на изследователския отдел на „Халдрон Ойл“ им прати Бърт Макгилфърд, седиментолог в абърдийския офис и любител астроном. Още щом видя снимката на купола, той я определи като карта на южното небе. След това на силен шотландски диалект им посочи още няколко съзвездия, за които не бяха чували, включително Телескоп, Микроскоп и Помпа.

Най-важното, макар и най-малкото, беше Южният кръст.

Полярната звезда, обясни им Макгилфърд, бележеше северния небесен полюс. В Южното полукълбо нямало звезда с подобна позиция, затова наблюдателите използвали Южния кръст и намирали другия небесен полюс, като проследявали дългото му рамо четири и половина дължини на юг.

Дейвид и Джес бяха запознати с ориентирането по звездите в мореплаването и попитаха Макгилфърд как да открият конкретното място на планетата, откъдето се виждат звездите на тази карта в съответната им конфигурация?

— Не е възможно. — Звездната карта от корнуолската зала, която съответствала на южното небе, наблюдавано от Южна Америка, Африка или Австралия, можела да се използва само за изчисляване на географската ширина — тоест на какво разстояние над или под екватора се намира дадена точка. Ширината, подчерта Макгилфърд, се определяла сравнително лесно. За разлика от дължината — тоест колко

на изток или на запад от условен изходен пункт се намира дадена точка. За прецизна навигация, поясни той, се изисквало изчисляването и на двете.

Оттам седиментологът се впусна в тирада за това как в ново време условният изходен пункт — 0° — разделящ Земята на Западно и Източно полукълбо, се превърнал в линията, минаваща през Гринуич в Англия. За да се изчисли колко на изток или на запад от Гринуичкия меридиан е дадена точка, трябвало да бъдат известни положенията на конкретни звезди над хоризонта и времето, през което се наблюдават тези положения. Точното измерване на времето било толкова важно за мореплавателското изкуство, че морските сили на XVII век, Франция, Испания и Англия, предлагали награди, възлизащи на милиони днешни долари, на всеки, който измисли начин за точно определяне на географската дължина в морето. Първият сигурен метод бил нов вид часовник, изобретен в края на XVIII век от един йоркширски дърводелец. Той отчитал времето точно дори на движещ се кораб.

— Хората са плавали около света и преди осемнайсети век — отбеляза Дейвид. — Как са правили карти, без да знаят географската дължина?

— Използвали са се много други методи. — Любителят астроном приглади мустаците си — очевидно се наслаждаваше на този необичаен интерес към познанията му. — Номерът е да имаш алманах на небесните явления, например кога дадена звезда или планета минава зад Луната, конфигурацията на четирите най-големи луни на Юпитер или...

— Извинете, обяснете за луните на Юпитер? — прекъсна го Джес.

— Техните орбити могат да се определят като всички други и понеже са четири, те са като стрелки на часовник — подреждат се по определен начин само в определен момент. Това означава, че ако някой в Австралия има алманах с конфигурацията на луните на Юпитер в полунощ в Лондон и види точно тая конфигурация, той ще знае кое време е в Лондон и може да изчисли колко е часът там, където се намира, а после и да пресметне географската дължина. Това лесно може да се направи на суша, обаче е много по-трудно на клатещата се палуба в морето.

— Обаче е възможно, така ли? — попита тя.

— Да. Трябва ви само телескоп, за да видите луните. Всъщност пръв ги е видял Галилей и му е хрумнала идеята да ги използва като гигантски небесен часовник.

Лицето на Джес грейна и Дейвид разбра, че са открили още едно указание.

— Картата на Слънчевата система! — каза тя веднага щом отново останаха сами. — Тя посочва точно кога са наблюдавани звездите в залата. Ето как ще разберем.

Метеоритът беше единственият артефакт, откриван в Небесна зала. Едната от трите известни карти на Слънчевата система се намираше във фондацията „Макклеъри“ в Цюрих, дълбоко под небостъргача, в Светилището на Турус. Другите два, намерени в храмовете в Перу и Южния Пасифик, бяха в ръцете на Айрънуд.

В последното си съобщение, преди да я убият, Флориан беше потвърдила, че схемата върху полинезийския метеорит е същата като картата на Слънчевата система в цюрихското светилище на Семейството.

Очите на Джес сияеха от вълнение.

— Щом всички Небесни зали имат еднакъв план и големина, сигурно и картите на света са еднакви. Същото се отнася за конфигурацията на звездите на техните куполи. Идентични са. И след като звездите могат да ни покажат географската ширина, от която са наблюдавани, а картата на Слънчевата система може да ни даде дължината, трябва само да ги свържем и...

— Ще получим точното място, от което са наблюдавани.

— Точката, която не е отбелязана на картата — прибави Джес.

— Белият остров — замислено рече Дейвид.

— Не си убеден. Защо?

— Според всичко, което ми разказа за тях. Първите богове са били учители. Дали са знания на хората.

— Включително астрономията. — Джес отново цитира Преданията: — „Измерването на движенията на слънцето, луната и звездите... та да не се опасяват от объркване на дните“.

— И са създали тая карта на света, която според нас показва местоположението на всичките им храмове и пътищата помежду им.

— Точно така...

— Тогава защо са скрили Белия остров?

— Защото, ако липсващото място наистина е Белият остров, то изобщо не е скрито. Отговорът е в Небесните зали и Първите богове са ни оставили всичко необходимо, за да го открием.

— Само че, ако ключът е картата на Слънчевата система, ние не разполагаме с нея. За разлика от твоето семейство и Айрънуд.

Джес имаше идеално решение на този проблем.

— Нужна ни е само информацията, която се съдържа в нея — и аз знам къде да я намерим.

— Стохастичен резонанс — каза капитан Кингсбъро.

Джак Лайл скръсти ръце върху масата пред себе си и погледна четирите петдесетинчови екрана. Единият показваше компютърния специалист от Космическото командване на САЩ в естествен ръст, седнал до подобна маса в Колорадо Спрингс. На другите се виждаха двама униформени специалисти по анализ на изображения. Стенната ламперия зад тях не се различаваше от тази зад Лайл и Роз Марано. Видеоконферентните зали пораждаха почти съвършената илюзия, че срещата се провежда на едно място, а не на две, отдалечени почти на осем хиляди километра едно от друго. Макар че Лайл щеше да се задоволи и с телефонен разговор.

— Обяснете ми — помоли той.

— Не изглежда много логично, но казано просто, това е метод, чрез който върху съществуващ сигнал се наслагва шум, тоест случайна информация, която прави подпороговата информация — частите от сигнала, които технически са точно под границата на онова, което би трябвало да сме в състояние да регистрираме — много по-лесна за... хмм... регистриране.

— По-лесна — повтори Лайл. — Сега говорите на моя език. Колко по-лесна?

— При анализ на сигнали чувствителността се увеличава четири-пет пъти.

— И вие смятате, че Айрънуд е направил точно това, за да увеличи количеството информация, извличана от базата данни ГСРСА.

Капитанът вирна брадичка. Лайл го прие като жест на самозащита.

— Това е подход, агент Лайл. Единственият правдоподобен, за който се сещаме. Но ако не лъже, Айрънуд е успял да извлече значително повече информация, отколкото би трябвало да е възможно даже с тоя метод. Георадарите със синтезирана апертура, каквито се използват в сателитната система ИМПЕРИЯ, не са в състояние да проникват на толкова голяма дълбочина, колкото показва корнуолската разпечатка. Дори при оптимални условия. Предполагаме, че има някакво разпръскване на радиация и той е успял да разработи алгоритъм, който го изолира от основния сигнал. Нямаме представа как е възможно, но ако е истина... — За капитана очевидно беше също толкова мъчително да произнесе следващите си думи, колкото за Лайл да ги чуе. — Това навярно е най-важното откритие в геопропространственото разузнаване след спътниците. С тоя метод светът става прозрачен. Буквално не остава място, където да се скрият враговете ни, освен да изкопаят дупка, дълбока километър и половина.

— Значи методът ни е нужен, така ли?

— Той напълно променя играта. Печели оня, който притежава алгоритъма.

На Лайл това му стигаше.

— Благодаря ви за помощта, капитане, благодаря и на вашите хора.

Кингсбъро кимна и заедно със сътрудниците си напусна залага.

Лайл остана още малко на мястото си, втренчен в празната зала на хиляди километри оттам.

— Ще се наложи да сключим сделка с Айрънуд, нали? — попита Роз.

— Хайде да не прибързваме.

— Имаме ли други възможности?

— Сещам се за една.

Организмът му подсказваше, че е полунощ, но слънцето прежуряше в небето и според местното време следобедът едва започваше. Дейвид чувстваше тялото си натъртено, а слухът му още се възстановяваше от експлозиите в корнуолския храм. Джес изглеждаше

в по-добра форма. Беше спала дълбоко по време на полета от Индия и явно нямаше проблеми с часовата разлика.

Четири часа след импровизирания урок по астрономия двамата летяха на борда на „Бомбардиър Глобал Експрес“, нает от името на „Халдрон Ойл“. Двайсет и пет часа по-късно, само с едно кацане за презареждане в Бомбай, те се прехвърлиха на друг самолет в Сидни, „Ню Саут Уелс“. След още четири часа бяха в австралийската Северна територия.

На два пъти минаха паспортна проверка и двата пъти Джес вадеше нови паспорти с различни имена. Американски в Индия и канадски в Австралия.

— Нещо против да карам аз? — Вече беше поставила ръка на дясната врата на прашна бяла тойота „Ландкрузър“ на паркинга на „Трифти Кар Рентал“.

Дейвид сви рамене. Нямаше намерение да спори. Настани се на предната лява седалка. Кожената тапицерия неприятно залепна за пропитата му с пот риза. В самото купе беше адски задушно, макар че колата беше паркирана под навес.

На летището в Сидни ги посрещна служител на „Халдрон“, който им предаде пакет с екипировка и дрехи за пустошта. Бяха се преоблекли в самолета и сега носеха сиво-зелени къси панталони и ризи с къс ръкав, дълги бели чорапи, кожени обувки и широкополи шапки. Дейвид държеше своята в скута си. Щеше да си я сложи по-късно.

— Сигурна ли си, че трябва да го направим?

Джес завъртя ключа на таблото. Дизеловият двигател се задави, после заработи равномерно.

— Вече два пъти се опитаха да те убият — добави той. — Може би не е разумно да почукаш на вратата.

Тя нагласи вентилационните решетки така, че да духат директно към лицето ѝ. Температурата навън надвишаваше трийсет и седем градуса. В Южното полукълбо започваше лято.

— Сю-Лин не е казала на Вилем за хората, които ме нападнаха в Канада — отвърна Джес. — Тъй че каквото и да прави, каквото и да крие, явно знае, че не всички пазители ще го одобрят. Вилем беше... голямата любов на леля ми.

— Мислех, че пазителите не бива да имат интимни връзки помежду си.

— Не бива и да действат един срещу друг. Виктория Кларидж беше добра приятелка на Флориан. Предполагам, че Сю-Лин не е казала и на нея.

— Ами ако грешиш?

— Тогава и без друго ще свърша заключена в Кантората наред с пустошта. Предпочитам да мисля за това какво ще последва, ако съм права.

— Аз също — въздъхна Дейвид. Сега неговото бъдеще беше свързано с нейното. Без достъп до архива на семейството ѝ нямаше как да увеличи шансовете си да оцелее. Нито да разбере дали това е възможно.

Излязоха от паркинга и поеха по Роджър Вейл Роуд, а оттам — по двулентовото шосе за Алис Спрингс, градчето, което се намиреше почти в географския център на Австралия. Джес направи остър завой и продължи по друг двулентов път, който минаваше за пустинна магистрала и водеше на изток.

— Още колко? — попита Дейвид.

— Петдесет километра.

Само безкрайните голи хълмове на север нарушаваха оранжево-червения равнинен и пращен пейзаж. Като се изключеха редките масленозелени и сиво-кафяви пустинни растения и треви, спокойно можеха да са и на Марс.

— Явно не си се шегувала за пустошта.

— Тъкмо това е смисълът — поясни Джес. — Архивът на Семейството ще оцелее в случай на ядрен Армагедон. Естествено, десет години след като пренесохме всичко тук, ЦРУ построи наземна сателитна станция на шестнайсет километра западно от града, което превърна целия район в мишена.

— Не се ли преместихте пак?

— Явно сме достатъчно надълбоко. Използваме стара мина, като продължихме шахтите още по-надолу. Адски внушително.

— Колко голям е комплексът?

— Не знам точно. Била съм там четири пъти и изглежда безкраен. Казаха ми, че в него се пазят близо сто и шейсет милиона

артефакта. — Тя се извърна за миг от монотонния път. — Повече, отколкото в Смитсъновия институт — във всичките му музеи.

— И просто... пазите разни неща, така ли?

— Изучаваме ги. Съхраняваме ги. — Гласът ѝ прозвуча отбранително. — Това са поискали от нас Първите богове.

— Но са ви дали знание, а вие го криете.

— Не си справедлив.

Джес зави рязко, за да заобиколи една змия, която се печеше на слънце на пътя, и ландкрузърът се раздруса.

— Колко пъти нашественици са ограбвали Александрийската библиотека? Колко маянски кодекса са изгорили испанците? Колко книги и произведения на изкуството са унищожили нацистите? А талибаните, които взривиха статуите на Буда в Афганистан? Китайската династия Цин е горела не само книги, а и самите учени. Кой изобщо е способен да проумее загубата на човешко знание, изкуство, опит, трупани през хилядолетията, по вина на религиозен и политически екстремизъм и нетърпимост?

Затова пазим своите разбираня за себе си. Затова възприемаме религията и културата на съответното време и място. Така не изпъкваме, не привличаме внимание. Така съхраняваме човешкото знание от човешкото невежество, омраза и страх.

— До завръщането на Първите богове. — Слънцето блестеше толкова силно, че Дейвид затвори очи. Вече беше слушал всичко това.

— Дотогава.

Той рязко отвори очи. Вперила поглед в еднообразния път, Джес здраво стискаше волана. Чак кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели.

Току-що беше чул нещо *ново* в гласа ѝ.

Съмнение.

41.

Айрънуд купуваше риба за вечеря на малък кей в пристанището на Порт Вила. Още една причина да харесва островната държава, която беше осиновил. Освен липсата на договор за екстрадиция с Америка, там никой не се пазареше и даването на бакшиш се смяташе за обида. Очевидно по някое време в миналото някой мъдър политик бе решил, че и подходящите данъци са оскърбителни, защото във Вануату нямаха и този досаден обичай.

Той плати разумната цена за един прекрасен лаврак и помоли да му го увият в кафява хартия. Шофьорът му прибра в пазарската мрежа, която вече се издуваше от лъскав морав патладжан, яркожълт грейпфрут и зряла кафява папая. По-нататък на обветрения кей имаше сергия, на която ще намери най-едриите скарриди. Милиардерът си запроправя път през навалищата от местни купувачи и австралийски туристи, за да направи следващата си покупка.

Но Лудия Майк го спря и му подаде телефона.

Айрънуд си погледна часовника. На агент Джак Лайл му беше отнело почти два дни да анализира корнуолската разпечатка.

Той взе джигесема и избра място между две сергии, където да се облегне на грубия дъсчен парапет и да проведе личен и доходен разговор.

— Е, какво ви казаха вашите експерти? — Говореше дружелюбно, демонстрираше, че владее положението.

— За какво? — попита неочакван, но познат глас.

— Мерит?

— Извинявам се, че ви се обаждам по тоя начин, но сателитната връзка може да се...

Айрънуд с усилие сниши глас.

— Къде си?

— Май е по-добре да не знаете. Оная работа в Корнуол не мина, както се надявахме.

— Продължавай.

— Макклеъри стигнаха там първи. Няма никаква логика, обаче го разрушиха.

Айрънуд усети, че телефонът затреперва в юмрука му. Докъде щеше да стигне с тая измислица неговият шеф на сигурността?

— Къде е синът ми?

Мерит издиша рязко — нещо нетипично за него.

— Няма как да ви го кажа по-добре. Синът ви попадна сред взривовите и пещерата се срути. Опитах се да го измъкна, но... той не оцеля.

Милиардерът трябваше да се съсредоточи върху всяка дума, която изричаше, за да скрие обзелия го гняв.

— Тогава защо е заловен от военновъздушните сили и им разправя неща, които самият аз не знам?

Мерит се поколеба.

— Видях тавана на тунела да пада върху него...

— Какво си направил с Франк Биън?

— С програмиста ли? Нищо. Не съм го виждал от...

— Франк е мъртъв, Мерит. Синът ми твърди, че ти си го убил.

— Не съм. Защо да го убивам?

— Онзи ден, когато Дейв ми даде харда, между вас двамата ставаше нещо. Заради теб ли избяга?

— Вашият гений ви окраде и се сдуши с враговете ви, а вие ме обвинявате, че е избягал?!

— Сега се питам дали не си убил и Флориан Макклеърри. Винаги съм смятал това... „различие в мненията“ между мен и оная заблудена фондация за джентълменски противоречия. Но ако синът ми е прав, ти си ги превърнал в нещо като война.

— Той лъже. Няма какво да добавя.

Айрънуд си представи за миг сина си, ранен в болница, готов да разруши всичко, което баща му се е мъчил да изгради, наследството на истината, което искаше да завещае на света. „Понеже виждах само каквото ми се искаше да виждам... чувах само каквото ми се искаше да чувам... не обръщах внимание на доказателствата...“

Той пропъди мисълта за онова, което вече не можеше да промени.

— Тогава го докажи. Обясни ми всичко — лично.

— Защо? За да можете да ме размените срещу сина си ли?

— Военновъздушните сили не се интересуват от тебе. А сега ми кажи дали ще дойдеш да защитиш доброто си име?

— *Вие как смятате?*

— Приемам това за „не“. — Айрънуд прекъсна връзката.

Този отговор бе и обявяване на война от страна на един убиец.

Борбата му за истината току-що се беше превърнала в борба за оцеляване.

— Не ми прилича особено — отбеляза Дейвид.

— Тъкмо това е целта — отвърна Джес.

На близо петдесет километра от Алис Спрингс мръсният ландкрузър мина бавно по лъкатушния черен път и влезе през широко отворения портал на оградата от провиснала телена мрежа, която едва ли представляваше някакво препятствие.

В далечината, зад старата ламаринена кабина на пазача, се издигаше внушителен пясъчников масив. Точно зад кабината имаше избеляла от слънцето и изтрита от вятъра табела — списък на фирми за колокационни услуги. Посочваха се товарни отсеци, през които можеше да се стигне до всяка от тях. Дървената бариера до кабината беше спусната, привидно ограничавайки достъпа нататък, макар че през нея лесно можеше да мине автомобил.

Джес спря джипа пред бариерата.

— А сега?

— Няма да чакаме дълго.

След по-малко от минута отстрани на пътя се появи друга кола. Ландроувър „Дифендър“. Върху багажника на очукания и покрит с дебел пласт прах джип бяха закрепени с ремъци резервни бидони гориво. Изглеждаше стар, но Дейвид чуваше двигателя му дори през затворените прозорци. Беше нов и мощен.

Шофьорът слезе, без да бърза. Носеше жълто-кафяв панталон до коленете, масленозелена риза с пагони, цялата в петна от пот, здрави обувки и нещо, което според Дейвид трябваше да е австралийски вариант на каубойска шапка. Спътникът му остана в колата.

Джес отвори прозореца си и опря длан на рамката. Дейвид забеляза, че върховете на палеца и показалеца ѝ се докосват.

— Здравсти — поздрави шофьорът. — Търсите ли нещо?

— Отправила съм се на дълго пътуване.

— В каква посока?

— От запад на изток.

Отношението на мъжа видимо се промени. Той леко се почеса по гърлото с два пръста, после се наведе и погледна към Дейвид.

— Можете ли да гарантирате за него?

— Не — отвърна Джес.

— Ясно. Ще ѝ съобщя, че пристигате.

— Благодаря.

— За нищо. — Мъжът се върна при джипа си, скочи вътре и се обади по радиостанцията.

— Всичко това някакъв код ли беше? — поинтересува се Дейвид.

— Нещо подобно.

— Тогава защо не гарантира за мен?

— Не, той питаше друго — дали си от Семейството, и аз му казах, че не си, за да внимава какво говори.

— Ами ако съм от Семейството?

— Тогава лично ще ти обясня кодовете.

Барьерата се вдигна и Джес потегли. По-нататък, до една цистерна за пропан, Дейвид забеляза отвор в пясъчниковите скали, достатъчно широк и висок, за да влязат едновременно три двуетажни автобуса. Тяхната тойота му се стори съвсем мъничка.

Вътре спокойно можеше да се побере двоен тенис корт. Други три бели ландроувъра бяха паркирани до боядисана в червено стена, чиито жлебове и линии предполагаха, че е изсечена в скалата.

Джес включи фаровете и Дейвид преброи три товарни отсека със стандартни гаражни врати в дъното на изкуствената пещера.

Тя спря до стената по средата на пътя дотам и му каза да остави багажа и да тръгне с нея.

Табелата на служебната метална врата между два от входовете на товарните отсеци съобщаваше, че се работи само по предварителна заявка.

Джес зачака отпред.

Дейвид вдигна поглед към високия скален таван и видя насочени надолу охранителни камери.

Металната врата се отвори.

Появи се млада слаба жена. Пухкав облак черна коса обрамчваше лице с карамелен тен и ясни златистокафяви очи. Въпреки вездесъщия червен пустинен прах, ризата и дънките ѝ бяха безупречно чисти.

— Бакана — каза Джес.

— Пазителко. — Младата жена коленичи, пое лявата ѝ ръка и я целуна. После се озърна към Дейвид. — Той не участва ли в пътуването?

— Ще се включи. Искам Виктория да се срещне с него.

Бакана се изправи и изгледа Дейвид преценяващо и не особено дружелюбно.

Введе ги в коридор, който стигаше до затворена врата. По скалните стени висяха скучни гравюри на местни пейзажи в прости рамки.

По средата на коридора завиха надясно и се озоваха в чакалня; Трябваше да останат там, докато Бакана уреди срещата. Тя им каза, че в хладилника има напитки, и затвори вратата след себе си.

Дейвид огледа един удивително грозен стол, покрит с оранжево зебло.

— Трябва ли да знам нещо?

Джес отвори хладилника и извади две шишета вода.

— Ти си ми годеник. — Тя въпросително повдигна едната бутилка.

Дейвид кимна.

— Добре...

Джес му я подхвърли и отвори другата за себе си.

— Това е единственият начин да те вкарам тук, по-просто е от истината.

Той разви капачката и отпи голяма глътка. Разбираше, че е започнал прекалено да свиква с лъжите, но с приближаването на смъртта нещата, за които по-рано се тревожеше, все по-малко го вълнуваха.

Останалите мебели в чакалнята бяха също толкова грозни и поне трийсетгодишни. Имаше дървена масичка, покрита със следи от чаши и отрупана с овехтели списания, от „Съвременно управление и организация на документи“ до задължителните броеве на „Нешънъл Джогеографик“ отпреди десетилетия.

— Не е както си го представях.

— От време на време ги проверяват държавни инспектори. Идват шофьори на камионите, които карат провизии. Тъкмо това очакват да заварят тук.

— А ти какво очакваш?

Джес не отговори. Тя допи водата и хвърли празното шише в кошче за рециклиране.

Дейвид вече усещаше в нея нещо повече от съмнение. Страх.

Натаниъл Мерит спокойно седеше на стола до прозореца в хотелската си стая край „Хийтроу“.

На бюрото до него бяха нещата от болницата — и онези, които му бяха дали, и другите, които беше откраднал.

Взираше се в шишенцето с ко-дидрабол. Чакаше да види дали ще има нужда от още. Според воинската мантра болката бе слабост, напускаща тялото. Гърбът му обаче беше пострадал зле при удара в каменната маса на съкровищницата. Нападателят, когото се наложи да убие, за да избяга от срутващия се тунел, го беше ранил с нож отдясно на гръдния кош. А глезенът му... Навехна го, когато скочи от един от отворите, пробити с взрив в скалния склон — при това от някакви си метър и двайсет височина.

Просто не му провървя.

Единственото, което поне донякъде му даваше сили да преглътне провала в Корнуол, беше гледката на тялото на Айрънуд-младши до купчината камъни в прохода само мигове преди срутваването.

Тогава той вече носеше черното яке от номекс и каската на първия нападател, влязъл в съкровищницата в търсене на оцелели. Удуши го толкова бързо, че онзи нямаше време да предупреди другарите си. На излизане ликвидира и другите двама. Преоблечен като един от тях, той използва предимството си и стреля пръв.

Сега обаче, след като се оказа, че Младши е жив и снася на военновъздушните сили, бягството му от Корнуол вече не беше първата стъпка към разчистване на кашата, която му остави изтърсакът на Айрънуд.

Скъсването му с милиардера щеше да е проблем. Бившият му шеф разполагаше със средствата и имаше мотив да му запуши устата.

Мерит знаеше, че за да се спаси, се нуждае от още по-сериозни средства.

За щастие знаеше и откъде да си ги осигури.

42.

Джес следваше Бакана между нагъсто наблъскани бюра, разделени с ниски стени.

Административната част в дъното на коридора имаше по-приятен вид. Заради инспекторите от службата по трудова медицина и охрана на труда и лицензиращите органи, изследователите от фондацията „Макклеъри“ веднъж годишно излизаха от подземните пещери на Кантората, за да изиграят ролята на чиновници. В момента обаче бюрата пустееха и бяха завити с тежък найлон, покрит с дебел пласт червен прах.

Бакана внимателно отметна найлона от една кантонерка до задната стена. Изтегли средното чекмедже и Джес постави ръката си вътре с длан надолу и изпънати пръсти върху подложка с пластмасови щифтове. Проблесна бяла светлина и прозвуча тих сигнал. После плоскостта на стената до кантонерката плавно се плъзна настрани.

Бакана влезе първа.

Откритото стълбище се виеше надолу и водеше до помещение, голямо колкото пещерата, в която бяха паркирали ландкрузъра. В другия му край лъщеше грамаден стоманен диск — петдесеттонна бомбоустойчива врата. Тя беше отворена и разкриваше цилиндричен тунел, широк колкото двулентов път.

Влязоха вътре и скоро стигнаха до редица асансьори, спускащи се пет етажа под земята. Джес знаеше, че ако е подценила влиянието на Сю-Лин над другите пазители, може вече да са я обявили за враг на Семейството. Скоро щеше да разбере.

Вратата на асансьора рязко се отвори и нахлу хладен въздух. Джес се приготви за нападение.

Нищо.

— Каква изненада! — Виктория от Рода Кларидж, пазителка на Канбера, я грабна в прегръдките си. Както винаги нейните тюркоазеносини очи бяха изумителни на фона на загорялото ѝ лице. Правата ѝ платиненоруса коса стигаше до равнището на брадичката.

Джес веднага се отпусна. Сю-Лин не беше вдигнала тревога. Набързо измислената в самолета легенда, че Дейвид ѝ е годеник, трябваше да издържи само докато се сдобиеха с изображенията на картата на Слънчевата система.

— В моя кабинет? — предложи Виктория. — Ще ми разкажеш всичко за него.

— Има много за разказване — отвърна Джес.

Виктория ѝ намигна.

— Време е за пълна изповед.

Кабинетът на Виктория беше като на всеки учен с прекалено много проекти и прекалено малко време. И двете бюра, всички лавици, всички мебели бяха отрупани със списания, статии и разтворени книги, измежду чиито страници стърчаха самозалепващи се листчета с бележки.

Пазителката на Канбера премести една от тези купчини от ръба на тъмнозелен кожен диван върху друга камара на пода. Джес се настани там, а братовчедка ѝ седна на стола си, провери лаптопа и го затвори. Събу залепващите се с велкро сандали и с въздишка изпружи загрубелите си ходила върху единствения свободен ъгъл на бюрото.

— Джеси, Сю-Лин се тревожи за теб.

Джес отново застана нащрек.

— Кога си разговаряла с нея?

— Преди няколко дни. Каза, че си изчезнала в Бостън след заупокойната служба на Флориан. Споменала си, че отиваш при тихоокеанския храм, преди да е обезопасен.

Джес разбираше, че има вероятност Виктория да е наясно какво прави тя. Имаше и друга вероятност: Виктория да е просто неволна съюзница на Сю-Лин, която я използва, за да провери дали новата пазителка няма да привлече и други в бунта си срещу Семейството.

Можеше да установи истината само по един начин. Като първа нанесе удар.

— Полинезийският храм е разрушен — отвърна тя.

— Какво?! — Виктория рязко смъкна крака от бюрото. — Как?

— С подводен взрив.

На вратата се почука и на прага се появи Бакана. Носеше поднос с покрит порцеланов чайник, чаши и чиния шоколадови бисквити. Тя ги погледна извинително, явно съзнавайки, че е прекъснала нещо.

Виктория я помоли да остави подноса върху една сравнително стабилна купчина книги и момичето побърза да излезе.

— Айрънуд ли е бил?

— Не. Сю-Лин. — На волевото лице на братовчедка ѝ се изписа единствено объркване. Това изпълни Джес с надежда.

— Защо Сю-Лин ще разруши нещо толкова ценно? И ако е вярно, откъде знаеш?

Джес пое дълбоко дъх, като се молеше да не прави грешка.

— Вилем ми каза. Точно преди да изчезне.

— Но Вилем е в Исландия.

— Дойде в Бостън на заупокойната служба на Флориан.

Виктория понечи да каже, че това е против правилата, после размисли.

— Те много се обичаха.

— А Сю-Лин не му е съобщила, че в Канада се опитаха да ме убият, точно преди...

— Да те убият?!

— Значи и ти не знаеш.

— Кога се случи това?

— Три дни след убийството на Флориан.

— Джеси, скъпа, най-добре ми разкажи всичко.

Дейвид се стресна и се събуди. Беше дремал на грозния оранжев стол.

Джес бе казала, че той няма право на достъп в подземната част на комплекса, но веднага щом поговорела няколко минути със своята домакиня, щели да го допуснат до първия етаж, където се намирали главните жилищни помещения. Там можел да си почине, докато тя свали снимките на картата на Слънчевата система от някой компютърен терминал. Освен това можела да се свърже с няколко астрономи, получили стипендии от фондацията „Макклеъри“, които щели да разтълкуват конфигурацията на планетите, изобразени на

метеорита. И щели да знаят дали от картата може да се извлече конкретна дата.

Дейвид си погледна часовника, за да види колко е спал. „Час и половина?!“

Изправи се. Схванатите му мускули го боляха, а червата му куркаха. Не беше ял истинска храна от дни, но в момента имаше на разположение само кутия кола.

Отвори вратата, но не видя никого в коридора.

— Хей!

Никой не отговори.

Не знаеше порядките на това място, но му се струваше, че нещо не е наред.

Тръгна към затворената врата в дъното на коридора. Предполагаше, че Бакана е завела Джес там.

Вратата се оказа отключена и той се озова в офис, който очевидно не се използваше. Всички мебели бяха завити с найлони.

— Джес! Бакана! Хей!

Тишина.

Дейвид отпи глътка кола и се замисли за следващия си ход. И тогава чу някой в коридора. Движеше се бързо. Най-послед.

Върна се при вратата и я отвори.

Към него тичаше шофьорът на ландроувъра. С оръжие в ръка.

Дейвид рязко затвори вратата...

Но я затръшна толкова силно, че тя отскочи и пак се отвори. Шофьорът стреля.

Джес чакаше с тревога, докато Виктория се взираше в една от малкото картини на стените. Портрет на сър Франсис Бейкън, един от сто четирийсет и четиримата на своето време. В едната си ръка държеше празен свитък, а в другата стискаше туарегския си кръст. По ръбовете на пурпурната му мантия със златни нишки бяха извезани думите *scientia potestas est*: „Знанието е сила“. Един от многото цитати от Преданията, които сър Франсис бе разкрил на света за голямо огорчение на своите братовчеди.

— Вярваш ли ми? — попита Джес накрая.

Виктория се извърна от портрета. На загорялото ѝ лице се бяха появили нови бръчки.

— Не е толкова просто. Ти не ми даваш нито мотив, нито сериозни доказателства. Как бих могла да повярвам, че Сю-Лин и *Андрю* искат да унищожат нашето наследство... и че *вече* са започнали да го правят? Няма основания да ги отстраним от Дванайсетте.

Джес запремигва.

— Нима е възможно да отстраниш пазител?!

— Теоретично да, но мисля, че никога не се е случвало. Знам само, че неколцина пазители са напуснали активна служба и са доизживели дните си в нашите библиотеки. „Живот на вечно изследователство“ — струва ми се, че Фондацията го нарича така. Но това е по-скоро изгнание, отколкото отстраняване. — Виктория се намръщи. — Ето какъв е проблемът, Джеси. Фондацията с толкова голяма, средствата ни са толкова огромни, че всеки пазител би трябвало да е в състояние да проведе всякакво проучване, без каквито и да е пречки. Това винаги е предотвратявало споровете помежду ни.

— А разпределянето на тези средства? Според Вилем никога няма достатъчно за всичко, което всеки иска да направи.

— Това се отнася за всяка научна организация. Но ако някой от личните ни проекти не бъде одобрен тази година, ще бъде одобрен следващата. Всички сме равни, скъпа. Затова и масата е кръгла.

— Но... — Отчаянието на Джес растеше, мислите за картата на Слънчевата система отстъпваха пред нова заплаха. Ако не успееше да убеди Виктория, имаше много голяма вероятност тя да подкрепи съмненията на Сю-Лин в готовността на новата пазителка... „И аз също ще бъда обречена на «живот на вечно изследователство»“.

— Чуй ме, Виктория, Сю-Лин *не спазва* нашите правила — настойчиво заговори Джес. — Тя не ти е съобщила за атаката в Канада. Помисли за това, моля те. Каза ти е, че се безпокои за мен, но не ти е споменала, че вече е пратила „Крос“ да ме върнат в Цюрих под принуда. Вече е унищожила един храм, а сигурно и онзи в Корнуол. Помисли още какво ще изгубим, ако не я спрем!

— Честно казано, Джеси, тези ти аргументи са още по-неубедителни.

Джес я зяпна неразбиращо.

— Ти ясно ми даде да разбера, че ти и твоя Дейвид, както и Айрънуд с неговите хора, сте били *единствените*, които сте знаели за храма в Корнуол. Оттук е възможно само едно логично заключение: Айрънуд го е разрушил. Което означава, че най-вероятно той е виновен и за случилото се в Полинезия. И в момента не бих разчитала много на Вилем. Откакто изгуби Флориан, той е обезумял от мъка.

Според Джес обаче един факт тежеше повече от всички други.

— Но Сю-Лин е скрила важна информация!

— И какво искаш да направя?

— Точно каквото прави *тя*. Не й съобщавай това, което ти разказах.

— За кое?

— За всичко, особено за Дейвид.

— За Дейвид — замислено повтори Виктория. — Кога ще получите резултатите от генетичния анализ?

— Предварителните резултати — след два дни. Явно веднага ще могат да кажат дали сме роднини. Прецизирането на детайлите ще отнеме малко повече време.

— Е... поне ще е изключително интересно, ако се окаже, че Семейството има специфичен генетичен маркер. Определено изглежда логично. И това ще те улесни да го включиш в сто четирийсет и четиримата.

Джес я разбра. Съпрузите на пазителите автоматично ставаха членове на вътрешния кръг на Семейството, макар че понякога подготвителният период продължаваше години.

— Ами... — Виктория се поколеба. — Белият остров?

— Първо трябва да разшифроваме звездната карта.

— А после?

— В идеалния случай ли? — Джес знаеше какво трябва да направи, но не беше сигурна, че е възможно. — В идеалния случай ще отида на мястото, което сочи звездната карта, и ще видя какво има там — и по някакъв начин ще осведомя едновременно всички пазители и сто четирийсет и четиримата. Ако Сю-Лин и Андрю унищожават храмове, това ще им попречи.

— Защото всички ще знаят.

Джес погледна портрета на Бейкън.

— Знанието ще ни даде силата да съхраним знанието.

Виктория се замисли и Джес затаи дъх, стори й се, че братовчедка ѝ е взела решение.

И тогава оглушителен вой на сирена накара и двете да запушат уши.

— Какво става? — ахна Джес.

Пазителката на Канбера повиши глас, за да надвика сирената.

— Бомбоустойчивата врата! Затваря се!

Дейвид вдигна ръце в инстинктивен, но напразен опит да спре куршумите. Само че оръжието беше тейзър, който стреляше със стрелички. Те уллучиха кутията кола и с искри рикошираха от целта си.

Реагирайки мигновено, Дейвид затръшна вратата точно когато шофьорът се хвърли към него. Разнесе се силен трясък, вратата бавно се отвори и мъжът залитна напред. От носа и устните му шуртеше кръв.

Дейвид замахна силно и го повали на пода.

Мислите му запрепускаха. В ландроувъра, който ги беше пресрещнал на портала, имаше двама души. Надникна в коридора. Нямаше никого.

Наведе се, претърси джобовете на мъжа и откри ключове и пластмасова кутийка с още стрели. Смъкна колана му и завърза ръцете му, после заключи вратата към коридора. Огледа бюрата, столовете и видя...

Нещо, което нарушаваше общата картина.

Върху една кантонерка при задната стена нямаше найлон. Средното чекмедже беше отворено.

Изтича дотам и погледна вътре. Биометричен скенер за длан — Джес и Бакана бяха влезли вътре.

Дейвид домъкна шофьора при кантонерката, развърза ръцете му и постави едната му длан върху скенера.

Прозвуча тих сигнал и един стенен панел се плъзна настрани. Дейвид завърза отново пленника си и мина през отвора.

Намираше се пред стълбище, което се виеше надолу в грамадна изкуствена пещера с масивна кръгла врата в дъното. Зад лъскавия стоманен капак се разкриваше широк тунел.

Единствените други входове или изходи изглежда бяха три по-малки открити тунели. Дейвид предположи, че водят към вратите на товарните отсеци, които бяха видели на идване.

Заклучението беше очевидно: Кантората се намираше зад кръглата врата.

Тръгна по стълбището, но зад него прозвуча вик.

Някакъв мъж стоеше на входа към стълбището и крещеше по радиостанцията си.

Зави сирена, на долния етаж мигаха въртящи се светлини и по стоманената повърхност на вратата заиграха невероятни отблясъци.

Басово боботене на мощни хидравлични помпи разтърси въздуха.

Сребристият диск се затваряше.

43.

Воят на сирената заглуши вика на Джес.

— Защо?

Виктория грабна лаптопа си и се втурна към вратата.

— Затваряме я само при учения и...

Тя закова на място. На прага стоеше Бакана.

— Останете в кабинета си — каза момичето.

Пазителката на Канбера се опита да се провре покрай нея, но Бакана я хвана за ръката и я принуди да се върне.

— Останете тук. — Нареди тя и гневно изгледа Джес.

Виктория бясно отскубна ръката си.

— Какво става?

Джес знаеше отговора.

— Аз съм причината.

Бакана затвори вратата. Джес чу тичащи стъпки в коридора, после усилващи се и заглъхващи разтревожени гласове. Учените, които работеха тук, явно бързаха да спасят компютрите и бележките си. За всеки случай.

— Нямах право да ни задържаш — заяви Виктория.

— Правя го в името на Семейството.

— Не е вярно. Каквото и да ви е казала Сю-Лин, не е вярно — извика Джес.

— Защо да ме лъже? — Погледът на Бакана запрескача между двете й пленнички. — Тя е пазителка като вас. Вие знаете неща, които не са ми известни. Сто четирийсет и четиримата знаят неща, които не са ми известни. Семейството оцелява, като пази знанието в тайна. Но сега *вие* — посочи тя Джес — застрашавате всичко това с вашите измислени истории за някакъв храм! Така помагате на Айрънуд!

Сирената млъкна и внезапната тишина ги стресна.

— Вратата вече е затворена. Ще останем заключени поне ден. — Виктория притисна лаптопа към гърдите си. — Съгласна съм с теб, Бакана. Трябва да пазим в тайна някои знания. Наистина сме оцелели

така. Но аз съм пазителка от над двайсет години и мога да ти кажа, че не всички на масата сме на едно мнение. Ще се обадя на Сю-Лин. Сигурна съм, че всичко това ще се уреди.

Бакана остана пред вратата.

— Те искат да върнат Джесика в Цюрих. За разговор, нищо повече. Затова не носят оръжие.

— Кой не носи оръжие?

— Хората от „Крос“. — Вратата започна да се отваря и момичето отстъпи настрани. — Дойдоха, за да я отведат.

Дейвид тичаше към кръглата врата, докато сирената виеше и огромният стоманен диск тежко се затваряше, набирайки инерция. Без да забавя ход, той се озърна през рамо. Мъжът от ландроувъра беше стигнал до средата на витото стълбище. Дейвид позна черното оръжие в ръката му. Тейзър.

Затича се още по-бързо. Нямаше откъде другаде да избяга, освен през вратата, но грамадният капак вече беше изминал половината от дъговидната си траектория и след десетина секунди щеше да се захлопне. Дейвид чу изтрополяване по последните метални стъпала, когато преследвачът му стигна до долу.

Отворът на тунела пред него се стесняваше, вече почти затворен от стоманения диск. Дейвид се извъртя настрани, проверя се покрай широката метър и половина каса и се промъкна оттатък в мига, в който стреличката улучи външния ръб на диска и хладната грамада се затвори.

Спасен.

Хидравликата замлъкна с глухо ръмжене и заключващите езици изскочиха от гнездата си.

Сирената утихна.

Дейвид се раздвижи, но усети, че нещо го задържа.

Вратата беше защитила ризата му.

Дейвид задърпа плата безуспешно. После ядосано раздра ризата на гърдите си и се освободи. Обърна се, за да продължи да тича. И тогава трети бодигард от „Крос“ го улучи с тейзъра си.

Бакана се отдръпна от вратата на кабинета и бодигардът блъсна Дейвид пред себе си. Той падна на колене и Джес се втурна към него.

След секунди тя погледна назад и каза на Виктория.

— Жив е, този път са използвали стрелички. В Бостън имаха заповед да ни убият. На какво се дължи тази промяна? — Облеченият в масленозелена пустинна униформа служител от „Крос“ не ѝ отговори. С хипертренираната решителност на воин от частната армия на Семейството, мъжът зареди нов пълнител в тейзъра си.

— Имаме заповед да ви отведем в Цюрих. По възможност невредими.

Джес видя изненадата на Бакана от тази заплаха. Виктория мълчеше.

Джес докосна гладката гола гръд на Дейвид, в която още бяха забити шипчетата на електродите. От раничките избиваха капки кръв.

Той простена, без да идва в съзнание. Възстановяването след слабия високоволтов електрически шок изискваше известно време, но на Джес ѝ се стори странно, че Дейвид не е започнал да се свестява.

Тя отново се обърна към Виктория.

— В Бостън Сю-Лин ни искаше мъртви, а сега — не. Това означава, че се нуждае от информация. Искане да ѝ кажем как да открие храмовете.

Тя не обърна внимание на смаяните лица на бодигарда и Бакана. Имаше значение единствено как ще постъпи пазителката на Канбера.

Братовчедка ѝ очевидно взе решение и заговори властно на мъжа с тейзъра:

— Вие се намирате на моя територия. Ако очаквате да отведете тези хора, трябва да *обясните* защо го правите.

Мъжът се поколеба и Джес предположи, че Сю-Лин му е наредила да не разкрива нищо. Дори на директорката на Кантората.

Тя забеляза, че, разкъсвана от вътрешна борба, Бакана следи напрегната сцената.

Изведнъж Джес се зачуди дали и този случай ще се нареди сред историите, които някой ден ще разказват на децата от Семейството.

— Трябва да говорите с пазителката на Сао Паоло — отвърна накрая мъжът.

— Непременно. Но сега питам вас.

Дейвид пак изпъшка. Това привлече вниманието на бодигарда, който се наведе и посегна да дръпне жиците от гърдите му.

— Сега ще дойде на себе си — каза той и в същия миг Дейвид ненадейно изтръгна стреличките от кожата си и ги заби в лицето му. Мъжът сепнато се олюля назад, вдигна тейъра си и...

... падна по гръб, ударен с тежкия том, който Дейвид грабна от една лавица.

Дейвид взе тейъра, заотстъпва и като размахваше оръжието към Бакана, ѝ заповяда да остане до поваления бодигард. Ръката му трепереше, лицето му бе станало пепеляво и от раните на гърдите му се стичаше кръв.

— Хайде просто да намерим онова, за което дойдохме, и да се махаме — обърна се той към Джес.

Бакана най-после си върна дар слово.

— Не можете да излезете оттук. Никой не може.

— Ще почакам вратата да се отвори — отвърна той и погледна Виктория. — Ще я отворите, нали?

Въпреки току-що разигралата се сцена, директорката на Кантората запази властно спокойствие. Тя извади прахен черен телефон изпод купчина вестници и каза:

— Джеси, съгласна съм с теб, че нещо не е наред и че Сю-Лин е замесена, но още не си ме убедила, че тя иска да разруши храмовете. Просто няма причина за това. — Вдигна слушалката, за да се обади.

— Има, естествено — заяви Дейвид, преди Джес да заговори. — Ами тайната на Семейството?

Сякаш внезапен студ вледени всички в кабинета. Бакана и бодигардът се обърнаха и се вторачиха в него. Виктория се вцепени с телефонната слушалка в ръка.

Джес знаеше, че Дейвид иска да я защити, и се опита да го предупреди.

— Дейвид...

Но той изобщо не предусещаше урагана, който щеше да отприщи.

— Нямам ни най-малка представа колко струва този комплекс. Какво е коствало да докарате бомбоустойчива врата в центъра на Австралия. Откъде Джес се сдобива с фалшиви паспорти и урежда

чартърни полети по целия свят... За вас парите все едно не съществуват бе, хора!

— Говорете по същество. — Виктория гледаше Джес в очите и сякаш питаше: „Какво си му казала?“.

„Твърде много“, помисли си Джес. А после Дейвид влоши положението още повече.

— Фондацията „Макклеъри“ и вашето „Семейство“ съществуват, за да търсят храмовете. Кажете ми тогава какво ще се случи, когато ги откриете?

— За нас нещата не се изчерпват с това. — Виктория запазваше спокойствие, но Джес знаеше, че под него кипи гняв.

— Напротив — възрази той. — Общо взето, всички организации имат подобна съдба. Те са създадени, за да постигнат конкретна цел, но когато станат достатъчно големи, достатъчно богати, загърбват тая цел и работят единствено за да гарантират съществуването си.

— Същото се отнася за Семейството — продължи Дейвид. — Вижте какво трябваше да преживее Джес, за да ви накара да я изслушате. Ако Сю-Лин успее да унищожи храмовете, търсенето на Семейството никога няма да свърши и фондацията „Макклеъри“ ще съществува вечно. Благодарение на Джес обаче сега имате да мислите за нещо по-важно. Ако наистина намерите всички храмове и Белия остров, и може би даже преоткриете голямата тайна, която сте изгубили — независимо дали това има смисъл след толкова много векове — Фондацията ще е изпълнила целта си и всичко свършва. Нали така?

Виктория остави слушалката. Джес не поглеждаше към Бакана и бодигарда. Знаеше какво ще види. Изумление. И укор. Дейвид току-що ясно беше дал да се разбере, че най-новата пазителка на Семейството съзнателно е нарушила най-свещения си обет.

Братовчедка ѝ сякаш бе остаряла за броени минути.

— Джесика... как можа да ни предадеш точно *ти*? Флориан лично те избра.

Джес не отстъпваше.

— Дейвид е от Семейството, затова му разказах всичко.

— Дори да е от Семейството, той не е пазител — категорично заяви Виктория. — Сега знае прекалено много. И за съжаление не е единственият. — Погледът ѝ обходи кабинета, преминавайки през

Бакана и бодигарда. — Стореното от теб, Джесика... Вече не е в моите ръце. Нашите традиции не ми дават избор. — Джес чу окончателността в думите й. — Вече никой от вас не може да напусне това място. Никога.

44.

— Готов ли си? — попита генерал Дифранца.

Лайл седеше пред компютърен пулт в края на централната маса в заседателната зала на Националния военен команден център. Бяха минали три години от последното му идване в Пентагона, когато беше присъствал на възпоменателна служба на открито. За пръв път влизаше в сърцето на военната командна структура на Америка и никога не бе предполагал, че ще попадне в ситуация, при която трима генерали — двама генерал-лейтенанти и един генерал-майор — очакват от него да вземе решение. Другите в залата — капитан Тревър Кингсбъро и двамата му свързочни специалисти от военновъздушните сили, петима експерти от Националната разузнавателна служба, двама от Управлението за национална сигурност и шестима сериозни цивилни, които демонстративно не му бяха представени — допълваха общата картина.

Това, което предстоеше да се случи, имаше само един плюс: Роз Марано я нямаше, за да казва неподходящи неща в неподходящ момент. Дори да се окажеше права, както обикновено, щеше да го е казала пред неподходящи хора. „И за това благодаря“ — помисли си Лайл.

— Тъй вярно — отговори той и отново сведе поглед към пищова, който му бяха приготвили в Министерството на правосъдието.

— Булдог? — продължи Дифранца. — Как се справят твоите момчета?

Картър Тайрел Булдога, другият генерал-лейтенант в залата, проверяваше докъде е стигнал самолетът, изобразен като син триъгълник на един от шестте големи екрана на стената вляво от Лайл.

Въпросният МС-130Н „Комбат Талън II“ току-що беше приключил второто си презареждане над Тихия океан. На борда имаше отряд от дванайсет командоси от Първо крило за специални операции, дислоцирано във военновъздушната база „Нелис“ в Невада. Пътуваха за първия сборен пункт в мисията си: международното летище

„Крайстчърч“ в Нова Зеландия, най-южната чуждестранна база на ВВС на САЩ. На малко над три хиляди километра от Вануату.

— Ще се приземят след три часа — отговори Булдога, като покри микрофончето на слушалките си с ръка. — Ще бъдат на мястото осем часа след кацането си в Крайстчърч.

Дифранца, Лайл и почти всички останали в залата погледнаха два от другите големи екрани на лявата стена. На единия имаше ясна снимка на огромния дом на Айрънуд в Порт Вила, Вануату. Другият представляваше световен часовник. След единайсет часа в този район на Пасифика щеше да е 03:00, определено предимство за командосите, които щяха да виждат в мрака с термоочила.

Ако телефонният разговор на Лайл не протечеше добре, в островния рай на Холдън Айрънуд щяха да се появят неочаквани гости.

— Ти си, Джак. — Дифранца го потупа по рамото и се отдръпна, за да го остави да работи. Специалният агент кимна на свързочника от военновъздушните сили, който седеше до него, и той натисна един от бутоните на пулта.

Лайл вдигна черната телефонна слушалка и чу далечната глухота на сателитната връзка, после специфичния звън на телефона във Вануату. Само едно иззвъняване.

— Айрънуд. — Агентът се изненада от острия глас на милиардера. Сякаш очакваше друго обаждане, а не такова, което можеше да гарантира личната му безопасност.

— Джак Лайл.

Айрънуд веднага възвърна обичайната си дружелюбност.

— С какво мога да ти помогна, агент Лайл?

— Ами, вижте, проверих корнуолската разпечатка, както ме посъветвахте, и съм готов да си поговорим. Но ще ми трябват още някои уверения от вас.

— Готов си да си поговорим. Това ми харесва. Колко души си докарал да слушат разговора ни, синко?

Лайл нямаше нужда да се замисля.

— Един момент да ги преброя. — Половината зала видимо се изненада от думите му, но агентът разбираше, че единственият начин да спечели доверието на Айрънуд е пълната откровеност. — С мен сме

двайсет, доколкото виждам. Нямам представа още кой може да подслушва връзката.

Отговорът изглежда удовлетвори милиардера.

— И откъде се обаждате всички вие, мили хора?

Дифранца отрицателно поклати глава.

— Да речем, че мястото е секретно. Но вие сте важна личност, господин Айрънуд, и ако се съди по генералските звезди в стаята, спокойно можем да кажем, че имате цялото ни внимание.

— Тогава ти си на ход, синко.

Лайл знаеше каква ще е първата стъпка, но въпреки това хвърли поглед към пищова си.

— Първо трябва да се уверим, че вашият метод за извличане на информация от базата данни ГСРСА действа.

— Вече го знаете — изсумтя Айрънуд. — Иначе защо сте се събрали толкова народ?

— Не, не го знаем. И не можем да приемем думата ви на доверие. Трябва ми копие на вашия диск.

— Синко, знаеш поне това, че имам малко мозък в главата. Ако ти дам диска, преди да сме постигнали задоволително споразумение, повече няма да имаш нужда от мене. Ще сключим сделката въз основа на моята гаранция, че методът в оня диск — да го наречем алгоритъм, за да знаеш за какво се пазариш, — действа така, както твърдя. Накрая, ако се окаже, че съм те изработил, можеш да ме заключиш в Зона петдесет и едно. Ти вече си подсигурен в сделката, тъй че нищо няма да ти покажа. Давай нататък.

Дифранца му даде знак да продължи.

— Колко копия на данните сте направили?

— Вече си взел онова от казиното. Имам едно резервно, което е в действие — както се изрази ти, на „секретно място“. И второ пак там, само че просто е записано на купчина хардове, които не са вързани в мрежа.

— Ще имаме нужда от доказателство — каза Лайл съгласно пищова си, но знаеше какъв ще е отговорът на милиардера.

— Пак ще повторя: ти вече си подсигурен. Ако те излъжа, край на сделката. Наясно съм с това. Как не можеш да го проумееш?

Специалният агент прегледа всички други искания на Министерството на правосъдието, грижливо подредени по важност.

Айрънуд нямаше да приеме нито едно от тях.

— Слушайте, господин Айрънуд. — Лайл отдръпна слушалката от ухото си и смачка пищова до нея. — Чухте ли? Това беше списъкът с исканията, който ми дадоха. Повече няма да говорим за тях.

Отсреща милиардерът се засмя.

— Тъй че сега е ваш ред. Какво искате от нас?

Айрънуд отговори толкова бързо и ясно, че очевидно също имаше предварително подготвен списък.

Първо, пълен имунитет, срещу каквито и да е обвинения, свързани с начина, по който съм се „сдобил“ с базата данни — за мен, сина ми и всички останали, които са ми помагали и съдействали, особено за отличните ми програмисти. — Лайл вдигна поглед и видя, че един от цивилните му кима — това искане се очакваше и можеше да се изпълни.

— Второ, незабавно преустановяване на всякакви проверки и ревизии от страна на Министерството на финансите и гаранции, че няма да бъдат предприети нови такива. — Една цивилна жена поклати длан наляво-надясно — по този въпрос също можеше да се направи нещо.

— Трето и най-важно, незабавно и пълно разсекретяване на всички документи и други свидетелства, свързани с продължаващото укриване на информацията за НЛО и посещенията на извънземни, от страна на Белия дом.

Това искане щеше да допадне на Роз. Лайл погледна Дифранца с вдигнати вежди, но генералът намръщено наблюдаваше друг цивилен, който еднократно поклати глава.

Агентът още се чудеше как да разбира тази размяна на жестове, когато Дифранца се приближи и му прошепна:

— Не можем да разсекретим нещо, което не съществува.

— Хм, това ли е? — попита Лайл в микрофона.

— Мисля, че ви стига, мили хора. Единственото, което някога съм искал, е истината да излезе наяве. Направете го и това ще ме удовлетвори.

— Ами, добре, ето какво мога да ви отговоря. — Следващите думи бяха едни от най-трудните, които му се беше налагало да изрече някога. — Можем да ви уредим пълен имунитет. Това не би трябвало да е проблем. — После замълча, за да преглътне отвращението си. —

Тая работа с Министерството на финансите ще има известни усложнения, обаче изглежда, че може да се направи нещо.

— Да преминем към пълното разсекретяване.

— Хм, това е най-трудното. Казаха ми, че властите не могат да разсекретят нещо, което не съществува.

— Не съществува, дръжки!

— Аз съм откровен с вас, господин Айрънуд. Водил съм достатъчно следствия, свързани със супермодерни технологии, и не съм чувал нищо за грамаден склад с извънземна техника. И знаете ли какво? В момента тук присъстват трима генерали от военновъздушните сили, все достойни хора, и те също не знаят нищо по този въпрос.

— Не си ме слушал внимателно, агент Лайл. Не съм си дал целия този труд и не съм пръснал толкова пари за копието на вашата база данни, за да го продам на китайските комунисти. Направих го, за да открия доказателства за посещения на извънземни. Посещения, които продължават и до днес, за които властите знаят и за които народите по света заслужават да научат.

Лайл погледна Дифранца. Генералът се обърна към сериозния цивилен. Цивилният еднократно поклати глава. Дифранца взе слушалката от агента.

— Господин Айрънуд, тук е генерал Лу Дифранца.

Лайл не чу отговора на милиардера, но генералът явно се изненада от него. После се изненада още повече.

— Затвори ми. — Дифранца върна слушалката на Лайл и каза на своя колега: — Булдог, имаш картбланш за провеждане на операция „Възвръщане“.

Специалният агент отмести стола си от масата и се изправи. Вярно, не беше успял да сключи сделка с Айрънуд. Вярно бе и че изобщо нямаше нужда да сключват тази сделка. Командосите щяха да задържат обекта в рамките на единайсет часа и да се върнат в Щатите един ден по-късно. Справедливостта в крайна сметка щеше да възтържествува.

И все пак...

Той се приближи до Дифранца.

— Господин генерал, ако не ме касаеше, изобщо нямаше да ви питам. Но когато Айрънуд поиска разсекретяването на доказателствата

за НЛО и оня цивилен...

— Доктор Сатомура. Психиатър — поясни генералът. — Често работи с Командването на специалните операции в случаи на взимане на заложници, искане на откуп, такива неща. — Той се засмя, но като че ли малко пресилено. — Разбирам какво искаш да попиташ. Не, няма НЛО. Поне извънземни НЛО. — Дифранца заговорнически се наведе към него. — Не е тайна, че имаме много... да ги наречем „интересни“ летящи обекти, но нито един от тях не идва от Марс. Мак Сатомура и преди е водил такива преговори и когато обектът постави изпълнимо искане, например властите да възкресят някой умрял, да размени нещо срещу президента или пък да разсекретим доказателства за НЛО, това е признак, че по-нататъшните преговори едва ли ще доведат до задоволителен резултат. И когато постави това откачено искане, Айрънуд всъщност ни даваше да разберем, че изобщо не се стреми да сключи сделка.

Лайл нямаше основание да се съмнява в обяснението за размяната на жестове между генерала и цивилния. Но Роз би го разтълкувала по съвсем друг начин.

— Виждате ли, Айрънуд наистина вярва в НЛО и извънземни — отново опита агентът.

— Много хора вярват, обаче не излагат на риск безопасността и сигурността на Съединените щати, преследвайки своите илюзии. Той е опасен, Джак. Ти категорично доказа, че е откраднал ГСРСА. Арестува съучастниците и сина му. И откри самия него. Справи се страхотно. Оттук нататък поемаме ние. — Дифранца му подаде ръка и Лайл разбра, че го отправят.

Той стисна протегнатата му длан.

— Благодаря, господин генерал.

— Ще ти съобщим как е приключило.

— Ще ви бъда задължен.

Специалният агент излезе от заседателната зала. Един ефрейтор от морската пехота го придружи до изхода на Пентагона откъм спирката на метрото и го проследи с поглед, докато минаваше през скенерите на охраната.

Лайл се насочи към колата си на паркинга под пешеходните мостове, като се чудеше защо е толкова загрижен.

Нали си беше свършил работата? Щяха да задържат Айрънуд.

Въпреки всичките шантави приказки обаче, след като лично разговаря с него, инстинктът му подсказваше, че милиардерът не е луд.

Той потегли, за да се отдалечи от подслушвателните постове на Пентагона, следящи в реално време всички разговори по мобилни телефони в радиус от близо пет километра от сградата.

Трябваше да се чуе с Роз.

Трябваше да ѝ зададе въпроса, който не можеше да постави на никой друг.

„Ами ако Айрънуд е прав?“

45.

— Значи всичко е било лъжа? — попита Бакана. — И Тайната е *изгубена*? — Изглеждаше бледа, почти разплакана, поразена от разкритията.

— Не биваше да чуваш всичко това, но го чу — заяви Виктория. — Сю-Лин основателно е решила да ги затвори.

— Всичко, което каза Дейвид, е истина, Бакана — заяви Джес.

— Има начин да го уредим — обърна се Дейвид към пазителката на Канбера. — Дайте ни качествено копие на картата на Слънчевата система. Намерете астроном, който да извлече информацията от нея и да я сравни със звездната карта от Небесната зала. После съобщете на всички от Семейството местонахождението на Белия остров.

— Няма как да сте сигурни, че двете карти ще ви дадат това местоположение.

— А вие няма как да сте сигурна, че няма да го дадат. Освен ако не опитате. — Той насочи тейзъра към нея. — Използвайте лаптопа.

Виктория скръсти ръце в недвусмислен отказ.

— Тогава помислете за следното — продължи Дейвид. — Първите богове са споделили знанията си и са ви оставили да пазите тайната. Вашето Семейство я е изгубило. Джес ви дава възможност да я откриете, а вие дори не искате да ни позволите да я потърсим. Отхвърляте загадката на Обещанието само за да запазите собствената си територия.

— Свършихте ли? — попита Виктория.

— От вас зависи.

— Чудесно. Свалете оръжието. Хората от охраната ми вече сигурно са пред кабинета.

— Вие не сте ги викали.

— Бомбоустойчивата врата се затвори. Това е извънредна ситуация и аз не съм там. Няма нужда да ги викам.

— Джес, ще провериш ли? — Дейвид не отместваше тейзъра от Виктория. Пазителката стоеше на мястото си с неразгадаемо

изражение.

— Ще трябва да отворя вратата — отвърна Джес.

— Давай.

Тя бавно завъртя месинговата топка на тъмната дървена врата, откrehна я няколко сантиметра и...

... вратата рязко се отвори и вътре влетя млад мъж, който хвана Джес за гърлото и насочи оръжието си към Дейвид.

— Хвърли тейзъра, мой човек — каза той със силен австралийски акцент. Не беше бодигард от цюрихския „Крос“, а охранител от Кантората. Дейвид не разпозна оръжието му, но явно беше пистолет.

Той направи последен опит да предизвика Виктория.

— Кога започнахте да се боите от истината?

— Свалете оръжието, иначе ще му наредя да ви застреля — отвърна тя.

Дейвид погледна Джес и видя примирение в очите ѝ. Пристъпи напред и остави тейзъра на ъгъла на бюрото. Охранителят понечи да го вземе, но Бакана го препъна и оръжието му се отмести от целта си.

— Бакана! Недей! — извика Виктория.

Дейвид вече посягаше към тейзъра, а Джес се хвърли към охранителя и наруши равновесието му. Пистолетът му отскочи нагоре и гръмна. Мъжът политна назад и удари главата си в острия ръб на бюрото. Очите му изгубиха фокус, клепачите му се затвориха и той се отпусна неподвижно на пода.

Сякаш изпаднала в транс, Бакана вдигна пистолета му от земята.

Джес протегна ръка и тя ѝ го подаде.

— Обещанието *трябва* да бъде спазено — произнесе Бакана. После се обърна извинително към Виктория и... запуши устата си с длан.

Пазителката на Канбера седеше на стола си и притиснала окървавени ръце към гърдите си, смаяно се взираше в Джес.

— Ти ни погуби *всички*... ти...

После замълча, сякаш видяла нещо в далечината, и изпусна сетния си дъх. Главата ѝ клюмна напред.

Джес смаяно се обърна към Дейвид.

— Как се случи...

Нямаше време за съжаление, трябваше да се действа.

— Бакана, как да се измъкнем оттук? — попита той.

Асистентката на Виктория мъчително преглътна в опит да възвърне гласа си.

— Бомбо... Бомбоустойчивата врата е заключена. Виктория беше... Виктория беше права... ще мине цял ден...

— Не — прекъсна я Дейвид. — Трябва да има друг изход. — Той се обърна към Джес. — Поговори с нея.

Джес протегна ръка, за да прихване разстроената асистентка.

— Инстинктът не те лъже, Бакана. Не става въпрос само за мен, а за всички нас — за Семейството. Никога не съм искала някой да пострада, но трябва да научим истината. Важно е да намерим изход оттук. Можеш ли пак да ни помогнеш? Моля те!

Момичето уплашено поклати глава.

— Не знам. Не знам. Виктория... — И се разрида.

Дейвид опита отново.

— Това е бомбоубежище. Комплекс с толкова явен вход трябва да има таен изход, в случай че главният бъде затрупан при взрив.

Бодигардът от „Крос“ се изправи с олюляване, окървавен и натъртен от схватката с Дейвид.

— Наистина ли можете да откриете Белия остров?

— Ако се измъкнем оттук, да.

Младият мъж се приближи със залитане до бюрото на Виктория и без да обръща внимание на отпуснатото ѝ на стола тяло, отвори капака на лаптопа.

— Намерете тук каквото ви трябва и ще ви покажа изхода.

Джес знаеше, че наистина е предала всичко, за което е работила през целия си живот, всички, които е познавала.

Виктория имаше право.

„Но и аз имам“ — помисли си тя.

— Ето ги снимките — каза Бакана, която някак си се беше взела в ръце. Като изследователка в Кантората, тя отлично познаваше нейната каталожна система и откри файловете с картата за по-малко от минута. Момичето завъртя лаптопа към тях. — Нали това ви трябва?

Дейвид и бодигардът от „Крос“ внимателно свалиха тялото на Виктория на пода и го завиха с покривалото на кожения диван. После

завързаха нейния охранител и запушиха устата му. Бакана ги предупреди, че в Кантората може да има още трима, ако са останали вътре при затварянето на бомбоустойчивата врата.

— На екрана се виждаше снимка отблизо на схемата, изобразена на метеорита от Светилището на Турус. Силното странично осветление придаваше релефност на детайлите. Там бяха шестте планети, всяка в различна точка от кръглата си орбита. Земната луна, четирите луни на Юпитер и пръстена на Сатурн.

— Това ли очакваше? — Джес погледна Дейвид. Неговото изследване на генетичното му наследство, стремежът му да спаси живота си, се бяха влили в собствената ѝ борба за оцеляването на Семейството. Ала тя не изпитваше угризения. Бяха се случили прекалено много неща. Животът ѝ някак си се беше преплел с неговия: и двамата не можеха да разгадаят загадката си без другия. И за двамата нямаше връщане назад.

Той се намръщи.

— Не съм сигурен. Всички планети орбитират с различна скорост. Колко често се подреждат точно в тая конфигурация? Това ли е цялата схема?

Джес си припомни артефакта от Цюрих.

— Тук не са показани декоративните пояси.

— Имате ли тяхна снимка?

Бакана натисна няколко клавиша и отвори друго изображение. Тук картата беше по-малка, но се виждаше цялото лице на разрязания метеорит, включително двата гравирани пояса около Слънчевата система. Външният представляваше тесен пръстен от тънки радиални линии. Вътрешният се състоеше от привидно случайни точки.

— Това са звездите от зодиака — каза Дейвид. — Създателите на картата може да са си представяли други съзвездия, но звездите би трябвало да са същите.

— Такова е общото мнение — потвърди Джес.

— Обзалагам се, че това е ключът. Някой астроном може да ни каже кога се наблюдава точно тая конфигурация. Нали разбираш, Марс във Водолей, Сатурн в Близнаци. Всички едновременно. Нещо такова.

— Бакана, тук има ли астроном, с когото да поговорим? — попита Джес.

— Томасо. Сигурно е в архива.

Дейвид погледна завързания охранител.

— Ще се наложи да го оставим тук.

— Мога да заключа кабинета. — Бодигардът от „Крос“ избърса с ръкав засъхналата кръв от лицето си.

— Ами другите охранители?

— Ако ми имате достатъчно доверие, за да ми дадете пистолета, може да се престорите на мои пленници.

Без да се поколебае нито за миг, Джес взе оръжието от Дейвид, извади пълнителя, увери се, че затворът е празен, и го подаде на бодигарда.

— Вече ти имаме доверие.

Джес, Дейвид и Бакана вървяха бавно с ръце на тила по дългия коридор на Кантората. Бодигардът, който се представи като Никлас, крачеше зад тях с празния пистолет и с лаптопа на Виктория подмишница. Тейзърът висеше на колана му, но пълнителят му беше в джоба на Джес.

Учените, които ги срещаха, не се опитваха да ги спрат и дори да попитат какво става, въпреки че сигурно съзнаваха изключителността на ситуацията — за пръв път се случваше цялата Кантора да бъде заключена. Джес имаше представа защо се извършват: в Семейството се смяташе за нормално да не знаеш всичко, затова и бяха изгубили навика да задават въпроси.

„Тъкмо това се опитваше да ми каже Дейвид... Ето в какво сме се превърнали — помисли си тя. — В слепи роби на традицията, криещи знанията, които излизат извън рамките на общоприетото. Така ли сме изгубили тайната?“

Спряха само веднъж, когато Никлас се вмъкна в един склад и донесе отвътре масленозелена риза за Дейвид, за да скрие раните на гърдите си.

Скоро стигнаха до сърцето на подземния комплекс — широка трийсет и дълбока сто и петдесет метра шахта, над която се издигаше портален кран като онези в корабостроителниците. През петдесетте години той беше спускал и вдигал оборудването, необходимо за пробиване на тунелите, а през деветдесетте — за разширяването на

комплекса. Днес кранът се използваше само от време на време, когато пристигаха по-големи пратки за съхранение.

За хората и по-малките тежести имаше два открити асансьора с кабинни от телена мрежа в двата срещуположни ъгъла на шахтата. По-големият побираше товари с големината на малка кола, а по-малкият можеше да превозва до десет души. Никлас и пленниците му се качиха на втория.

Асансьорът се запуска бавно и шумно покрай сякаш безкраен низ от енергоспестяващи крушки, свързващи малкия квадрат от светлина горе с малкия квадрат от светлина долу.

Кабината спря с дрънчене на дъното и плъзгащата се метална врата се отвори, разкривайки голия скален под на архивния тунел. Ожулените и издълбани линии по стените и тавана бяха успоредни на тънките тръби, по които минаваха електрическите кабели, и на големите цилиндрични въздухопроводи.

Откриха Томасо Морети в стая 314. Нисък, топчест, с оредели кичури прошарена кестенява коса, спускащи се до раменете му, семейният астроном седеше пред компютъра си и се взираше в сложна диаграма, на която между различните точки на координатна мрежа просветляше тънка червена линия.

За Джес присъствието на супермодерен компютър в грамадна пещера, натъпкана с кашони, книги и древни свитъци, беше нещо обичайно. Но навярно не и за Дейвид. Искаше ѝ се да научи впечатленията му, отново да чуе гледната му точка. Зачуди се дали изобщо някога ще разговарят като преди. Надяваше се да имат такава възможност.

Астрономът беше толкова погълнат от работата си, че се сепна, когато Джес го докосна по рамото. Но се зарадва на посетителите — тук не му идваха много гости. Явно не бе чул сирената, тъй че не се наложи да му обясняват нищо за случилото се.

Тя му каза за какво са дошли.

Морети наклони глава, заинтригуван и зарадван, че може да помогне на една нова пазителка.

— Проблемът не е много сложен. Слънчевата система е динамична, постоянно се променя и *точно* повторение на една и съща планетна конфигурация... Е, това би могло да се случи само веднъж на повече от... хм, един трилион години.

Когато се замисли за значението на този факт, той се въодушеви.

— Понеже Слънцето ще умре, разширявайки се, за да погълне вътрешните планети само след няколко милиарда години, няма да се повтори *нико* едно определено подреждане на планети. Кое то означава, че всеки момент от съвместните пътешествия на планетите е уникален.

— Мислех, че планетите по-често се подреждат по определен начин — призна Дейвид. — Например на петдесет, сто или сто и петдесет години. Нещо от тоя род.

Морети с удоволствие го просветли.

— А, терминът „подреждане“ е доста разтеглив. Виждате ли, астрономите се задоволяват с малко. Ние казваме, че планетите се подреждат, когато се появяват в един и същи малък *сектор* от небето. Да речем, на петдесет градуса една от друга. При някои малки групи планети това се случва по-често. Но... — ученият вдигна късия си дебел показалец, за да подчертае думите си, — *никога* по абсолютно еднакъв начин. И математически е лесно да се види, че които и да е две планети може доста често да застават в *определено* положение една спрямо друга. Които и да е три планети — по-рядко. Четири — още по-рядко. И... — с удоволствие заключи той, — колкото повече планети прибавяте към уравнението, толкова по-бързо вероятността за повторение възприема... хм, буквално астрономически пропорции.

Самотният астроном можеше да ги държи там с дни и да им разказва за звездите. Джес скришом се спогледа с Бакана и Никлас. Бодигардът посочи часовника си и тя кимна. Някой скоро щеше да открие трупа на Виктория и останалите охранители щяха да тръгнат по следите на нейните убийци.

— Е, все пак *можете* ли да определите датата, която показва картата на Слънчевата система, въз основа на подреждането на планетите? — попита Джес.

Морети сви рамене, разочарован, но не и изненадан, че го прекъсват.

— *Si, semplice*. Лесна работа. Макар че, разбира се, ако местоположенията на планетите не са изобразени точно, може и да не получим конкретна дата. По-скоро период, бих казал.

— Колко голям? — попита Дейвид.

— Може би месец, плюс-минус няколко дни.

Джес се усмихна.

— Благодаря ви, Томасо. Да започваме, когато сте готов.

— *Prego*. — Морети отвори програма, която управляваше телескоп на Хаваите, финансиран от фондацията „Макклеъри“. Отне му по-малко от десет минути да върне часовника назад през вековете, докато положението на петте класически планети и Земята съвпадна с това на картата на Слънчевата система.

— Готово — обяви той и се отпусна назад на стола си.

Джес прочете датата на компютърния екран.

10 — 25 август 8254 г. пр.н.е.

Дейвид подаде на астронома флашка с големината на половин дъвка.

— Тук има звездна карта. Можете ли да ни кажете къде трябва да е бил наблюдателят на тая дата, за да види тия звезди?

Морети замислено издаде напред долната си устна.

— Ще трябва да предположа времето от деня. Може би полунощ, но... защо не?

Този път му отне почти двајсет минути и отговорът се получи във формата на цифров ред: географска дължина и ширина.

64°48'34"S 60°54'49"W

— Не може да е така — каза астрономът.

— Защо? — попита Джес.

Той стартира нова програма, представяща Земята като кълбо. Ученият копира цифрите в прозореца за търсене и натисна ентър.

Глобусът се завъртя, за да центрира координатите, и образът се уголеми.

— Виждате ли? Много е на юг. Трябва да е грешка.

Бакана и Никлас бяха смутени, за разлика от Джес и Дейвид.

На екрана се виждаше суша, на север, от която в Южния ледовит океан се вдаваше тесен полуостров.

Родината на Първите богове. Без да изрече гласно надеждите си, Джес се обърна към Дейвид и за пръв път видя отразени в очите му собствените си чувства.

— Антарктида — произнесе той. — Но това е невъзможно. Там никога не са живели хора. Не биха могли да живеят.

Джес знаеше нещо, което разбираха само хора, отрасли с Преданията.

— Народът на мрака не би могъл. Но Първите богове са били нещо повече, Дейвид, това е техният дом. Белият остров — с благоговение произнесе тя. Морети я зяпна.

Следващите думи в този споделен миг на откровение и на надежда бяха:

— Горе ръцете!

46.

— Как смеете! — Морети се изправи срещу двама от охранителите на Виктория, които насочваха оръжията си към тях. — Джесика Макклејри е от Дванайсетте възстановени, а аз съм от сто четирийсет и четиримата.

— Пазителката на Канбера е мъртва — отвърна по-високият охранител. — И виновниците са тия хора.

Астрономът смаяно отстъпи назад.

— Виктория...

— Изпълнявам нареждания на пазителката на Сао Паоло — продължи мъжът. — Трябва да отведе Макклејри и нейните съучастници в Цюрих.

С незаредения пистолет в ръка, Никлас застана между Джес и двамата охранители. Обърна се така, че да не се вижда тейзърът на колана му. Джес незабелязано започна да откопчава оръжието.

Дейвид знаеше, че някой трябва да отвлече вниманието на противниците им, и пристъпи към Джес, готов да реагира.

— Виктория Клариџ е застреляна — каза на Никлас по-високият охранител. — Трябва да проверим оръжието ви.

Бодигардът не се поколеба.

— Тя беше жива, когато излязох от кабинета ѝ с пленниците. Прати ме тук за една информация от доктор Морета. Става дума за пазители. Не се намесвайте.

— Дайте ми оръжието си — повтори охранителят и пристъпи към него.

Младият бодигард неочаквано се разкрещя.

— Не можете да направите нищо на една пазителка! Веднага свалете оръжието! Веднага! Веднага!

Охранителите инстинктивно заотстъпваха, а Дейвид чу изщракването на пълнителя на тейзъра. Тръгна напред — Джес можеше да повали единия охранител, но не и двамата. После се вцепени, защото видя, че бодигардът плъзга ръка зад гърба си и Джес

пъха в дланта му пълнителя на пистолета. После заеха нова позиция, рамо до рамо, всеки срещу един от охранителите. Никлас беше все още с незареден пистолет, а Джес държеше заредения тейзър.

— Свалете оръжието! — извикаха двамата едновременно.

— Стойте! — заповядаха двамата охранители.

Дейвид знаеше, че това положение не може да продължи дълго. И тогава видя своя шанс. Никой не гледаше към него. Пригответи се да скочи между охранителите и Джес. Ако го улучеха, куршумът нямаше да съкрати много живота му.

Морета реагира пръв.

— Стига! — Астрономът удари с топчестия си юмрук някакъв бутон на бюрото си и лампите на тавана угаснаха.

Силуетите на охранителите се очертах на фона на отворената врата. След миг единият падна със стреличка в гърдите, а Дейвид събори Бакана на пода и я прикри с тялото си. Вторият охранител стреля напосоки в мрака. Никлас вече беше заредил пистолета си.

Още три изстрела и всичко свърши. Единствено пъшкането на улучения със стреличка мъж нарушаваше тишината. Свит зад бюрото си, Морети се пресегна и отново включи осветлението. Дейвид се озърна за Джес. Беше невредима, Никлас — също. Скочи на крака и помогна на Бакана да се изправи.

Астрономът се облегна на бюрото и отметна назад разрошените си кичури в неуспешен опит да възвърне достолепието си.

— Значи координатите са верни, така ли? — с разтреперан глас попита той. — Наистина ли Белият остров е част от Антарктида?

— Така мисля — потвърди Джес.

— И загадката на Обещанието... е разгадана?...

Тя стисна дланта му.

— Заклевам се в Първите богове, че ще ви кажа какво съм открила там. Ще кажа на всички. Всичко.

— Пазителко — промълви Морети и целуна ръката ѝ. Бакана хвана другата ѝ ръка и коленичи до астронома.

В гласа на Джес вече нямаше съмнение. На Дейвид му се искаше да изпитва същата увереност.

Двайсетина минути след като избягаха от пещерата през изход, известен на Никлас, бодигардът ги преведе през една отключена врата. Озоваха се в друго огромно помещение и бързо продължиха покрай изумителни свободно стоящи дванайсетметрови стени, построени от идеално издялани блокове с розов оттенък.

— Какво е това? — попита Дейвид.

— Стени от Петра — отвърна Джес. — Един от най-древните градове в Йордания. Украсата им се отличава с богата иконография на Семейството. Затова ги пренесохме тук.

Иконография на Семейството. В очевидно реставрирания фриз на стените бяха изобразени сражаващи се колесничари. Едната стена привлече вниманието му. От двете страни на голям отвор бяха изсечени колони, обвити в дъбови листа. Над тях имаше медальон, разделен на дванайсет сегмента, означени с различни символи. Кръстът в центъра на кръга много приличаше на този, който Джес му беше дала.

Внезапна мисъл го накара да заопипва джобовете на късия си панталон. Да. Кръстът още беше у него. За всеки случай го бе скрил при пристигането им в Кантората.

Никлас дори не погледна стените от Петра и спря едва когато стигна до камара сандъци между две внушителни, близо двуметрови фигури, поставени на дървени палети. Скулптурите много напомняха на египетски сфинкс, само че с човешки, а не лъвски лица!

Джес беше нарекла тази зала „трезор 248“. Още колко трезора със съкровища бяха скрити тук долу? Колко — ако не и всички — световни загадки можеха да разрешат?

Никлас отвори металната врата зад сандъците и Джес влезе първа.

— Има ли осветление? — попита тя.

Дейвид и Бакана я последваха в основата на тунел, който се изкачваше нагоре.

Бодигардът посочи една полица до вратата с десетина фенерчета с ръчно захранване, които не се нуждаеха от батерии.

— Вървете нагоре — инструктира ги той. — До изхода има около половин час път.

— Къде ще излезем? — попита Дейвид.

— Не се бойте. Там ще ви чака превоз.

— Ти няма ли да дойдеш с нас? — повдигна вежди Джес.

— Ще ги забавя тук — отвърна Никлас.

Тя се обърна към асистентката на Виктория.

— Бакана?

— Няма да издам на никого това, което научих, пазителко. Разгадай загатката. Кажи ни всичко.

— Край на тайните — обеща ѝ Джес и срещна погледа на Дейвид.

Изведнъж той се сети, че още не ѝ е обяснил какво биха могли да означават и за двамата им неговите нечовешки маркери. Ами ако и тя бе обречена на преждевременна смърт? Пропъди тази мъчителна вероятност от ума си и потърси утеха в логиката, както винаги. Ако се съдеше по броя на нейните по-възрастни роднини дори само в Кантората, можеше да има вариации, криещи надежда и за двамата.

— Край на тайните — излъга той.

След половин час стигнаха до края на издигащия се тунел и се озоваха пред стар шлюз — три последователни метални врати, две боядисани в тъмносиво. Бяха монтирани отдавна, за да не пропускат радиоактивен прах след ядрен удар. Много грижливо затвориха всяка от тях след себе си — имаха кръгли ръкохватки като на херметичните врати на корабите.

До първата врата Джес спря, за да претършува полиците с провизии за извънредни ситуации и торбички със стерилизирана вода. Имаше и порции от австралийската армия и тубички вегемит — австралийска паста от мая и малц.

Навън ги лъхна хладен пустинен въздух. Беше нощ и звездите ярко блестяха, Млечният път ги обливаше с водопад от светлина. Дейвид каза, че никога не е виждал такова нощно небе, а тя отвърна, че небето в тундрата е подобно, макар и с други звезди и искрящо северно сияние.

Отметнала глава назад и вторачена нагоре, Джес се наслаждаваше на нощната прохлада. Двамата откриха Южния кръст. Останалите звезди, повечето видими само от Южното полукълбо, си останаха анонимни за тях. Това обаче не ги правеше непознати.

— Същите звезди, каквито са виждали *те* — изрече мислите й Дейвид.

Изкачиха ниско възвишение, откъдето забелязаха обещания от Никлас транспорт. Само на стотина метра от тях, под навес от гофрирана ламарина имаше воден резервоар, химическа тоалетна и два прашни ландроувъра от същия модел като онзи, който ги беше пресрещнал на идване.

Дейвид я погледна въпросително.

— Аварийен пункт за охранителите, които патрулират в района — поясни Джес. — Ако колата ти се повреди тук през лятото, можеш да умреш.

Бързо се спуснаха при навеса и огледаха колите. Ключовете лежах на стелките под воланите.

След като се увери, че единият джип пали и резервоарът му е пълен, Джес хвърли ключовете на другия в храсталака. Краткият отдих от спомена — и ужаса — за насилствената смърт на Виктория свърши. Никлас, Бакана и Томасо Морети ги бяха освободили, но вече бяха сами. Повече нямаше да получат помощ от Семейството.

Тя седна зад волана и Дейвид се настани до нея. На таблото имаше навигационна система и тя предложи да я включат.

Намираха се на около три километра и половина от входа на Кантората. Тук нямаше пътища, но маршрутните точки на навигацията щяха да ги насочат към шосе 87.

— Където сигурно ще ни чакат — отбеляза Дейвид.

— Така е. Тогава... накъде да тръгнем? — Джес затаи дъх с надеждата, че спътникът й ще измисли нещо. Начин да изпълнят обещанието й към Никлас, Бакана и Морети.

— Към Антарктида.

— Как? Даже да бях сама, нямаше да успея.

— Тогава ще поискаме помощ.

— От кого?

— От някой, който също иска да иде там.

КОРНУОЛ, 7312 Г. ПР.Н.Е.
КОРНУОЛ, 7322 Г. ПР.Н.Е.
АТОЛЪТ ХАВИ, 7418 Г. ПР.Н.Е.
МАЛТА, 7567 Г. ПР.Н.Е.
ПАТАГОНИЯ, 7794 Г. ПР.Н.Е.

Нощта беше ясна, но духаше леденостуден вятър. Тел 'Чон с усилие държеше кожуха си затворен, докато бавно напредваше в снега към общата къща.

Знаеше, че толкова късно акуилските работници от Никенк вече спят и несъмнено сънуват поредния снеговалеж, заради който утре няма да излизат никъде. Ала кайските корабостроители и писари още работеха на светлината на лампи с китова мас, завързваха възли на пъстрите си въжета, за да регистрират продукцията на колонията. Будните можеха да бъдат опасни, защото докладваха директно на флотските майстори в Карт. Ако узнаеха за присъствието му там и чуеха слухове какво е направил, какво носи и какво замисля с другите учени, с тях щеше да е свършено.

Тел 'Чон почука и Солон му отвори вратата. Въведе го припряно вътре и пак я затвори, като я покри с пластове кожи, за да я изолира от ледения вятър. В общата стая беше топло и тя ходеше с непокрита глава. Намазаният ѝ с мас бръснат скат лъщеше.

Другите шестима от тайното събрание чакаха на масата край огъня. Лампите хвърляха мъждукаща светлина по тъмните им лица. Пушекът от горящата мас се смесваше с богатия кипарисов мирис на гредите, стените и самата маса.

Никенк беше създаден, за да сече кипарисовите гори на тази земя, която един ден щеше да се нарича Патагония, и Белият остров зависеше от неговата продукция, първо за корабостроителниците, а с всяка изминала година и все повече за гориво.

— Носиш ли я? — попита Солон.

Тел 'Чон бръкна под кожуха си и измъкна кожената торба, от която извади своя скъпоценен и опасен товар. Беше увит в пурпурната тъкан на учен и той го остави на продълговатата дървена маса.

— Ето — каза Тел 'Чон. — Заплатих с кръв.

Той видя изражението на своите съзаклятници, разбрали, че слуховете са верни.

Холч разви плата и за миг всички в стаята зяпнаха в почуда златната книга от Залата на Пътешествениците. Досега никой не беше виждал такова нещо извън стените на Карт.

Холч внимателно прелисти златните страници, четейки йероглифите и изчисленията.

— Това доказва ли го? — попита той.

Тел 'Чон застана до огъня, за да се стопли. Вятърът виеше през каменния комин. Никой не помнеше толкова тежка зима.

— Цифрите са записани в книгата. Десетки поколения наред. И го доказват. Както подозирахме. И се бояхме.

Азотекай стана от масата и хвърли още дърва в огъня, който вдигна облаци працящи искри. Също като другите, тя беше загрижена за парадокса, пред който бяха изправени.

— Щом цифрите са записани от самите Пътешественици, защо учените не ги приемат? Ако един факт е доказан, защо някой го оспорва?

Тел 'Чон живееше в Карт и знаеше, че влиянието, на което са изложени там учените, няма нищо общо с техните занимания.

— Промяната, която наблюдаваме, е доказан факт, но много скъп — рече на другите той. Непременно трябваше да проумеят, че ако картските учени приемат тяхното предложение, тамошният народ ще изпадне в тежко положение. Доставките на гориво и строителни материали от Никенк щяха да намалеят и гибелта щеше да настъпи по-рано от предсказаното.

Солон се приближи до него, сякаш също търсеше топлината на огъня. Носеше кожен панталон, риза и ярка жилетка като онези, които плетяха местните акуили. Изглеждаше странно в дрехи, които не са предназначени за истинска личност.

— Боиш се, че ако успеем да ги убедим, може да станем причина за гибелта на собствената си родина, така ли?

— Гибелта и без друго ще дойде. — Тел 'Чон посочи книгата на Пътешествениците. — Морето се надига, сушата се променя. Не за един кайски живот, но Пътешествениците са го видели навремето, също както сега го виждаме ние. Ако предприемем тези действия, когато гибелта настъпи, поне няма да бъде изгубено всичко. Ако не сторим нищо, ще настъпи краят на всичко, което представляваме, на всичко, в което може да се превърнем.

Коскол, най-старият сред тях, почука по масата. Трябваше да вземат решение.

— Планът е прост. Ще отклоним две части от продукцията за строеж на още мостови кораби и ще създадем с тях колонии далече от центъра на света. Промяната може да сполети една или друга колония, но не и всички.

Солон не изглеждаше убедена.

— Не можем да скрием толкова много продукция от корабостроителите. Те ще искат да знаят къде са отишли корабите.

Отговори ѝ Тел 'Чон.

— Току-що прекосих Бурното море от Карт. Толкова тежки условия никога не съм виждал. При тези плавания изчезват все повече кораби. Само трябва да приготвим документи, че корабите са отплавали за родината. А ако не стигнат дотам...

— Ако узнаят какво правим, ще ни убият — отбеляза Солон.

Тел 'Чон вече беше мислил за това.

— Нашият живот срещу този на народа ни?! Уравнението ми се струва вярно.

— А ако не е достатъчно? — попита тя. — Ако промяната все пак засегне целия свят и учениите продължат да намаляват броя на тези от нас, които имат право да влизат в Залата на Пътешествениците?

Тел 'Чон имаше готов отговор.

— Тогава няма никаква надежда и няма да има значение.

— Надеждата няма количество, което може да се измери — отвърна Солон.

Накрая гласуваха да изпълнят плана и да построят кораби, за да се пръснат и разнесат знанието по света. Въпреки цялата си мъдрост Пътешествениците не бяха предприели такова пътуване, не си бяха поставили такава задача. И бяха платили цената.

За седмината, които седяха на масата в Никенк, нещата бяха ясни. Какъв смисъл можеше да има изучаването на историята, ако не да се учат от грешките на онези преди тях? А какъв смисъл имаше самата история, ако никой не я запомнеше?

47.

— Знаем достатъчно за Айрънуд и можехме да си спестим адски много усилия, ако първо бяхме потърсили тук — каза Роз.

— Излишно е да ми го казваш точно сега, агент Марано — отвърна Лайл. — Пък и когато и да било.

Неговата спецчаст се намираше на паркинга на фирма в Розуел, щата Ню Мексико, даваща под наем складови клетки. На по-малко от километър и половина от Розуелския промишлен център, който се използваше от „Американ Еърлайнс“, щатската национална гвардия и различни компании за самолетна поддръжка. Някогашното розуелско военно летище, където според легендите през 1947-а се разбила летяща чиния.

— Поне знаем, че човекът има чувство за хумор.

— Да се надяваме, че е само това. — Лайл забеляза въпросителния ѝ поглед, но не си направи труда да ѝ обясни.

Капитан Кингсбъро, двама специалисти от Националната разузнавателна служба, още трима агенти от Бюрото за специални разследвания и Кийша Харъл, главната програмистка на Айрънуд, бяха пристигнали с три необозначени бели вана и взет под наем шевролет „Трейлблейзър“. Харъл, която бяха арестували в казиното на милиардера, носеше оранжев гащеризон, бели маратонки и белезници. Според Роз доста модерен тоалет, след като оранжевото замени някогашните черно-бели райета.

Един от агентите от БСР намести обикновена пластмасова кофа под тежкия катинар, с който беше заключена ролетната врата на клетка номер 27. Друг агент с дебели ръкавици и маска изля в кофата течен азот. След две минути махна кофата и първият агент удари заледения катинар с чук, разбивайки го като стъкло. Айрънуд ги беше предупредил да не си губят времето да режат нано стоманената сплав, защото било невъзможно.

Третият агент отвори вратата и влезе вътре, за да включи лампите на тавана.

— Ето ги и тях — обяви Роз.

На метални стелажи, наредени по-нашироко, отколкото в казиното, лежаха половината от осемстотин и петдесетте едно цяло и половина терабайтови хот суап харда с базата данни ГСРСА.

Лайл влезе в хладното и ярко осветено помещение с бетонен под, голямо три на девет метра. Както ги бяха предупредили, в гипсокартонената стена беше пробита дупка към клетка 28. Там се пазеха останалите дискове, свързани с първата половина с дебел сноп кабели.

Разнесе се тихо пиукане и специалният агент погледна към металната сгъваема маса с четири компютърни екрана и клавиатури. Вниманието му привлече лампичка на таблото на неизвестно му устройство, която мигаше в контрапункт на пиукането.

— Кажете ми, че не е бомба — измърмори той.

Кингсбъро се вторачи в лампичката.

— Температурна аларма. Трябва да затворим вратата, за да не излиза студеният въздух. — Той даде знак на един от специалистите от НРС.

Ролетната врата се спусна и пиукането престана.

— Това ли очаквахте? — попита Лайл.

Кингсбъро вече седеше пред една от клавиатурите и разглеждаше някакъв текст.

— Като че ли.

— Добре тогава. Ще изляза, за да се обадя.

Капитанът вдигна джиесема си.

— Аз ще говоря оттук. Пратете своята по-добра половинка.

Лайл не си направи труда да го попита кого има предвид. Вдигна гаражната врата, върна се при вана, с който бяха пристигнали, и протегна ръка. Роз му подаде сателитния телефон.

— Ти ли си, агент Лайл? — попита Айрънуд.

— Да.

— Оперихте ли го?

— Точно където ни казахте.

— Кийша намира ли всичко за задоволително?

— Надявам се, че нямате нищо против първо да го проверят нашите хора.

— Стига да спазите сделката.

„Сделката“ — помисли си Лайл. Все още се мъчеше да я проумее.

Едно денонощие по-рано, два часа преди командосите да стигнат до Вануату, Айрънуд позвъни в щаба на Бюрото за специални разследвания на военновъздушните сили в Кристал Сити, щата Вирджиния, и поиска да го свържат с Лайл. Обаждаше се от сателитния си телефон и от БСР го прехвърлиха в дома на агента за по-малко от минута.

Тогава милиардерът му каза, че иска да направи ново предложение, и Лайл отговори, че го слуша внимателно.

— Имунитет, защита от Министерството на финансите, но без искания за разсекретяване на документите за НЛО.

Лайл изпита искрено разочарование. С удоволствие си представяше лицето на Айрънуд, когато командосите нахлуват в дома му, завързват го, запушват му устата и му слагат белезници, след което го връщат в Америка с военен конвой. Обаче началството беше готово на сделка, стига милиардерът да разкриеше местонахождението на откраднатата база данни, тъй че...

— Мога да го уредя — отвърна той.

— Още не съм свършил, синко. Искam твоята писмена гаранция за първите две условия и за още едно.

— Слушам ви. — Лайл не бързаше. Погледна си часовника. Командосите бяха почти на прага на Айрънуд.

— Ще ви кажа къде държа ГСРСА, ще заведете там Кийша и ще й позволите да проведе едно последно търсене, като онова в Корнуол. Не би трябвало да отнеме повече от ден. После ще ми пратите резултатите и можете да си приберете всичко и да го закарате, където желаете. И толкова.

Докато агентът обмисляше офертата, в слушалката се разнесе гласът на генерал Дифранца. В първия момент това го изненада, но не се сети, че някои — ако не и всички — от двайсетината, присъствали на първия им разговор в Пентагона, ги слушат и сега.

— Господин Айрънуд, тук е генерал Дифранца. Не затваряйте.

— Нямам такова намерение.

— Ако това търсене, за което настоявате, е свързано, с какъвто и да е секретен обект и може да навреди на Съединените щати или нашите съюзници...

— Я престанете, генерале. За идиот ли ме смятате? Надявам се в крайна сметка да решите, че в резултатите от търсенето има нещо секретно, защото така ще потвърдите онова, което повтарям от самото начало. Така че и в двата случая ще бъде удовлетворен. Е, ще сключим ли сделката?

— Едно търсене — каза Дифранца.

— Ето ви номера на факса ми. Искам да го видя черно на бяло.

Докато командосите заемат позиция, сделката беше сключена и Айрънуд им каза къде да отидат.

Когато Кингсбъро потвърди, че цялата база данни е онлайн и функционира, Айрънуд продиктува географски координати. Генерал Дифранца, който следеше тази необичайна процедура от Националния военен команден център, ги провери и след по-малко от минута даде разрешение на Лайл да ги съобщи на капитан Кингсбъро от Космическото командване на САЩ и изтупаната в оранжево програмистка на Айрънуд.

Координатите като че ли нямаха никакво военно значение. Сочеха място на полуостров Палмър. На Антарктида.

Лайл лично ги беше приел. Роз го придружи, без да чака покана. Щеше да е жестоко да я отстрани от края на разследването, което ги бе погълнало изцяло.

Кингсбъро имаше строга заповед да не дава пряк достъп на Харъл до базата данни, затова главната програмистка на Айрънуд седеше на евтин канцеларски стол на колела на известно разстояние от масата и инструктираше капитана от ВВС какво да прави.

Първо въведе координатите. После на екрана до него се появи въздушна снимка на... белота. Лайл не виждаше нищо друго. След това Харъл каза на капитана да я уголеми и белотата се приближи. Накрая тук-там започнаха да се забелязват черни петна. Скали, отчасти покрити със сняг.

— Включете фалшивите цветове, долу вляво — продължи Харъл. Кингсбъро кликна с мишката и екранът от бял с черно стана

бял със синкаволилаво. — Сега превключете на ГСРСА. Долу вдясно.

Белите участъци изчезнаха, заменени от ярка пъстроцветна дъга.

— Леле-мале! — възкликна Роз. — Какво стана?

— Предполагам, че виждаме действителния терен под снега — отвърна Лайл.

— Супер.

След това Харъл обясни на Кингсбъро как да въведе изходната дълбочина и резолюция на пластовете, които щяха да проучат.

В този момент Лайл престана да им обръща внимание. С Роз бяха провели дълъг разговор за жестовете, разменени между Дифранца и цивилния, представен му като психиатър. Тя се съгласи, че твърдението на генерала може да е вярно — че престъпник, който иска нещо невъзможно при преговори, всъщност не желае да сключи сделка. Обаче прие и изтъкнатия от Лайл аргумент, че за човек като Айрънуд разсекретяването на доказателствата за НЛО не е изпълнимо условие — не и ако наистина вярва в тяхното съществуване.

Също като шефа си, Роз не разбираше защо психиатърът не го е взел предвид.

— Освен ако не е бил психиатър — прибави тя. — Може би тъкмо *той* държи ключа за склада, в който крият извънземните бебета.

Лайл я погледна в дяволитите очи и я попита дали *искрено* вярва, че властите са способни толкова дълго да запазят толкова невероятна тайна.

Асистентката му се усмихна.

— Това, че не вярвам в конспирации на държавно равнище, не означава, че не вярвам в...

— Напротив — прекъсна я той. И после решиха да оставят на мира всичко извънземно.

Когато погледна отново екрана на Кингсбъро, Лайл видя схематична диаграма, която ту се появяваше, ту изчезваше и постоянно променяше ориентацията си на фона на случайни комбинации от цветове.

— А сега? — попита капитанът.

— Ще поддържаме ниската температура в стаята и ще чакаме. — Кийша се завъртя на стола си и се обърна към Лайл и Роз. — При толкова точни координати не би трябвало да отнеме повече от няколко

часа. — Тя протегна белезниците си към тях. — С това сделката е изпълнена, нали?

— Още не — отвърна агентът. Айрънуд продължаваше да е във Вануату и трябваше да им даде имената на всички замесени в кражбата на базата данни.

И тогава щеше да им остане една последна загадка: защо влюбеният в извънземните милиардер толкова се интересува от някаква мрачна, гола и покрита със сняг скала.

В края на краищата отговорът на този въпрос нямаше особено значение.

Лайл знаеше, че си е свършил работата. Делото беше закрито или скоро щеше да бъде.

Той се отпусна назад, затвори клепачи и отново се замисли за очите на Роз, чудейки се за пръв път какво означава да си прекалено стар. И прекалено млад.

Дейвид лежеше на покрит с бяло платно шезлонг под чадър от палмови клони на дървената веранда и се опитваше да не мисли за смъртта. Раните на гърдите му бяха почистени и превързани и вече не пулсираха болезнено. До него имаше кофа с лед — стиропор с пластмасов кожух, който уж трябваше да прилича на дърво, навярно най-евтината кофа за лед на света. Само че беше пълна догоре с кутии редбул. А в разкошната кухня имаше шкаф с нескончаеми запаси от чипс. Преди година може и да си беше мислил, че е хубаво да живееш като милиардер — макар и стиснат, — но след случайното му генетично откритие всичко, което го заобикаляше, само отвличаше вниманието му от часовника на живота му, който тиктакаше прекалено бързо.

Джес имаше свои неприятности и близостта с Айрънуд продължаваше да е проблем за нея. Дейвид беше чул милиардера да ѝ обяснява, че винаги си е представял тяхното съперничество като партия шах, че залозите, които са разигравали, били високи, но никога на живот и смърт, че Натаниъл Мерит е действал на своя глава и че той, Айрънуд, поема цялата отговорност, задето не е знаел какво прави собственият му шеф на сигурността. Никога не е искал някой да пострада.

— Това не променя нещата — отвърна му Джес. — Леля ми пак си с мъртва. — С което приключи първият опит на Айрънуд за помирение.

В Австралия Дейвид лесно успя да я убеди, че имат нужда от помощта на милиардера, за да открият Белия остров, ако координатите наистина сочеха към него. Естествено първо се наложи да изтъкне, че доколкото им е известно, има само три страни, разполагащи с необходимите средства. Тъй като военновъздушните сили искаха да го арестуват за шпионаж, а нейното семейство искаше най-малкото да я „изолира“, оставаше единствено Айрънуд.

Освен това въпреки старата му вражда с Фондацията милиардерът имаше силен мотив да открие обекта и да го проучи. От друга страна, ако Сю-Лин и Андрю го намереха, нищо не гарантираше, че няма да пратят нова сапърна група.

И Джес се съгласи.

Не срещнаха особена трудност да се свържат с Айрънуд. Джес се обади на президента на „Халдрон Ойл“ и му предаде кратко съобщение за милиардера. Президентът позвъни на своя колега от „Роял Совърин Ойл“, собственост на „Айрънуд Индъстрис“. Централата на „Роял Совърин“ се намираше само на четири преки от „Халдрон“ в Абърдийн.

Дейвид нямаше представа какъв е бил по-нататъшният път на тяхното съобщение, но изследванията показваха, че всеки двама души на земята могат да установят контакт чрез общи познати най-много със седем междинни връзки. Като се имаха предвид затворените общности, в които се движеха Джес и Айрънуд, умножени по богатството и влиянието им, междинните връзки сигурно бяха по-малко от седем.

Текстът на съобщението им беше делови: „Знам къде е най-древната колония и с ваша помощ можем да я открием. Джесика Макклейти.“. Следваше номер на телефон с предплатена карта.

След шест часа телефонът извънтя. Съобщението бе стигнало до получателя.

Сега, два дни по-късно, с Джес гостуваха във Вануату и чакаха Джак Лайл да съобщи, че на координатите, изчислени по звездната карта и схемата на Слънчевата система, са открили храм. Това може би щеше да промени отношенията между Джес и Айрънуд.

За самия него едва ли нещо щеше да се промени. След двайсет и три дни щеше да навърши праговата възраст от двайсет и шест години и шест месеца. След това смъртта можеше да настъпи всеки момент. Досега не беше открил човек с неговите генетични аномалии, който да е живял повече от пет и половина месеца след тази граница. Просто вече не му оставаше време.

Чувстваше се вцепенен, гневен, разочарован. Изгаряше от желание да направи нещо, но не знаеше какво.

Сателитният телефон на дървената масичка до него извънтя.

Дейвид отвори очи и се понадигна, чул тежките стъпки на Айрънуд на верандата.

Милиардерът погледна дисплея и извика:

— Джесика, това е. — После разтегна късата антена и прие разговора, след като Джес дойде при тях.

Заслуша се. И се ухили.

— Веднага щом получа файла, ще пратя пълния доклад по имейла. — Пак се заслуша. Сбърчи лице. — Ако нещо не е наред с доклада, агент Лайл, знаеш къде да ме намериш. — Затвори сияещ. — Кийша го е открила. На километър и половина от вашите координати. На петнайсет метра дълбочина в някаква планина. И казва, че като имало километрични тунели, други камери и кой знае още какво. Това не е просто колония — това е цяла база! Може би цял град! На Антарктида! Кой би повярвал?!

Изглеждаше готов да се разтанцува от вълнение. Дейвид беше поразен от неправдоподобността... не, от невъзможността на Антарктида да съществува подземен град. Джес обаче мрачно мълчеше.

— Джесика? — обърна се към нея милиардерът. — Нима днес не е най-щастливият ден в живота ви? На ръба сме да потвърдим едно изключително — *изключително* — откритие!

Вместо да отговори, тя напусна верандата.

Дейвид я проследи с поглед.

— Тя преживя много през последните няколко седмици. Цялото ѝ семейство я преследва заради онова, което прави с нас.

— Семейни очаквания. Тежко бреме. — Обзет от любопитство, Айрънуд замълча за миг. — Ти не си южняк, нали, Дейв? Откъде са твоите старци?

— Оттук-оттам. — Дейвид смени темата. — Е, какво ще правим сега?

— Ще подготвим експедиция. В момента няма как да отидем на Антарктида. Съобщиха ми, че времето е прекалено опасно. След около два месеца ще започне сезонът, който минава за същинско лято. Ще наема подходящ кораб, ще събера екип. Хеликоптери, генератори... По дяволите, изкушавам се да повикам „Нешънъл Джоиграфик“, за да направим откритието на живо по телевизията!

Айрънуд разпери ръце, сякаш за да прегърне света.

— Какво ти казах, когато се запознахме? Ние ще променим всичко! След два месеца ще променим света!

Завладян от собствената си възбуда, милиардерът не забелязваше апатията му.

Каквото и да ги очакваше в Антарктида, Дейвид никога нямаше да го види. Нямаше да има откритие, което да го спаси. Джес и Айрънуд все още можеха да спечелят, ала той беше изгубил всичко.

48.

— Как точно се сдобихте с това?

Андрю Макклиъри почука с идеално оформения си нокът по непонятно оцветената разпечатка, която лежеше върху огледалната повърхност на полираното му бюро.

Мерит седеше срещу него в неудобно напрегната поза. Десният му глезен още беше здраво бинтован, но гърбът му се бе възстановил и раните на гърдите му зарастаха както трябва. Травмите обаче не пречеха на способността му да усеща опасността. Разбираше какъв риск поема, влизайки в тази правна кантора. Тези хора можеха не по зло от него да накарат неудобния да изчезне.

— Властите пратиха файла на Айрънуд по имейла веднага щом получиха резултата. Аз имам достъп до имейл сървър на неговата компания. Не беше криптиран сложно.

Макклиъри се вгледа в жълтия силует на разпечатката. Поне той се разпознаваше лесно. Извънземната колония на Айрънуд. Или храм, както го наричаше Фондацията. Всичко останало беше непонятно.

— Откъде знаехте, че властите ще го пратят?

— Не знаех. Следя цялата входяща и изходяща поща на Айрънуд. Така разбрах, че Джесика Макклеър и Дейвид Уиър работят с него. Сигурно още от самото начало.

— Не — възрази Макклиъри. — Имахме друг източник в лагера на Айрънуд. Това е първият му контакт с Джесика.

Друг източник ли? Мерит се опита да не показва интереса си към тази новина.

— Така или иначе сега работят заедно — отвърна той.

Правистът поправи и без това идеално изпънатата си вратовръзка и погледна насочения към него монитор в ъгъла на бюрото.

— Ти какво ще кажеш?

На екрана Сю-Лин Родригес и Мачадо замислено сви устни. Мерит беше виждал само една нейна снимка в досието ѝ, направена нощем с мощен телеобектив преди много години. На живо изглеждаше

по-млада. Или поне това, което напоследък минаваше за „на живо“. В досието на Айрънуд пишеше, че Родригес живее в Цюрих, и ако се съдеше по съвсем слабото сателитно забавяне на видеото, в момента сигурно се намираше там.

— С каква цел ни го носите? — попита тя.

— Имам нужда от защита. — Това беше *самата* истина, а трябваше да я каже, защото знаеше, че специалистите на Макклиъри по гласов анализ несъмнено обработват всяка негова дума и проверяват за лъжи.

В усмивката на жената се долавяше презрение.

— Хора от моето семейство биха могли да кажат, че се нуждаят от защита от вас.

— Грешни сметки и ходове. Не само аз работя за Айрънуд.

— Щом сте готов да предадете предишния си работодател, как да ви вярваме ние? — впери поглед в него Макклиъри.

— Всъщност Айрънуд предаде *мен*. — И това беше истина.

— Ако всичко се развие, както се надявате, на каква защита от нас разчитате?

— „Крос Екзекутив Протекшън Сървисис“. Мога да съм им полезен.

— Ще работите за нас, така ли?

— Същото, каквото върших при Айрънуд. Събирах екипи и осигурявах безопасността на обекти по целия свят.

Мерит забеляза, че Макклиъри и Родригес се споглеждат. Очевидно си размениха някаква информация. Ако не се лъжеше, това издаваше тясна връзка.

— Добре, господин Мерит — каза юристът. — Ще ви приемем, след като проверим това, което ни съобщихте.

— Как ще го направите? — попита Мерит. Докато траеше тази проверка, военновъздушните сили можеха да го арестуват всеки момент.

— Ще го направите *вие* — отвърна Родригес. — Фондацията има добри приятели в Каса Росада. Разбирате ли ме?

Мерит не я разбираше.

— В Аржентина, господин Мерит. Преди няколко години страната имаше проблеми. Фондацията допринесе за възстановяване

на закъсалата им икономика и в резултат се радваме на доброжелателността на много държавни служители.

— Пак не ми е много ясно. Какво общо има Аржентина?

На екрана Родригес вдигна своето копие на донесената от него разпечатка.

— Този... подземен комплекс се намира на територия, за която претендира Аржентина. Наричат я Тиера де Сан Мартин. Наблизо има аржентинска военновъздушна база и селище. И двете са на не повече от двеста и петдесет километра от обекта. Нашите приятели с удоволствие ще ни помогнат да го намерим и потвърдим наличието на структури, подземни или не. Освен това ще ни съдействат за предприемането на съответните мерки.

Мерит разбра, че Макклиъри и Родригес очакват от него отговор. Този път адекватен.

— Съответните мерки — повтори той и видя, че очакванията им растат. — Като в Корнуол.

Неговите нови работодатели му отправиха еднакви усмивки.

— Като в Корнуол — потвърди правистът.

49.

Необходимостта да напише доклад за тази жалка история беше по-неприятна дори от заповедта да сключи сделка с престъпник като Айрънуд.

Джак Лайл имаше да преглежда цял куп бележници.

Дневникът на Дел Чан от наблюдението на лабораторията на Уиър бе запечатан в найлонов плик с цип. С овъглени ръбове, изхвърчал надалече при попадението на ракетата. Лайл не се побираше в кожата си, че никой няма да плати за това престъпление.

Утешаваше го само фактът — ако изобщо нещо можеше да го утеши, — че днес страната и светът са в по-голяма безопасност, тъй като базата данни ГСРСА отново се намираше под контрола на САЩ. Въпреки че причината за сделката вече беше защитена с най-високото ниво на класификация, генерал Дифранца му съобщи, че алгоритъмът на Айрънуд напълно отговарял на надеждите им: каквато и да била цената, ползата за страната многократно я надвишавала. Само военен можеше да разбере такава размяна — човешки живот срещу по-добър свят. Лайл приемаше преценката на генерала, но това не означаваше, че му харесва.

После идваха транскрипциите. Всеки разговор между Уиър и Айрънуд.

Лайл въздъхна и заразтрива болното си коляно. Написването на доклада щеше да му отнеме повече време, отколкото да приключи следствието.

Погледна към бюрото на Роз. Допреди няколко минути тя работеше върху своите части от рапорта. Зачуди се къде е отишла. На обяд?

Телефонът му иззвъня.

Агентът отговори, питайки се дали не е прочела мислите му. Нали Роз вярваше в такива неща.

— Джак, обажда се Лу Дифранца.

— Господин генерал?

— За тоя разговор съм просто Лу.

— Не сте сам, така ли? — Това беше шифърът за пропускане на чина. Щеше да чуе нещо, което уставът забраняваше, но генералът смяташе, че той трябва да го знае.

— Точно така. Сделката с Айрънуд може да пропадне.

„Лу“ беше привлякъл цялото му внимание.

— Ония координати, дето ни ги даде. На Антарктическия полуостров. Изглежда, че все пак имат някаква военна връзка — каза генералът.

— На Антарктида?!

— Тук никой не знае каква е връзката, обаче от Националната разузнавателна служба ме предупредиха, че координатите изскочили в съобщения, разменени между части на Шеста бригада от аржентинските военновъздушни сили.

— Нищо не разбирам.

— Подготвят някаква демонстрация на сила, Джак. Според нашите анализатори трябва да е свързано с териториалните им претенции към полуострова. Затова ще провеждат там военни операции.

— Какви операции?

— Още не е ясно. Дислоцират изстребители „Мираж“ и един танкер във военновъздушната база „Галегос“, в най-южния край на Южна Америка. И превозват провизии, най-вероятно боеприпаси, във военновъздушната база „Маримбио“, която е на един остров съвсем близо до полуострова, на около двеста километра от обекта на Айрънуд. Очаква се да приключат до четири дни.

Лайл още не разбираше.

— Не знам какво да кажа. По време на следствието не сме засекли нито дума за връзка с Аржентина и Антарктида.

— Е, положението тук става напечено и реших, че трябва да знаеш. Получили един доклад, че както губи ледената си покривка, Антарктида скоро ще се превърне в гореща точка заради конкуренцията за полезни изкопаеми. Лесно е да подпишеш договор, че няма да търсиш нищо на място, където и без това не можеш нищо да направиш, но ако други държави вече започват тайно да установяват търговски и промишлени бази там... Казвам ти, най-голямата ни тревога е, че Айрънуд ни е метнал и е използвал ГСРСА, за да открие

секретна британска база, и аржентинците ще реагират, все едно е нападната родината им. Пак ще се повтори Фолклендската криза и ако се окажем прави, ще търсят изкупителна жертва. Не искам това да си ти. Пази си задника, Джак. — Генералът затвори.

Лайл остана вторачен в малкия телефон в ръката си.

Роз стоеше на прага със загрижено изражение.

— Интересен разговор ли? — попита тя.

— Какво чу?

— За Аржентина и Антарктида. Предполагам, че е свързано с нашия любим помилван престъпник.

— Помилването може вече да не е в сила.

Роз подсвирна с уста.

— Подробности?

Лайл я накара да затвори вратата и ѝ разказа всичко.

— Нещо не ми звучи логично — заяви тя.

Специалният агент забарабани с пръсти по бюрото си.

— Знам, никога не е имало признаци, че Айрънуд е във връзка с чужди сили, обаче...

— Нямам предвид това — прекъсна го Роз. — Британците да направят секретна подземна военна база на Антарктида — и да не ги забележим нито ние, нито двайсетина други държави?! Аз вярвам в какви ли не шантави неща, само че този сценарий е прекалено невероятен. Даже за мен.

Лайл също изпитваше съмнения, но щом Пентагонът водеше разследване, имаше някаква вероятност. Иначе какъв можеше да е отговорът?

— Добре де, ето какво ни е известно. Първо, методът на Айрънуд за откриване на подземни структури с ГСРСА действа. Едно пиленце ми каза, че всъщност сделката била заради неговия алгоритъм.

Роз съчувствено поклати глава.

— Едно пиленце, а? Прекалено много си слушал Айрънуд.

— Второ, понеже алгоритъмът действа, има голяма вероятност на онова място на Антарктида наистина да съществува подземна структура — продължи Лайл. — И трето, аржентинските военновъздушни сили явно се готвят да бомбардират обекта. Е, какво заключение можем да направим на базата на тия факти?

— Нацистка база за подводници?

— Съсредоточи се, Роз.

— Не, сериозно. Винаги се е приказвало, че нацистите са построили база на Антарктида точно преди Втората световна война. Немците развивали китоловна промишленост, така че по онова време имали присъствие там. Ловът на китове определено е играл известна стратегическа роля, нищо чудно, че една милитаризирана страна ще иска да си осигури провизии.

— Откъде знаеш тия неща?

— Извънземните ги излъчват в мозъка ми насън! Чета, Джак.

— Добре де, добре. И какво друго си чела за нацистите?

— Ами, след войната в Аржентина се появили няколко подводници. Така че на Антарктида може да има някаква подземна структура, която да говори за някогашните връзки между двете страни. Днес аржентинците нямат нищо общо с това, обаче кой се нуждае от лоша реклама, нали така? Затова решават да изтрият една не особено славна страница от историята си в името на добрия имидж. Все едно ние нямаше да постъпим по същия начин.

Лайл се замисли. В сценария на Роз имаше повече логика, макар и щура, отколкото в твърдението, че едно модерно съоръжение може да остане незабелязано в епохата на сателитното разузнаване.

— Не е зле, но въпреки това има един проблем — отвърна той.

— Само един ли? Усъвършенствам се.

— Ние открихме подземните структури с помощта на ГСРСА. Пратихме информацията на Айрънуд. Две денонощия по-късно и аржентинците знаят за това. Как е възможно?

— Намекваш, че Айрънуд им е продал информацията?

— По-вероятно е, отколкото да смятаме, че аржентинците подслушват разговорите ни с него.

— Добре. Ето какво ще направим — предложи Роз. — Ще се обадим на Айрънуд и ще му кажем каквото ми каза ти: че след пет дни неговата отдавна изгубена извънземна база ще стане полигон на аржентинските военновъздушни сили.

— И какво ще ни донесе това?

— Доколкото го познавам, ще изперка.

— А ако не изперка?

— Тогава няма да му пука. Което означава, че сме измамени. Което означава, че наистина е продал информацията на лошите. Което

означава, че помилването му е за отвлечане на вниманието. Кое то пък означава, че трябва да идем във Вануату и лично да му закопчам белезниците. Логично, нали?

Лайл знаеше, че ненапразно работи с нея.

— Ще му позвъня — каза той.

50.

Малкото нощни светлини на Порт Вила донякъде приглушаваха сиянието на звездите в небето, но го усилваха долу, хвърляйки искрящи отражения в бавно надигащите се и спускащи се тъмни води на пристанището.

Дейвид завари Джес на верандата. Беше се опряла на дебелия дървен парапет, загледана в кривото морско огледало или може би в нищо. Не я беше виждал, откакто се беше скарала с Айрънуд.

При приближаването му раменете ѝ се изправиха и той разбра, че го е чула. Облегна се на парапета до нея с гръб към пристанището.

— Обадих се в Кеймбридж — каза тя.

— За анализите ли? — Бяха им съобщили, че първият опит за секвениране на неговата ДНК е излязъл неуспешен. Дейвид се досещаше защо лаборантите са казали така. И той си беше помислил същото първия път.

— За предварителните резултати.

— И? — Почти бе забравил за пробите, които бяха пратили от Корнуол. Каквито и да бяха резултатите, не можеше да използва информацията, за да се спаси. Нямаше време.

— В твоите гени има аномалии. В моите няма. Сега искат да секвенират целия ти геном.

Е, ясно. Не бяха „братовчеди“. Поне тя беше в безопасност. Нямаше да се наложи и да ѝ обяснява до какво водят тези аномалии.

Гласът ѝ обаче издаваше нещо повече от разочарование. След миг се досети защо.

— Знам, мислиш си, че *аз* съм Макклеъри, а *ти* не си.

Тя продължаваше да стои с гръб към него.

— Ти намери нашите храмове, откривайки аномалии като своите при други хора.

Може и да не беше в състояние да спаси себе си, но още можеше да спаси нея.

— Чувала ли си за „генетичен дрейф“?

Не бе чувала.

— Причина за това явление е разпределянето на гените между поколенията. — Дейвид се обърна към пристанището. — Знаеш, че гените на детето са петдесетпроцентова комбинация от гените на родителите, нали така? Е, много хора си мислят, че внуците носят по двайсет и пет процента от гените на дядото и бабата, обаче не е точно така. Ако внучето е момче, има вероятност едната баба да няма никакъв генетичен принос. Ако детето е момиче, единият от дядовците може да е изключен от веригата на унаследяване. И след три-четири поколения човек пак може да успее ясно да проследи връзката си със свой недалечен прародител, да речем прапрапрабаба или дядо, обаче заради генетичния дрейф може и да няма абсолютно никаква генетична връзка.

Не виждаше лицето ѝ, беше скрито от косата.

— Генетичният дрейф се наблюдава непрекъснато, Джес. Всъщност сигурно той е двигателят, който ускорява еволюцията и води до бърза поява на нови видове, когато малки популации са изолирани.

— Значи аз съм Макклеъри само по име. Не генетично.

— Помисли за това от друга гледна точка. Генетиката е само начинът, по който са изградени телата ни. Нашата идентичност се определя от имената ни. От културата ни. От възгледите и традициите ни. — Дейвид установи, че тази част от аргументацията му е необичайна за него. Семейството никога не го беше привличало. Нито приятелите. Никога не си бе помислял, че културата, възгледите или традициите определят неговата идентичност.

— Ти пак си Макклеъри. Пак си пазителка. И само след няколко седмици ще разкриеш загадката на Обещанието. Нали в Австралия им обеща да направиш всичко възможно.

— Ето, правя го. Работа с чудовището, което открадна нашето наследство и уби една от нас.

Дейвид прие тези думи като последно отражение на вътрешната ѝ борба.

— Знаеш, че нещата не са черно-бели, както ги представяш.

— Може да не е натиснал спусъка, но е дал нареждането, съзнателно или не. За леля ми няма голяма разлика.

„Нито за мен — помисли си Дейвид и си пое дъх. — Край на тайните.“ Щом Джес можеше да приеме истината, можеше и той.

Щеше да ѝ разкаже всичко за своите генетични аномалии и за смъртната присъда, която му бяха издали те. Кой знае? Фактът, че тя не споделяше неговите смъртоносни маркери, навярно щеше да я накара да се почувства по-добре. Навярно и двамата щяха да се почувстват по-добре, след като се разтовареха от бремето на тайните.

Преди да започне обаче, вратата на кухнята рязко се отвори и на верандата изскочи Лудия Майк.

— Господин Уди иска да ви види и двамата, веднага.

Дискретната изисканост на кабинета на Айрънуд го изненада, особено след казиното, но Дейвид постепенно установи, че и тази стая си има странности. Антикварният глобус с близо еднометров диаметър, монтиран на полирана дървена стойка, беше украсен с меридиан от масивно злато, а гигантското бюро бе издялано от един-единствен къс дърво, ако това изобщо беше възможно. Дори само вкарването му вътре изискваше да съборят и после да изградят наново едната стена.

— Обади ми се Джак Лайл. Трябва да поговорим. — Милиардерът посочи два ратанови стола, но погледът му остана вперен в масления портрет на близката стена. На картината бяха нарисувани той като много по-млад и дребна жена със светлокестенява коса. На заден план Дейвид позна пристанището на Порт Вила, гледано от прозорците на този кабинет.

Пухените възглавници на столовете бяха меки и Дейвид се отпусна удобно.

— Да не би да има проблем с базата данни?

— Не. — Айрънуд завъртя стола си към тях с решително изражение. — Получило се е... изтичане на информация. Не знам откъде. Но... Джесика, явно вашите хора са се сдобили с разпечатката на колонията... храма де... на полуострова.

Дейвид понечи да попита как, но Айрънуд вдигна ръка и го спря.

— Някак си са използвали значителното си влияние върху определени членове на аржентинското правителство, върху военните или... Не знам как са успели, обаче аржентинците ще бомбардират колонията с всички оръжия, с каквито разполагат.

— Сю-Лин — скочи на крака Джес. — Трябва да говоря с нея. Тя трябва да разбере, че прави ужасна грешка!

— Не, не, не. — Милиардерът ѝ даде знак да седне на мястото си. — Даже тая жена да ти отговори, гарантирам ти, че само ще те разиграва, докато паднат бомбите.

— Вие имате план — досети се Дейвид.

— Вече е в действие. Аржентинците ще бомбардират след три дни.

— След три дни?! — ужаси се Джес.

Айрънуд кимна.

— Затова ние ще сме там след два.

В душата на Дейвид засия искрица надежда:

— Нали чакахме времето да се оправи?

— А, увеличавам разходите — направи физиономия милиардерът. — Гориво, самолети, екипажи. Военновъздушните сили осигуряват оборудване и хора за достойни граждански каузи, стига гражданинът да плаща цената. Около четири милиона долара според тях. Ще си струва и последния цент, ако открием неограбена извънземна колония. Или пък храм на вашите Първи богове, Джесика. Може би даже оня Бял остров, за който ми разказахте. По дяволите, ще се задоволя и с първите свидетелства за човешко обитаване на Антарктида. Каквото и да намерим там, ще се наложи да пренапишат *всички* учебници по история. Заради нас тримата. Защото не сме се отказали.

— А защо военновъздушните сили ни помагат? — повдигна вежди Джес.

Дейвид щеше да зададе същия въпрос. Не вярваше в съпричастността на военните към гражданските каузи.

— Защото... — Милиардерът разпери ръце, показвайки кабинета си и съответно всичко, което притежаваше. — Защото се отказах от помилването си, от всичките си гаранции, от по-голямата част от компанията си... за да стигнем там първи. Съгласих се след три дни да ме отведат, да ме използват за назидание и да ме хвърлят в затвора, може би до края на живота ми. Затова трябва да се погрижим откритието наистина да си струва.

КОРНУОЛ, 7322 Г. ПР.Н.Е.
АТОЛЪТ ХАВИ, 7418 Г. ПР.Н.Е.
МАЛТА, 7567 Г. ПР.Н.Е.
ПАТАГОНИЯ, 7794 Г. ПР.Н.Е.
АНТАРКТИДА, 7794 Г. ПР.Н.Е.

Вдигнал високо маслената лампа. Тел 'Чон се спускаше по витото стълбище в най-вътрешните покои на Върха на учените. Подготвяйки речта си, убеден, че ще постигне своето.

Мина през тесния вход и затвори отвора на лампата, за да я угаси.

Пътят в пещерата винаги беше осветен. От двете страни на прецизно издяланите камъни, които водеха от тясната кула на стълбището до Залата на Пътешествениците, бяха поставени високи мангали. Пламъците се издигаха над металните решетки и димът им се виеше към високия таван, но въздухът в огромната пещера никога не ставаше опасен, дори в миналото, когато бяха пазили всички мангали по пътя, а не само всеки трети.

Това щеше да е един от аргументите му. Живата памет помнеше време, когато всички мангали в пещерата бяха горели непрекъснато, защото в земите около Върха на учените и пристанището на Карт под него имаше достатъчно гориво.

Сега обаче горите, нарисувани на стенописите в горните коридори, вече ги нямаше. По тази някога зелена земя растяха само редки храсти, безполезни туфи трева. Тъй като нямаше растителност, която да задържи почвата, ветровете година след година я отнасяха.

А снеговете, всеки зрящ можеше да се убеди в това, с всяка година се спускаха все по-надолу по планините. Понякога недостатъчно, за да го забележиш още на следващата зима — но я виж стенописите, виж релефа. През вековете, откакто

художниците си бяха свършили работата, снеговете бяха напреднали с цели стадии.

Тел 'Чон вървеше бързо, защото се опасяваше, че Ганеш ще размисли и ще отмени аудиенцията. Но когато наближи края на пътя, видя, че високата порта на голямата Зала е отворена и мангалите от двете ѝ страни, два пъти по-високи от останалите, пламтят, сякаш няма недостиг на гориво и никога няма да има.

Той спря за миг пред златния модел на кръста на Пътешествениците, изработен от самите тях. Прътът, който му служеше за стойка и в същото време изпълняваше ролята на резе на портата, беше увит с бели и пурпурни ленти. Иначе щеше да е опасен при боравенето с тежкия кръст, защото по долната му страна имаше остри шипове, които можеха да набодат непредпазливите длани и пръсти. Никой не знаеше за какво служат, въпреки че Пътешествениците очевидно ги бяха поставили там с някаква цел.

Тел 'Чон проясни ума си, мина през почти два пъти по-високата от него порта и съобщи за пристигането си. Гласът му отекна в Залата. Тя беше кръгла, широка колкото петнайсет каи, легнали един до друг, всеки с глава до краката на съседа си.

Беше чувал, че на огромната ѝ стена има схема, която обяснява най-сложните доказани факти за произхода на Земята. Не можеше да разбере дали този слух е верен, защото в момента стената бе покрита със застъпващи се парчета тъкано пурпурно платно, сваляно единствено в случаите, когато се събираха златните майстор-учени и затваряха портата.

Тел 'Чон имаше да учи още години, докато започне пътя си към този сан.

Ганеш го погледна. Старият учен стоеше до централната маса, кръгла структура от дялани каменни лавици, предназначени за хиляда триста дваисет и една златни книги на Пътешествениците. Всяка от книгите съдържаше по петдесет и три тънки златни правоъгълника, върху които бяха гравирани техните цифри, схеми и звездни пътища.

Тел 'Чон знаеше, че в тях има и друга информация. Досега обаче, въпреки изследванията на поколенията учени, бяха преведени само частите с цифри и звездни карти.

— В посланието си казваи, че имаш предложение за проучване.
— Ганеш отново сведе очи към книгата, която четеше на светлината на малките мангали, опасващи многоетажните лавици. Очевидно смяташе, че аудиенцията няма да трае дълго.

Тел 'Чон започна с грижливо подготвеното си предисловие.

— Златни майсторе, флотът се нуждае от нови карти на пролива в Бурното море между Карт и Никенк.

Ганеш обърна с пръчица от слонова кост златния лист на книгата.

— Неотдавнашните загуби на товари се дължаха на бури, а не на проблеми с картите. Можеш да си вървиш.

Тел 'Чон беше готов за това бързо отправяне.

— Златни майсторе, новите карти, които предлагам, не са за навигационни корекции.

Ганеш отново вдигна поглед от книгата.

— За какво друго могат да служат навигационните карти?

— За записване на времето, на особеностите на бурите.

— Можеш ли да четеш писанията на Пътешествениците?

— Не, златни майсторе, но особеностите на бурите могат да се изведат от картите, описващи височината на вълните и скоростта на вятъра.

— С каква цел?

— За по-точно предвиждане на бури. Така корабните майстори ще могат да променят курса или да отлагат плаването, за да намалят риска от загуба на товара.

Ганеш затвори книгата и ядосано почука с пръчицата си по ръба на една лавица.

— Същите изчисления могат да се използват в подкрепа на твърдението на някои, че днес бурите били по-силни, отколкото в миналото.

— Числата ни показват особеностите на света. Някои особености наистина се променят с времето.

— Но не и светът.

Тел 'Чон се надяваше да го убеди с аргумента за по-точно предвиждане на бурите. Кой можеше да оспори тази необходимост? Явно имаше друга причина за упоритостта на Ганеш.

— Златни майсторе, аз също съм на мнение, че бурите са по-силни. Освен това картите на Пътешествениците показват, че релефът се променя. И...

— Стига! — Ганеш подчерта нареждането си с рязко почукване на пръчицата от слонова кост. — Можеш да си вървиш.

Тел 'Чон не знаеше какво друго да направи, освен да го удари на молба.

— Моля те, златни майсторе. През последната година изгубихме прекалено много кораби.

— Винаги се губят кораби. Корабостроителниците ще ни дадат нови.

— С какво? Всеки кораб, изгубен на връщане от Никенк, означава загуба на товар. На гориво. На храна. Какво ще се случи, ако изгубим толкова много кораби, че народът на Корт започне да гладува? Или да мръзне?

— Няма да се случи. Можеш да си вървиш.

— Но се е случило с Пътешествениците!

Тъмното лице на Ганеш се сгърчи от гняв, рядко изражение за един кай.

— Би трябвало да знаеш, че съдбата на Пътешествениците не е доказан факт.

Тел 'Чон също негодуваше.

— Съдбата им е отразена в техните книги. Прочети ги. Там има само карти и наблюдения. Няма никакви свидетелства, че са се разселили другаде, освен на тези брегове. Плавали са по целия свят, но като морски птици, следващи сезоните, винаги са се връщали на това място. Никога не са си създали друг дом. Построили са тази великолепна библиотека на своето знание. Ала не са го използвали! И когато тази земя се е променила, те са изчезнали!

Ганеш се приближи от централната маса, хвана с трепереща ръка яката на туниката му и я дръпна надолу, разкъсвайки пурпурната му дреха на учен.

— Свършихме. Върви си и повече не се връщай тук.

Тел 'Чон се смая. Никога повече да не види тази зала?! Никога да не прочете друга книга? Никога да не узнае тайната, скрита зад платната на стените?

— Няма да си тръгна. — Не можеше да се откаже от търсенето на знание.

Ганеш го удари през лицето с пръчицата от слонова кост.

Младият учен се олюля от изумление и болка.

— Недей, майсторе!

Майсторът пак го удари. И още веднъж. Докато Тел 'Чон не издържа и отговори на ударите, блъскайки немощния учен със силата и гнева на младостта си.

Ганеш отхвърча назад, падна и ударът на черепа му в каменния под отекна като гръмотевица в голямата Зала.

Паникьосан, Тел 'Чон приклепна до него, но вече беше късно. Очите на Ганеш, гледаха, без да виждат, зениците му бяха разширени и кръвта течеше от раната на скална му само заради гравитацията — нямаше признаци за пулс.

Тел 'Чон се изправи. Нямаше да спечели нищо, като съобщи за случилото се. Отиде спокойно при лавиците и намери книгата, изброяваща плаванията на Пътешествениците от Белия остров до близките колонии през Бурното море.

Щеше да я занесе на колегите си в Никенк. Това бяха доказателствата, които им трябваха, за да изпълнят плановете си.

Спря на прага и погледна назад към тялото. Зачуди се каква ще е тяхната съдба — съдбата на онези, които отхвърляха доказаните факти за промяната и не се готвеха за нея. Имаше учени, които по-скоро щяха да умрат със старите си книги, отколкото да приемат предизвикателството и да напишат нови.

И после напусна Залата на Пътешествениците, за да не се завърне никога там. И нямаше как да узнае, че идните векове ще докажат правотата му.

51.

Шумът беше оглушителен. Огромният товарен отсек на транспортния самолет С-17 „Глоубмастър“ представляваше тъпан колкото баскетболно игрище, постоянно удрян от четири ревящи двигателя, носещи го в небето над Антарктида.

По-малко от час след началото на полета Дейвид си направи тампони от тоалетна хартия и ги натъпка в ушите си. Помогна, но не достатъчно.

Опита се да се отпусне на седалката. Затвори очи и почти успя да се изолира от околния свят. Но спускащата се от стената брезентова седалка сякаш усилваше грохота на двигателите и стряскащият екот от маневрирането за зареждане във въздуха го изтръгна от дрямката с прилив на адреналин, който окончателно го разсъни.

Командосите обаче явно можеха да спят навсякъде, дори върху завитата с найлон палета с провизии. В отсрещния край на отсека. Някои хъркаха. Не и Джес, тя седеше от отсрещната страна на подобна сгъваема седалка и спеше. Дейвид ѝ завидя.

Шест часа след началото на полета от международното летище Крайстчърч в Нова Зеландия, Джак Лайл спусна седалката до неговата. Подобно на другите пътници — включително Дейвид, дванайсетте командоси, Айрънуд, Джес и агент Марано, — той носеше бяла подплатена канадка и подплатен панталон в същия цвят. Когато дойдеше моментът за слизване, щяха да прибавят към облеклото и екипировката си още петнайсетина неща, но засега канадката и панталонът бяха достатъчни, за да им е топло в товарния отсек. Дори прекалено топло. Канадката на Лайл беше разкопчана.

— Как е?

— Бива. — На Дейвид му се искаше да бе взел айпода си, който вършеше идеална работа за прекратяване на разговори. Звучите на джунглата. Дори само мисълта за обливането с тези естествени шумове го накара да се отпусне. Мъничко.

— Гледай сега, малкия, ако си ядосан, че нещата се развиха така, съжалявам, обаче трябваше да си свърша работата. И поне при тебе всичко се оправи, нали така?

— Аха, супер — отвърна Дейвид. Не харесваше Джак Лайл, нямаше му доверие. Единствената причина да не му предявят обвинение в злоупотреба с държавно имущество и да не лежи във федерален затвор до края на живота си — още цели пет месеца, ако имаше късмет, — беше фактът, че Айрънуд настоя да спазят помилването, за което първоначално се бяха договорили. Нищо чудно, че неговите програмисти вече имаха договор с Националната разузнавателна служба да доразработят създадения от тях търсещ алгоритъм. Сега само милиардерът щеше да опере пешкира.

Дейвид не разбираше защо военновъздушните сили продължават да се интересуват от него.

— Правите всичко това само за да се доберете до Айрънуд. Ако беше поискал от вас да се костюмирате като Мики Маус и да пеете арии на Таймс Скуеър, пак щяхте да се съгласите.

— Това щеше да е по-лесно — рече Лайл. — Както и да е, исках само да ти кажа, че преди известно време се чух с предишната ти шефка. Полковник Ковински. И тя участваше в следствието.

„Каква изненада“ — помисли си Дейвид.

— Как е тя?

— Сигурен съм, че щеше да отговори „изключително“.

— Да, определено.

— Изгаряше от любопитство за оная нечовешка ДНК проба, която се опита да й я пробутах за неандерталска.

Дейвид се напрегна. Виж, *това* вече не беше работа на Лайл.

— А всъщност била твоя. Ще ми кажеш ли нещо?

Мълчанието на Дейвид не смути агента и той продължи:

— Аз пък съм любопитен как така ти и твоите „аномалии“ сте в основата на всичко, което не можем да си обясним: Айрънуд и неговото търсене на извънземни. Една млада жена, срещу която стрелят хора на собственото ѝ семейство, при това на обществено място. Аржентинците се канят да бомбардират обекта, за който пътуваме. Всичко това някак си е свързано с тебе. Спокойно можеш да ми кажеш. И без това все някога ще разбере.

Към тях се присъедини агент Марано, която почти се губеше във военната си антарктическа екипировка. Очевидно не се произвеждаха малки номера като за нея.

Носеше термос с кафе и няколко картонени чаши.

— Кофеин? — предложи тя. Двамата мъже отговориха утвърдително и настъпи временно примирие. „Хищници край водоем“ — помисли си Дейвид.

— Нещо против да седна при вас? — попита момичето.

Дейвид не възрази, нито пък Лайл, и Марано си сипа кафе, свали си седалка и се настани до партньора си.

— Е, според вас какво ще намерим? — Тя се наведе напред, за да вижда Дейвид.

— Нямам представа. Вие кажете.

— Нацистка база за подводници от Втората световна война. — Марано вдигна чашата си към Лайл. — Шефът смята, че е секретна британска изследователска станция. Заложили сме по десет кинта.

Дейвид не знаеше дали агентката говори сериозно.

— А ако се окаже нацистка база, която британците са превърнали в секретна изследователска станция?

Внезапната ѝ усмивка му се стори искрена.

— Добро попадение. Предполагам, че тогава никой няма да спечели. — Тя отпи глътка кафе. — Сериозно, какво мислите?

— Не е в моите компетенции. Съответно нямам и мнение.

Марано сбърчи носле.

— Стига де, какво ви се *иска* да е?

Отговор, това му се искаше. Не че щеше да го каже на двама агенти от БСР, които пътуваха с него по неизвестна му причина. Отговор, за който никой не се сещаше, но който някак щеше да примири всичко, в което вярваше Айрънуд, с всичко, в което вярваше Джес, и всичко, скрито в собствената му ДНК.

Това бе не само невероятно, но и невъзможно.

— Каквото и да е, само ще повдигне още въпроси — откровено заяви той. — Откриването само на едно нещо никога не стига, за да промени мнението на учения. Специалистите твърдят, че първите хора не може да са стигнали до Антарктида, камо ли да са построили нещо там. Тъй че, ако наистина намерим колония, храм, каквото и да е, като в Корнуол, Айрънуд ще има да повтаря „Нали ви казвах“, обаче в

крайна сметка ще е като откриването на ония викингски селища в Канада. Хората пак смятат, че Колумб е първият европейец, стигнал до Северна Америка, защото тъкмо неговото пътуване поставя началото на великите географски открития, на колонизацията. Всички други европейци преди него са задънени улици. Кой си спомня за тях?

— Щом не е важно какво ще открием, защо го правите? — попита Марано.

„Защото има малка вероятност там да намеря отговор — помисли си той. — Нещо, което ще направи смъртта ми по-лесна.“

— Просто за да видя всичко докрай — отвърна Дейвид и се отпусна назад, обгърнал картонената чаша с ръце, за да ги стопли.

По металния под на товарния отсек отекнаха тежки стъпки.

— Чух, че имало кафе — каза Айрънуд. Лицето му беше изгубило цвета си. Носеше по една малка скополаминова лепенка зад двете си уши и акупресурни гривни на китките си, но това явно не му помагаше да се справи с въздушната болест.

— По-скоро боядисана вода — предупреди го партньорката на Лайл. Тя се изправи, за да му налее от термоса, като че ли милиардерът ѝ бе началник.

Грамадният мъж отпи от горещата течност и изражението му показа, че е съгласен с нея.

— За какво си говорите?

Марано го запозна с конкурентните теории за онова, което очакваше да бъде открито на полуострова: база за подводници, секретна станция, комбинация от двете, колония или храм.

— Но според мен вие знаете какво има там — заключи тя.

Айрънуд застана пред тримата. От антарктическата бойна екипировка явно имаше и най-големи номера и макар измъчен от въздушната болест, той изглеждаше страховито, същински самоходен ледник.

— Недей да говориш от мое име, миличка. Знам какво *очаквам* да открием, обаче приличам на моя приятел Дейв повече, отколкото си мислиш. Не мога да знам какво има там, преди да съм го видял.

— И все пак си мислите за извънземни — включи се Лайл в разговора. Дейвид се изненада от майсторския начин, по който агентът постави въпроса така, че да прозвучи логично. Все едно не искаше да спори. Подличко.

— Аз винаги съм си мислил за извънземни, синко. Случайно да си чувал за Бърснача на Окам?

Възхитената усмивка на Марано преобрази лицето ѝ, накара я да изглежда още по-млада.

— Най-простото решение е най-добро.

Айрънуд я поздрави, като повдигна картонената си чаша.

— Е, какво е най-простото решение на най-голямата историческа загадка? Как така земеделието, писмеността, астрономията и строителното инженерство — имам предвид пирамидите — едновременно се появяват по целия свят в общества, между които няма никаква връзка? Можем да го обявим за удивителен и крайно невероятен низ от случайности. Или пък някой много по-високоразвит просто им е подхвърлил наръчниците.

— Добре де, но защо да са извънземните? — попита Лайл. — Защо да не е по-древна цивилизация, която е създала тия неща, разпространила ги е по света и после е изчезнала?

— Много уместен въпрос — отвърна милиардерът. Който има още по-уместен отговор. Няма доказателства. Логично е да смятаме, че такива хора ще оставят нещо след себе си. Тъй де, останали са ни купища артефакти от римляните, гърците, египтяните, вавилонците — всички реално съществували, наистина древни цивилизации са оставили стъпки в пясъците на времето. Та хайде пак да се върнем към Бърснача на Окам. Какво е най-простото решение? Мистериозна цивилизация, която още по-мистериозно изчезва от лицето на земята и отнася със себе си всички доказателства за своето съществуване? Или пък космически кораб, който каца, дава ни нужните знания, та от ловци и събирачи да станем земеделци — началото на техническата цивилизация — и после пак отлита?

Дейвид не устоя на изкушението да предложи трета възможност.

— А ако тая древна цивилизация е казала на своите последователи, на своите ученици да скрият всички доказателства за нейното съществуване? А ако доказателствата избирателно са извадени от историческите извори, за да бъде скрит фактът, че такава цивилизация изобщо е съществувала?

— Конспирация — обобщи Марано. — Харесва ми.

Лайл не се върза на тази теория.

— Конспирация, която е просъществувала хиляди години?! Възможно ли е нещо да остане в тайна толкова дълго?

— Планината Юка — отбеляза Дейвид.

— Замразеното хранилище за ядрени отпадъци ли? — заинтригувано попита Марано.

— Когато започнало строителството, властите смятали, че отпадъците, които ще заровят там, ще са радиоактивни поне десет хиляди години — поясни Дейвид. — Затова събрали група учени, историци, даже автори на научна фантастика, и им възложили да измислят как да покажат, че районът е опасен, та хората да не копаят там *стотици* векове. Защото очаквали междувременно да възникват и загиват цели цивилизации, да се сменят различни езици и култури. И поставили на експертите следния въпрос: как да съхраним и предадем послание през всички тия години? — Дейвид замълча за миг. — Някой сега ли се какво е било едно от решенията?

— Да създадат религия — веднага отговори Марано.

— Фондацията „Макклеъри“ — изсумтя Айрънуд. — Каква ирония. — После замислено прибави: — Повече ме интересува *защо* е важно скриването на свидетелствата за съществуване на древна цивилизация.

Дейвид разкопча предпазния си колан и се изправи.

— Докато вие тримата мислите над въпроса, аз ще отида да видя как е Джес.

— Още нещо, малкия. — Лайл бръкна в джоба на канадката си. — Само защото делото е закрито. Почти закрито. — Той извади снимка с големината на портфейл, която Дейвид позна веднага. Знаеше, че е копие, защото оригиналът лежеше във фалшивия му паспорт при останалия му багаж в Крайстчърч. — Когато цялата тая история започваше, аз се опитвах да разбера твоето участие. Това беше единствената лична вещ на работното ти място в лабораторията.

— Освен чашата с Улвърийн — обади се Марано.

— Да, само една снимка и чаша — съгласи се Лайл.

— Смятали сте, че те ще ви разкрият нещо важно за мен?! — Дейвид не вярваше на ушите си.

— Стандартен професионален метод — създаване на психологически профил.

— Чашата беше на човека, на чието място постъпих. Беше я оставил в кухненския бокс. Просто я наследих.

— Снимката обаче е твоя — не отстъпваше агентът. — От една семейна екскурзия. Направена е край Голямото мечо езеро в два двайсет и четири следобед на втори юли преди двайсет и една години.

Дейвид избели очи. Военновъздушните сили бяха положили огромни усилия да установят тези факти. За нищо.

— Януари деветдесет и четвърта. Калифорния. Нещо да ви говори?

— Земетресението в Нортридж. — Марано стрелна с поглед Лайл, който сви рамене.

— Едно от най-силните в Лос Анджелис навремето.

— Майка ми беше оставила целия ни багаж на съхранение там. Складът се намираше под един надлез. Надлезът се беше срутил. Стигнахме чак след два дни. Бяха отцепили целия район и булдозерите вече изриваха всичко. Нищо не остана. На връщане към автобусната спирка видях тая снимка да се въргаля на земята. Тя е единственото, което оцеля от вещите ни. Иначе няма никакво значение. Просто пълна случайност.

Девет часа след излитането им от Крайстчърч товарачът спусна рампата и Антарктида нахлу с вой в летящата пещера, мигновено поглъщайки всякаква топлина.

Внезапната промяна на температурата накара Дейвид да ахне. Вездесъщото ръмжене на вятъра и двигателите беше приглушено от ски маската, бойната му каска и качулката на бялата канадка.

— Всичко е нормално — извика в ухото му сержант Дод, командосът, към когото го бяха придали за скока. Стояха един до друг на безопасно разстояние от палетата, която готвеха за спускане. Други двама войници носеха тандемни парашути и щяха да скочат заедно с двама агенти от БСР. За всеобща изненада Айрънуд имаше богат опит като парашутист и успя да убеди в това командира на отряда капитан Ломас. Грамадният мъж щеше да скочи сам, както и Джес. На нея й отне още по-малко време да докаже подготовката си на Ломас.

Включи се зелена светлина и товарачът изтегли един лост на стената. Палетата светкавично се плъзна по рампата и се скри от

поглед. Тандемните парашутисти бавно тръгнаха напред, докато първите деветима тичаха към рампата и бяха отнесени в синята бездна.

Тандемните парашутисти заслизаха заднешком по рампата, по двама от двете страни, като се държаха за насочващите въжета, докато стигнаха до края.

Дейвид дишаше с усилие ледения въздух. Вятърът шибаше екипировката му. Всички усещания бяха изключително силни. Той се вторачи в жиците и кабелите по тавана на товарния отсек и видя, че вятърът разкъсва изолацията им.

— Отпусни се назад! — извика Дод.

Дейвид усети, че пада. Зърна огромната сива опашка на глоубмастъра. За миг видя агент Марано, която се въртеше до него в тандем със сержант Чайлдрес, чу далечните ѝ радостни викове. После усети, че се претъркаля във въздуха, и погледът му се насочи право към черните скали и белия сняг. Леденият вятър брулеше лицето му. Не можеше да си поеме дъх.

Чу приглушения вик на Дод:

— Гледай напред!

Опита се. Далече под себе си видя грамадните червени парашути на палетата. Ставаха все по-големи и по-големи...

Едва успя да си помисли, че ще се блъснат в тях, когато земята изведнъж отскочи настрани и той видя хоризонта. Безкраен сняг, замръзнало море край назъбен черен бряг и синьо небе, толкова чисто, че го заболяха очите, въпреки тъмните очила.

После хоризонтът се завъртя и Дейвид смътно осъзна, че парашутът му трябва да се е отворил. Погледна нагоре и ето, идеално разтворен чадър. Въздухът му се стори абсолютно неподвижен, навярно защото се движеха по вятъра.

— Събери коленете! Свий краката! — извика Дод.

Земята внезапно се устреми към него. Видя палетата, вече кацнала на около осемстотин метра. Другите парашутисти бързо събираха парашутите си. Слаб подскок и...

Все едно слизаше от скоростен ескалатор. С партньора си направиха няколко крачки и спряха.

— Изключително! — възкликна Дод. Две-три изщраквания на закопчалки и Дейвид беше освободен. Сержантът също се измъкна от ремъците си и започна да навива парашута.

Дейвид се огледа наоколо. Трепереше — не от студ, а от изживяването. За миг затвори очи и отново се озова в задръстването на Джордж Уошингтън Мемориъл Паркуей в нощта, в която всъщност започна всичко — с първата среща с Айрънуд във вашингтонския хотел „Хей-Адамс“. После отвори клепачи и все още стоеше на антарктическия лед. Имаше чувството, че събитията от последните няколко седмици са се случили само за един миг.

След това всичко отново се промени. Дод дотича при него и бързо откачи резервния му парашут и ремъците, настойчиво сочейки към небето. Слънцето скоро щеше да залезе и вече се смрачаваше.

Дейвид погледна нагоре, чул рев на други двигатели, не на глоубмастъра. На синия фон видя черен силует, от който се изсипваха тъмни точки, раздалечаваха се едни от други и разцъфваха в чисто бели парашути.

Бяха спечелили надпреварата с минути. А сега им предстоеше война.

52.

— В армията ли си получила тая подготовка? — попита капитан Ломас.

— В частна охранителна фирма — отвърна Джес. Застанали един до друг, те свиваха парашутите си с бързи, пестеливи движения. Командосът преосмисляше всичко, което можеше да ѝ е казал, и тя знаеше причината. Беше скочила от транспортния самолет като войник, отиващ на битка, защото знаеше, че тъкмо това им предстои. Дръзко дръпна шнура, предизвиквайки парашута да не се отвори, после майсторски го насочи и се приземи на около два метра от палетата, само шейсетина сантиметра по-далече от Ломас.

— Участвала ли си в битка?

Джес кимна. Зърна нещо с периферното си зрение и погледна нагоре. Видя друг транспортен самолет, други парашутисти. Видя ги и Ломас. Без да приказват повече, те извадиха ножовете си и бързо разрязаха найлона на палетата.

След по-малко от десет минути бяха въоръжени и екипирани. Ефрейтор Ротстийн, отговарящ за комуникациите и дислоцирането, потвърди, че не са се отклонили от координатите: плоска скала на безименна планина. Но въпреки че се намираха само осемстотин метра по-надолу от планираното място на кацане, обиколният маршрут, по който трябваше да минат, за да пренесат екипировката си по неравния скалист склон, беше дълъг почти три километра.

Ломас нареди на четирима от хората си да се отправят по най-краткия път, право нагоре, да намерят и обезопасят пукнатината, маркирана на дисплея на ГСРСА. Капитанът предвиди трийсет минути за изкачването на авангарда дотам и близо час за втората група с екипировката. Дотогава вече щеше да е нощ. Щом всички се съберяха на мястото, сапъорите щяха да поставят зарядите и да отворят шахта към структурата. Оттам щеше да поеме господин Айрънуд — до пристигането на хеликоптерите от американския военен кораб „Рузвелт“ след два дни.

Джес виждаше само един проблем в този план.

— Някой да забележа дали другите парашутисти имат палета с провизии? Аз не. Може да са се приземили точно при пукнатината.

— Тогава ще знаем къде да ги търсим — отвърна Ломас и даде заповед за тръгване.

Командосите носеха двайсет и две килограмови раници, освен личното си оръжие и екипировка. Агентите и цивилните имаха по-леки, тринайсеткилограмови раници, но при трийсет градуса под нулата това усилие си казваше своето. Бяха спрели да си починат.

Трикилометровият път до пукнатината не съответстваше на топографските карти и сателитните снимки на Ротстийн. Най-високите върхове пак можеха да се използват за ориентир, но голият терен под тях беше различен.

— Картите са отпреди осем години — обясни на Джес ефрейторът. — Сателитните снимки са от миналата година. Теренът вече се е променил. Останала е само половината от миналогодишния сняг.

Айрънуд погледна картите и снимките, които сравняваха с действителната обстановка.

— Знаем къде трябва да отидем. — Той посочи с показалец точката, отбелязана на топографската карта. — Знаем също, че сме тука — отново посочи милиардерът. — Хайде да минем направо по оня нов хребет. Би трябвало да ни спести около километър.

Ефрейтор Ротстийн насочи бинокъла си натам, огледа края на хребета и реши, че е проходим. Тъкмо нарамваха раниците си, за да продължат пътя, когато Джес чу кухня пукот на далечна стрелба.

Командосите за броеци секунди се освободиха от провизиите и раниците и се затичаха напред, нареждайки на цивилните — Джес, Дейвид, Айрънуд, Лайл и Марано — да останат там, докато някой дойде да ги вземе.

След пет минути, прекалено рано, за да може втората група командоси да е стигнала до обекта, иззад един тъмен хребет се издигна облак черен дим, последван от кънтящ екот.

— Нали щяха да го бомбардират? — рече Дейвид.

Джес разбра какво става и стомахът ѝ се сви.

— Взривяват отвор. — Чувстваше се безсилна.

— Първо ще го ограбят. — Айрънуд се извърна и разпери ръце от отчаяние и ярост. — Толкова път и за какво?!

Пак далечни изстрели. Нов облак дим и продължителен грохот.

— Нашите не могат да ги спрат, Джак — обади се Роз. — Трябва да им помогнем.

Джес виждаше, че Лайл води вътрешна борба: да изпълни нарежданията или да последва инстинкта си. И тя имаше същия проблем. Озърна се към Дейвид, но той беше хванал Айрънуд за ръката.

— Откога е информацията в базата данни ГСРСА?

— Моята версия ли? От две хиляди и пета. Ааа... разбрах.

Както и Джес. Дейвид се беше сетил за нещо, което не бе хрумнало на никой от тях. Преди години, когато бяха създали базата данни ГСРСА, покривката от сняг и лед трябваше да е била няколко десетки метри по-дебела. И съответно системата им посочваше точка високо на планинския склон като най-бърз начин да стигнат до скритата структура, но след стопяването на толкова много лед може би се беше оголила друга пукнатина?

— Точно така! — Айрънуд несръчно разгъна разпечатката. Джес накара другите да приклекат и да притиснат трите листа върху замръзналата земя, за да може Дейвид да ги проучи. Той неколkokратно премести поглед от снимката към разпечатката и обратно, сякаш мислено въртеше трите различни заснемания на един и същи терен, докато си съвпаднат.

— Тук. — Показалецът му се плъзна по сателитната снимка и спря на място на около петдесет метра надолу по стръмния склон на хребета, който се канеха да пресекат преди началото на престрелката.

— Има нещо. Страничен тунел. Шахта. Само на няколко метра под повърхността.

— На няколко метра ли? — повтори Джес. — Някой разбира ли от експлозиви?

Джак Лайл предпазливо се изправи, щадейки коляното си.

Роз Марано вече си смъкваше ръкавиците. Прерови раниците и започна да вади детонаторите.

През следващите дваайсет минути чуха изстрели и още две мощни експлозии. После нищо. Никой не се върна да ги вземе. Дотогава Джес и Лайл вече правеха необходимото, за да придвижат оредялата им група и да осигурят безопасността ѝ.

Докато Марано зареждаше експлозивите на посоченото от Дейвид място, Джес, Лайл и Айрънуд смъкнаха раниците и провизиите по хребета и ги скриха под набързо натрупана купчина камъни. Ако онези, които бяха нападнали капитан Ломас и неговите хора, дойдеха да търсят изостанали, нямаше да видят там нищо.

По-малко от половин час след последния взрив вече се беше спуснал здрач. По това време на годината мракът щеше да продължи само няколко часа, ала те бяха готови.

Марано дотича при тях зад една скална стена и с побелели от студ ръце свърза последните жици с дистанционното управление.

— Готови ли сте? — попита тя.

— Давай — отвърна Айрънуд.

Марано вдигна капачето на взривяващото ключе и го натисна. Скалната стена сякаш подскочи от острия трясък на взрива. След секунди отгоре им се изсипа дъжд от ситни камъчета и прах.

— Няма начин да не са чули — предупреди Лайл. — Да вървим!

Джес стигна първа до мястото. В пълната с прах дупка още се сипеха камъчета.

— Да! Отворили сме проход към нещо!

И се спусна вътре пак първа, защото само тя разбираше езика на скалните пластове. Увила въже около кръста и рамото си, тя се вмъкна в отвора, докато другите я държаха. Върхът на обувката ѝ докосна дъното, попадайки в тясна цепнатина и тя ритна веднъж, после отново...

Земята под нея поддаде и тя пропадна, ахвайки, когато въжето изведнъж се опъна...

Джес се извъртя и се освободи от въжето, погледна надолу...

Черни камъни от експлозията... натрупани върху гладки квадратни плочи... *под*.

— Това е!

И тя се спусна в историята.

53.

Натаниъл Мерит беше убиец и докато падаше от небето, видя следващите си жертви, подредени като пионки на шахматна дъска, в очакване да бъдат елиминирани.

Преброи седемнайсет противници, особено един, чийто ръст и силует не можеше да не познае. Айрънуд. Неочаквано, но не и нежелано.

С Мерит идваха двацет наемници, на които се възлагаше да открият и документират подземната структура, преди на другия ден да започнат бомбардировките. След по-малко от шест часа щеше да съмне.

Доскоро хората му бяха бойци от Групо де операционес еспецилес на аржентинските военновъздушни сили. Ако мисията им успееше, щяха да бъдат възстановени на предишните си длъжности и операцията щеше официално да бъде призната, но дотогава щяха да се сражават в бели полярни камуфлажни униформи без отличителни знаци. Ето защо евентуалният неуспех не смущаваше генералите, които изпълняваха искането на фондацията „Макклеъри“, вместо заповедите на своето правителство.

На височина триста метра Мерит дръпна шнура за отваряне на парашута и се приземи при останалите от групата си точно на мястото, на осемстотин метра от другите парашутисти. Неговите хора разполагаха с достатъчно време да заемат отбранителни позиции и да заредят първите експлозиви, за да пробият отвор към структурата преди спускането на нощта.

Радваше се, че Айрънуд е в противниковите сили. Знаеше, че все някога ще се наложи да убие онази Макклеъри, тъй като беше очистил леля ѝ и тя щеше да го преследва. Но бившия си работодател щеше да ликвидира още там. За предпочитане отблизо, с нож, а не с куршум от разстояние. Искаше онзи да види кой му отнема живота. Лице в лице. Така имаше смисъл... а иначе какво бяха животът и смъртта?

След двайсет минути на мястото пристигнаха първите противници и започнаха атака. Убиха един от наемниците, заел снайперистка позиция, но Мерит видя, че двама негови снайперисти повалят един с куршум в главата и раняват тежко двама.

Като издаваше нареждания по миниатюрната радиостанция под каската и скиорската маска, Мерит инструктира хората си да не отстъпват. Искаше да види как ще реагира другата страна. Самият той стоеше на разстояние и не се включваше в действията. Не за да избегне битката, а защото пострадалият му глезен щеше да изложи на риск и него, и всички наоколо. Преди скока беше свалил бинтовете и си бе инжектирал новокаин. Сутринта щеше да има достатъчно време да получи още травми.

Изтекоха пет минути и след като противникът не направи нищо, той даде сигнал за взривяване на първите експлозиви.

Другата страна използва издигналия се над склона черен облак, за да атакува снайперистите му, което струва на Мерит още двама души. Полярният им камуфлаж обаче ги издаваше на тъмния фон на скалите. Бяха повалени още двама от противниците.

Той нареди на групата си да се пригответи за ново настъпление и да детонира втората серия взривове.

Този път противникът използва черния облак, за да атакува от две страни. В същото време аржентинският сапър, тениенте^[1] Алварес, му съобщи добра новина — на дъното на взривения кратер се появил отвор.

Битката се разгорещаваше и на Мерит не му харесваха рапортите, които получаваха по радиостанцията. Изпъзля от мястото си над кратера, за да види, че противникът напредва от по-висока позиция.

Биваше ги, американски войници, най-вероятно, и бяха най-малко две групи.

После получи лоша новина от Алварес: вражеските сили взимали превес.

Мерит бързо изпъзля зад няколко назъбени скали, за да погледне към защитената скална ниша, в която неговите наемници бяха разтоварили експлозивите си. Установи, че за първите два взрива са отишли около половината им заряди. Освен това видя, че Алварес и

още четирима аржентинци стоят на колене с високо вдигнати ръце, докато шестима вражески командоси ги претърсват и обезоръжават.

Той анализира опциите си. Лейтенантът беше докладвал, че в отвора *пропадат* останки. Това означаваше, че първите две експлозии са успели да пробият път към структурата.

Смъкна едната си ръкавица, пресегна се към хълбока си и откопча гранатохвъргачката НК69. Разгъна приклада и вдигна късия мерник за разстояния под петдесет метра. Фрагментационната граната вече беше заредена. Алварес и неговите хора бяха изпълнили мисията си. Повече не се нуждаеше нито от тях, нито от останалите експлозивни.

Отново надзърна към нишата и залегна зад скалата, запаметил видяното. Представи си чистия изстрел, рязко се надигна и натисна спусъка в момента, в който противниковите войници погледнаха към него и...

Гранатата улучи купчината експлозивни и Мерит се хвърли зад скалата.

След мощния взрив от небето заедно с камъните западаха червени късчета.

Стрелбата стихна.

Той се заслуша в съобщенията по радиостанцията. Шестима от двайсетте му бойци бяха невредими. Ако се съдеше по немошните викове и молби, трима-четирима бяха тежко ранени. По-важно беше отсъствието на вражески действия, въпреки че по негови сметки не бяха убити всичките седемнайсет души, които бе преброил по време на скока.

След като нареди на шестимата оцелели да заемат позиции около кратера, Мерит се спусна в отвора с въже, без да ги изчака, стигна до купчината камъни на дъното и като щадеше глезена си, се запързала по тях, докато се озова на пода на коридор, настлан с квадратни каменни плочи.

Там спря, за да свикнат очите му със сумрака.

Макар и да не беше точно като онези в Корнуол и Южния Пасифик, проходът много приличаше на тях.

Мерит си свали качулката и каската, смъкна ски маската и разкопча канадката си. Тук не духаше вятър и бе по-топло, а му предстоеше да измине значително разстояние. Онази Родригес му бе

обещала по един милион долара за всеки донесен артефакт от кръглата маса. Като се прибавеше и изражението на Айрънуд, когато усетеше ножа да прониква в гърдите му, денят определено се очертаваше страхотен.

Едва направи първата крачка, когато чу някъде напред глухия тътен на експлозия.

Каквото и да бе скрито там долу, не го търсеше единствено той.

Възнамеряваше обаче да е единственият, който ще го вземе.

Джесика Бронуин Рут Теймар Елизабет Мириам Ан, рожба на Макклеъри, пазителка на Бостън и Рода Макклеър, се намираше на място, неவிжданo от никой друг от нейното семейство.

Раменете ѝ натежаха от бремето на вековете и отговорността. Тя инстинктивно притисна облечената си в ръкавица длан към гърдите си, после си спомни, че е подарила кръста си на Дейвид.

Изправен до нея, той шумно издиша и топлият му дъх погали бузата ѝ. Освободи се от примката на въжето, по което се беше спуснал, и Джес се изненада от изтощения му вид.

— Мислиш ли, че е това? — попита той и смъкна ципа на канадката си, после си свали качулката и каската. Тук беше малко по-топло.

Раниците, екипировката и радиостанцията на командосите паднаха на пода точно зад тях, хвърлени от двамата агенти от БСР. След това бавно спуснаха и Айрънуд.

— Не знам — призна тя и вдигна разпечатката, осветявайки я с фенерчето си. — Това кръгло помещение прилича на Небесна зала. По-голямо е, но е единствената кръгла структура на тази дълбочина.

— Тогава да започнем оттам, а?

— Ще започнем оттам! — изкънтя в затвореното пространство гласът на Айрънуд. Лайл и Марано се спуснаха по въжета зад него. — Според вас откога сред тия стени не са отеквали гласове?

— Човешки гласове ли? — попита Марано. Тя и Лайл затрупваха раниците с черен чакъл и едри камъни. — Или каквито и да е?

Айрънуд насочи показалец към нея и дръпна въображаем спусък.

— Ще видим, млада госпожице.

Лайл впери очи в часовника си.

— Бомбардировките ще започнат след четири часа и половина. Дотогава трябва да сме се отдалечили поне на няколко километра.

Джес отново разгледа разпечатката.

— Няма да имаме достатъчно време да видим всичко.

— Тогава да не се мотаем тук — подкани ги Айрънуд. — Да вървим.

Тръгнаха по коридора, като внимателно заобикаляха срутилите се отгоре камъни и скали. На някои места липсваха плочи от пода и когато насочиха лъчите на фенерчетата си в първия отвор, видяха друг коридор под техния. Понеже не знаеха какви подпори носят пода, те започнаха да се придвижват по-предпазливо, като проверяваха съмнителните камъни, за да се убедят, че са стабилни.

После стигнаха до първия стенопис.

Айрънуд плесна с ръце. Всички го осветиха с фенерчетата си и парата от дъха им образува облак, през който се виждаше в неизвестно време, в неизвестен народ.

Бяха паднали части от мазилката, но това не правеше дългата около шест метра сцена по-малко изумителна. Тя изобразяваше пристанище и тъмнозелено море, с тъмни върхове, увенчани със сняг. Между морето и небето имаше кейове и сгради, някои на по два-три етажа. На високи стълбове се вееха знамена, повечето пурпурни, тук-там бели. Най-забележителният елемент на стенописа пред тях бяха корабите — ъгловати, с висок нос и кърма, с по два реда гребла, поне по четирийсет на всеки ред.

— Вижете ги само — дивеше се Айрънуд. — Това не са каботажни съдове. Плавали са по океаните.

— По какво съдите? — попита Дейвид.

— По формата на корпусите. Вълните в Пролива на Дрейк между Антарктида и Южна Америка са толкова големи, че могат да строшат на две даже голям кораб. Затова корпусите трябва да са конструирани като мостове — да издържат тежестта им, ако единият или другият им край изведнъж се окаже във въздуха. — Милиардерът кимна с възхищение. — Бивало си ги е тия хора.

Джес не се интересуваеше от конструкцията на корабите. Тя гледеше като хипнотизирана големите им яркожълти гротове, върху всеки от които с кобалтовосиньо беше нарисован прост, неорнаментиран вариант на кръста на нейното семейство.

— Туарегски кръст — каза Айрънуд и я погледна. — Знакът на Макклеъри, нали?

Дейвид разтвори няколкото си ката изолиращи дрехи, свали от шията си кръста и ѝ го подаде. После приклепна, за да извади фотоапарат от чантата си. Джес здраво стисна тежкия сребърен символ в дланта си.

— Знаех си! — триумфално възкликна милиардерът. — Всичко си идва на мястото. — Той посочи кръста на стенописа, без да го докосва. — Никой, абсолютно никой не знаеше откога датира тоя символ. И ето го доказателството, че тръгва оттук! Разпространил се е в Средиземноморието, сигурно чрез финикийците — никой не знае *те* пък откъде са дошли. И оттам на юг в Северна Африка, където са го съхранили туарегите. Тия пустинни номади сигурно са клон на твоя народ, Джесика. Живеят в матриархат. Мъжете носят було, а жените ходят с открити лица! И са съседи на догоните. Близо до голямата библиотека на Тимбуюу. Всичко съвпада!

— Какво им е специалното на догоните? — попита Лайл.

— Предполага се, че са получили висши астрономически знания от извънземни — услужливо поясни Марано.

— Ако случайно някой не е забелязал, на тая рисунка няма извънземни — отбеляза специалният агент. — Само хора.

Лъчът на фенерчето на Джес се плъзна по стенописа. Лайл имаше право. Навсякъде бяха изобразени схематични фигури, дребни и тъмни: по корабите, кейовете, алеите покрай пристанището. Всички с по две ръце, два крака, една глава.

— Естествено, щом са достатъчно близки до нас, за да се кръстосваме, базирам се, че отдалече изобщо не изглеждат различни — тросна се Айрънуд.

Джес се обърна към Дейвид.

— Трябва да продължаваме нататък.

— Ще ви настигна. — Той засне серия панорамни кадри и преди да стигнат до първия завой, вече отново вървеше до нея. — Още колко?

Тя нямаше нужда да поглежда разпечатката.

— Двайсет метра надясно след другия ъгъл.

Там откриха втори стенопис. Въпреки че някои участъци бяха повредени, Джес видя групи животни, някои в кошари. В една

постройка, очевидно кланица, колежа добитък, дъбека кожи, мелеха кости за нещо.

— Какви са? — Дейвид правеше снимка след снимка. — Ламели?

— Напълно възможно. — Лъчът на фенерчето на Айрънуд спря върху въпросните животни. — Определено са приспособени към студа. Вижете каква рунтава козина имат.

— На Антарктида никога не са откривани кости от бозайници — каза Марано.

Милиардерът не сметна този аргумент за съществен.

— Никой не е откривал и тая колония. Щом тия хора са плавали около света, защо да не са донесли полезни животни от Южна Америка?

— Насам. — Двайсет метра по-нататък Джес отново стоеше пред затворена двукрила врата. Крилата ѝ обаче не бяха дървени.

— Злато?! — Дейвид вдигна фотоапарата.

Айрънуд поклати глава.

— Потъмнели са. Може би са от месинг или бронз.

— Бронзът не е точно свръхмодерен извънземен метал от космическата ера. — Джес съжали за думите си още щом ги произнесе. Без този човек тя изобщо нямаше да е там. Беше ѝ помогнал дори когато собственото ѝ семейство я изостави.

Милиардерът прие забележката ѝ добродушно.

— Може би извънземните са им дали този материал, защото са знаели, че с примитивни технологии не може да се постигне повече. — Лъчът на фенерчето му затапсува по вратата. — Някой познава ли тия знаци?

Двете крила бяха широки по около метър и два и половина метра високи, с по дванайсет вдлъбнати плоскости, върху които бяха гравирани миниатюрни фигури.

— Някаква писменост? — Дейвид фокусира фотоапарата си.

— Не е клинопис — отвърна Айрънуд. Той си свали ръкавицата и прокара показалец по фигурите на дясното крило. — Има достатъчно повторения, за да е азбука, а не пиктограма. Това може да е основата за първата писменост.

Марано също докосна някои от знаците.

— А може дизайнерите от деветхилядната година преди Христа да са смятали, че това върви най-добре със завесите.

Джес престана да ги слуша и се опита да не мисли как биха реагирали другите пазители на факта, че външни хора пипат собственост на Семейството. Натисна леко лявото крило и то поддаде.

— Удивително! — възкликна Айрънуд. — Пантите още са здрави.

Джес натисна крилото още по-силно. Вратата се съпротивляваше, но бавно се отвори навътре с остро скърцане. Тя пристъпи напред и другите я последваха, осветявайки помещението с фенерчетата си.

Сърцето на Джес се сви.

— Не е същото — каза Дейвид.

Кръглата зала беше два пъти по-голяма от корнуолската и по ниския ѝ купол нямаше звезди. Стенописът изобразяваше пристанищен град, навярно същия като на първата фреска, която бяха открили.

Джес с усилие сподави разочарованието си.

— Чудя се дали това място наистина е изглеждало така. — Дейвид привлече вниманието ѝ с лъча на фенерчето си, осветявайки скалистите черни планини, увенчани със сняг, на хоризонта. На отсрещната стена бяха представени пристанището и морето. Лъчът му се насочи към линията на океанския хоризонт. — Онова там айсберги ли са?

Каквото и да бяха, помисли си Джес, изглеждаха малки, бели и имаха неправилна форма. Може би далечни платна. Може би... сняг и лед. Дали затова бяха нарекли континента Белия остров? „Щом Първите богове са имали храмове по целия свят, защо са се завърнали тук?“

— Когато са нарисувани стенописите, тук е било студено — отвърна тя. „Вгледай се по-внимателно — помисли си. Макар и различно, това място принадлежеше на Семейството. — Какво го прави особено?“

Дейвид насочи фенерчето си към средата на залата.

— Няма маса.

Джес отиде в центъра на помещението, където трябваше да се намира масата. Вместо това там имаше метален диск с диаметъра на

каменна маса, но дебел само два и половина сантиметра, покрит със символи като онези на вратата.

— Някакъв капак? — Дейвид застана до нея с фотоапарат в ръка.

Младата жена плъзна лъча на фенерчето си около диска. И по праха, трупан в продължение на хилядолетия, видя *стъпки*.

Пресни. Водеха към диска и изчезваха там.

— Не сме сами — каза Лайл и извади пистолета си.

[1] Лейтенант (исп.). — Б.пр. ↑

54.

Мерит чу гласовете и следвайки картата си, бързо стигна до двукрилата врата на кръглата съкровищница. Тихо и предпазливо отвори едното крило само колкото да се провери вътре, после се насочи към центъра на помещението.

Нямаше маса — но кръглият капак в центъра на залата беше повече от достатъчен. Дискът се оказа кух и той го вдигна лесно. Отдолу имаше каменно стълбище, виещо се в кула от каменни блокове.

Вмъкна се през отвора и затвори капака над себе си. После продължи спускането си, като се опираше на облата стена, за да облекчи натиска върху болния си глезен.

Сто четирийсет и четири стъпала по-надолу стигна до тесен проход в стената. Мина по него и излезе на пътека от каменни блокове, водеща към мастиленочерните дълбини. Лъчът на фенерчето му освети естествена пещера с необикновени метални стойки, високи над три и половина метра, върху които имаше широки и плитки метални паници. Стойките фланкираха пътя, редувайки се през петнайсет метра от двете страни, докдето стигаше светлината.

Мерит влезе в пещерата и направи ново откритие. В основата на каменната кула, която обгръщаше стълбището, бяха пръснати купчини въглени, сякаш там са горели множество отделни огньовете. Сред тях бяха натрупани дрехи, като че ли на това място бе имало лагер.

После се разнесе металическо стържене, което го накара да замръзне на мястото си. Метал върху камък. Онези, които вървяха след него, слизаха по стълбището.

Той се усмихна.

Идеалното място за засада.

Бързо зае позиция на шест метра от прохода в стената на кулата и угаси фенерчето си. Мигновено се възцари пълен мрак.

Спомни си предишния път, когато се намираше в такава ситуация — в подводната зала в Южния Пасифик.

И сега всичко щеше да мине добре.

— Аз ще вляза пръв — заяви Лайл.

Марано възрази.

Джес слушаше спора между двамата агенти, но не се намесваше.

— Сериозно, Джак, оня, дето е слязъл пръв, чака долу да очисти всеки, който е достатъчно глупав да го последва.

— Това ще съм аз — отвърна Лайл. — Имам пистолет.

— Сериозно — повтори Марано. — Аз съм дребна и бърза, нека привлече огъня и ти ще го ликвидираш.

— Знам си работата, Роз.

— Шефе...

Той се пресегна и я хвана за ръката.

— Дай ми фенерчето си. Не ми пука дали ще го прострелят.

Марано се подчини и Лайл го прибра заедно с това на Дейвид в един от джобовите на канадката си.

Агентът се спусна на първото стъпало от спиралата, после спря и се обърна към партньорката си.

— Стой наблизко и пази тишина. Не слизайте, докато не ви кажа, че е чисто.

— А ако не ни кажете? — попита Джес.

— Тогава не слизайте. Върнете се, откъдето дойдохме. Изровете радиостанцията и се отдалечете колкото може повече, преди да е настъпило утрото.

Дейвид и Айрънуд срещнаха погледа на Джес. Никой от тях нямаше да си тръгне, преди да е видял какво се крие долу.

Следван от Марано, Лайл заслиза по стълбището. След няколко секунди разсеяната светлина от фенерчето му постепенно помръкна. Джес се вторачи в мрака. Искаше ѝ се тя да води, но знаеше, че агентите трябва да слязат първи.

Дейвид се обърна към нея.

— Според теб каква е връзката между това място и храмовете на твоето семейство?

Айрънуд я изпревари.

— Тая структура ми изглежда по-древна, Джесика. — Докато говореше, той посочваше различни детайли с лъча на фенерчето си. — Виждаш ли? Камъните са по-големи, не са толкова прецизно издялани,

колкото в Индия и Перу. Погледни най-горните стъпала на стълбището. Виждаш ли колко са изтъркани? По тях са се качвали и слизали векове наред. В нито една от другите колонии няма такова нещо. Построени са много отдавна, но не са използвани дълго.

— Значи не смятате, че всичко е започнало тук, така ли? — попита го Дейвид. — Тая първа цивилизация?

— Как може да *възникне* цивилизация на Антарктида? — възрази милиардерът.

— Ами стенописите? — настоя Дейвид. — Когато са нарисувани, земята не е била напълно скрита под леда. Всъщност, както се повишава температурата на планетата, след по-малко от век на Антарктида сигурно няма да остане лед.

— Не ми излизай с тия идиотщини за глобалното затопляне — предупреди го Айрънуд.

— Не казвам *защо* има затопляне, само констатирам факта. Ледът на целия континент *се топи*. — Той погледна Джес. — Ти на какво мнение си? Знаеш много за древния климат. На Антарктида някога било ли е толкова топло, колкото го представят стенописите?

На нея ѝ се искаше да изкрещи, че си губят времето в празни приказки, макар да знаеше, че не могат да направят нищо, докато Лайл и Марано не ги повикат.

— Не. — Тя веднага се поправи. — Освен ако... няма съмнение, че Централна Антарктида е заледена от милиони години, но на Антарктическият полуостров климатът е по-мек. Преди десет хиляди години, след поредната ледникова епоха... морското равнище е било толкова ниско, че никой не знае какво е било влиянието му върху дълбокоокеанските течения — а тъкмо те определят местните климатични условия. Следователно при други характеристики на теченията е възможно тази малка част от континента да е била обитаема целогодишно. Но не задълго — за няколко века, най-много хилядолетие.

— За хиляда години може да се случат много неща — отбеляза Дейвид.

Лайл слизаше бавно и с всяка крачка се питаше какво прави там.

Арестуването на Айрънуд беше правилно. То оправда кошмарната логистична подготовка на тази операция, възможна единствено защото осъденият сам уреждаше собственото си погребение. Но на повърхността се бе водил бой. Имаше жертви. Ако не се отдалечаха оттам до сутринта, щяха да загинат.

И за какво?

Заради археологията ли?

Искрено съжаляваше, че е харесал идеята. Най-много съжаляваше, че взе Роз със себе си. „Най-далечната ни командировка“, беше казала тя. И с нетърпение я очакваше.

На сто трийсет и осмото стъпало лъчът на фенерчето му освети пода. На сто и четирийсетото видя единствения отвор в облата стена, който водеше към мрака. В кулата на стълбището нямаше къде да се скрие човек. Засадата трябваше да е навън.

Лайл спря на последното стъпало и насочи фенерчето си към отвора. Лъчът потъна като в бездна. Каквото и да имаше там, то беше огромно.

— Готова ли си? — прошепна той.

— За всичко — тихо отговори Роз.

Агентът запамети разположението на тясното пространство пред най-долното стъпало и угаси фенерчето си.

Направи три крачки с протегната напред ръка и докосна каменната стена точно в момента, в който очакваше. После бавно плъзна дланта си надясно и напипа отвора.

След това се заслуша. Не чу нищо.

— Настрани, плътно до стената — прошепна той на партньорката си.

Тя мина зад него и опря лявото си рамо в стената.

Лайл прибра пистолета в канадката си и с плавно движение включи фенерчето, хвърляйки го надясно през отвора.

То се превъртя във въздуха, осветявайки пода навън, ала нищо друго — нито стени, нито таван. Затъркаля се, залюля се напред-назад и спря. Лъчът му следваше тези движения и накрая замря под ъгъл от деветдесет градуса спрямо отвора.

Лайл не изчака онзи отвън да реагира. Повтори маневрата с второ фенерче, този път наляво.

Когато падна на пода, лъчът му сочеше обратно на отвора.

Лайл си съблече канадката, вдигна ципа и я протегна точно пред вратата. После бавно я завъртя, леко я върна назад...

Бум!

Рамото ѝ избухна с взрив на вата, осветен от искрите, вдигнати от рикоширащия нагоре по стълбището куршум. Почти моментално, все още заслепен от проблясъка, Лайл пусна канадката на пода. Фенерчетата хвърляха достатъчно светлина и противникът им, чиито очи бяха свикнали с мрака, беше видял бялата камуфлажна дреха. Не много добре, но достатъчно, за да знае, че фигурата е там.

Нов гърмеж и дъжд от рикошетни искри. Канадката подскочи и... Роз ахна.

— В крака. — Лайл чу шумоленето на канадката ѝ. Партньорката му се беше свлякла на пода. — Уф, мамка му — изсумтя тя.

Отвън се разнесе стържене.

— Шшт... — почти безшумно я предупреди агентът. Роз дишаше ускорено. Болеше я.

Нови стъпки. Противникът им се приближаваше, за да провери жертвата си.

Лайл потърси с ръка лицето на Роз и притисна пръсти към устните ѝ. Долови вибрации на безмълвен стон. „Моля те, Роз... моля те...“ Не биваше да говори точно сега.

Тя се напрегна и Лайл усети надигания се в гърдите ѝ мъчителен вик.

Сега чуваше стъпките още по-отблизо. Знаеше, че са уязвими на слабата светлина от падналите фенерчета.

Ако Роз дори само издишаше, и двамата щяха да са мъртви.

Стъпките спряха. Онзи се намираше отдясно на отвора. Поглеждаше надолу към канадката, още малко и щеше да разбере, че е празна, че това е капан и врагът е на две крачки...

Лайл усети, че Роз отваря уста под дланта му, опитвайки се да си поеме дъх, за да облекчи болката по единствения възможен начин, и...

Не му оставаше друг изход, нямаше друга надежда. Прескочи канадката си с див вик, като стреляше слепешком с пистолета си и се прицелваше в противника при всеки следващ проблясък на дулото. Без да спира огъня, той се претърколи, чу, че онзи му отвръща, и после...

Всичко свърши.

Лежеше по корем на студения камък с разперени ръце, готов отново да стреля, задъхан. Заслепен от стрелбата, той плъзгаше поглед наоколо, опитваше се да си припомни видяното при поредния проблясък. Беше убеден, че е улучил мъжа с третия или четвъртия си куршум. Представи си го превит надве. Бягаше. Или само залягаше, за да се прикрие?

Дишането му се успокои. Роз лежеше на стълбището и кръвта ѝ изтичаше. Трябваше да се върне при нея — но дали противникът им не чакаше да направи тъкмо това?

Лайл премигна, напрягайки очи да различи нещо на слабата светлина на двете хвърлени фенерчета. Усети до себе си някакъв вързоп? Предпазливо го подръпна. Вцепени се, когато видя череп с опъната съсухрена кожа и странно сплеснати черни скули. „Труп? — По-нататък имаше още вързопи. — Трупове? Навсякъде около мен. Колко са? Какво се е случило тук?“

Ала сега не беше моментът. Той скочи на крака, затича се и се хвърли през отвора на кулата. Никой не стреля по него.

— *Роз!*

— Съжалявам... — немощно отвърна момичето.

Десният ѝ крак беше целият в кръв и висеше неподвижно.

Лайл я вдигна на ръце в мрака и като едва не се препъна в разкъсаната си канадка, се втурна нагоре, забравил за коляното си.

На петдесет и четвъртото стъпало ги осветиха лъчи на фенерчета.

Тичайки надолу по витото стълбище, Дейвид пръв видя Марано в ръцете на Лайл — с поаленият десен крачол и смъртнобледо лице.

Джес се провря покрай него, вече извадила многофункционалния си нож. Разряза бързо подплатения панталон, действаше уверено, без колебание. След това нареди на Айрънуд да освети раната — тъмно кръгче, от което бавно бликаше кръв.

— Няма изходна рана — съобщи тя и след секунди направи от плата на панталона и ножа на Марано турникет, с който стегна бедрото ѝ над раната.

— Ще намерите ли обратния път? — попита тя агента.

Той кимна потресен. Сега Джес командваше.

— Вземете аптечките от раниците. Можете ли да ги използвате? Лекарствата? Интравенозните системи?

— Да — потвърди Лайл. — Мога.

— Тогава побързайте. Тя е в шок, но ще оцелее, ако действате експедитивно.

Лайл вдигна Марано, притисна я към гърдите си и се заизкачва по стълбището.

— Ликвидирахте ли го? — извика подире му Дейвид.

— Да, струва ми се.

Джес имаше друг въпрос.

— Видяхте ли какво има долу?

— Да. Трупове. Много трупове.

55.

Джес изскочи от каменната кула и завъртя фенерчето си наоколо. Нямаше и следа от нападателя, атакувал Лайл и Марано, но трупове бяха навсякъде. Всеки увит в одеяло и стиснал златна книга. Айрънуд беше на седмото небе.

— Микенците са имали такива книги — благоговейно рече той. — Златни листове с издълбани текстове и илюстрации. Струва ми се, че са запазени само две такива. — Насочи фенерчето си към Джес, която бе приклекнала до едно от телата. — Освен ако твоите хора не са отмъкнали някоя.

— Три-четири, но не са като тези — отвърна тя.

Дейвид приклекна до нея и проучи една от книгите.

— Символите са като ония на вратата и диска. Я погледни тук... — Той ѝ показа една страница с характерно изображение. — Знаеш ли какво е?

Джес знаеше.

— Южният кръст.

— Значи съдържат звездни карти и астрономически текстове.

— Или навигационни карти — смаяно предположи Айрънуд. — Те са плавали по целия свят и *ето* как са го правили.

Дейвид вдигна двете хвърлени от Лайл фенерчета и се зае да прави снимки, като се прехвърляше от труп на труп.

— Джес, мислиш ли, че са погребани тук?

Освен одеялата, тя не забеляза следи от погребални приготовления.

— Според мен са умрели тук.

— Всичките ли? Едновременно? — учуди се милиардерът.

— Не знам. Може да са пили бучиниш. Може пещерата да се е напълнила с вулканични пари. Може просто да са замръзнали.

Дейвид насочи лъча на едното фенерче към каменния път, който пресичаше пещерата. От двете му страни имаше мангали.

— Чудя се дали тия хора не са свързани с мястото, до което води пътят...

Джес докосна часовника си и дисплеят му се освети.

— Имаме два часа. Половин час, за да се върнем на повърхността с колкото може повече от тези книги. И още един час, за да се отдалечим от епицентъра на бомбардировката.

— С други думи, за тук ни остават трийсет минути — обобщи Дейвид.

— Четирийсет и пет, ако се размърдаме — поправи го Айрънуд.

Тримата тръгнаха бързо по пътя, който плавно следваше наклона на пещерата. Тук обаче камъните бяха наредени диагонално, като пчелна пита, за разлика от горните коридори и храмовете.

— Трябва да са търкаляли нещо по камъните — отбеляза Дейвид. — Вижете тези жлебове.

— На някой от стенописите имаше ли колесен транспорт? — попита Джес.

— Това не са следи от колела — възрази Айрънуд. — Не са непрекъснати. Все едно са влачили нещо, вдигали са го, после пак са го влачили.

Джес си спомни изтърканите следи по плочите в Светилището на Турус. Колко поколения пазители бяха минали по онези камъни? И как от всички тези поколения, тъкмо тя първа вървеше по този път към... какво?

— Стойте. — Дейвид внезапно спря. — Лайл не беше сигурен дали е убил оня тип.

Джес и Айрънуд насочиха фенерчетата си към него и видяха капките кръв по камъните.

— Сигурно само го е прострелял, но още е жив — предположи милиардерът.

Тримата едновременно угасиха фенерчетата си и се заслушаха.

Нито звук, но някъде напред...

— Виждате ли го? — прошепна Дейвид. — Нещо свети...

— Фенерче — каза Айрънуд.

— Все едно някой го люлее.

Дейвид отново включи фенерчето си.

— Ако е зает, може да не ни забележи.

Продължиха нататък. Навсякъде имаше тела.

Пещерата свършваше с гола скална стена, но в центъра ѝ имаше две лъскави метални плоскости, всяка висока над три и половина и широка два и половина метра, фланкирани от мангали, по-големи от онези по каменния път.

— Представете ли си как е изглеждало, когато тия лампи са горели? — ахна Дейвид.

Айрънуд освети един от мангалите.

— Трябва да вземем дърво или въглени от тях. За радиовъглеродно датиране.

Джес се оглеждаше за следи от мъжа, когото Лайл беше ранил. Преди няколко минути странно движещата се светлина бе изчезнала.

— Това ли е блещукало? — попита Дейвид.

Джес проследи погледа му и пулсът ѝ се ускори.

Айрънуд също го позна.

— Пак твойт кръст, Джесика.

Ниско в средата на двете метални крила блестеше символът на нейното семейство, като на стенописите в горните коридори. Същият прост туарегски кръст. Само че този път от полирано злато, висок поне един метър и почти толкова широк, абсолютно симетричен, монтиран върху златна релса, поставена в скоби върху металните плоскости.

Джес усети силата на момента, ала я измъчваха нови въпроси, на които не можеше да отговори. „Защо е построено това? Какво означава кръстът? Тук ли са възникнали Първите богове?“ Тя се обърна към Дейвид. Лицето му сияеше в златно от едната страна и бе потънало в дълбока сянка от другата.

И изведнъж тя видя друго лице.

„Светилището на Турус. Мъжката фигура.“ Онова зловещо, напомнящо на череп лице не се дължеше на неравномерната ерозия. Такива бяха лицата на труповете по пода. Тъмни и тесни, със сплеснати носове, скулите...

— Дейвид... — Джес протегна ръка и смаяно докосна бузата му. — Ти не си потомък на моето семейство.

Той я погледна смутено.

— Това вече ни е известно, Джес.

— Ти си...

— *Горе ръцете!* — чу се дрезгав глас от сенките.

— Идеално — произнесе Мерит, изкуцуквайки иззад един висок мангал. Беше пхнал окървавената си лява длан под дясната си мишница. В окървавената си дясна ръка стискаше деветмилиметровия браунинг. — Значи сте се обединили, а?

Айрънуд пристъпи напред.

— Знаеш, че е излишно, Мерит.

— Не ме изкушавай, старче. Има само една причина да не те очистят на място. — Знаеш ли колко ще платят Макклиъри и Родригес за оня кръст? Направо ще мога да изляза в пенсия с тия пари.

Джес го зяпна. Мъжът, убил Флориан в Полинезия, сега работеше за Андрю и Сю-Лин — за Семейството.

— Ще удвоя цената — заяви Айрънуд.

— Не се продава. Ти ме уволни, да не си забравил?

— Ти пък заряза сина ми на произвола на съдбата.

— Сам си беше виновен, по дяволите. Макклеъри се появиха в Корнуол само защото Младши им е казал къде е обектът!

— Лъжеш! — Айрънуд се хвърли напред и Мерит вдигна пистолета към главата му.

— Младши им снасяше още откакто се изпусна къде е индийският храм.

Милиардерът се обърна към Джес.

— Вярно ли е?

— Знам, че нашите хора търсеха източници. Нямам представа дали синът ви е бил сред тях.

— Беше — кратко и жестоко се изсмя Мерит. — Първо се напи в един неподходящ бар. После им казваше каквото го питаха, защото си мислеше, че ще го убиеш, ако научиш, че заради него ти се е изплъзнал обектът в Индия.

— Никога не бих го направил.

— Несъмнено. Това щеше да е моя работа.

На лицето на Айрънуд се изписа мъка.

— Казвал ми е, че веднъж за малко си щял да го направиш — добави Мерит. — След злополуката, при която убил жена ти.

— Той не беше виновен! Обичам сина си... никога не бих убил човек... никога не съм нареждал на *теб* да убиваш! — Гласът на Айрънуд трепереше от толкова силно негодувание, че Джес му повярва. Макар да не беше сигурна, че може да му прости.

— „Направи каквото трябва“ — така ми казваше. И аз го правех. — Мерит избърса лицето си с длан и остави кървави следи.

Погледът на Джес се насочи към лявата му страна, над кръста. По бялата му канадка имаше петна и тя забеляза дупка от куршум.

— Всичко това не струва човешки живот, Мерит.

— Продължавай да си го мислиш. Ще правите каквото ви кажа и никой няма да пострада.

— Какво искаш да направим? — тихо попита Дейвид.

— Свалете оня кръст, изнесете го навън и ще ви пусна.

— Добре. — Дейвид стрелна Джес с поглед. Тя го разбра. Ако му се подчиняваха, поне имаха шанс да се измъкнат на повърхността преди началото на бомбардировката.

Айрънуд обаче го познаваше добре.

— Когато му свършим работата, ще ни избие.

— Според мен ще ни избие още сега, ако не се подчиним — възрази Джес.

Тримата се приближиха до кръста с високо вдигнати ръце.

Докато Дейвид и Айрънуд търсеха някакъв начин да повдигнат златната скулптура, Джес пребледня от нахлулия в съзнанието ѝ спомен.

— Не го докосвайте!

Те спряха и изненадано я погледнаха.

— Носещата греда, върху която е кръстът — отдолу има остри шипове.

Дейвид приклекна, насочи фенерчето си нагоре и подсвирна.

— Откъде знаеш?

Тя сви юмрук, спомняйки си тежкото желязно резе на портата на светилището.

— Виждала съм друга като нея.

— Умно момиче. — Мерит стоеше наблизо с пистолет в ръка.

— Вече сте опитали — отвърна Джес. — Искяхте да се нараним.

— Следващите му думи потвърдиха правотата ѝ.

— Има много начини да го направя. — И преди тя да реагира, Мерит я удари с браунинга си по лицето.

Джес успя да зърне как Дейвид се хвърля към Мерит, но удар с ръкохватката на пистолета го отхвърли назад към металните плоскости.

Тя видя, Мерит да отстъпва, накуцвайки. Глезенът му бе навехнат. Трябваше да запомни това.

Сега срещу Мерит се изправи Айрънуд.

— Хайде, опитай нещо — подкани го убиецът.

— За мен няма да е голяма загуба, нали знаеш. Ако се измъкна жив, утре ще ме пратят в затвора до края на живота ми.

— На право ми късаш сърцето.

— Просто ти обяснявам, че няма какво да губя.

Мерит посочи с пистолета.

— Свали оня кръст, иначе и до затвора няма да стигнеш.

Дейвид се изправи и погледна Джес. Тя му кимна и вдигна ръка към сребърния си кръст.

— Аз имам по-добра идея — каза Дейвид. Когато пристъпи напред, Мерит завъртя оръжието си към него.

Джес спусна ножа в ръката си и се хвърли в атака.

Мерит се обърна към нея прекалено късно. Стреля, но куршумът изсвири някъде нависоко. Тя се приведе, замахна нагоре, острието се закачи за разтворената му канадка и инерцията ѝ ги повали на пода, без ножът ѝ да му нанесе поражение.

Затъркаляха се по каменния път и се удариха в един от мангалите. Мерит се опитваше да смъкне пистолета си към нея, а тя се мъчеше да вдигне ножа си към него. Всеки път щом Дейвид или Айрънуд се опитваха да се приближат, Мерит натискаше спусъка и те бяха принудени да отскачат назад.

После... Мерит се превъртя за последен път и изви ръката ѝ, принуждавайки я да пусне ножа. С още едно претъркулване се озова отгоре ѝ и като крещеше на Дейвид и Айрънуд да се отдръпнат назад, опря пистолета в слепоочието ѝ.

— Само опитайте да се намесите и ще я гръмна на място.

Джес се задъхваше под тежестта му. Пистолетното дуло ѝ причиняваше болка, мисълта за поражението беше непоносима.

Той ѝ се ухили свирепо.

— Предай се.

— Никога.

— Добре. — Мерит натисна спусъка и...

Едно-единствено нещо прониза ума ѝ и изпълни цялото ѝ зрение: древният сребърен туарегски кръст, който висеше над нея от шията на Мерит.

... пистолетът глухо изщрака.

Мерит се поколеба. Джес обаче — не.

След секунди Дейвид и Айрънуд го откъснаха от нея, но дотогава гърлото му вече беше прерязано от ножа, който Джес бе измъкнала от кръста на шията му.

Кръстът на Флориан.

Той заразмахва ръце като плувец, потъващ в мрачно и море. Опитва се да каже нещо, ала никой не чу последните му думи. Скоро замря и само горещата му кръв вдигаше пара в студа.

Сега им оставаше само едно нещо.

56.

Джес свали верижката с кръста на Флориан от трупа на Мерит, върна острието на място и го сложи на шията си.

Дейвид я докосна по ръката.

— Джес...

Тя си погледна часовника.

— Още не знаем какво е това място и защо е било толкова важно.

Айрънуд я изгледа загрижено.

— Как изобщо да разберем откъде да започнем да търсим отговори?!

— Вече знаем — отвърна Джес. Сега нищо и никой не можеше да ѝ попречи да научи онова, за което е дошла. Тя беше пазителка. Имаше да изпълнява обещание. — Тези метални плоскости всъщност са крила на врата. Трябва да видим какво има от другата страна.

Тримата заедно повдигнаха тежкия златен кръст от скобите на резето, като използваха канадките си за подложки.

Металната порта се оказа много по-тежка от онази в горния коридор. Трябваше да я натиснат с всички сили, за да откrehнат едното крило колкото да се проврат.

Този път никой не спори кой трябва да влезе пръв.

Щом се озова вътре, Джес спря и плъзна лъча на фенерчето си наоколо. Постепенно започваше да разбира.

Това беше Небесна зала... само че огромна.

Дейвид се провря след нея, лъчът на фенерчето му се сля с нейния и той видя онова, което виждаше тя.

Помещението бе кръгло, но пет пъти по-голямо от онова в Корнуол, с диаметър над трийсет метра. Върху стената имаше релефна карта, толкова огромна, че не можеха да разпознаят детайлите ѝ, защото лъчите на фенерчетата осветяваха само малки части.

В центъра, на мястото на масата, се издигаше кръгла каменна структура с няколко етажа каменни лавици. Повечето бяха празни, но на някои имаше златни книги — явно хората, чиито тела сега лежах на навън, бяха взели по една и бяха оставили тези там.

Айрънуд се оглеждаше благоговейно.

— Това е някаква библиотека.

— Дейвид, това е нещо като Кантората — рече Джес. — Скривалище. Навярно най-надеждното, което са могли да осигурят, за да съхранят всичките си знания.

— Трябва да се измъкнем оттук, преди да са ни затрупали. Иначе ще сме като ония тела навън. — Дейвид млъкна и след миг попита: — Какво искаше да ми кажеш с това, че не съм потомък на твоето семейство?

— Ти си *техен* потомък — отвърна Джес и се озърна за Айрънуд, но милиардерът се беше отдалечил достатъчно и не можеше да я чуе. — Хората, които са умрели там навън... — Тя поклати глава. — Прегърнали са книги, вместо да се прегърнат един друг, защото знанието е било най-важно за тях.

Дейвид все още не разбираше.

— Онези хора там навън са Първите богове. Трябва да са те. Тяхната цивилизация е възникнала тук. Не знам как. Може би никога няма да научим. Но тъкмо те са строителите на корабите, които са прекосявали океаните. Те са строителите на храмовете по целия свят. И където и да са отишли, тъкмо те са научили откритите от тях народи на всичко, което са знаели.

Тя се отдръпна от него.

— *Ето* как твоите генетични аномалии са се появили едновременно в различни популации по света. Също като земеделието, писмеността и астрономията. — Джес поклати глава при тази мисъл. — Айрънуд беше прав. Наистина е имало кръстосване — само че не между хора и извънземни. А между хора и *твое* семейство.

Дейвид се сепна, когато Джес сведе глава и коленичи пред него.

— Дете на Първите богове, аз съм твоя пазителка. Както е предсказано в Преданията, Обещанието е изпълнено. Ти се завърна. При мен.

— Не, Джес. Пак сме си ние двамата. — Дейвид я хвана за ръце и я изправи, уплашен от внезапно обзелата го ирационална надежда, че

тя може да е права. „Това ли е отговорът на моята загадка?“

Озърна се бързо, за да види дали Айрънуд ги е забелязал — за щастие милиардерът унесено зяпаше лавиците с книги.

— Няма начин да го установим в момента — каза Дейвид. — Даже да си права и ония тела да имат същите аномалии като моите, ще го научим чак след като направим анализи, адски много анализи.

„Анализи, които отнемат време — помисли си той. — Каквото аз нямам.“

Той се насили да продължи.

— Даже да нося в себе си някаква следа от тия хора... това не ме прави особен. И има определена цена.

Знаеше, че е дошъл моментът да ѝ разкрие истината за себе си.

— Джес, в известен смисъл аз съм като ония хора навън. И аз умирам. Не знам защо, нито даже как ще се случи, обаче знам кога. Ония клъстери, които открих, ония хора, чиито гени съдържат същите нечовешки генетични маркери като моите — може би от гените на хората, които лежат там отпред... Нито един от тях не е доживял двайсет и седем. Аз ще достигна праговата възраст след няколко дни и тогава... това е нещо като часовник, отброяващ оставащото време. Ще умра след не повече от пет месеца.

Айрънуд се върна при тях и Дейвид неохотно пусна ръцете ѝ.

— Ей, вие двамата, искате ли да научите откъде идват тия книги? И откъде идва тая *карта*? На *нея* не е показана нито една земя, която да ми е позната.

— Защото с обърната наопаки — поясни Дейвид. Погледна Джес, която още се взираше в него. — Северът е отдолу, югът е отгоре. Така всичко ще си дойде на мястото.

— Не е само това, Дейв! Поставили са Антарктида в центъра и всички други континенти са разположени наоколо.

При тези думи Джес и Дейвид насочиха фенерчетата си към участъка от картата, който озадачаваше спътника им.

— Как бихте нарекли онова там? — попита Айрънуд.

— Антарктида — отвърна Джес.

— Само че е разделена на два острова.

Дейвид произнесе очевидното.

— Антарктида без лед. Но това трябвало да е било... Преди колко време?

Джес премигна.

— Много отдавна... Преди милиони години...

— А я вижте тук! — Айрънуд подсвирна от радост. — Художникът се е подписал! — Фенерчето му се насочи към мястото под антарктическите острови.

Фенерчетата на Дейвид и Джес го последваха и откриха, че художникът, нарисувал тази карта, я е подписал по начина, по който го правеха колегите му в древността. Поставяйки дланта си на стената и напръсквайки я с боя, за да създаде нейна сянка — ръката на твореца.

Палец и три дълги, свързани с ципи пръсти с остри нокти, нечовешки широко разперени и образуващи силует, напомнящ островърх кръст...

Смехът на Айрънуд закънтя в залата.

И тогава земята се разтърси. Бомбардировката започваше.

57.

Беше 04:00 и Джак Лайл чакаше на повърхността. Роз се притискаше към него на завет зад една скала на около километър и половина от отвора към подземния обект. Агентът наблюдаваше тънката линия ниски облаци на далечния хоризонт, които започваха да просияват с приближаването на утрото. Слънцето щеше да доведе бомбардировачите.

Лайл знаеше, че скоро трябва да напуснат временния си заслон, но искаше да си почине още няколко минути, преди отново да понесе Роз. Партньорката му беше увита в термоодеяла, затопляни с химически загряващи пакети. Бе възвърнала цвета си, но вниманието ѝ беше притъпено от морфина.

Тя отвори очи и го погледна разфокусирано.

— Хайде да не ходим вече на такива далечни командировки.

Лайл стисна леко облечената ѝ в ръкавица длан, като си помисли, че може би няма да е толкова зле най-после да излезе от командната верига. Искаше му се да го е направил много отдавна.

— Няма повече — обеща той. После нещо във въздуха се промени. Вибрации?

Самолети. Вой на приближаващи се реактивни двигатели — от север.

Той се покатери върху възвишението от черни камъни и огледа нощното небе.

Беше мастиленосиньо, все още се виждаха звезди, но нищо друго. Бомбардировачите пътуваха с угасени светлини.

Воят на двигателите постепенно се превърна в рев и изведнъж по скалистия терен изригнаха безшумни огнени кълба. След секунди земята се разтърси от глухия трясък и оглушителния грохот на бомбени експлозии.

Аржентинците...

Бяха изместили часа на атаката най-малко с час напред, но Лайл знаеше, че тъй като летят при нощни условия, няма да се целят

особено точно. Толкова на юг невинаги можеше да се разчита на системата за глобално позициониране — в небето имаше много по-малко сателити. Той се замисли за тесните проходи в подземния обект. За камъните около отвора му. Макклејри, Уиър и Айрънуд имаха шанс да избягат само ако вече бяха тръгнали. С усиляването на светлината бомбардировачите щяха да станат по-точни. Едно пряко попадение в отвора щеше да го затрупа и нямаше да могат да го отворят навреме, за да спасят оцелелите долу.

— Ей, шефе... какво става?

Роз се опитваше да се освободи от термоодеялата си, за да се изправи. Той запълзя надолу и я натисна обратно в мига, в който нови проблясъци осветиха мрачните небеса в далечината. Скоро земята около тях се разтърси.

— Чуй ме, Роз. Трябва да се върна там, където се приземихме. Трябва да намеря радиостанция и да съобщя на командването какво става. Хеликоптерите от „Рузвелт“ ще се появят прекалено късно.

Партньорката му пак се опита да се изправи.

— Ще дой...

— Няма. Трябва да останеш тук. — Нови експлозии. По склона се изля поток от дребни камъни и образува купчина до нея. — И не бива да се показваш навън. Ще се върна колкото може по-скоро.

Погледът ѝ срещна неговия и за миг се проясни.

— Обещай ми — каза тя.

Лайл не искаше да я лъже и не отговори. Затича се с всички сили към зоната на бомбардировката.

— Дейв! Трябва да вървим! Ония глупаци ни бомбардират!

Айрънуд провираше грамадното си туловище между двете грамадни крила на вратата, защитаващи тази огромна зала. Носеше пет златни книги, наслуки измъкнати от многоетажните лавици.

— Почти свършвам! — извика му в отговор Дейвид, който правеше снимка след снимка на картата. Земята отново се разтърси. От тавана на залата западаха камъни и затрополиха по пода. — По дяволите! — Завъртя се и се затича към изхода, като напъха фотоапарата в един вътрешен джоб на разтворената си канадка.

— Снимах около половината карта — каза той на Джес.

Айрънуд бързо запремигва, докато в пещерата отекваха далечни взривове.

— А подписа? Снима ли и него?

— Да, струва ми се. Аз...

Думите му бяха заглушени от остър писък на метал, стържещ по камък — едното крило на вратата хлътна навътре и затисна милиардера, изкарвайки дъха му с рязко свистене.

— Един от мангалите... — задъхано съобщи той — ... падна и удари вратата...

Дейвид и Джес вече се напругаха да избутат крилото от него. Заклещен в отвора, Айрънуд опря широките си плещи в тежката метална плоскост... натисна я... после изведнъж се освободи — крилото се беше отместило настрани. Той се изтърколи навън в пещерата, протягайки ръце да се предпази. Безценните златни книги се разпиляха по пода.

Джес и Дейвид бяха точно зад него.

Милиардерът започна да събира книгите, хвърляйки боязливи погледи към дванайсетметровия таван. В този миг от залата, от която току-що бяха избягали, се разнесе ужасен трясък.

— Тази пещера е естествено образувание — каза Джес. Затичаха се към единствения изход: стълбището в каменната кула, водещо до горните проходи. — Няма да се срути.

Обемистата им полярна екипировка ги правеше тромави и по-скоро ходеха бързо, отколкото тичаха. Лъчите на фенерчетата им осветяваха пътя.

По средата на разстоянието до кулата отекнаха нови тътени и земята потрепери. Но таванът на пещерата наистина издържа.

Кулата обаче не бе естествено образувание. Когато бяха на петнайсетина метра от нея, няколко от външните ѝ камъни се изхлузиха със стон от гнездата си и тежко се изтърколиха на пода сред облак прах.

Тримата спряха и насочиха фенерчетата си към кулата. Още беше цяла — но докога?

Айрънуд хриптеше, едва си поемаше дъх.

— Експлозиите... идват на вълни през около минута — отбеляза Дейвид.

Джес и милиардерът го разбраха.

— Пригответе се... — каза Дейвид. — Готови...

Четири сътресения. Ужасен стържещ звук от падане на още каменни блокове, изсипващи се от стените на кулата.

— Шейсет секунди — хайде! — Те се втурнаха към отвора на кулата, преди да са паднали следващите бомби.

Въпреки защитните пластове на скиорската му маска, каската и качулката на чуждата канадка, ушите на Лайл пищяха от екота на експлозиите.

Обсипа го дъжд от камъчета и прах, докато се изправяше, за да продължи спринта си. Когато беше изнесъл Роз на повърхността, видя наоколо тела, дори взе канадката на един от убитите. Нямаше оцелели командоси, нямаше и следа от противникови войници. Намери една бойна аптечка и взе решение първо да се погрижи за раната на Роз и да я пренесе на безопасно разстояние, а после да се върне да търси радиостанция. Тогава все още смяташе, че има повече от час до началото на атаката.

Ревът на двигателите отново се усили и по небето префучаха черни сенки. Лайл залегна на земята.

Сега поне беше достатъчно светло и можеше да разпознае нападателите. Нямаше нужда да види специфична маркировка, за да разбере, че това са произведените във Франция „Мираж“ 5 на аржентинците. Всеки от тях можеше да носи над три хиляди и шестстотин килограма въоръжение, включително две ракети въздух-земя и скорострелни картечници. Ако от структурата долу избягаше някой, щеше да е лесна мишена, щом слънцето изгрееше.

Следващата серия бомби бяха хвърлени по-близо до отвора към структурата.

Още три вълни и всичко щеше да свърши.

Лайл скочи на крака и се втурна напред.

Джес беше най-бърза и водеше. Когато стигна до горната част на витото стълбище, вече не можеше да разграничи тропота на стъпките им от грохота на експлозиите.

Спря рязко и Дейвид се блъсна в нея, когато стената на кулата се срути навън, разкривайки последните няколко стъпала и оставяйки стълбището отчасти увиснало във въздуха. След миг ги настигна и силно задъханият Айрънуд. Лъчът на фенерчето му се присъедини към техните и потъна в нищото, осветявайки само вихреши се облаци прах.

Последният тътен на експлозиите заглъхна.

— Това е последната бомба за тая вълна — каза Дейвид. — Да вървим.

Оставаха им десет стъпала. Джес постави крак върху следващото и го провери, преди да премести отгоре му цялата си тежест. Продължи по същия начин нагоре.

Още пет стъпала. Прибра фенерчето в един от джобовете на канадката си и вдигна ръце, за да се хване за ръба на каменния под над главата ѝ. После се набра и се измъкна в кръглата зала, от която се бяха спуснали.

— Чисто е! — извика Джес.

Дейвид ѝ подаде фенерчето си, после пое протегнатата ѝ ръка и се изкатери при нея.

Тя насочи фенерчето си в отвора и извика на Айрънуд:

— Чисто е!

На пет стъпала под тях милиардерът им подаде книгите и фенерчето си, после постави длани върху ръба на отвора, за да се изтегли. После въздъхна и се отдръпна.

— Няма да се получи така. — Качи се още едно стъпало нагоре. После второ и трето. Сега вече можеше отново да се хване за ръба и да се повдигне, като постави едното си коляно върху пода на залата.

В този момент започна поредната вълна от експлозии и стълбището се разлюля. Срутваше се.

Коляното на Айрънуд се изхлузи и той пропадна със смаяно изсумтяване, все още вкопчен в камъните на отвора.

Джес и Дейвид хвърлиха фенерчетата си, хванаха го за ръцете и започнаха да го теглят нагоре. Дебелата канадка на едрият мъж се набра под ръба на отвора и ги затрудни още повече. Под кръстосаните лъчи на лежащите на пода фенерчета се издигаха стълбове прах от срутилата се кула. Всички започнаха да кашлят.

— Залюлейте крака! — Джес стъпи здраво на пода, за да не се подхлъзне. Айрънуд се залюля настрани, но ръцете му се изхлузваха от

дланите им.

Започна нова бомбардировка. Тропотът на падащите камъни от коридорите извън залата се усили, сякаш някакво безумно, панически бягащо множество още малко и щеше да ги прегazi.

Дейвид каза на милиардера пак да залюлее крака и този път да го направи сериозно!

В отговор Айрънуд изсумтя, но се задави и получи пристъп на суха кашлица. Въпреки това се подчини и десният му крак започна да се издига все по-нависоко. Дейвид пусна ръката му, светкавично се пресегна и го хвана за крака.

След десет секунди Айрънуд седеше на пода и хриптеше, радостно възбуден от избавлението си.

— Това почти си струваше влизането в затвора... почти де.

След още десет секунди Джес ги накара да се изправят — вълните на разрушението се разпространяваха и подземният обект скоро щеше да бъде напълно унищожен.

Завивайки зад ъгъла при първия стенопис, Дейвид насочи фенерчето си напред и през пелената от прах видя купчината камъни, върху които бяха скочили през отвора на повърхността. Сега тя беше по-голяма и продължаваше да расте. Отгоре се сипеше още чакъл.

През пукнатината на четири-пет метра над върха на купчината се процеждаха бледи слънчеви лъчи. И на тази светлина той видя...

— Въжето още е тук!

Те се втурнаха към камарата камъни и се закатериха по нея. Хлъзгаха се по петдесетина сантиметра надолу за всеки спечелен метър. Тъкмо стигнаха догоре и Джес хвана въжето, за да го опъне, когато проблесна ослепителна светлина, придружена от оглушителен трясък и град от камъни.

Изтече цяла минута и още една бомбардировка, този път по-далече, преди Дейвид да възвърне достатъчно слуха си, за да чуе измъчената кашлица на Айрънуд. Но първата му мисъл беше за въжето. Ако го бяха изгубили по време на експлозиите...

Джес го държеше. Беше го увила около ръката си и го опъваше, за да види дали ще издържи тежестта ѝ. Издържа я.

Дейвид го стабилизираше отдолу, докато тя се издигаше към късчето небе над тях.

— Аз определено няма да успея, Дейв — каза му Айрънуд, докато наблюдаваха Джес, която стигна на повърхността, изпълзя навън и се обърна, за да извика на Дейвид да я последва.

— Няма и нужда. — Дейвид пусна въжето и си смъкна ръкавиците. — Агентите ви спуснаха долу, ние ще ви изтеглим.

— Добър човек. — Айрънуд го стисна за рамото. — Помниш ли какво ти казах в хотела?

Дейвид помнеше.

— Че ще обърнем света надолу с главата.

— Е, какво чакаш? Качвай се!

Дейвид стигна до отвора и се изтегли навън. Дробовете му имаха само миг, за да регистрират парещата промяна от студен към вледеняващ въздух, преди с Джес да залегнат, защото поредната вълна самолети профучаха над тях и изсипаха товара си върху един недалечен хребет.

В очите на Джес блестяха непролети сълзи и отчаяние.

— Бомбардират навсякъде. Там долу няма да остане абсолютно нищо. След всички тези хилядолетия...

Дейвид я хвана за ръката.

— Имаме снимки, Айрънуд носи книгите. Тоя път има доказателства.

— Не е достатъчно. Това беше храмът на Първите богове. — Тя рязко се завъртя и се наведе да извика на Айрънуд, дърпайки въжето, за да му даде сигнал.

— Готов ли сте?

Отдолу се разнесе непонятен отговор.

Дейвид надникна през отвора и видя, че милиардерът е застанал на колене върху купчината камъни и си е съблякъл канадката.

— Какво правите?

— Първо книгите. — Айрънуд напъха книгите в канадката си и я завърза за края на въжето. Даде знак на Джес с палци нагоре, тя я изтегли на повърхността и бързо я развърза.

— Добре — извика му Дейвид. — Сега е твой ред.

Хвърли обратно въжето, докато ревът на приближаващите се бомбардировачи разтърсваше скалите наоколо.

Ала Айрънуд направи тръба с шепите си и извика през нея, сякаш вече знаеше какво ще се случи.

— *Кажки им, Дейвид! Промени света!*

В този момент падна следващата бомба и ударът запрати Дейвид и Джес в склона от камъни и лед. В един последен, сякаш безкраен миг Дейвид видя как земята около отвора се променя и с ужасяваща бързина се всмуква в себе си.

58.

Трите самолета прелетяха един след друг толкова ниско, че Дейвид усети топлината им и мириса на изгорелите газове. Удрял от хвърчащи камъни, той вървеше с олюляване по твърдия терен, дезориентиран от ослепителната светлина и оглушителния грохот. Все пак някак си бе надмогнал студа, раните и ужасната, безсмислена смърт на Айрънуд. Точно сега имаха значение само безценните снимки в картата на фотоапарата. Петте златни книги на Айрънуд. И Джес.

Тя го теглеше надолу по някакъв склон, когато недалеч зад тях започнаха да избухват бомба след бомба. Един голям бял камък в подножието на склона се изправи и се затича насреща им.

Беше агент Лайл. В едната си ръка държеше радиостанция и се метна към тях, за да ги накара да залегнат. По земята заизбухва слаби експлозии.

— Видели са ни! — извика той. — Прикрийте се! — Агентът посочи висока купчина камъни, осигуряваща защита от две страни, и те се затичаха натам. — Къде е Айрънуд? — Джес поклати глава и вниманието му отново се насочи към небето.

Бомбардировачите завиваха в далечината и се връщаха обратно.

— Насам. — Лайл скочи на крака и ги поведе тичешком покрай скалите.

Друг самолет приближаваше от срещуположната посока.

— Пръснете се! — извика специалният агент.

И тогава избухна *небето* — а не земята.

Доскорошният самолет се превърна в бясно въртящо се огнено кълбо, отделящо гъст черен дим и пръскащо пламтящи останки.

Последва втора експлозия. Зад тях. Вторият самолет се беше разбил на земята.

Въздухът над главите им завибрира от профучалите три самолета.

Лайл скочи на крака, като махаше с ръце и викаше:

— Раптори^[1]! На наша страна са!

По-късно в заслона, където Роз Марано спеше увитата в термоодеяла, Лайл устрои временен лагер с провизиите на командосите, задейства химическите пакети, за да подгрее порционите, и изслуша успокоителните думи на капитана на „Рузвелт“. Бяха на по-малко от един ден път. След това Джесика Макклейти и Дейвид Уиър му показаха какво е струвало живота на Айрънуд.

Уиър извади грижливо петте малки предмета от канадката си и ги постави на едно одеяло. Това бяха книги от злато. Върху най-горния лист на четири от тях беше гравирани кръст. Петата книга носеше изображение на лице.

Лайл погледна Уиър и възкликна:

— Ха! Много прилича на тебе. — После се обърна към Джесика Макклейти още по-заинтригувано, защото думите му я бяха накарали да постави длан върху ръката на Уиър. Защитен жест.

— Няма да повярвате какво намерихме долу — каза Дейвид.

Лайл отново се вгледа в книгата.

— Аз сигурно няма — съгласи се той. — Обаче Роз ще повярва.

[1] Ф-22 „Раптор“ — американски изстребител. — Б.пр. ↑

59.

Дълбоко в пещерата край река Колорадо се събраха дванайсет жени, защото това беше числото на Говорещия бог и Домашният бог изискваше да се молят в ценаджихих, древно светилище с каменна маса, върху която бяха подредени даровете на Жената-паяк. През годините го бяха местили многократно от съображения за сигурност и сега го бяха скрили в специално построена широка и кръгла кива, осветена отвътре с миньорски лампи.

Всички жени докоснаха с длани предмета пред себе си, поставен във вдлъбнатина в масата — всеки беше различен, дървен, почитан и многократно поправян — и запяха молитвата си за сполука в своето пътуване.

Три от предметите представляваха керамични гърнета, затворени с капаци. Съдържанието им отдавна беше изгубено, но украсата им загатваше за тяхното предназначение. Върху едното бяха изобразени семена, посети в равни бразди, до които растяха високи, подобни на трева растения. Върху другото — дърво, парче кора, фигура на носилка, държаща кората, и още една фигура. Върху третото бе представено самото гърне, но сякаш е прозрачно, и жените можеха да видят, че някога е имало сърцевина и нишки като крила и е било пълно с течност.

Другите предмети се разпознаваха по-лесно. Модел на кораб, върху който прецизно бяха врязани линии, представящи неговата конструкция. Тесен кух цилиндър с вътрешни ръбове, на които някога се бяха държали дискове, и ако се допуснеше, че тези дискове са били от стъкло, цилиндърът трябваше да е телескоп. И тежък метален „камък“ с една полирана страна, върху която имаше схема на Слънцето и планетите.

После идваха онези обикновени предмети, чиято функция оставаше неясна. Сноп изплетени въжета, тежест като на отвес и метална пръчка със същите прецизни линии като на кораба. Връзка от няколко малки дъски, завързани с въжета, които бяха целите на възли.

Ръбовете на дъските бяха осеяни с вдлъбнатини, които можеха да са случайни, но едва ли бяха такива, макар че всяка се обозначаваше с релефна фигура, която жените не можеха да разгадаят. Освен това — силно потъмняла метална кутия, не по-голяма от длан, в която имаше няколко колелца.

Два от предметите бяха керамични цилиндри, в които бяха „вградени“ камъни и парчета метал и които според някои от жените можеха да са указания. Върху единия имаше кремък и метален къс и изглеждаше логично да се заключи, че показва как се пати огън. Другият ги озадачаваше повече. Върху него имаше три камъка с жилки метална руда и малък слитък от друг метал. Жените смятаха, че металът представлява сплав от първите три руди, но не им беше работа да разбират, а само да съхраняват.

Предназначението на последния предмет бе най-очевидно и важно: няколко тънки златни листа, завързани като книга, върху която Жената-паяк беше написала думите си, макар и със символи, които днес никой не можеше да прочете.

Някой ден Жената-паяк щеше да се върне и да им прочете тези думи. Тогава щяха да ги разберат. Така гласеше нейното обещание.

Яжи беше най-млада от жените, които се молеха днес. Когато свършиха молитвата си, тя поиска разрешение да говори.

Шимасани бе най-старата и ѝ разреши.

— Гледахте ли новините? — Яжи изглеждаше едновременно развълнувана и нервна. — На Антарктида са открили ценаджихих като този!

— Трудно ми е да го повярвам — отвърна Абекуа. — Там няма хора.

— Но е имало. Намерили тела. Стотици. Много древни.

— Казваш, че телата са били оставени там, така ли? — попита Чочмингу.

Яжи кимна настойчиво. Това беше изключително важно.

— Навсякъде.

— Какви хора си зарязват мъртъвците така?

— Древните. Казват, че много отдавна обиколили целия свят и построили ценаджихих навсякъде, за да учат народите, които срещали.

— На какво да ги учат? — попита Шимасани.

Яжи събра смелост.

— На нещата, на които ние казваме, че ни е научила Жената-паяк.

— Ти си млада, Яжи. Знаеш, че Белия човек прави много смущаващи неща, за да ни обърка. Според мен тази история е точно такова нещо.

— Но те имаха снимки. Видях ги със собствените си очи.

По-възрастните жени поговориха помежду си и решиха, че видяното от най-младата сред тях си има елементарно обяснение.

— Яжи, навсякъде има хора — рече Шимасани. — Може би на различните места са ги създали различни богове. Не знам. Но ние сме създадени тук и това е земята, която ни е дала Жената-паяк. И тук, в ценаджихих, който е построила за нас, са даровете, които ни е дала да пазим и да се грижим за тях, докато тя се върне при нас.

— Знаем, че това е вярно, защото са ни го казали нашите майки, а те са го научили от своите майки. И така чак до времето, когато Жената-паяк го е казала на първата майка. И толкова. Не бива да слушаш какво приказва Белия човек.

Яжи преклони глава, засрамена, че е оспорила истината.

— Съжалявам. Ако... ако искате да напусна този Наакитс'ладах, ще си ида.

Шимасани се усмихна на момичето.

— Всички грешим. Всички сме равни. Затова ценаджихих е кръгъл.

Яжи се поободри. На това място придобиваше самочувствие — да знае тайните неща, да познава свещената вяра, която бе приела.

През остатъка от деня и вечерта дванайсетте жени изпяха всички стихове за това как се е образувала сушата, как са сътворени хората и всички други уроци на Жената-паяк.

След време Яжи щеше да запомни цялата сага наизуст и да прибави историите за дванайсетте жени, събрани там днес, за да научи на стиховете дъщеря си, която щеше да научи своята дъщеря и така нататък в пътуването, което щеше да продължи, докато Жената-паяк не се завърнеше при народа, както беше обещала.

И все пак Яжи не можеше да не се чуди защо Жената-паяк изобщо е заминала.

И откъде е дошла?

60.

— *Homo antarcticensis* — каза полковник Ковински на Дейвид и Джес. — Още не е официално. Сигурно ще са нужни още няколко години и много секвениране, но засега ги наричат така. Съвсем нов вид, също толкова различен от модерния човек, колкото и неандерталците.

Стояха пред стъклена стена, гледаща към лабораторията за подготовка на пробите. В това стерилно помещение двама лаборанти с маски и престилки правеха дисекция на едно от четиристотин трийсет и двете тела от мястото, което фондация „Макклеъри“ беше нарекла обект „Айрънуд-Палмър“.

— Досега най-съществената анатомична разлика с мозъка — продължи Ковински. — В Медицинския изследователски център на военноморските сили им направиха скенер. Липсва мазолесто тяло. Няма мозъчни полукълба. Само един неразчленен дял. Абсолютно никаква прилика с приматите.

— Знаят ли какво означава това? — попита Джес.

— Нямаат ни най-малка представа. Освен че така в черепа им се побират още няколко кубични сантиметра сиво вещество и комуникацията между различните участъци на мозъка им може би е по-директна, понеже не попада в задръстването на свързващата тъкан между полукълбата. Ако се съди по нещата, които археолозите вадят от Палмър, изчислителните машини с всичките им колелца, плановете за корабите... бих казала, че структурата на мозъка им ги е правила интелигентни. Изключително интелигентни.

— Не може да са били чак толкова интелигентни — възрази Дейвид. — Все пак са изчезнали.

— Като вид, да. След като вече започнахме да изследваме тяхната ДНК, можем категорично да кажем, че са се кръстосвали с модерни хора. — Ковински погледна Дейвид. — Може би оттам сме получили нашите гении.

— Надявам се да не е така — отвърна той. — Представете си какво е да си толкова интелигентен, че да измислиш как да се развиеш на Антарктида през единствения кратък период, през който това изобщо е възможно. После климатът пак става нормален и ти изчезваш. Може пък да са се оказали прекалено интелигентни.

Ковински повдигна вежди.

— Искате да кажете, че модерните хора са оцелели, защото са били глупави, така ли?

„Айрънуд пропуска целия майтап“ — помисли си Дейвид. Щеше да му хареса да спори с полковника.

— Трябва да има някаква причина и тя е не по-малко сериозна от всички останали.

Дейвид позволи на един лаборант да му вземе нови проби от устната лигавица и кръв. Това беше най-малкото, което можеше да направи, за да поднесе извиненията си на полковника и да ѝ благодари за спазването на медицинската етика.

После с Джес изчакаха във фоайето на сградата.

— В Цюрих ли се връщаш сега? — попита той. Знаеше, че ще му липсва онзи динамичен въртоп, който ги беше събрал, променяйки живота им. Зачуди се дали и тя изпитва същото. Бе ѝ отнело известно време отново да се отнася към него като към обикновен човек. „Заради дългогодишното промиване на мозъка“ — помисли си Дейвид. Заради вярвания, които сега трябваше да се променят, въпреки че човешката природа не се променяше.

— Да — отвърна тя. — Семейството има да обсъжда и върши много неща. Кантората се нуждае от нов директор. Сю-Лин и Андрю са се скрили вдън земя. Тоест трябва да бъдат заменени трима пазители. Но ако Обещанието е изпълнено, може би Дванайсетте вече ще са излишни. — Тя млъкна за миг и се намръщи. — А още не знаем какво е имало на масите в храмовете.

Дейвид следеше това търсене. С помощта на картата, която беше заснел в Корнуол, на различни места по света бяха открили още пет колонии и всички бяха убедени, че до края на годината ще намерят и останалите. Нито една от колониите обаче не беше непокътната, дори

най-недостъпните. Което според Дейвид означаваше, че може би има друга причина масите да са празни и артефактите да ги няма.

— Мисля, че отсъствието на артефактите не е голяма загадка.

— Аз също. Взели са ги иманяри.

— Съгласен съм, че са взети, само че не и откраднати.

На лицето на Джес се изписа смущение.

— Мисля, че артефактите на масите са били *използвани*, Джес. Картите на Слънчевата система са като календари, които са ни спасили от „объркване на дните“. Географските карти показвали нашия свят и как се пътува по него. Кой знае още какви учебници, наръчници или модели е имало на ония маси? Но се басирам, че всички са учили хората да строят, сеят, пишат... всички умения, за които ни разказваше Айрънуд... които едновременно дали тласък на цивилизацията по целия свят, въпреки че...

— Въпреки че Първите богове са си отишли у дома, за да умрат?

— Джес не изглеждаше убедена.

Дейвид се усмихна.

— Техните знания са оцелели. Какво повече може да прати в бъдещето, който и да е от нас?

— Гените си — не отстъпваше тя.

Дейвид също нямаше намерение да се предава.

— При генетичен дрейф, катастрофа или просто лош късмет има много генетични задънени улици, но знанието оцелява. Твоето семейство го доказва с всичко, което е направило през поколенията.

Джес се умълча за малко.

— Ние с теб ще напишем нова глава от Преданията. Нови уроци, не само за децата. — Тя пропъди черната мисъл, която за миг помрачи лицето ѝ. — Но всяко нещо по реда си. Заминавам за Розуел, Ню Мексико.

„Ние с теб“. Значи искаше да го види пак. Но кога? Докато не ѝ покаже истината, Джес вярваше, че е негова пазителка. А сега му се искаше тя още да вярва в това. Нямаше да го остави сам два месеца преди двайсет и седмия му рожден ден. Оставаха съвсем малко дни.

— За Розуел ли? — попита той.

— Последният си ден във Вануату, Айрънуд е направил ново завещание. Оставил ми е цялата си колекция с исторически артефакти.

— Властите няма ли да я конфискуват?

— Агент Лайл смята, че няма.

— Ами за... другото?

— За другото — повтори Джес. — За „подписа“. Да. — Изражението ѝ показваше, че въпросният „подпис“ не радва особено и нея.

— Значи са разговаряли и с теб — въздъхна Дейвид. — Прекалено много религиозни, а съответно и политически проблеми. Затова, докато не съберем още доказателства, *не* споменавайте за неправдоподобната карта на десет милиона години или за четирипръстата нечовешка ръка.

— Картата била неточна, Дейвид. Чух едни експерти да казват, че била художествена интерпретация на не повече от десет хиляди години.

— Неточна в сравнение с какво? С компютърните симулации на тогавашния вид на Земята ли? Може пък компютрите да грешат.

— И онзи отпечатък е само един. Няма друга следа от... каквото и да е било това.

— Искаш да кажеш, че няма друга следа, освен ония жлебове по каменния път в пещерата. Очевидно съответстват на големината на ноктите, отговарят на разстоянията между острите шипове под златния кръст... Мислиш си, че тъкмо затова моите предци — твоите Първи богове — толкова бързо са развили своята цивилизация. Стигнали са до Антарктида, потърсили са подслон в някаква пещера, открили са библиотеката със златните книги, останала от друга цивилизация, и после са я разпространили по света...

— Ще мине много време, докато Антарктида отново се освободи от леда. Сигурно никога няма да научим отговора. — Джес замълча, после го погледна. — Какво става с твоето лечение?

— Още не съм умрял. — Дейвид видя, че лицето ѝ пребледнява, и времето забави хода си за него.

— Какво казват лекарите?

— Здравето ми е идеално, но някои от аномалиите ми са в генетичните зони, които може би са свързани с инфаркта.

— О, Дейвид...

— Не, това е хубаво. Тъкмо на това се надявах. Посока. Нещо, което да проверим. — Той се усмихна. — Това е знание.

— Какво могат да направят?

Дейвид сви рамене.

— Тъпча се с цял куп лекарства. В неделя вечер постъпвам в „Уолтър Рийд“, за да ми поставят пейсмейкър. Ако сърцето ми направи бея, ще оздравея. И ако причината никой от другите да не е доживял до двайсет и седем наистина е тази, всичко ще е наред.

— Не ми допадат всички тези условности — каза Джес.

— Неизвестността просто ме прави като всички останали.

Пред главния вход спря майбах.

— Вилем пристигна... — Джес погледна Дейвид и времето спря и за двамата.

Тя протегна ръка и го погали по лицето.

— Цял живот съм те чакала. Гледай да ме дочакаш и ти.

— Дванайсетте вятъра на света, Джес.

Тя го разбра. Докосна сребърния кръст, който той вече носеше постоянно.

— Никой не знае...

И все пак в този момент и двамата знаеха със сигурност едно — че колкото и дълго да е, тяхното пътуване още не е завършило.

АТОЛЪТ ХАВИ, 7418 Г. ПР.Н.Е.

МАЛТА, 7567 Г. ПР.Н.Е.

ПАТАГОНИЯ, 7794 Г. ПР.Н.Е.

АНТАРКТИДА, 7794 Г. ПР.Н.Е.

АНТАРКТИДА, 10 800 Г. ПР.Н.Е.

Видяха я на дваисет и първия ден от пътуването, точно когато слънцето потъваше в ужасните вълни и мракът поглъщаше сала и седемнайсетте, които се бяха вкопчили в него. По-различно блещукане в далечния край на безбрежното море. Не пенливата белота на гребените на вълните, които безмилостно ги връхлитаха, подмятаха ги нагоре с мощни тласъци, пращаха ги надолу със заслепяваща жестокост. Не, това беше бяла дъга, неподвижна и спокойна.

Суша.

Тази мимолетна гледка им даде надежда, докато плаваха по вълните в нощта.

Вятърът проникваше през втвърдените от солените пръски кожи, които носеха, и седемнайсетимата се притискаха един към друг, за да запазят и малкото им останала телесна топлина.

Бяха изяли последната риба преди седем дни. От три бяха празни и кратунките с вода от последния ледопад. Яснооките морски птици, които се носеха във въздуха толкова бавно и толкова мъчително близо, почти докосвайки морската повърхност с върховете на крилете си, никога не влизаха в обсега им.

Пътниците се бореха с почти непреодолимото желание да загризат връзките от жили и кожи, които задържаха конструкцията от напоен със смола бамбук и преплетени лиани. Когато слънцето отново се отскубна от морето, топлината му усетиха само шестнайсетте, които бяха останат живи.

Никой не беше забелязал Каменоделеца да пада от сала. Дори да бе извикал от отчаяние или облекчение, никой не го беше чул. Всички

там му бяха роднини, но никой не тъгува за него. Смъртта бе в реда на нещата.

Сега най-млада беше Плетачката. Четиринайсетгодишна. И двете ѝ деца бяха изгубени през първите дни, след като бурята отнесе сала от родното крайбрежие. На четвъртия ден една вълна помете момчето ѝ и то така и не изплува на повърхността. На шестия ден дъщеричката ѝ, която още нямаше годинка, не се събуди. По-рано черната ѝ кожа имаше пепеляв цвят. Младата майка държаше момиченцето до себе си още два дни, преди Палеция да спусне скованото телце в зелените дълбини.

Но всички други на сала също ѝ бяха роднини и сега заради тях Плетачката напрегна младите си очи в бавно разнасящата се мъгла на утрото. Белотата се уголемяваше и приближаваше. Капризният вятър, който ги беше отнесъл от един бряг, сега ги водеше при друг.

Застанал до нея, Резача, най-старият, почти двајсетгодишен, стоически криеше страховете си. Той се беше изкачвал на планините в родината и знаеше какво означава бялото. Слизането им върху лед и сняг нямаше да им донесе нищо по-добро от открития океан. И двете алтернативи щяха да приключат със смърт до няколко дни.

С напредването на утрото вятърът се усили и в ослепително синьото небе нахлуха гъсти, вълнуващи се облаци, носещи дъжд над новия бряг.

Плетачката с усилие отдели напуканите си, сковани ръце от палмовото въже, с което беше завързана, и като се бореше с изнемогата, нестабилно се изправи на крака. Другите наоколо държаха ходилата и върху хлъзгавия бамбук, за да може да погледне малко по-надалече, когато салът се издигне върху гребена на следващата вълна.

Тя разпери ръце за равновесие, ахвайки, когато салът потъна между две вълни, после рязко се наклони напред, докато се издигаха към следващия гребен. Там, от върха му, макар и само за миг, зърна нещо, което не беше бяло.

Имаше и зелено, спускаше се от далечните планини към приближаващия се бряг.

Резачът изслуша Плетачката, която трябваше да крещи, за да надвика рева на вятъра и водата, после с помощта на другите се изправи до нея, за да се убеди сам.

Тя не се лъжеше. Пред тях имаше не само лед и салът бързо се приближаваше.

След още часове, когато двайсет и вторият ден от пътуването свършваше, разбиващите се в назъбените черни скачи бесни вълни отново ги заляха с пяна и пръски. Нататък се виждаше полумесец от гъсти дървета, обграждащ широки пространства с вълнуваща се трева.

Зеленина.

Салът издържа почти до края.

Сто метра преди да достигнат черния скалист бряг, единият му ъгъл се закачи за стърчаща на повърхността скала. Връзките поддадоха и бамбуковите плавници под задната половина се разкъсаха и разхвърчаха като риби, скачащи във въздуха.

Плетачката и останалите побързаха да изпълзят в другия край, ала Ловеца и още двама бяха отнесени. Преди да успеят да направят нещо, върху клатещия се сал се стовари нова вълна и го разби окончателно.

Онзи ден до черния бряг стигнаха дванайсетима. Пълзящи, кашлящи, целите в рани, смъдящи от солта. Дванайсет от двайсет и трима.

Палещият и други двама не спряха, а обиколиха скалите, събраха дърва, намериха суровините на своя занаят, необходимото, за да оцелеят.

Резачът и Плетачката изпълзяха върху ниско възвишение, стигнаха до първите туфи висока трева и задъвкаха стръковете, за да изсмучат съдържащата се в тях влага.

Сепна ги ръмжене. Сред туфите лежаха морски котки. Двете тюленчета се зъбеха, бранейки своята територия, агресивни, макар и новородени. Резачът оголи зъби в усмивка. Лъскавите морски създания бяха лесна плячка на сушата и от камъните на брега щяха да станат чудесни метателни оръжия. Довечера дванайсетте щяха да се нахранят.

Ала Резача откри ново основание да се бои за следващия ден.

Наблизо видя стадо червеникави антилопи, колкото пръстите на двете ръце. Плетачката се зарадва. Знаеше, че след няколко дни, през които щяха да нацепят скали и да направят копия, дванайсетте

ияха да използват антилопите за храна, инструменти и по-топли кожи.

Ала Резача, по-възрастен и мъдър, забеляза, че стадото престава да пасе и започва да души въздуха, после тръгва по вятъра, за да види новодошлите на възвишението над брега.

Антилопите избягаха.

За Резача тяхната реакция можеше да означава само едно. Той и неговите роднини не бяха единствените ловци в тази земя. Дебнеха ги още опасности.

Онази нощ, край огъня, който запламтя на брега, с пълни за пръв път от седмици насам коремни, дванайсетте насядаха в кръг под ослепителните южни звезди.

Резачът начерта линии върху един плосък камък, показващи, че дванайсетте оцелели са направили тук своя кръг, и каза на роднините си нещо, което те вече знаеха, защото тази истина беше дълбоко запечатана в гените им, истината, подтикнала ги да построят своя сал и да видят какво има зад хоризонта на родината им.

Засега щели да си починат там, каза им Резача, да съберат сили и да научат какато могат за новото място. Но няма да останат дълго. Трябва да видят още толкова много, да правят още толкова много.

Със сигурност знаеха само, че тяхното пътуване още не е завършило.

БЛАГОДАРНОСТ

Искрена благодарност на нашия редактор от „Томас Дън“ Пит Улвъртън, който пръв чу тази история и задаваше всички точни въпроси във всички точни моменти, докато я пишехме. Благодарим и на Елизабет Бърн, задето толкова майсторски организираше и движеше нещата.

Признателни сме и на целия екип, който работи толкова усърдно и въодушевено, за да превърне нашата история от куп обикновени листове в този красив том: на дизайнера Джонатан Бенет, техническия редактор Боб Бъркъл и коректорката Индия Кулър. Много ви благодарим.

Имахме късмета да се радваме на помощта на две прекрасни агентки за пътуването на тази книга от ръкописа до печатната страница (реална и дигитална). Мери Шъпиъро е с нас още от „Леден огън“ и тъкмо тя положи основите на този проект. Мел Бъргър ловко пое щафетата и реализира проекта докрай. Благодарим и на двете.

И накрая, благодарим на Джон Ордовър, ентусиазирания редактор, който преди много книги отвори нови врати за нашето писане и който си остава наш верен пръв читател, винаги предлагащ нови прозрения, обогатяващи работата ни.

На това място обикновено разглеждаме някои от идеите и технологиите, спомогнали за оформянето на дадена история, за да дадем отправна точка на онези читатели, които искат по-задълбочено да проучат определени теми. Такива коментари за тази история обаче могат да запълнят нова книга, затова каним интересуващите се да ни посетят на адрес www.reeves-stevens.com, където ще намерят много по-дълги дискусии.

Лос Анджелис — Виктория, апрел 2010 г.

Джудит и Гарфилд Рийвс-Стивънс.